

www.burmeseclassic.com

ဝဲမဟာရာ

လွိုင်ကော်

သခင်ရည်စူးဆူးသီလှည့်

အယ်စတီစက်
အစ/အဆုံး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မဟူရားလျှင်ကော်

သခင်ရဲညိုစိုးရူးသီလှည့်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၄၅/၂၀၀၀ (၅)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၁၁/၂၀၀၀ (၅)
 ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၅၀၀ အုပ်၊ ၃၀/-

ထုတ်ဝေသူ... ဦးစောင်ဟန် (၀၈၇၆) ကမ္ဘာလုံးစာပေ
 အမှတ် ၅၅၉၊ နဝဒေးလမ်း၊ ဝါဆိုရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
 ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လွင် (စေတနာ-OFFEST) ၅၅၇၃
 အမှတ် (၅၉)၊ (၀၉) လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မေ မရှိလျှင်...
 စိုးကောင်းကင်ပြာ၊ တိမ်ဖြူလွှာကို
 ရင်မှာ သိုသိပ်၊ လွမ်းသည့်စိတ်ဖြင့်
 မောင်လမ်းလင့်၍ မျှော်ပါလှည့်...။
 မေ မရှိလျှင်...
 စံထားပင်မှာ၊ ပွင့်နီလွှာနှင့်
 တူစွာပွင့်ဖြူ၊ သရဖူကို
 ယခင်လိုပင်၊ ချစ်သခင်မှ
 ပန်းလွှာလှတွေ
 ရွေးချယ်လေ၍ သီပါလှည့်...။
 မေ မရှိလျှင်...
 ထီးကျန်ရင်ဖြင့်၊ မငိုလင့်နှင့်
 ပန်းတွေဆင့်သီ၊ ကောင်းကင်ဆီသို့
 မှန်းရည်ပို့ပါ၊ မေ ပန်ပါမည်
 သခင်ရည်စူး ခူးသီလှည့်...။
 မြေ...
 သခင်ရည်စူး ခူးသီလှည့်...။

www.burmeseclassic.com

ယုန်မွေးစောင် အနီရဲရဲကို ခွာ၍ သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာစဉ်
ခိုက် ခါတိုင်း နံနက်ခင်းများလို့ ဒက်ဒီ သူ့ကို လာမနှိုးတာကို
အာရုံထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။
သူ့ပါးပြင်ကို လာနမ်းရင်း...

“ခန့်လေး ထတော့လေ၊ ငှက်လေးတွေတောင်
သီချင်းသုံးပုဒ်ဆိုပြီးသွားပြီကွ”

ဟု လာလာနှိုးနေတတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည့် နံနက်ခင်း။ မနေ့
ကအထိ ထိုအတိုင်းရှိခဲ့သည်ချည်း။ သူ စောင်ထဲပို၍ ကွေးအိပ်ပြ
နေလျှင် သူ့နဖူးကို ထပ်နမ်းကာ...

“ဟော...ငှက်လေးတွေ နောက်ထပ်သီချင်းတစ်
ပုဒ်တောင် ထပ်ဆိုနေပြီ၊ ထတော့”

ဟု ရယ်၍ ထပ်ဖြောစာတ်စမြဲ။ တကယ်လည်း သူ့အိပ်

သူ့အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့အတွက်သွားလုပ်ဖို့မှန်း သူ သိသည်။ ဘာတဲ့...။ ဒေါ်ကြီး ပြောသည် ဘာလိတ်ဖတ်စံ...။ သူ တစ်ချက် ပြုံးမိ၏။ ဘာရိတ်ဖတ်စံဟု ဒက်ဒီပြောတာကို လိုက်၍အတုခိုး ပြောခြင်း။

လသာဆောင်ဆီသို့ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ မိုးကုန်စ ဆောင်း ကူးစ။ မိုးငွေ့လည်း သေချာမစင်။ ဆောင်းနှင်းတို့လည်း သိပ် သည်းစွာ မကျတတ်သေးသော ကာလ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ခင်းသည် မိုးငွေ့တို့လည်း ဆိုင်းနေ၍ နှင်းတို့လည်း ဝေနေသည့် မနက်ခင်း ဖြစ်နေသည်။ ဤနေ့တွင် မိုးရိပ်လည်းရှိနေ၏။ နှင်းတို့လည်း ဝေနေ၏။ မနက်သည် လင်းလင်းချင်းချင်း မဟုတ်။ မှိုင်းမှိုင်း ညိုညို။ မိုးများ ရွာချေဦးမည်လား မသိ။ နှောင်းမိုးအဖြစ် ရွာ ချင်ရွာချေဦးမည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့တော့ ထမင်းစားဆောင်တွင် ခေါက်ဆွဲကြော်ပူပူနွေးနွေး၊ အငွေ့မသေသေးသည့် ကော်ဖီခွက်ဖြင့် အသင့်စောင့်နေသည့် ပြုံးချိုသော ဒေါ်ကြီးမြိုင်ကို တွေ့ရပါ၏။ ဒေါ်ကြီးမြိုင်ဆိုတာကတော့ ဤအတိုင်းပါပဲလေ။ ဘယ်တော့မဆို မျက်နှာက ပြုံးချိုနေသည်။ မျက်လုံးတွေက ပြုံးနေသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းတွေကလည်း ပြုံးသော နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် အမြဲ မိုဖောင်းဖောင်းလေး ရှိနေတတ်သည်။ စဖိုင်သော ကိုယ်သည် အမြဲညွတ်လက်စွာ သွားလာလုပ်ကိုင်နေတတ်စမြဲ။ ဖြူသောလက် မောင်းတုတ်တုတ်နှင့် လက်ချောင်းတုတ်တုတ်လေးတွေသည် သင်္ဘောရုပ်စွာ အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်နေတတ်သည့်အကျင့်ဖြစ်နေ

တတ်သည်လေ။ ဗစ်တိုးရီးယားအိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်ကြီးမြိုင်သည် ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေသည်။ မေမေရှိစဉ်ကတည်းက ဒေါ်ကြီး မြိုင်သည် ဤဗစ်တိုးရီးယားမှာ ရှိနေခဲ့သည်တဲ့။ ဒက်ဒီပြောပြခဲ့ သည်လေ။ သူ့ရင်ထဲ တစ်ချက်ကြောကွဲချင်၏။

မေမေရှိစဉ်ကတည်းက။ စောစောက အတွေး။ သူ့ရင် ထဲမှာ မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးမိတတ်သည့် အတွေးများစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာသာ မြင်ဖူးလိုက်ရပါသည့် မေမေ သည် အိပ်မက်တွေထဲမှာတော့ သူ့ကို နမ်းဖူးသည်။ သူနှင့်အတူ ကစားဖူးသည်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ စကားတွေပြောခဲ့ဖူးသည်။ ပြောနေတတ်သည်။ ဪ...ဒါပေမဲ့ မေမေကို သူ တကယ်တမ်း မှာဖြင့် မမြင်ဖူးခဲ့ရ။ မေမေလက်မောင်းတွေကြားမှာ၊ မေမေရင်ခွင် ထဲမှာ မတိုးဝင်ခဲ့ဖူးရ။ မေမေသည် သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့ပြီးသည်နှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်တဲ့။ ဒက်ဒီသည် မေမေကို စားစားတခြင်းကြီး စွာ၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ရှိခဲ့ရသည် ဆိုတာကိုတော့ သူ သိနေသည်။

မေမေ အဘယ်မျှထံ လှတက်တော့ဖြင့် မေမေတတ်ပုံ ကို သူ မြင်ရသည်မို့ သိနေရပေမယ့် ဒေါ်ကြီးမြိုင်က တဖွဲတံနဲ့ ဖြင့် မေမေအလှတရားများကို ပြောပြနေခဲ့စဉ် နားထောင်နေရ သည်က ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိရတတ်စမြဲ။ ဒေါ်ကြီးမြိုင် က မေမေ၏ အလှတရားများကို နတ်သမီးတစ်ပါးအလှာ ပြော ပြတတ်သည်လေ။ မေမေအလှတွေကို နားလေးထဲရင်း သူ ခေါင်း

တမော့မော့ဖြင့် နားလည်းထောင်၊ ငါ့အမေက အဲသလို ချောတာ ကွဟု ကျီတံ့၍လည်း ကြွားနေမိတတ်စမြဲ။

သူ ထမင်းစားအောင်တွင်းသို့ ဝင်လာရင်းမှ ဓာတ်ယောက် တည်း စားသောက်ရမည့် မနက်စာအတွက် ရင်ထဲမှာ ခြောက် ခြောက်သွေ့သွေ့ ခံစားဖြစ်၏။ ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ အစဉ်တစိုက် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်မို့ ဒက်ဒီကို သူ မခွဲနိုင်အောင် ချစ်ရသည် လေ။

“ဒက်ဒီက ဘာလို့ သွားလို့လဲရတာတဲ့လဲ၊ ပျင်း စရာကြီးဗျာ စားရမှာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောပုံကိုတ ချူကြီးရိုက်ဖမ်းနေသည် ဟု ဒေါ်ကြီးမြိုင် ပြုံး၍ကြည့်ရင်း...

“ဒါတော့ သိပ်ကို အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကလေးရယ်၊ အမလေး... မနက်စာ ဘလိတ် ဖတ်မိကိုများ တစ်ယောက်တည်း စားရလို့တဲ့၊ မျက်နှာ ကြီးကိုက အိုနေလိုက်တာ၊ ဒီလိုပါပဲ... ဒီလိုပါပဲ၊ ကလေးပဲရှိသေးတာကိုး၊ အဖေက အရေးတကြီးဖြစ်နေ ချေသေးတာပေါ့၊ အံမယ်... အရွယ်လေးရ၊ ချစ်သူသန် လဲရှိလာကြရော ချစ်သူမျက်နှာ လမင်းဝါ ဆိုပြီး အဲဒီ မှာပဲ တူတူစားချင်သောက်ချင် ရှိရှိလာကြတာ”

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဒေါ်ကြီးမြိုင်သည် ခြံထဲက ဦးဦး သိန်းပြောသည့် စကားတွေကိုလည်း ထည့်ထည့်ပြောတတ်ပါ၏။ ဦးဦးသိန်းက အရမ်းကို စာတတ်သည့်သူ။ ချစ်သူမျက်နှာလမင်း

ဝါဆိုသည့် စကားက ဦးဦးသိန်းထံမှ ကြားခဲ့တာဖြစ်မည်။ တစ်ဖက် ခြံမှ ကလေးထိန်း မမအိမ်ကို ပိုးနေသည်ဟုတော့ ဒေါ်ကြီးမြိုင် က မနေ့ကပဲ လွတ်ခနဲ သူ့ကို ရယ်၍ ပြောခဲ့ဖူးသည်လေ။ ခုတလော ဦးဦးသိန်း ကဗျာစာအုပ်တွေ အရမ်းဖတ်နေသည်တဲ့။ ဒါကိုလည်း ဒေါ်ကြီးမြိုင်ပဲ သူ့ကို ပြောပြထားသည်။ ခု လမင်း ဝါကိစ္စက ဦးဦးသိန်းနှင့် မပြီးတော့ဘဲ သူ့ကိုပါလာ၍ ပတ်ဖတ် သက်သက်တွေလုပ်နေသည်မို့ သူ မျက်မှောင်လေးကုပ်ကျွေး၍...

“ခန့်လေးက ဘယ်တော့မှ ချစ်သူလဲ မရှိချင်ဘူး၊ သန့်လဲ မရှိဘူး၊ နံနံပင်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ဘာလဲ ချစ်သူ သန့်ဆိုတာ၊ ခန့်လေး နားတောင်မလည်ဘူး၊ ခန့်က ဒက်ဒီနဲ့ပဲ တူတူနေမှာ၊ ဒက်ဒီ နှိုးမှ ထမမှာ၊ ဒက်ဒီနဲ့ပဲ စားမှာ၊ ကြီးလာရင် ဒက်ဒီကို လုပ်ကျွေးမှာ၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်”

ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးမြိုင် ရယ်သည်။ သူ မျက်မှောင်လေး ပိုကုပ်ကျွေးလာ၏။ အလကားနေရင်း ရယ် နေတာပဲဟု ပိုတွေးလာနေမိရသည်။

“အဲသလိုပါပဲ... အဲသလိုပါပဲ၊ ပြောကြတာပဲ... ပြောကြတာပဲ၊ ကြည့်ပါမယ်ရှင်၊ ဟောဒီမျက်လုံးကြီးနဲ့ ကို ကြည့်ပါမယ်၊ တကယ်ပဲ တစ်သက်လုံး အဲသလို အစ်ကိုကြီးကို ချစ်နေလို့ကတော့ဖြင့် ကောင်းလေ့ဦးပါ၊ ခန့်လေးရဲ့”

ဟု ပြောတော့ သူ စိတ်ကောက်ကော့ဖြင့် ဇွန်းခက်ရင်း

ကို ကိုင်သည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ငုံ့စားဖြစ်၏။ တစ်ဝက်ပင် မကုန်။ ကော်ဖီသောက်ကာ ထမင်းစားဆောင်တွင်းမှ ကုလားထိုင် ကို အသံမြည်အောင် နောက်ရွှေ့၊ ခြေသံမြည်အောင် လျှောက်ခြင်း ဖြင့် ဆန္ဒပြကာ ခြံထဲထွက်ခဲ့ပါ၏။ ခြံထဲရောက်တော့ ဟိုဟိုသည် သည် ကြည့်သည်။ ဦးဦးသိန်းကို မတွေ့ရ။ ဒေါ်ကြီးမြိုင်နှင့် စကားပြောမဖြောင့်သည်မို့ ဦးဦးသိန်းထံ လေသွားပေါမည်ဟု ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။ ကျောင်းကလည်း ပိတ်ထားသည်လေ။ ဒက်ဒီ နှင့် မနက်စာ တူတူစား၊ ဒက်ဒီနှင့်တူတူ စက်ရုံကိုလိုက်ဖို့ ပြင် ထား ဆွေးထားသမျှကလည်း မနက်စောစောမှာ ဘာတစ်ခုမှ လာမဖြစ်နေ။ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် လေပေါ်ဖို့ ဦးဦးသိန်းရှိရာ နောက် ဖေးဘက်တန်းလျားဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

ရေနံရည်ဝနေသော သစ်သားတန်းလျားလေးကို ပျဉ်းမ ပင်ကြီးအနီးမှာ အမိုးနီနီဖြင့် သူ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဦး သိန်းကို ဝရန်တာလေးမှာ ခါတိုင်းနေများလို ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာထိုင် နေတာမျိုးကိုလည်း မတွေ့ရ။ ခုတလော ဦးဦးသိန်း ဥယျာဉ်မှာ ပန်းတွေဘာတွေစိုက်တာ၊ မြေတောင်မြှောက်ပေါင်းသင်တာ နောက် ကျကျနေတတ်တာကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။ ပြီးတော့ ခုလို သူ့လိုက်လာတော့လည်း ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေတာမျိုး မတွေ့ ရ။ ညညတွေမှာလည်း ခုတလော ဦးဦးသိန်းတစ်ယောက် တယော အရမ်းထိုးနေတာလည်း အမှန်။ တကယ်များ ဦးဦးသိန်း ဟိုဘက် ခြံတ မမအိကို ပိုးနေသည်လား မသိ။

သူ ဝရန်တာရှိ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး စဉ့်ခန်းလေး

ကို ကြည့်တော့ လူရိပ်မရှိ။ စဉ့်ခန်းထဲရောက်တော့ အတွင်း အိပ်ခန်းဘက်ကို ခေါင်းလေးဖြူကြည့်တော့ စားပွဲဝိုင်းချ၍ ရှေ့တွင် စာတစ်အုပ်ချ၍ တစ်ခုခုကို ကြိုးကြိုးစားစား ကူးနေတာကို မြင်၏။ ခြေသံမကြားအောင် သူ ခပ်ဖွဖွလျှောက်သည်။ သူဝင်လာတာကို ပင် ဦးဦးသိန်း မသိ။ အာရုံက နစ်နစ်ဝင်ဝင်ဖြင့် ဘာကို ကူးနေ သည်တော့ မသိ။ သူ နောက်ပါးတွင်ရပ်၍ ငုံ့ဖတ်တော့...

ချစ်ဦးရင်ခွင်
တစ်နေ့တွင်ဖြင့်
ခိုဝင်ခွင့်ကြံ့
ချစ်နန်းဘုံဆောက်
ပျော်နိုင်လောက်ရဲ့
ထင်မိခဲ့ဆဲ
မျှော်လင့်ဆဲဝယ်...

ဆိုသည့် ကဗျာပိုဒ်ကို လက်ရေးလှနိုင်သမျှ လှအောင် ကြိုးပမ်းရေးနေတာကို မြင်၏။ တစ်ကြောင်းရေးလိုက်၊ ရှေ့က စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်၊ ထပ်ရေးလိုက်နှင့် ဘောလံပင်ကို အား စိုက်၍ ဖိဖိရေးနေသမျှ သူကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသည်။ ဟုတ် သည်။ ဦးဦးသိန်း မမအိ ဆိုတာကို ပိုးနေတာဖြစ်မည်။ ကလေး တွေဘာတွေပင် ကူးထည့်၍ စာထဲထည့်ပေးတော့မည့် အခြေ အနေ။

“ဦးဦးသိန်း”

ဟု သူခေါ်တော့မှ ဟိုယံကြီးရင်ခွင်ခနဲတောင့်သွားကာ

နောက်ကို အလန်တကြား ကြည့်သည်။ ရှေ့က စာအုပ်ကိုလည်း ကမန်းကတန်း ပိတ်ကာ စားပွဲပိုင်းအောက်ကို ထိုးသွင်း၏။ ရှေ့က စာရွက်ကိုလည်း ကသောကမျော ခေါက်သည်။ စာရွက်ခေါက်ကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီးမှ...

“အလန်ထည့်ကွာ၊ ငါ လန်သွားရော၊ လာရင် လဲ အသံလေးဘာလေး ပေးပေါ့ ငါ့လူရ”

လူမိသော ကလေးလို မျက်နှာကြီးရဲလျက် ပြောတော့ သူ ခေါင်းရမ်းသည်။ ဦးဦးသိန်း ဘေးမှာ ထိုင်ကာ စားပွဲအောက် ထိုးထည့်ထားသော စာအုပ်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တော့ မလုံမလဲ ဖြင့် ဦးဦးသိန်း စာအုပ်ကို ပို၍ အထဲဘက်ဆီသို့ လက်တံရှည် ကြီးနှင့် ထိုးသွင်း၏။ သူ ထပ်၍ ခေါင်းရမ်းတော့ ဦးဦးသိန်း တစ်ချက် မျက်စိစွေ၍ ကြည့်သည်။ ထိုသို့ပညာရှိစတိုင်ဖြင့် ခေါင်းရမ်းတာကိုတော့ ဦးဦးသိန်းဆီကပဲ သူ အတုခိုးခဲ့ခြင်း။ ခြေဖမ်း၍ ဦးဦးသိန်းကို ခေါင်းတွေ့ဘာတွေ ရမ်း၍ သူ ကြည့်တော့ ဦးဦးသိန်း ရယ်ချင်လာပုံရသည်။

“အဟွတ်ဟွတ်...ဟတ်၊ ဘာလဲကွ မင်းက ခေါင်းတွေ့ဘာတွေရမ်းလို့ ဟွတ်...”

စာအုပ်ထဲက ကဗျာကူးနေတာကို လူမိတာမို့ရှက်နေတာ ရော၊ သူ ဦးဦးသိန်းအိုက်တစ်ကို ခိုး၍ ခေါင်းရမ်းနေတာကိုရော ရှက်ရယ်ရယ်နေချင်သမျှ ချောင်းဟတ်သလိုလို ချောင်းဆိုးသလိုလို ဖြင့် ဦးဦးသိန်း ကြံမန်ဖုံးဖိနေမှန်း သူ သိသည်ပေါ့။ ဦးဦးသိန်း အသံက ချောင်းဟန်ဆန်မတူ။ ရယ်သံနှင့်ပိုတူနေသည့်အဖြစ်။

သူ ဦးဦးသိန်းဘေးမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်သည်။ သက်ပြင်းရှိုက်ပြ သည်။ အားလုံး ဦးဦးသိန်း၏ အိုက်တင်တွေချည်း။ ပုံတူပန်းကျ သူ လိုက်လုပ်ခြင်း။

“ခက်တာက မမအိက...”

“ဟေ့...ဖိုးခန့်၊ ဘာ မမအိလဲ၊ ခု ငါ ရေးနေတဲ့ ကဗျာနဲ့ မမအိဆိုတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးကွ၊ အရမ်း မပြောနဲ့ကိုယ့်လူ၊ အိအိ ကြားသွားရင် ငါ့တစ်မျိုးထင် နေပါ့မယ်၊ မကောင်းပါဘူး၊ အိမ်နီးနားချင်းကွ”

လက်တကာကာဖြင့် ခြေတကာကာဖြင့် လူလည်ကြီး လုပ်၍ ကလေးကို ပြောနေပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖော်ကောင် လုပ်နေမှန်းမသိ လုပ်နေသည့်အဖြစ်။ ဦးဦးသိန်းကို သူ တစ်ချက် ကြည့်သည်။ နောက်ထရပ်၏။ လက်လေးနောက်ပစ်ကာ...

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရော၊ မနေ့က ကျောင်းမှာ ဟိုတက် ခြံက ဖိုးဆွေပြောတဲ့ကိစ္စ ဦးဦးကို ခန့်လေး ပြန်ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ မမအိကိစ္စလေ”

ဟု ပြောတော့ ဦးဦးသိန်း အကဲခတ်သလို သူ့ကို အတန် ကြာ ကြည့်သည်။ တမင် ညစ်ကျယ်လုပ်၍ ပြောခြင်းလား၊ တကယ်ပြောခြင်းလားဆိုတာကို အကဲခတ်ကြည့်။ သူနှင့်တစ်ဘက် ခြံမှ ရဲဆွေမှာ ခြောက်တန်းတွင်အတန်းအတူတက်နေကြတာကို ဦးဦးသိန်းသိထားသည်လေ။

“ဟ...ဖိုးဆွေက အိမ်နီးပတ်သက်လို့ ဘာပြောသ တဲ့လဲကွ၊ ဒါကတော့ ခန့်လေးရာ အိမ်နီးနားချင်းဆိုတာ

သီသင့်တာကိုတော့ သီထားရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။

ဟု ပြောလာသည်ကိုက ချောချောမော့မော့နိုင်သည်။ သူ ပြန်၍ ဦးဦးသိန်းဘေးမှာထိုင်သည်။ ခေါင်စင်းညအိပ်ဝတ်စုံကို မလဲသေးဘဲ မနက်စောစောမှာ ဦးဦးသိန်းထံ ရောက်လာရသည်ကိုက မနေ့က သူ့သီထားသည့်သတင်းကို ပြောပြချင်တာလည်း ပါပါသည်။

“မမအိ မရှိတော့ဘူးဗျ၊ ရွာကို ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ဟိုမှာ မင်္ဂလာသွားဆောင်တော့မှာတဲ့၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန်မှာတဲ့၊ မနေ့က ကျောင်းမှာ ဖိုးဆွေပြောတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ ကလေးစိန်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ထပ်ရှာရတော့မှာတဲ့၊ သူ့အမေချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းက စားလို့ မကောင်းဘူးတဲ့၊ မမအိကလဲ ပြန်တော့မှာတဲ့၊ အဲသလို ပြောတယ်”

ဟု ပြောတော့ ငိုငိုခနဲ ဦးဦးသိန်းဖြစ်၏။ အတော်ကြီး ငိုငိုကျသွားသည်။ ခေါင်းလည်း မော့မလာ။ စကားလည်းတစ်ခွန်းမျှမပြော။ ခပ်တွေတွေကြီး ကြမ်းပြင်ကိုပဲ ငြိမ့်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာထက်တွင် သူ့မြင်ရသည်က ထူးဆန်းသောအရိပ်။ တစ်ခါမျှထိုသို့ ဦးဦးသိန်းထံမှာ သူ မမြင်ဖူး။ အမြဲတမ်း နှုတ်လျှာသွက်လျက် ရယ်စရာအလွန်ပြောတတ်သည့် ဦးဦးသိန်းထံမှာ ညှိုးဖျော့ကြော့ကွဲခြင်းများကို သူ မြင်နေရသည်။ ထိုခိုက်နာကျင်နေသည့်မျက်နှာ။ ထိုသို့ ဦးဦးသိန်းဖြစ်သွားမည်ဟု မထင်ထားမိခဲ့။ ထိုမျှအထိ ဦးဦးသိန်း စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ချေမည်ဟု

သူ မထင်မိခဲ့။ ကလေးပီပီ သီထားကြားထားသမျှကို ပြောချင်တာတစ်ခုဖြင့် သူ ပြောပြမိခြင်း။ ခုလို မျက်ရည်တွေဝေ၍ ဦးဦးသိန်း ငြိမ်သက်စွာ ငိုငိုကျနေတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်း။ ရော့၍ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။

နောက်တော့မှ ဦးဦးသိန်း သူ့ကို သတိရလာပုံဖြင့် ကြည့်လာ၏။ စောစောက သူ့ကိုပင် ဓမ္မလျော့စွာဖြင့် သူ့ရှိနေတာကိုပင် အာရုံထဲ မရှိနိုင်တော့သည့်နယ်ပါ။ ခုလိုကျတော့လည်း ပြန်၍ ကိုယ်ကိုထိန်းသည်။ ခပ်မတ်မတ် ပြင်၍ ထိုင်သည်။ အားယူ၍ ပြုံး၍ သူ့ကို ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ အသက်မပါ။ ခိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ထိုမျှအထိ လူတစ်ယောက်သည် ဟန်ဆောင်မရနိုင်လောက်အောင် ကြေကွဲနာကျင်တတ်သည်ပဲဟု သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် တွေ့နေမြင်နေရသည်ကိုက သူ့ဘဝမှာ ဝထမဆုံးအကြိမ်။ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေတတ်ပါသည့် ဦးဦးသိန်းသည် ချုံးချုံးကျတော့မတတ် ကြေကွဲငြိမ်ကျသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဪ...ဪ...သူ မရှိတော့ဘဲကိုး၊ ပြန်သွားပြီကိုး၊ အင်း...လက်ထပ်တော့မှာကိုး”

ပြောသံက ခပ်တိုးတိုး။ နောက်တော့ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်သည်။ တစ်ဘက်ခြံဆီသို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်၏။ မျက်လုံးကြည့်က ညှိုးသည်။ မိုနံသည်။ သက်ပြင်းရှိက်ပြီးမှ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ဗွာ၊ သူ ဒုဂျားအိမ်မှာ အလုပ်

လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွ။ အိမ်ဖော်လုပ်ရတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်သွားတာပေါ့၊ အေး...ကောင်းတယ်။ ဒါ ဘဝကို ထူထောင်ခြင်းပဲ။ သူ့ဘဝကို ထူထောင်တာ ခုမှ ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာမှာကွ။ သူ့မှာ လင်ရယ်၊ သားသမီးရယ်၊ အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဘဝကြီးရယ် ရှိလာ တော့မှာ၊ အင်း...ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါ သူ့အတွက် ဝမ်းသာပေးရမယ့်ကိစ္စပဲ”

ဟု ပြောလာ၏။ နောက် အိတ်တွင်းမှ စာရွက်ခေါက် ကို ထုတ်ယူသည်။ အိပ်ရာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်ကို ဆွဲယှက်၍ သင်ဖျူးဖျာထက်မှာ စာရွက်ခေါက်ကို ထား၏။ နောက်တော့ နေသားတကျ အိပ်ရာကို ပြန်ဖြန့်ခင်းသည်။

မျက်ရည်ဝနေရင်းဖြင့် မမအိအတွက် ဝမ်းသာစကားကို ပြောသည့် ဦးဦးသိန်းကို သူ နားမလည်။ ဝမ်းသာသည်ဆိုလျှင် ဘာကြောင့် မျက်ရည်ဝနေရပါသတဲ့လဲ။ သူသိသည်က ဝမ်းသာ လျှင် ရယ်ရမည်။ ဝမ်းနည်းလျှင် ငိုရမည်။ ထိုသို့ပဲ သူ့မှတ်ယူ ထားသည်လေ။

“ကဲ... ခြံထဲသွားကြရအောင်၊ အမယ်... ကိုယ့်လူ က အဝတ်အစားတောင် မလဲဘဲကိုးကွ။ သွား... အဝတ် အစားလဲချေဦး၊ မနက်မှာ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲမှ အစ်ကိုကြီးက ကြိုက်တာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဒက်ဒီမရှိဘူး ဦးဦး၊ မနက်တစ်နာရီလောက်က တည်းက အရေးကြီးလို့ဆိုမိ၊ ကားနဲ့ သွားလိုက်တယ်”

တဲ့၊ ဒေါ်ကြီး ပြောပြတယ်”

ဟု သူပြောတော့ ဦးဦးသိန်း သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းကလို အပြုံးက မကြည်လင်နေတာကို သူ သိနေ၏။

“ဦး သိပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးက ပြန် ရောက်လာတဲ့အခါ ဒီလို အပျင်းထူ အဝတ်မလဲသေးဘဲ လေပေါနေတာမျိုးကို မြင်ရင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သွား... ရေချိုး”

ဟု ပြောတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဦးသိန်း အိုက်တင်ကို ဖမ်း၍ ခေါင်းရမ်းကာ ဘေးမှလိုက်လာပါ၏။ ထိုအခိုက် ခြံတွင်း သို့ ဒက်ဒီကား ဝင်လာသည်။

ဪ... ထိုစဉ်တုန်းကတော့ဖြင့် ငွေနဲ့သာဆိုသည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည်လည်း ညှိုးဖျော့အားငယ်နေသော အသွင်လေးဖြင့် ဒက်ဒီဘေးမှာ ငြိမ်ကပ်စွာထိုင်ရင်း အတူလိုက်ပါ လာချေလိမ့်မည်ဟု သူ ကြိုမသိနိုင်စွမ်းခဲ့။

ဒက်ဒီကားကို လှမ်းမြင်ရသည်မို့ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားရင်းမှ...။

“ဒက်ဒီ... ခန့်လေးလဲ ဒက်ဒီစက်ရုံသွားတဲ့အခါ တူတူလိုက်မှာ”

ဟု ပူဆာခြင်းကို ပျော်မြူးစွာပဲ လုပ်မိခဲ့သည်။ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ကားရပ်စေလိုက်စဉ်ခိုက် သူက

သခင်ရှင်စားသီလည်

ထွက်မလာသေး။ သူပြေးလာတာကို ပြုံး၍ ကြည့်နေတာကို မြင်နေရသည်။ ကားအနီးမှာ ခြေစုံရပ်၍ ဒက်ဒီကို ကြည့်မိပါ၏။ ပြုံးနေသည့် ဒက်ဒီအပြုံးသည်လည်း ခါတိုင်းလို လန်းဆန်းမနေ။ အားယူပြုံးရမှန်း သိသာနေသည်။ သူ ဤနေ့မှာမှ ဖျော့တော့ သော အပြုံးများကို မြင်နေရပါသည့်အဖြစ်။ ဦးဦးသိန်းထံမှာ...။ ခု ဒက်ဒီထံမှာ။

ဒက်ဒီက အနက်ရောင်မာစီဒီးကားကြီး၏ တံခါးခွက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ဒက်ဒီမဆင်းသေး။ ဘေးထိုင်ခုံမှ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည့် အရာတစ်ခုဆီသို့ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်တာ မြင်တော့မှ သူလည်း ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ စောစောက သူ သတိ မထားလိုက်မိခဲ့။ သူ မြင်လိုက်ရပါပြီ။

ထူအိနေသော ကားကူရှင်နောက်မှိုကို အားကိုးတကြီး ပုံလေးဖြင့် ခိုထိုင်ထားပါသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ သေးငယ်သော အရုပ်လေးတစ်ရုပ်နှင့်တူနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာစိမ်းနေရာ၊ မျက်နှာစိမ်းတို့ကြားမှာ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာရှိနေပုံလေးဖြင့် မျက်ရည်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းနက်လေးတွေဖြင့်လည်း မဝံ့မရဲလေး ကြည့်နေသည့် ကောင်မလေး။ ဒက်ဒီလက်အစုံက ကောင်မလေး၏ သေးသွယ်သော ကိုယ်လေးကို ညင်ညင်သာသာလေး လှေ့ယူလိုက်တာကိုလည်း သူ မြင်နေရသည်။

ဘယ်ကကောင်မလေးပါလိမ့်ဆိုတာကို သူတွေ့နေမိရ

ရပါသလဲ။

ကောင်မလေးကတော့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ဒက်ဒီလက်ထဲ မရုန်းမကန် ပါလာပါ၏။ ရုန်းကန်ရဲပုံလည်း မရ။ အသံလည်း ထွက်ရဲပုံမရ။ ငိုလည်း ငိုရဲပုံမရ။ ငိုချင်နေတာလည်း အရမ်းသိသာသည်။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေး။ မျက်ရည်ဝဲနေသည့် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေဖြင့် သိသာနေသည်ပဲ။ သူကောင်မလေးကို သနားသွားမိရပါ၏။ အရုပ်လေးနှင့်တူလိုက်တာဟုလည်း တွေးမိသည်။ တော်တော်လှသည့် အရုပ်လေးတစ်ရုပ်။

“သူက ဗစ်တိုးရီးယားမှာနေမယ့် ငွေနဲ့သာပဲ ခန့်လေး၊ ခန့်လေးရဲ့ ညီမလေး ငွေနဲ့သာ”

ဟု ဒက်ဒီပြောစဉ်ခိုက် သူ ကောင်မလေးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်ဖြစ်၏။ ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး ခေါင်းမိုပါလာပါသည့် ကောင်မလေး။

နာမည်လေးကလည်း ငွေနဲ့သာ...။

“မမြိုင်...မမြိုင်”

စဉ်ခန်းဆိုဖာထက်တွင် ဒက်ဒီထိုင်ကာ လှမ်းခေါ်တော့ ဒေါ်ကြီး မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာ၏။ သူက တော့ ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ထိုင်နေသည့် ငွေနံ့သာကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ဝင် ဓာစား ကြည့်နေမိရဆဲ။ ငွေနံ့သာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာလေးက တကယ် ကို...သေးနွဲ့နွဲ့ နိုင်လွန်းသည်။ အသားလေးတွေကလည်း ဖြူနေ၏။ မည်းနက်သော ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေက ဂျပန်ဆံ ဓောက်လေးအဖြစ် ထူထဲစွာရှိနေ၏။ အရုပ်မ လှလှလေးတွေလိုပဲ နဖူးပြင်ထက်မှာလည်း ဆံပင်နုနုလေးတွေက ညီတိတိလေးရှိနေ သည်။ မျက်ခုံးနက်နက်လေးကလည်း အရုပ်မလေးတွေမှာ မြင် ရသည့်နှယ်ပဲ ကွေးကွေးလေး။ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေဆီမှာ လည်း ထူထဲကော့နေသော မျက်တောင်ရည်ကြီးတွေရှိနေသည်။ အို...နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် နဖုနီနေသော နှုတ်ခမ်းနုနုလေးက လည်း အရုပ်လေးတွေမှာ မြင်ရသလိုပါပဲ။ အနီးကပ်မြင်နေရ လေလေ အရုပ်လေးနှင့်အရမ်းတူလာလေလေ။ ဒါပေမဲ့ အရုပ် လေးက ငိုတတ်သော အရုပ်လေးနှင့်တူနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး က ဝမ်းနည်းရိန်၊ ကြောက်ရိန်စွက်လျက် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေမှာလည်း မျက်ရည်က စိုလုံလာနေ

သည်။ လက်ချောင်းသေးသေးသွယ်သွယ်လေးတွေက ဒက်ဒီ ပေါင်ကို မရဲတရဲ ထိထား၏။ ဟိုဟိုသည်သည်လည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ခိုးခိုးကြည့်သည်။ ရဲရဲမကြည့်ရဲ၊ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ အားငယ်ပါးငယ်လေးဖြင့် ဝမ်းနည်းရိန်ကြီးနေသည့်ပုံလေး...။

“ဟယ်...ချစ်စရာလေးပါလား အစ်ကိုကြီး၊ ဘယ် က ခေါ်လာတာလဲဟင်၊ အဲမယ်လေး...အရုပ်လေးကျ နေတာပါပဲလား”

မြင်မြင်ချင်းတစ်ချက် ဒေါ်ကြီး အံ့သြသလိုလည်းဖြစ် ငြိမ်သွားပြီးမှ ဝမ်းသာအားရ မေးလာခြင်းပါ။ သူ ရင်ထဲကျေနပ် သွား၏။ ဒေါ်ကြီးကလည်း သူနှင့်စိတ်ချင်းတူနေသည်။ ငွေနံ့သာ တို့ အရုပ်လေးတဲ့လေ။ သူကလည်း ငွေနံ့သာကို အရုပ်လေးဟုပဲ မြင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟေဟေ”

ဒက်ဒီထံမှ ဒေါ်ကြီးကို အဖြေစကား မပေးမီမှာပဲ ငွေ နံ့သာ၏ နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်သံက မဝံ့မရဲလေး ပွင့်ကျ သာသည်။ မျက်ရည်တွေကလည်း လိမ့်ခနဲ ကျလာ၏။ ကလေး တစ်ယောက်၏ ဝမ်းနည်းတကြီးလည်းနိုင်စွာ၊ လန့်လည်းလန့်ရှာ လျက် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည့် မြင်ကွင်းမျိုးကို သူ ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း။ ရင်ထဲတွင် သနားလွန်းလာလျက် ဒက်ဒီဘေးမှာ သူ ဝင်ထိုင်မိရပါပြီ။ ငွေနံ့သာ၏ လက်လေးကို သူ ခပ်...လေး နုနုညှည့်နိုင်စွာပဲ ကိုင်ထားလိုက်မိရပါပြီ။ မျက်ရည်ကို ဒက်ဒီ သုတ်ပေးကာ ငွေနံ့သာ၏ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဒက်ဒီ

သိင်္ခတပ်ထားပါ၏။ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေရင်းမှ...

“သမီးရဲ့ဖေဖေ ဟိုး...ခိုးကောင်းကင်ကြီးမှာရှိနေတယ်၊ ဟိုးမှာ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်သည်။ တစ်ဖွဲ့တွေ ဘရွေရွေသွားနေသည့် ခိုးကောင်ကင်ပြာကြီးကို ဒက်ဒီလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒီ ကောင်းကင်ကြီးမှာ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီဆီမှာ သမီးလေး နေရမယ်၊ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေက သမီးကို ဒက်ဒီဆီမှာနေဖို့မှာခွဲတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောတော့ သူ ရင်ထဲအထိခိုက်ကြီး ထိခိုက်နေမိရပါပြီ။ သူ့ နားလည်မိပြီ။ ငွေနဲ့သာ၏ဖေဖေ မရှိတော့ပြီဟု ဤမျှသေးငယ်ပျော့နွဲ့သော ချစ်သနားဖွယ်အရုပ်လေး တစ်ရုပ်သည် အဖေ မရှိတော့ပြီတဲ့လား။ ဒက်ဒီပြောနေတာကို ခွဲခြားနားလည်နိုင်စွမ်းသည့် အသက်အရွယ်လေးလည်း မဟုတ်သည်မို့ ငွေနဲ့သာခမျာ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ လက်ကလေးကမ်း၍...

“ဖေဖေ...ရာပါ...ရာပါ”

နှင့်ခေါ်နေတော့ ဒေါ်ကြီးခမျာ မျက်ရည်ကျလာပါပြီ။ ကလေးကို မကြည့်ရက်သလိုဖြင့် ခေါင်းငုံ့ချကာ...

“ဪ...ဖြစ်ရလေခြင်းနော်”

ဟု ညည်းရှာသည်။ ဒက်ဒီက ငွေနဲ့သာ၏ လက်လေး

ကို ညင်သာစွာထွေးဆုပ်ယူ၍ ပြန်လျှောက်လာပါ၏။ ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်သည်။ ပြုံး၍ ငွေနဲ့သာကို ကြည့်ပေမယ့် ဒက်ဒီမျက်ဝန်းတွေမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝဲနေသည်ပါပဲ။

“သမီးလေး...သမီးဖေဖေက ဟိုးမှာအကြာကြီး နေရတော့မှာ၊ ဒီမှာက ဒက်ဒီရှိတယ်၊ ဟော...ဒါက သမီးလေးရဲ့ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ကစားနော်၊ လက်လေးပေးလိုက်၊ ပေးလိုက်”

အဖေကိုခေါ်နေရင်း မျက်ရည်တွေကျနေသည့် ငွေနဲ့သာလေးကို ချောချောမော့မော့ ဒက်ဒီတွေတော့ ငွေနဲ့သာ၏ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက သူ့ထံသို့ ရောက်လာ၏။ နေရာသစ်မှာ မျက်နှာစိမ်းတွေကြားထဲ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ရှိနေရပါသည့် ကလေး။ ဘာဆိုဘာဖြစ်ကုန်ပြီမှန်း မသိရှာပါသည့် ကလေး။ သူ သနားစိတ်ဖြင့် နူးညံ့စွာ ပြုံးပြကာ လက်ကို သူက စတင်၍ ကမ်းပေးတော့ မဝံ့မရဲလေးပဲပြန်၍ လက်လေးကို ဆန့်တန်းပေးရှာပါ၏။ သူ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်၍...

“လာ...ကိုကိုဆီကိုလာ၊ ကိုကိုနဲ့ညီမလေး တူတူကစားကြမယ်နော်”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီကို တစ်ချက်မော့၍ ငွေနဲ့သာကြည့်သည်။ သူ့ကိုလည်း ပြန်ကြည့်သည်။ ပြုံး၍ကြည့်နေသည့် သူ့ကို မျက်ရည်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် အာနံ့ကြာကြည့်နေသည်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည့် အကြည့်။ ကြောက်ရှိန်ရှိနေသည့် အကြည့်။ သူ ထပ်၍ ပြုံးပြသည်။ လက်

လေးကိုလည်း မလွှတ်သေး။ ဆုပ်ထားမြဲ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ရှိနေသည့် နူးညံ့စွာထင်ဟပ်နေပါသော ကြင်နာနွေးထွေးသည့် အကြည့်များကြောင့်ထင်။ ငွေနံ့သာ၏ ကိုယ်လေး သူ့ဘက်သို့ လိုက်လိုက်လျှောက်လျှော့လေး ကိုင်းညွတ်လာပါ၏။ သူ ကြည့်နူးစွာပဲ ငွေနံ့သာ၏ ကိုယ်လေးကို ဖွေယူထားလိုက်မိရပါ၏။ ဒက်ဒီ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်စွာပဲ သူနှင့်ငွေနံ့သာကို ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာထက်တွင် ကြေကွဲရိပ်က အထင်းသား။

“ခန့်လေးက သမီးလေးကို ဂရုစိုက်ရမယ်၊ အလိုလိုက်ရမယ်၊ ငွေနံ့သာမှာ ဒက်ဒီတို့မရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားရမယ်၊ အရွယ်လေးငယ်ငယ်နဲ့ အမိအဖမဲ့ ရှာတဲ့ကလေးကို ကြင်နာရမယ်၊ ကြားရဲ့လား”

လေးနှစ်အရွယ်လေးပေမို့ အရာရာကို ကိုယ့်ရှေ့ဖွင့်ပြောလျှင်သော်မှ ခွဲခြားနားလည်တတ်နိုင်စွမ်းမရှိရှာပါသည့် ငွေနံ့သာလေးကို ဒက်ဒီ ခပ်ဖွဖွဆံစလေးများကို မချီတင်က သပ်ပေးရှာပါ၏။ သူ ငွေနံ့သာ၏ နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်ကာ...

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးကို သား ချစ်လဲချစ်ပါတယ်၊ သနားလဲသနားပါတယ်၊ သနားစရာလေး ဒက်ဒီရာ”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီ ဒေါ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပါ၏။ ယခုတိုင် စိတ်ထိခိုက်စွာ ရပ်ငေးကြည့်နေဆဲ ဒေါ်ကြီး၏ မျက်ရည်ဝဲနေလေသမျှကိုလည်း သူ မြင်နေသည်ပါပဲ။

“မမြိုင် ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ကလေးရဲ့ အပတ်

အစား သားရေသေတ္တာရယ်၊ ကလေး ကစားစရာ အရုပ်တွေပါတဲ့ သားရေသေတ္တာရယ် နှစ်လုံးရှိတယ်၊ အပေါ်ထပ်က ခန့်လေးရဲ့အခန်းဘေးက အခန်းကို ရှင်းပြီး ကလေးအတွက် ပြင်ဆင်ပေး၊ ည မမြိုင်က ကလေးနဲ့ တူတူ အိပ်ရမယ်၊ မမြိုင် ဒီကလေးကို ဂရုစိုက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထပ်မှာပါမယ်၊ ကလေးကို ဂရုစိုက်ပါဗျာ၊ က... သား ညီမလေး ငွေနံ့သာနဲ့တူတူ ခြံထဲမှာ သွားကစားချေ”

ဟု ပြောတော့ သူ ငွေနံ့သာကို ချိုပိုးပြီး ခြံထဲထွက်ခဲ့ပါ

“ကလေးကို တစ်ခုခုကျွေးရမယ်ထင်တယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကျွန်တော် ကျွေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နေ့လယ်စာတော့ ကလေးစားလို့ကောင်းမယ့်ဟာမျိုးလဲ ချက်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟိုကို ခဏပြန်ရှဉ်းမယ်၊ ကိုဘဦးကိစ္စ စီမံရဉ်းမှာ ဒီနေ့ပဲ ဆုံးတာ၊ ညက အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော် အရေးတကြီးသွားလိုက်ရတာ၊ သူ့မှာ သားချင်းလဲ မရှိကြဘူးလေ၊ သူ့အိမ်က အလုပ်သမားတွေကိုလဲ ခြောက်လစာပေးပြီး အားလုံး ပြန်ခိုင်းလိုက်ရတော့မှာပဲ၊ ကိုဘဦးရက်လည်ပြီးမှ ဆိုပါတော့၊ အင်း... စိတ်ထဲမကောင်းလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်...”

ဟု ဒက်ဒီထံမှ ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောနေသံကိုလည်း

တံခါးမှအထွက်တွင် သူ ကြားနေရသည်။ သူ ရင်ထဲမကောင်း
နိုင်။ ငွေနဲ့သာ၏မေဖေသည် မြေပင်မကျသေး။ ငွေနဲ့သာခဲမှာ
အဖေဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သည်ကိုသော်မှ မသိတတ်နိုင်သေးသည်
အရွယ်လေး။ ဘာကိုမျှလည်း ခွဲခြားနားမလည်နိုင်ရှာ။ သူက
သူ့ဘဝမှာ ဒက်ဒီဆိုတာရှိနေသည်။ သူ့ကို မွေးဖွားပြီး မေ
နုလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်တဲ့။ အမေဆိုတာကို ဓာတ်ပုံထဲ
မှာပဲ တွေ့ဖူးရပါသည့် သူ့ဘဝကို ရင်ထဲထိခိုက်ခံစားမိရလေသ
ခု ငွေနဲ့သာလေးကို မြင်ရတော့မှ...။

“သူ့ခမျာ ငါ့ထက် ပိုဆိုးရှာတဲ့ဘဝပါလား”

ဟု ကရုဏာဖြစ်ရ သနားရပါပြီ။

ခြံထဲသူရောက်တော့ မြက်ခင်းထက်မှာ ငွေနဲ့သာကို
လက်လေးတွဲခေါ် လမ်းလျှောက်စေမိပါ၏။ ဒက်ဒီကားကတော့
ပြန်ထွက်သွားပြီ။

နူးညံ့သော အဖိုးတန် သားရေဖိနပ်ညှိလေးနှင့် အညှိ
ပွင့်လေးတွေပါသော အဝါရောင် ပိုးဂါဝန်လေးဖြင့်ရှိနေပါသော
ငွေနဲ့သာ။ သိုးမွေးဆွယ်တာဖြူလေးကလည်း အနားသပ်တွေမှာ
အနီရောင်ပန်းခက်လေးတွေ ထိုးထားသည်မို့ အရမ်းကို လှနေ
သည်။ ငွေနဲ့သာ၏ ခြေလှမ်းလေးတွေ လှမ်းနေပုံလေးကလည်း
အရပ်လေး သော့ပေးထားသည့်နယ် ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်ပါပဲ။

“ဟုတ်ပြီ၊ လျှောက်...လျှောက်...ကိုကိုလက်ကို
တွဲထား”

နှင်းရည်နှင်းစက်တို့ စွတ်စိုနေသော မြက်ခင်းစိမ်းထက်

မှာ နှစ်ယောက်သား လျှောက်နေမိရဆဲ။ လတ်တလောမှာတော့
အလေးပီပီ ငွေနဲ့သာ မြက်ခင်းထက်မှာ လမ်းလျှောက်နေတာကို
မျှော်နေပုံရသည်။ မျက်နှာလေး လန်းလာပြီ။ သူ့ကိုလည်း မော့
ကြည့်စဉ်ခိုက် မျက်ဝန်းနက်လေးတွေထဲမှာ နှစ်လိုခင်မင်ရိပ်တွေ
နီလာနေပြီ။

“မနီရော...ဟင်...မနီ”

ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်၍ တစ်ချက်ခပ်တိုးတိုး သူ့ကို
မော့မေးလာတော့ သူတစ်ချက် ခပ်မြန်မြန် စဉ်းစားရပါ၏။
မနီ...။ မနီဆိုတာ မညှိလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ငွေနဲ့သာက စကား
မပီတတ်သေး။ ကြည့်ရတာ မနီဆိုတာ ငွေနဲ့သာကို ထိန်းသည့်
အိမ်ဖော်ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ ပြုံး၍ ငွေနဲ့သာကို ကြည့်ကာ...။

“ဟိုးကို သွားလိုက်ပြီ”

ဟုပဲဖြေတော့ ငွေနဲ့သာ၏ အကြည့်လေးတွေက မိုး
ကောင်းကင်ကြီးဆီသို့ ရောက်၏။ လက်လေးဆန့်တန်း၍...။

“မိုးကိုပေါ်မှာ မနီ ရောက်တဲ့ဘေးဘီရား၊ ဟုတ်ရား”

ဟု မေးလာရှာပါ၏။ ငွေနဲ့သာလေးခမျာ မရှိတော့ဘူး
ဆိုလျှင် မိုးကောင်းကင်ကြီးဆီမှာပဲ ရောက်နေပြီဟု နားလည်ပေး
ထားလိုက်ပုံရပါ၏။

သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ ဖြေပေးလိုက်
တာပဲ မနီဆိုတာကို နောက် မမေးဘဲ မေ့လျော့သွားချေမည်လား
ဟု တွေးမိသည့် အတွေးဖြင့်...။

“အင်း...အင်း...ဟုတ်တယ်၊ မိုးကောင်းကင်ကြီး

ကို ပြောင်းသွားပြီ၊ အဲဒီမှာ နေနေတယ်”
ဟုပဲ ဖြေလိုက်ရပါ၏။

“အဲမယ် ချစ်စရာလေးပါလား၊ ဖိုးခန့်၊ ဘယ်က
ကလေးလဲကွ၊ ဒီလောက်ဖြူပြီး ဒီလောက်ချစ်စရာလဲ
ကောင်း၊ ဒီလောက်သေးတဲ့ကောင်မလေးမျိုး ငါ မမြင်
ဖူးဘူး၊ ဖိုးခန့်ရ၊ သောက်ကျိုးနဲ့ အရပ်လေးနဲ့တူတဲ့
ကောင်မလေးပါလားကွ၊ ဟေ...”

ဟု ပေါက်ပြူးကိုင်လျက် တန်းလျားဆီမှ ထွက်လာပါ
သော ဦးဦးသိန်းနှင့် မြက်ခင်းအဆုံးလောက်မှာ တိုးကြတော့
မေးလာပါ၏။ ငွေနဲ့သာကိုလည်း ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ မျက်နှာ
မြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုသည့် ဆုတောင်းလေးနှင့်ဖြည့်လွန်းပါသည့်
ငွေနဲ့သာလေးပါတည်။ ထုံးစံအတိုင်း ငွေနဲ့သာ၏ မျက်ဝန်းလေး
တွေစစ်မှာတော့ နောက်ထပ် မြင်ရပါသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်
ကြောင့် မျက်နှာလေး ပြန်၍ ဝိုမဲ့မဲ့ဖြစ်ချင်လာ၏။ သူ့ကိုယ်က
ပိုတိုး၍ အားကိုးတကြီး တိုးကပ်ကာ လက်လေးတွေဖြင့်လည်း
သူ့လက်ကို ဖက်တွယ်ထားသျက်ဖြင့် ဦးဦးသိန်းကို မောကြည့်
ငြိမ်ကျနေပါ၏။ သူ ရယ်လိုက်ကာ ငွေနဲ့သာ၏ ဘေးမှာ မြက်ခင်း
ထက်၌ ထိုင်ချသည်။

“ဒါ...ကိုကိုရဲ့ ဦးဦးသိန်း၊ မကြောက်နဲ့နော်၊ ဦးဦး
ကို မြင်းလုပ်စီးလို့ရတယ်၊ ဆင်လုပ်စီးလို့ရတယ်၊ ကိုကို
ငယ်ငယ်တုန်းက အဲသလို စီးခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း စီးခဲ့က

လမ်းမဆုံးဘဲ၊ ခု... မြင်းဘဝ၊ ဆင်ဘဝနဲ့ခရီးဆက်ရ
အောင် ပြောတတ်ပါရဲ့မောင်၊ တော်တော်ဆုချဖို့ကောင်း
နေတဲ့ ချာတိတ်ပဲ”

ဟု ရယ်၍ ဦးဦးသိန်း ပြော၏။ နောက် ငွေနဲ့သာ
ဘေးမှာ ဦးဦးသိန်းလည်း ထိုင်သည်။ ရပ်နေဆဲ ငွေနဲ့သာ၏
ခေါင်းလေးသည် ထိုင်နေသည့် ဦးဦးသိန်း၏ နားရွက်ဖျားလောက်
ပင် မရှိ။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အလစ်မပေးရုံစွာ ကြည့်နေသည့်
အကြည့်က ကြောက်ရွံ့လည်းရှိ၊ မယုံကြည်နိုင်တာလည်း ရှိနေ
သည့်သဘော။ သူ့ဘက်ကို ပို၍ ကပ်လာတော့ ငွေနဲ့သာကို
သူ ထွေးထွေးထားလိုက်မိရပါ၏။ ခုလို သူ့ကို ငွေနဲ့သာလေး
ပို၍ ရင်းနှီးတာ၊ အားကိုးတာ၊ ချစ်တာကို သူ ကျေနပ်နေသည်။
ကြည်ရူးနေသည်။

“အဲမယ်...အားကိုးတတ်နေလိုက်ပုံများ၊ မင်းကလဲ
သွားကြီးကို ပေါ်လို့ ရယ်နေလိုက်တာ၊ ဒီမှာ...ဒီ
ကလေး ငါ့ကို ခုခဏလောက်ပဲ နည်းနည်းစိမ်းမှာပါကွ၊
နောက် ငါ့ကို ချစ်မှာ သိရဲ့လား”

ဟု ဦးဦးသိန်း သူ့ကို မခံချင်သလို ပြောပါ၏။ ငွေနဲ့
သာကိုလည်း ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

“သမီးလေးက သိပ်လှတာပဲဟေ့၊ ကြည့်စမ်း...
သဘောလဲသိပ်ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးဆိုတာ လေး
လေး သိတာပေါ့၊ ကဲ...ခေါ်ကြည့်စမ်း...လေးလေး
လို့”

လေးလေး...။ သူ တစ်ချက်ရယ်တော့ ဦးဦးသိန်း မျက်
ထောင့်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းရမယ်၊
ငါ့ကို ဦးဦးလို့ မခေါ်နဲ့၊ လူ့ကို ရင့်သွားတာပဲ။ အသက်
ကြီးသလိုကြီးကို ဖြစ်ကရော၊ မင်းလဲ ငါ့ကို လေးလေး
လို့ခေါ်၊ အဲသလိုဆိုတော့ နည်းနည်းအသက်ငယ်သလို
လို့ ရှိတယ်”

လူပျိုကြီးခမျာ အသက်အရမ်းကြီးနေပြီဟု အထင်မခံချင်
စွာပဲ လေးလေးဟု ပြောင်းခေါ်ခိုင်းခြင်းပါ။ သူ တစ်ချက် ခပ်
တိုးတိုးရယ်တော့ အနေခက်သလို ကြည့်လာ၏။

“ဘာလို့ဒီလောက်ရယ်နေတာလဲကွ၊ လေးလေးလို့
ခေါ်ခိုင်းတာများ ရယ်စရာလား၊ လူကြီးအနေခက်အောင်
မလုပ်ကောင်းဘူးကွ၊ ကဲ...ခေါ်၊ မင်းလဲခေါ်၊ လေးလေး
လို့”

“ရေးရေး...”

သူ မခေါ်ခင် ခပ်တိုးတိုးလေးခေါ်သံပေါ်လာတော့ မျက်
နှာထက်တွင် ကြည်နူးကျေနပ်ရိပ်ထင်၍ သူ့ကို လှမ်းကြည့်
ကာ...။

“တွေ့လား၊ ကလေးက ခေါ်နေပြီ၊ လိမ္မာလိုက်တာ
များ”

ဟု ပြောနေသည့်ပြော ပါးလေးကို ငုံ့နမ်းတော့ သူ မျက်
နှာထားဖြင့်...။

“အရမ်းမနမ်းနဲ့နော် ဦးဦး၊ ပါးလေးတွေ နာကုန်
မယ်၊ ငွေနဲ့သာလေးက နုနုလေးရယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ဦးဦးသိန်း ရယ်သည်။ မျက်ခုံးကြီး
ပင့်၍ အတန်ကြာလည်း ကြည့်သည်။

“လေးလေးလို့ မခေါ်မချင်း နမ်းနေမှာကွ”

ဟု ပြောကာ ထပ်နမ်းမည်လုပ်တော့...။

“လေးလေးသိန်း...လေးလေးသိန်း ပြောင်းခေါ်
တယ်ဗျာ၊ မနမ်းနဲ့၊ ဒါပဲ၊ လေးလေးသိန်းက ဆပ်ပြာနဲ့
မျက်နှာသစ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ညစ်ပတ်တယ်၊ ငွေနဲ့
သာကို မနမ်းနဲ့”

ဟု ပြောတော့ လေးလေးသိန်း ထပ်ရယ်သည်။ ရယ်နေ
သည့် လေးလေးသိန်းကို ကြည့်ကာ ငွေနဲ့သာလေးကတော့ နည်း
နည်းမျက်နှာလေးလိုက်ပြုံးစပြုလာပါပြီ။

“မင်း ငါ့ကို မြင်းစီး၊ ဆင်စီးလုပ်ခဲ့တုန်းကတော့
ငါက သန့်ရှင်းနေတယ်ပေါ့လေ၊ မင်းကွာ...ညီမတစ်
ယောက် ကောက်ရတာနဲ့ ငါ့ကို တန်းပုန်ကန်တော့တာ
ပါပဲလားကွ၊ ဟေ...”

ဟု ပြောတော့ သူ မျက်မှောင်ပိုကုပ်လာ၏။

“ကောက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီခေါ်လာတာ၊
ငွေနဲ့သာကို ကောက်ရရအောင် ငွေနဲ့သာက ပိုက်ဆံမှ
မဟုတ်တာ၊ လမ်းပေါ်မှာကျနေတာမှ မဟုတ်တာ”

ဟု ပြန်စွာနေတော့ လေးလေးသိန်း အော်ရယ်သည်။

“တော်တော်အထိမခံတဲ့ ဖိုးခန့်ပါလားကွ၊ ဟေ...
အေးပေါ့၊ ညီမရှိလာပြီကိုး၊ ကဲ...မင်းကို မေးလဲ မေး
နေတော့ပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးကိုပဲ ဒီကလေးကိစ္စ သွားမေး
ကြည့်တော့မယ်၊ ကဲ...ညီမထိန်းကြီးရေ...ထိန်းကျန်ခဲ့၊
ထိန်းကျန်ခဲ့”

ဟု ပြောကာ ဆက်လျှောက်သွားတော့ သူ ခေါင်းရမ်း
၍ ကျန်ခဲ့ပါ၏။

ဘာတဲ့...။ ကိုယ့်ကျတော့ လေးလေးခေါ်ရမည်တဲ့။
အရမ်းကို အသက်ငယ်နုပျိုချင်နေသည့် ဦးဦးသိန်း။ အခုတလော
ပို၍ အဆင်အသွေးနုနုတွေဖြင့် ရှိနေတတ်ပါသည်အဖြစ်။ ဟိုဘက်
ခြံက မမအိ ညနေဘက် ပန်းပင်ရေလောင်းချိန်မျိုးဆို အပြာနုကွက်
စိပ်ပုဆိုး၊ စပိုရှပ်လက်တိုအပြာစင်းနှင့် ရိုးပြနေသည်က ဤဘက်
ခြံမှ ဦးဦးသိန်းပါ။ ခု မမအိ မရှိတော့တာကိုသိတော့ စိတ်ညစ်
နေခဲ့တာ အမှန်။ ဦးဦးသိန်းခမျာ အသက်ကြီး၍သာ မမအိက
ပြန်မကြိုက်ခြင်းဟု မှတ်ယူပုံရ၏။ ခု လေးလေးဟု ပြောင်းခေါ်
ရမည်တဲ့၊ ဒေါ်ကြီးကလည်း သူ့ကို ပြောဖူးသည်လေ။ ဦးဦးသိန်း
က မမအိနှင့်ဆို အသက်ချင်းကွာသည်တဲ့။ မမအိက ဘယ်ကြိုက်
မည်လဲတဲ့။ မမအိကို ဦးဦးသိန်း ပွားနေသည်ဟု သူ့ကို ပြောပြစဉ်
က ထိုစကားကိုလည်း ရယ်မော၍ မြောပြခဲ့သည်လေ။ သူက
တော့ ဒေါ်ကြီးပြောထားသမျှတွေအားလုံး အမှန်အဖြစ် မှတ်ယူ
ထားလိုက်သည်၏။

ခုကျတော့ လေးလေးဟု အခေါ်ခံချင်နေသော ဦးဦးသိန်း

သည် ဦးဦးသိန်းထက် ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကြီးသည့် ဒေါ်ကြီးကို
ကျတော့ အစ်မကြီးဟု မခေါ်ဘဲ ဒေါ်ကြီးဟု ခေါ်သည်တဲ့။ ဒါ
ကြောင့် သူ ဦးဦးသိန်း၏ စတိုင်အတိုင်း ခေါင်းရမ်းကျန်ခဲ့ခြင်းပါ။

“ဟိုမှာ...ပန်း၊ တိတ်လတာပဲ၊ ပန်းဒေအော်၊ ပန်း
ဒေ”

ဟု ငွေနံ့သာပြောတော့ သူ လှမ်းကြည့်မိပါ၏။ စကား
ပန်းများ။ အဖြူရောင်နှင့် အနီရောင်တွေ တစ်ပင်ခြားစီ ဖြူတစ်
လှည့် နီတစ်သွယ် ပွင့်နေပါသည့် စကားပန်းပင်များ။

သူ ပန်းလေးတွေကို အဖြူတစ်ပွင့် အနီတစ်ပွင့်စီ သိ၍
ပန်းကုံးတွေလုပ်ကာ ပန်းသရဖူ၊ ပန်းလက်ကောက်နှင့် ပန်းလည်ဆွ
တွေ လုပ်ပေးနေမိရပါပြီ။ ငြိမ်သက်စွာ သူ့ဘေးမှာထိုင်ကြည့်နေ
သည့် ငွေနံ့သာသည် ဘာသံမျှ ထွက်မလာအောင်ပဲ စိတ်ဝင်တ
စားလည်းနိုင်နေသည့်အဖြစ်။ ပန်းတွေဆွ၍ ငွေနံ့သာပျော်နေစဉ်
ခိုက် သူ စံပယ်ရုံမှ စံပယ်ခက်လေးတွေကို ချိုးယူ၍ ဂျပန်ဆံ
တောက်လေးထက်မှာ ပေးတင်ခွင့်ပိုက်စွာ ရှိနေပါသည့် ပန်းသရဖူ
၏ ရှေ့ဖျားနေရာမှာ ထိုးပန်ပေးမိရပါ၏။ ငွေနံ့သာရယ်သည်။
ခေါင်းထက်မှာတင်နေသည့် ပန်းလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွစမ်းသည်။
လက်မှ လက်ကောက်ကိုလည်း မွေးကြည့်သည်။ လည်ဆွကို
လည်း ကိုင်ကြည့်သည်။ နောက် သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။ မျက်လုံး
လေးတွေထဲမှာ ကြောက်လန့်ရိပ်တို့ ကင်းပလွင့်စင်ပြီးနေ သူသည်
အဖြစ်။

“မွေးရယ်အော်ကိုကို၊ တိတ်မွေးရယ်၊ တိတ်လရယ်”

နော်**

ဟု မော့ပြောနေသံလေးတွင်လည်း ကြည့်မွှေပျော်ရွှင်ခြင်း စီးမျောပါလာပါ၏။ သူ ပြုံး၍ ပါးလေးကိုငုံ့နမ်းမိသည်။

ဟုတ်တယ် ပန်းလေးတွေကလဲလှတယ်။ ညီမလေးကလဲ လှတယ်။ ကိုကိုညီမလေးက သိပ်လှတာ

ဟု ချစ်ကြင်စွာ ပြောမိရပါ၏။

ပန်းရနံ့ကတော့ မွှေးတဖြဖြ...။ သင်းတဝေဝေ...။

ခန့်လေးရေ...ကလေးကို အပေါ်ခေါ်ခဲ့ပါဟေ့၊ ရေခိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပေးရအောင်

ဟု ဒေါ်ကြီးအပေါ်ထပ် လသာဆောင်မှ ထွက်အော်ခေါ်တော့ သူပြုံး၍ ငွေနံ့သာလေးကို ကြည့်ကာ နှာခေါင်းဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖွဖျစ်၍...။

ဒေါ်ကြီးကတော့ ရေချိုးခိုင်းဖို့တို့၊ အဝတ်အစား သန့်သန့်ဝတ်ဖို့ ပြောတာတို့ကတော့ ထိပ်တန်းကဗျ...

ဟု လူကြီးလှရာထား၍ ကလေးကို ပြောပြနေမိသည်။ နောက် ငွေနံ့သာကို ပွေ့ချီ၍ ဗစ်တိုးရီးယားအိမ်ကြီးတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့မိရပါ၏။ အပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ ငွေနံ့သာအတွက်

နေရမည့် အခန်းအဖြစ် ဒက်ဒီပြောခဲ့ပါသည်။ အခန်းဆီသို့ပဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ထက်မှာ ဖြူသန့်နေသော အိပ်ရာက ခင်းကျင်းပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ အဝတ်စီရိုကြီးကိုဖွင့်၍ ဒေါ်ကြီးကတော့ အထပ်လိုက်စီထပ်ထည့်သိုထားပြီးဖြစ်နေသည့် အဝတ်အစားထဲမှ အပြာနုရောင် ပိုးဂါဝန်လေးကို ထုတ်ယူကာ ခုတင်ပေါ်မှာတင်လိုက်ပါ၏။ သားရေသေတ္တာထဲက အဝတ်တွေကိုလည်း ဒေါ်ကြီးစီရိုထဲထည့်ထားပြီးနေပြီ။ အရုပ်တွေကတော့ ခုတင်ထက်မှာ ပြည့်သိပ်အောင် ရှိနေ၏။ ပြီးတော့ ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲထက်မှာလည်း ရှိနေသည်။

အံ့မယ်လေး...ဒေါ်ကြီးရဲ့ ငွေနံ့သာလေးရဲ့ အရုပ်တွေကဖြင့် ဆိုင်တောင်ဖွင့်လိုက်နိုင်ပါရဲ့၊ လှလိုက်တာမျှား အံ့လောက်ပါရဲ့၊ အရုပ်တွေက တစ်မျိုးစီ လှနေကြတာတော့ ကဲ...ကဲ...ဒေါ်ကြီးဆီ ခဏလောက်တော့ လာပါဦး ကလေးရဲ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ဒီအရုပ်လေးက ပိုတောင်မှ လှနေသေး...

ဟု ချစ်စနိုးလေး ပါးကိုနမ်းကာ ဒေါ်ကြီးပြောတော့ ငွေနံ့သာချက်ချင်းမလိုက်။ အကဲခတ်နေသလိုလေး ခပ်တွေတွေကြည့်နေ၏။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးကို ပိုကပ်ကာမလိုက်ချင်သည့် အချိုးလေးကို ချိုးတော့ သူ ကြည့်နူးစွာရယ်သည့် ငွေနံ့သာလေး သူ့ကို အားလုံးထက်ပို၍ ခင်တွယ်တာကိုးဟော့သူ ကျေနပ်ကြည့်နူးနေမိရပါ၏။ ဒေါ်ကြီးခပ်စုစုကြည့်ကာ တိုးသဲ့သဲ့လည်း ရယ်ရှာပါ၏။

“ခုကတည်းက အစ်ကိုမှ အစ်ကိုလုပ်နေပြီဆိုပါ
တော့၊ ကံပါကွယ်... ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်လိုက်ကြရအောင်၊
ခန့်လေးလဲ ထိုင်၊ ငွေလေးလဲ ထိုင်၊ ဟော... ဒေါ်ကြီးလဲ
ထိုင်မယ်”

ကလေးစိတ်စစ် အနေရဲ့လာအောင် ဒေါ်ကြီးကတော့
စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြီးကိုပဲ စည်းရုံးရေးဆင်းနေခြင်းပါ။ သူ့ထိုင်
တော့ ဒေါ်ကြီးဘေးမှာ ကပ်ထိုင်၏။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ငွေနံ့သာ
မျက်နှာလေးကို လက်ညှိုးတုတ်တုတ်ဖြူဖြူအိအိကြီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွ
တို့ထိသည်။

“အရပ်တွေကို ဘယ်သူဝမ်းပေးလဲ...ဟင်...
ငွေလေး...”

သူ နုံကြည့်မိပါ၏။ ငွေလေး...။ ထိုသို့ခေါ်တာကို
သူ ပို၍ သဘောကျသည်။ ပို၍ချစ်စရာကောင်းနေသည်ဟု ထင်
မိ၏။ ဒေါ်ကြီးထိုသို့ခေါ်လိုက်တာကိုလည်း သူ သဘောကျ
မိသည်။ ငွေလေး...။ အဖြူရောင်ဆန်သောအမည်။ သူ... ငွေနံ့
သာ၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်ဖွဖွမော့စေ၍...။

“ဖြေလေ ငွေလေးရဲ့၊ ဒီအရပ်တွေ ဘယ်သူဝယ်
ဖေးလဲတဲ့...”

“ဖေဖေ”

ခပ်တိုးတိုးဖြေသံလေးက ဗိုသံလေးပါလာနေပြီ။ အဖေ
သတိတရဖြင့် မျက်စိရှာနေသည့်ကလေး။ သူ ကြင်နာစွာပဲ ဆံ
လေးတွေကို သပ်ပေးမိကာ...။

“သိပ်လှတဲ့အရပ်တွေပဲ ငွေလေးရဲ့ ကိုကိုလဲ ဝယ်
ပေးမယ် သိလား၊ ကိုကိုမှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှိ
တယ်”

ဟုပြောတော့ ငွေနံ့သာ ကိုယ်လေးတော့ကန်၍ ခုတင်
ထက်မှ လျှောဆင်းဖို့ကြိုးစားတာမို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ လွတ်ပေးလိုက်
ရပါ၏။ ငွေနံ့သာမှ စားပွဲထက်မှာတင်ထားသည့် ဝက်ဝံရုပ်လေးကို
ယူဖို့ ကြိုးစားနေတာမို့ သူ ထရပ်မည်လုပ်တော့ ဒေါ်ကြီးလက်ကာ
သည်။ ဒေါ်ကြီးယူပေးမည်ဆိုသည့်သဘော။ ခြေဖျားလေးထောက်
၍ စားပွဲထက်မှာ ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ယူဖို့ကြိုးစားနေပေမယ့် လက်
လေးက မမီ။ ဒေါ်ကြီးက ရယ်၍ ခေါင်းလေးကိုပွတ်ကာ...။

“ဒေါ်ကြီးယူပေးမယ် အို... သိပ်ကိုလှတဲ့အရပ်
လေးပဲ၊ မျက်လုံးလေးကလဲ မည်းနက်နေရော၊ အဲမယ်
... နှုတ်ခမ်းလေးပြုနေတာများ ဟောဒီက ငွေလေးအ
တိုင်းပါပဲလား”

ဟု အရပ်နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖျားဖြင့်ထိ၊ နောက် ငွေနံ့သာ
၏ နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း ဖွဖွထိ၍ ဒေါ်ကြီးပြောနေတော့ ငွေနံ့
သာ၏ မျက်လုံးလေးတွေမှာ နှစ်လိုရင်းနှီးရိပ်လေးတွေ တစ်စတစ်စ
တိုးဝင်လာနေပါ၏။ ဝက်ဝံရုပ်ကို ဒေါ်ကြီးယူပေးသည့်အတွက်
ထည်း သဘောကျနေပုံရသည်။ အရပ်လေးကို ပိုက်၍ သူ့ထံ
ငွေနံ့သာ လျှောက်လာသည်။ တကယ်ကို အရပ်လေးအေးပေး
လမ်းလျှောက်ခိုင်းသည့်နယ် ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည့်လဖြစ်။

“ချူဘူး... မီးမီးရဲ့ ချူဘူး၊ ပိုက်ချဲ့ချဲ့လဲ၊ ဒီထံ

မှာ...
ဟု ပြောကာ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးတော့ ဒေါ်ကြီး
ရယ်သည်။

“ခုကတည်းက အစ်ကိုလုပ်သူကို ရွေးပြီး ပိုက်ဆံ
အပ်တာတော့ သဘောကျတယ်ရှင်ရေ၊ ဒေါ်ကြီးကိုကျ
တော့ မအပ်ဘူး၊ တကယ့်ချာတိတ်ပီစီကွေးလေး
ပေပဲ...”

“ကိုကို...ငွေလေးကို ဒီစုဘူးထဲထည့်ဖို့ ပိုက်ဆံ
တွေပေးဦးမယ် သိလား၊ ငွေလေးကစု၊ နောက်တော့
အရုပ်ဝယ်ရအောင်၊ ဘာအရုပ်ဝယ်မလဲ”

“လှလှ...”

အရုပ်လှလှလေးဝယ်မည်ဟုပဲ ပြောတတ်ရှာပါသည့် ငွေ
နဲ့သာလေးပါ။ ဒေါ်ကြီးမှ ငွေနဲ့သာလေးကို ပွေ့ချီတော့ မငြင်း
မဆန် ငြိမ်သက်စွာပဲ အချိန်လိုက်ပါပြီ။

“ငွေလေးကို ရေနွေးနွေးလေးနဲ့ ဒေါ်ကြီးက ရေချိုး
ပေးချင်တော့၊ ဒါမှ ငွေလေးက ပိုပြီးလှလာမှာ၊ ဟော
ဒီအပြာရောင် ဂါဝန်လေးနဲ့ဆို ငွေလေးက သိပ်ကို ချစ်
ဖို့ကောင်းနေမှာ၊ သနပ်ခါးလဲ ဒေါ်ကြီးလူးပေးမယ်၊ ပန်း
လဲ ပန်းပေးမယ်၊ အို...အို...ဒေါ်ကြီးရဲ့ငွေလေးက ဒီ
ပန်းသရဖူတွေနဲ့ကို မင်းသမီးလေးဖြစ်နေပြီတော်ရေ...”

ဟုပြောနေတော့ ငွေနဲ့သာ ခပ်ငုံ့ငုံ့လေး ပန်းဆွဲကြိုးကို
ကြည့်သည်။ လက်လေးဖြင့် ပန်းသရဖူလေးကိုလည်း စမ်းသည်။

စံပယ်ပန်းခက်လေးကတော့ ဘယ်နားမှာပြုတ်ကျကျနဲ့ခဲပြီမသိ။
ပန်းသရဖူလေးမှာ စံပယ်ခက်လေးရှိမနေတော့။ ငွေနဲ့သာကို သူ
ချစ်စနိုးလေးပဲ ပြုံး၍ ကြည့်နေမိရပါ၏။ သနားကြင်နာစိတ်က
လည်း ရင်ထဲမှာ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်။ ဤနေ့မှာ ဖခင်ဆုံးပါးရပါ
သည့်ကလေး၊ အဖေမရှိ၍မှ မရှိသည့်ဘဝကို နားမလည်နိုင်စွမ်း
သည့်အရွယ်။ ကရုဏာစိတ်သည် ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ
ဖြစ်တည်၏။

ငွေနဲ့သာကတော့ လက်ထဲမှ ပန်းလက်ကောက်လေးကို
ဒေါ်ကြီးကို ပြပါ၏။ ဖြူနုနေသော လက်မောင်းငယ်ငယ်လေးကို
မြှောက်ပြကာ လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ကျေကျေနပ်နပ်လေး
ငုံ့ကြည့်ရင်းမှ...။

“လက်တောက်...မီးမီးလက်တောက်၊ လရယ်
နော်...”

ဟု ဒေါ်ကြီးကိုပြောကာ သူ့ကို မော့ကြည့်၍...။

“ကိုကိုလုပ်ပေးရာ...”

ဟု ထပ်ပြောသည်။ ဒေါ်ကြီးကတော့ ပန်းလက်ကောက်
လေးကို လက်ဖြင့်ဖွဖွကိုငို၍ နမ်းသည်။ နောက် လက်လေးကို
လည်း နမ်းသည်။ ပါးလေးကိုလည်း နမ်းသည်။ ကလေးကို
အနေရအောင် တရင်းတနီးဖြစ်အောင် ဒေါ်ကြီး ကြိုးစားနေခြင်း
ပါ။

“အို...သိပ်ကိုမွှေးတဲ့လက်ကောက်လေးပဲ၊ အမယ်
...ဒီလက်လေးကလဲ မွှေးနေပါလား၊ အို...ပါးလေး”

ကလဲ မွေးနေ့ပြန်ရော့၊ ဒီရင်ဘတ်လေးကလဲ မွေးနေ့ပါ ရော့လား။”

ဟုပြောကာ ရင်ဘတ်သေးသေးလေးမှာ နှာခေါင်းကိုတင်၍ တရှုံ့ရှုံ့မွေးနေရာမှ ခေါင်းဖြင့် ခပ်ဖွဖွခွေတော့ ငွေ့နံ့သာ တခီခီခစ် ဓရယ်သည်။ ပါးချိုင့်လေးခွက်ခွက်ပါနေတာကို သူ ငေးကြည့်ရင်း...။

“ဒေါ်ကြီး...ငွေလေးမှာ ပါးချိုင့်ရှိတယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရပြောမိပါ၏။ သူ့မှာလည်း ပါးချိုင့် ရှိသည်လေ။ ဒါဆို သူနှင့်ငွေလေး တူနေသည်ပေါ့။

“ဟုတ်ပါ၊ ရှင်လေးတို့မောင်နှမ၊ ချောတာလဲ တူပါတယ်။ မါးချိုင့်လဲ တူပါတယ်။ ကဲ...ကိုဖိုးချော...ငွေလေးကို ရေချိုးပေးရအောင်၊ ရှင်လေးပါ ရေချိုးခန်းထဲ အဖော်လိုက်ခဲ့၊ ရှင်ပါမှဒီသူငယ်မလေးက ရေချိုးခန်းထဲ ကျွန်တို့တူတူနေမယ့်အချိုးရှိတယ်။ ခုကတည်းက အစ်ကိုကိုချစ်နေတဲ့ညီမ၊ ရှင်လေးလဲ မနက်စာ ရေမချိုးရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီမှာပဲ တစ်ခါတည်း ကလေးနဲ့တူတူချိုး၊ ကလေးလဲ အဖော်ရတယ်၊ ရှင်လေးလဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်မယ်၊ ရေချိုးပျင်းတာ ဒေါ်ကြီးမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားတာ မေ့ပစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကဲ...အခန်းပြန်၊ ရေချိုးပြီး ဝတ်ရမယ်အဝတ်ယူခဲ့၊ ဒီမှာချိုး၊ ဒါမှ ကလေးကို အဖော်ရမှာ၊ သွား...”

ဟုပြောတာမို့ သူ ထရစ်တော့ ငွေ့နံ့သာလည်း သူ

ဘောင်းဘီစင်းကိုဆွဲ၍ ကပ်နေတာမို့ ဒေါ်ကြီးခမျာ ခေါင်းခါ၍...။

“ကဲပါ၊ ရှင်လေး ဒီမှာနေမြဲနေပါတော်၊ ကျုပ်ပဲ အဝတ်တွေ ယူလာပေးပါမယ်”

ဟု ပြောကာ တုတ်ဖိုင်ဖိုင်ကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်အောင်ပဲ သွက်လက်စွာ ထုံးစံအတိုင်း သွားလိုက်သည်ပါပဲ။ သူ့ ငွေ့နံ့သာကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

“ငွေလေး...ဒေါ်ကြီး ပြန်မရောက်ခင် ကိုကိုတို့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သောင်းကျန်းလိုက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ငွေလေးကို ပွေ့ချီ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ကြော့ရေချိုးဇလားကြီးထဲမှာ ရေဂူရေအေးဖိုက်နှစ်ခုကို ဖွင့်ချ၍ မောင်နှမနှစ်ယောက် တဗွမ်းဗွမ်းလက်ဖြင့် ပုတ်ကြာ၊ ဇလားထဲ စိမ်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပက်နှင့် ရေချိုးကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ရေတွေဖိတ်စင်ရွဲသွားရပါသည့်အဖြစ်။ ပထမတော့ ငွေ့နံ့သာ မဆော့တတ်။ နောက်တော့ သူ့လုပ်သလို လိုက်လုပ်ရင်း ရေပက်ဖြစ်ကြ။ လက်နှင့်ရေကို ပုတ်ကာ တဗွမ်းဗွမ်းဆော့ကြနှင့် ပျော်နေကြပါသည့်အဖြစ်။ ငွေ့နံ့သာ ပျော်အောင် သူ လုပ်နိုင်လိုက်ပါ၍လည်း သူ့ရှင်ထံမှာ ပျော်နေကြည့်နူးနေမိရပါသည့်အဖြစ်။

“ဟယ်...တစ်ခန်းလုံးရေတွေချည်းပါပဲလား၊ ကြည့်စမ်း...ဖိုးခန့်လေး အတတ်ကောင်းတွေ သင်ပေးနေတယ်ပေါ့လေ ကလေးကို”

ဟု ဒေါ်ကြီးဝင်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူသံသည်ပါပဲ။

ငွေလေးကို ဆပ်ပြာတိုက်ပေးတော့...။

“မျက်စိထဲထဲမယ်နော် ဒေါ်ကြီး”

“ရှင်လေးကို ဒေါ်ကြီးပဲ တစ်သက်လုံး ရေချိုးလာ ပေးခဲ့တာ ဘယ်တုန်းက မျက်စိထဲ ဆပ်ပြာဝင်ဖူးလို့လဲ၊ ဆရာ မလုပ်နဲ့”

ဟု ဒေါ်ကြီး ငေါက်တော့မှ သူ ငြိမ်သည်။

အဝတ်အစားတွေဘာတွေလဲ။ ငွေနဲ့သာကို သနပ်ခါးလှ လှလေး ဒေါ်ကြီး လှပေးတာကို ကြည့်ကာ သူ့ဘဝမှာ တစ် ယောက်တည်း ကုစားဖော်မဲ့စွာ နေခဲ့ရပါသည့်ဘဝတစ်ခုသည် အဆုံးသတ်ချေပြီဆိုတာ နားလည်လာနေမိရပါ၏။ အရမ်းကို ပျင်း ရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလျက် စိတ်လည်းပျက်ဖို့ကောင်းသည့် အချိန် တွေကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ကျောင်းက ပြန်လာလျှင် သူ့မှာအိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ပျင်းဖို့ကောင်းနေသည်ပါပဲ။ ဒက်ဒီ ပြန်မလာမချင်း ဒေါ်ကြီးရှိရာ မီးဖိုဆောင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဦးသိန်းရှိရာ ပန်းခြံ၊ ဒါမှမဟုတ် သစ် သားတန်းလျားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရောက်နေရတတ်လျက် လူကြီး တွေကိုပဲ အဖော်လုပ်ရ၊ စကားပြောရနှင့် ရှိခဲ့ရပါသည့်အဖြစ်။ လူကြီးကို အဖော်လုပ်ရသည့်ဆိုတာက သိပ်တော့ အဆင်မပြေ ကိုယ်က လူကြီးပုံစံလိုက်လုပ်၍ ပြောမိရတတ်တာမျိုးပင် ရှိတတ် သည်လေ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဦးဦးသိန်း အို...မဟုတ်သေး။ လေးလေးသိန်း ညည်းသည့်သီချင်းသံနှင့် ထိုးသည့်တပယာသံ

ထို ထိုင်နားထောင်ရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ ခုကျတော့ သူ့မှာ ကစားဖော်လည်းရှိပြီ၊ စကားပြောဖော်လည်းရှိပြီ၊ ပြီးတော့ သူက အကြီးလုပ်၍ အငယ်ကို အလိုလိုက်စိတ်ရှည်ရပါသည့် အစ်ကိုဆိုသည့်ဘဝကိုလည်း ရောက်ရပြီ။ သူ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး မိရပါ၏။

ပါးကွက်ကျားသနပ်ခါးလေးနှင့် အပြာရောင် ပိုးဂါဝန် ရှည်လေးဖြင့် ရှိနေပါသည့် ငွေနဲ့သာ။ ဆံပင်ကို သားရေပင်လေး ဖြင့် ကြက်တောင်စည်းလေးစည်းကာ စံကားပန်းနီလေးတစ်ပွင့်ကို ကြက်တောင်စည်းမှာ သားရေပင်ဖြင့် ညှပ်၍ ပန်ထားပေးသည့် ဒေါ်ကြီးကို ငွေနဲ့သာက ချစ်ခင်စွာပဲ မော့ကြည့်၊ ငြိမ်သက်၍ လည်း ခံနေပါ၏။ လက်မောင်းလေးတွေကအစ ဒေါ်ကြီးကလည်း သနပ်ခါးဝင်းဝင်းလေးကို မွှေးမြဲနေအောင် လိမ်းပေးတာမို့ သူ သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေး၏ ရနံ့ကို နှစ်လိုစွာပဲ ရှုရှိုက်နေရပါ သည့်အဖြစ်။ ဟုတ်သည်။ သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းလေးကို အခန်း တွင်းမှာ သူ ရနေသည်လေ။

“ပါးစပ်ဟ ငွေလေး”

ဟု ဒေါ်ကြီးပြောတော့ ငွေနဲ့သာ ပါးစပ်လေးဟမေး သည်။ သနပ်ခါးကို ကျောက်ပျဉ်မှ လက်ညှိုးဖြင့် ကော်ယူကာ သွားလေးပေါ် ဒေါ်ကြီးတင်၏။

“မျိုချ၊ အဲဒါ ကျန်းမာတယ် ကလေးရဲ့”

ဟု ဒေါ်ကြီး ပြောတော့ သူ ငယ်တုန်းကလည်း သူ့ကို အစိုးချိုးပေးပြီး သနပ်ခါး ခုလိုပဲ မွှေးနေအောင် လိမ်းပေး၊ သနပ်

ခါး စာစကော်ပါးစစ်ထဲထည့်ကာ မျိုချခိုင်းခဲ့ပါသည့် ဒေါ်ကြီးကို
 ငေးကြည့်နေမိရပါပြီ။ ခုကျတော့ သူ သနပ်ခါးအလိမ်းမခံတော့။
 တောလုံးကန်ဖို့ ဝါသနာကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျောင်းအပြန်မှာ
 ကျောင်းဆော်လုံးကွင်းမှ ပေတူးနေအောင် တောလုံးကန်ပြီးမှ ပြန်
 လာတတ်ပါသည့် သူ့ကို ဒေါ်ကြီး အမြဲဆူနေကျ။ ရေခိုးချိုးပြီး
 ချိန်တိုင်းမှာတော့ သနပ်ခါးကို သူ အလူးမခံခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်
 ပြီ။ သနပ်ခါးဆိုတာ မိန်းကလေးမှ လိမ်းတာဟု သူ ပြောခဲ့သည်
 လေ။ ခုကျတော့ ငွေနံ့သာလေး ရောက်လာပြီ။ မိန်းကလေးဆို
 တာ သနပ်ခါးလိမ်းရတယ်ဟု ဒေါ်ကြီး ပြောပြီး လိမ်းပေးချေမှာ
 အမှန်။

“ကဲ...လာ၊ ထမင်းပူပူလေး စားလိုက်ရအောင်၊
 ခန့်လေးက ညီမလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့၊ ဒေါ်ကြီး
 အောက်ဆင်းပြီး စားဖို့ပြင်ဆင်ထားမယ်”

ဟုပြောကာ ဒေါ်ကြီး ဆင်းသွားပါ၏။ သူ ငွေနံ့သာ
 ၏ သနပ်ခါး ဝင်းဝင်းလေးတွေ အစင်းကြောင်းထင်နေသည့်
 လက်လေးကို ဆွဲ၍ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်း
 လာမိကြပါ၏။ ထိုသို့ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ဆင်းနေရ
 သည့်အတွက်လည်း ငွေနံ့သာ ပျော်နေပုံရ၏။ သေးငယ်ဖြူနုသော
 ကလေးမငယ်ငယ်လေးသည် လှေကားကြီးမှာ များပြားလှသည့်
 လှေကားထစ်တွေ နင်းဖြတ်ဆင်းနေခြင်းမှာ အတွေ့အကြုံ အသစ်
 အဆန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်ထင်။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းနော်၊ ကိုကိုလက်ကို ကိုင်ထား။

ဟုတ်ပြီ”

ဟု သူကလည်း ကလေးကို မပွေ့ချီသေးဘဲ လှေကား
 ထစ်တွေ ဆင်းတတ်လာအောင် သင်ပေးသလို ပြောနေမိရပါ၏။
 တစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ ငွေနံ့သာကို ပွေ့ချီဆင်းခဲ့ကာ
 ထမင်းစားဆောင်သို့ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ကြီးက ငွေနံ့သာကို ထမင်း
 ခွဲကျွေးပါ၏။ တဖြည်းဖြည်း ဒေါ်ကြီးကို ငွေနံ့သာ ချစ်သွားမှန်း
 နှုန်းလဲသော မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေဖြင့်ပင် သိသာနေပါသည့်
 အဖြစ်။

ထိုနေ့က ညနေစာ စားချိန်နီးသည်အထိ ငွေနံ့သာ၏
 အခန်းထဲမှာပဲ သူ နေဖြစ်ခဲ့သည်။ အရပ်တွေနှင့်တူတူအော့နေမိ
 ကြရသည်။ ခုတင်ထက်မှာ ညနေစောင်းလှလှအချိန်လေး၌ နှစ်
 သောက်သား အိပ်ပျော်သွားမိခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငွေနံ့သာ
 သေး ခပ်ကွေးကွေးလေး တိုးဝင်ကာ အိပ်မောကျခဲ့သည့်နှယ်။
 သူလည်း ကစားရင်း ညည်းငွေ့လာချိန်မို့ လှဲရင်း အိပ်ပျော်သွား
 ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးလာနိုး၍ ညနေစာ စားခိုင်းမှပဲ အောက်
 ထပ်သို့ ဖြန့်ရောက်ကြရပါသည့်အဖြစ်။

ညအချိန်ထိ ဒက်ဒီ ပြန်မရောက်သေး။ ဒေါ်ကြီးကတော့
 ငွေနံ့သာ၏ ဖေဖေကိစ္စလုပ်ကိုင်နေ၍ပဲဖြစ်ချေမည်ဟု သူ့ကို ပြော
 ခဲ့ပါ၏။

ညကျတော့ ဒေါ်ကြီးက ငွေနံ့သာ၏ အခန်းမှာ ဒီပီပီ
 သည်။ ဒက်ဒီ ဤညမှာ ပြန်မလာဖြစ်တု ဖုန်းဆက်တာသည်မို့
 ညတိုနာရီမှာ ဒေါ်ကြီးက အိမ်ကြီးထစ်ရလုံး အခန်းတံခါးပြတံခါး

တွေကအစ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်ခြင်းပါ။

ညဉ့်နှစ်နာရီလောက်တွင် သူ နိုးလာရပါ၏။ သူ့လက်ကို လှုပ်နှိုးနေ၍ပါ။ အိပ်မှုနံ့ခံ့များဖြင့် သူ မျက်စိကို ပွတ်၍ ကြည့် တော့ အဖြူရောင်စာနားလေးတွေဖွားဖွားကျနေပါသည်။ ဖလန်ထည် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ပွပွလေးဖြင့် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ပိုက်၍ ခုတင်ထက် မှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ငွေနံ့သာလေး...။ သူ ကမန်းကတန်း ကုန်းထထိုင်ကာ...။

“ဟင်...ညီမလေး မအိပ်ဘူးလားနဲ့”

ဟု မေးတော့ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်...။

“အိပ်လို့အရဘူး၊ တိတ်ရှူရှာဘဲ၊ ကြောက်ရယ်”

ဟု ပြောရာသည်။ သူ့အခန်းထဲကိုလည်း ညနေစောင်း ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ ငွေနံ့သာလေးကို ခေါ်လာခဲ့သည်မို့။ သူ့အ ခန်းကို ငွေနံ့သာ သိထားသည်လေ။ ညကြီးမှာ သူ့အခန်းထဲ ရောက်လာကာ မျက်ရည်လေးဝဲရင်း ပြောနေသည့် ငွေနံ့သာကို သူ ကြင်နာစွာပဲ ထွေးပိုက်ထားရင်းမှ...။

“ဘာကြောက်တာလဲ ငွေလေးရဲ့၊ ဘာကြောက်စရာ မှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒေါ်ကြီးလဲရှိနေတာပဲ၊ ဒေါ်ကြီးရောဟင်”

ဟု မေးတော့ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူလေးထက်မှာ သေးကွေး ပျောင်းနွဲ့စွာထိုင်နေပါသည့် ငွေနံ့သာမှ...။

“အိမ်လို့အရပါဘူးချို”

ဟု ထပ်ပြောသည်။ အဖြူရောင်စာနံ့နုလေးတွေ လှပစွာ အထပ်ထပ်အနားသပ်ရှိနေလျက် ရင်ဘတ်လေးမှာလည်း အထပ်

ထပ်ဖြင့် ရှိနေပါသည့် ညအိပ်အင်္ကျီထူထဲထဲလေးက ခပ်ပွပွရှိနေ တာမို့ အင်္ကျီကကြီးနေလျက် ငွေနံ့သာလေးက ပို၍ သေးကွေး ခါးလျားသွားသယောဇ်ပင် ထင်နေရပါသည့်အဖြစ်။

“ရအ...ရာ”

လာဟု သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်နေတာမို့ သူ ဘာမှ မေးမ တော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ကလေးက လက်ဆွဲခေါ်၍ သူက ခေါ်လာရပါသည့်အချိုး။ ငွေနံ့သာက တံခါးရွက်ကြီးကို လက် ဆေးဖြင့် တွန်းဖွင့်ကာ သူ့ကို အခန်းထဲထိ ခေါ်လာသည်။ သူ့ နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ဘာကြောင့် ငွေနံ့သာလေးခမျာ သူ့ အခန်းထဲ ရောက်လာရသည်ဆိုတာကိုပါ။

ဒေါ်ကြီးသည် ခုတင်ထက်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မော နေ၏။ ကလေးကို အဖော်လုပ်အိပ်သည့် ဒေါ်ကြီး။ တစ်နေကုန် နည်း အိမ်အလုပ်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် လုပ်ရသည်မို့ထင်။ အိပ် မိတ်သည်မှ ငွေနံ့သာလေး အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ဟာကိုလည်း သူ့ထံရောက်လာတာကိုလည်း မသိ။ ခု အခန်းထဲ ကလေး သူ့ကို ခေါ်လာတာမို့ သူ ရောက်နေတာကိုလည်း မသိ။ အဘယ့်ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်နေပါသည့်အဖြစ်။ ပြီးတော့ ဘာကံသံ။ အတော်ကျယ်သည့် ဟောက်သံ။

သိပ်ချူရာဘဲ၊ အိပ်လို့အရဘူး ဆိုသည့် ငွေနံ့သာ၏ အခန်းကို သူ နားလည်ပါပြီ။ ငွေလေး နိုးလာတော့ ဘာကြောင့် အိပ်၍လည်းမရ။ ဟောက်သံကျယ်ကျယ်ကြီးကြောင့် အသံဆူသံ လန့်လည်းလန့်နေပုံရပါ၏။ သူ အသံဆူက

ရယ်မိမှာစိုး၍ ကမန်းကတန်းပဲ ငွေနံ့သာလေးကို ပွေ့ချီကာ အခန်းတွင်းမှ သုတ်သုတ်ထွက်ရပါ၏။

စင်္ကြံအတိုင်း မြန်မြန်လျှောက်။ အခန်းထဲပြန်ရောက်မှ ခုတင်ထက်မှာ ငွေနံ့သာနှင့်တူတူထိုင်ကာ သူ စတင်၍ ရယ်သည်။ ငွေနံ့သာ၏ နားရွက်လေးကို ဖွဖွလိမ်သည်။

“ကြည့်စမ်း...ကောင်မလေး၊ ဒေါ်ကြီး ဟောက်သံကို ဆူတယ်ဆိုပြီး နားညည်းလို့ ပြေးလာတာပေါ့လေ၊ ကြောက်လို့ပြေးလာတာပေါ့လေ၊ ကဲ...အိပ်စေဗျား၊ ကိုကိုနဲ့တူတူ အိပ်စေဗျား၊ လာ...ကိုကိုနဲ့တူတူအိပ်၊ ကိုကိုက မဟောက်တတ်ဘူး၊ လာ”

ဟု ပြောကာ ငွေနံ့သာကို ယုန်မွှေးဆောင်ကြီး ခြုံပေးကာ ငွေလေးကို သူ ထွေးပိုက်၍ အိပ်လိုက်ရပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် မိုးကဝေါခနဲ ရွာချလာသည်။ တစ်နေ့လုံး မိုင်းညိုအုံ့နေသည့်မိုးသည်မှာ အရှိန်နှင့်ရွာချလာပါ၏။ ငွေနံ့သာလေးခမျာ သူ့ကို အားကိုးစွာ ဖက်တွယ်ထားရင်း ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးကပ်၍ မျက်ဝန်းလေးကို စုံမှိတ်ချခြိမ်ကျနေရာပါသည့်အဖြစ်။

နောက်တော့ ညအိပ်မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့လေး ထိုးကျနေရာ အိပ်ရာထက်မှာ ငွေနံ့သာထိုင်ကာ...။

“ကိုကို...မီးမီး အိန်ကျန်မယ်၊ ဖေဖေချီကို ကျန်မယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောငိုရာပါပြီ။ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်သကဲ့သို့ ဆယ်နှစ်အရွယ်။ ငွေလေးက လေးနှစ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့

လူကြီးလုပ်၍ ငွေလေးကို ချောမော့ရ။ မိုးရွာလွန်း၍ ကြောက်နေပုံလေးဖြင့်ရှိနေသည့် ငွေလေးရှေ့မှာ သတ္တိခဲကြီးလုပ်ပြရနှင့်ပါ။ ဖျပ်စီးတွေလက်တော့ ငွေလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ခပ်တိုးတိုးရှိက်နေသည်။

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါး ပွင့်လာကာ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဒေါ်ကြီး ဝင်လာတာကို သူ မြင်သည်မို့...။

“ငွေလေး ဒီမှာရောက်နေတယ် ဒေါ်ကြီး”

ဟု သူ လှမ်းအသံပေးလိုက်မိရပါပြီ။ တစ်ရေးနိုးတော့ ငွေလေး ပျောက်နေ၍ ဒေါ်ကြီးစိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာခြင်းဆိုတာ သိသည်လေ။ ဒေါ်ကြီးမှ ခုတင်ထဲ ကိုယ်ကို ကိုင်၍ ခြင်ဆောင်ကိုလည်း လှုပ်ထားကာ...။

“ကလေးက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ လာ...လာ...”

ဒေါ်ကြီးနဲ့ အိပ်ရအောင်၊ ကိုကိုဆီကို ရောက်နေတာကိုး”

“ဟင့်အင်း...သိပ်ချူရာဘဲ၊ အိပ်လို့အရဘူး”

ဟု ငွေလေး ပေကပ်ကပ်ပုံလေးဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပို၍ တိုးဝင်ကာ လှည့်မကြည့်စတမ်း ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးခမျာ နားမထည်နိုင်ရာ။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ပေစောင်းပေစောင်းပုံလေးဖြစ်လာသည်ကို အခြေအနေကတော့ တိုးတက်လာသည့်သဘော။ ကလေးက စိတ်ကောက်တတ်နေပြီ။ စွာတေးတေးလုပ်ချင်နေသည့်အသွင်ဖြင့် မလိုက်ချင်တာကို ခေါင်းလေးမာလျက် ပြောနေသည်မို့ချိုး။

“အင်းပေါ့၊ ကိုကိုအားကိုးပြီး ဒေါ်ကြီးကို သက်

ကန်နေပြီပေါ့လေ”

ဟဲ့ ချစ်စနိုးလေး ပြောမိသည်က ဒေါ်ကြီးပါ။

“အို...ဒေါ်ကြီးက ဒီလောက်ဟောကံတာ၊ ခေါ်ခလူး...ခေါခေါခေါ...ခလောခလောနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ၊ သိပ်ဆူလို့ ငွေလေးအိပ်မရဘဲဖြစ်ရတာဗျ၊ ငွေလေး ခန့်လေးနဲ့အိပ်မှာ”

ဟဲ့ သူ ဝင်စွာတော့ ဒေါ်ကြီး ရယ်သည်။ စောင်ကြီးကို နှစ်ယောက်လုံး လုံနေအောင် ပြင်ခြံပေးကာ...။

“အိပ်ပါတော်၊ အိပ်ပါ၊ ဒေါ်ကြီးက ဟောက်တတ်နေတယ်လား၊ မသိပါဘူးကွယ့်ရို အိပ်နေတော့လဲ ကိုယ့်ဟောက်သံ ကိုယ်ဘယ်နှယ်ကြားနိုင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဟင်းဟင်း...ဒီကလေးကတော့လေ နားရွက်သေးသေးပဲရှိလို့ တော်သေးတယ်၊ ဆူသလေး ညံသလေးနဲ့၊ နားကလဲ ညည်းတတ်သေး၊ လူကြီးလေးကို ကျလို့၊ ကိုင်း...အိပ်၊ နားသေးလေး အိပ်”

ဟဲ့ ဒေါ်ကြီး ငွေနဲ့သာလေးကို နားရွက်လေး ခပ်ဖွဖွ ညှစ်ပြီးမှ ရယ်မော၍ ထွက်သွားပါ၏။

“ကိုကို ဖေဖေကရေ မီးမီးကို ပုံကျောကျရယ်၊ နတ်တမီးပုံ၊ ကိုကို ကြောကျလေ”

ဟဲ့ ငွေနဲ့သာလေး ပြောတာမို့ သူတစ်ချက် စိတ်ဆဲမောကျသွားရပါ၏။ သူက ပုံဆိုတာကို သိပ်စိတ်ဝင်တစားရှိလှတာ မဟုတ်။ အရေးထဲ ငွေနဲ့သာလေးကလည်း ပုံပြောပြခိုင်းနေပြီ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုကိုက နတ်သားလေးနဲ့နတ်သမီးလေးပုံကို ပြောပြမယ်၊ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက နတ်သားတစ်ပါးရယ် နတ်သမီးတစ်ပါးရယ် ရှိကြတယ်တဲ့၊ သူတို့က မောင်နှမလေ၊ နတ်သားလေးရဲ့ ညီမလေးက သိပ်လှတာတဲ့၊ အရုပ်လေးလိုပဲတဲ့ဗျ၊ ငွေလေးလိုပေါ့”

ဟဲ့ ပြောတော့ ငွေနဲ့လေးတစ်ချက်ရယ်သည်။ နတ်သမီးလေးနှင့်တူသည် ပြော၍ သဘောကျနေမှန်း သိသာနေသည့်အဖြစ်။ အမြောက်ကြိုက် အချောကြိုက်လေးပေပဲဟု နားလည်ဖြစ်၏။

“ကျောလေ...ချက်ကြောလေ”

ဆက်ပြောခိုင်းနေသည့် ငွေနဲ့သာလေးကို သူတစ်ချက်ကြည့်သည်။ အိပ်ရာထဲနှစ်ယောက်သားစောဝ်ကြီးထဲ ကွေးနေကြရင်း မအိပ်ဖြစ်ကြသည့်အဖြစ်။

သူ့ ဘယ်လိုပုံကို ဆက်ရမှန်း မသိ။

“အဟမ်း...အဲဒါ နတ်သမီးလေးက ထမင်းချက်ဖို့ဆိုပြီး တောထဲမှာ သစ်သီးတွေသွားခူး၊ ထင်းတွေလိုက်ကောက်၊ ထင်းစည်းလေးကျောမှာပိုးပြီး မြင်းဖြူကြီးနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်တဲ့၊ မြင်းပျံကြီးလေ”

ဟဲ့ စွတ်၍ စိတ်ကူးဦးတည့်ရာ ဖြီးဖြန်းပြောနေရသည့်အဖြစ်ပေမို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရယ်ချင်လာရသည်ကလည်း မခန့်။

သူ့ပုံထဲက နတ်သမီးလေးခမျာ အဖြစ်ဆုံးရှာရပါ၏။ သူ့...။ ထင်းခွေပြီး ထင်းတွေစည်း၍ ကျောပိုးပြန်ရသည်တဲ့။

ဒေါ်ကြီးသာ ကြားလျှင် တောက်တီးတောက်တံ့ဟု ပြောချေဦးမည်။ မဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးကို နေ့တိုင်းပုံတွေပြောပြောပြဖို့ သူ ပြောရမည်။ ဒေါ်ကြီးပြောသည့်ပုံတွေထဲက အကောင်းဆုံးသော ပုံတွေကို ရွေး ထုတ်၍ သူ ငွေလေးကို ပြောပြမည်လေ။

“ချက်ကျောလေ”

ညကြီးမင်းကြီးမှာ မိုးတွေရွာနေသည့်ကြားထဲ မအိပ်ဖြစ်ပဲ ပုံပြောနေရသည့်အဖြစ်ကလည်း သူ့ဘဝမှာ ဆန်းနေသည်။ တစ်ယောက်တည်း သူ အိပ်ခဲ့ရ၊ ရှိခဲ့ရလေသည့် သူ့ဘဝမှာ ဤညသည် ဆန်းနေသည်။

ဟုတ်သည်။ ထူးဆန်းနေသည်။ သူ့မှာ ငွေနံ့သာလေး ရှိနေသည်။ သူ့ကို အစ်ကိုပမာ တွယ်တာနေပါသော ငွေနံ့သာ သူ့ကို ပုံတွေပြောဖို့ ပူဆာနေပါသည့် ငွေနံ့သာ။ သူ့ကို ခုလို ပူပူဆာဆာလုပ်တာမျိုးကိုလည်း သူ့ဘဝမှာ မခံခဲ့ရစဖူး။

သူ မိုးတွေအုံကျင်းကောင်းစွာရွာချနေပါသည့် ညနှစ်မှာ ကျော် အချိန်ကြီးမှာ မအိပ်ဖြစ်ဘဲ ပုံပြောပြနေတာကိုများ ဒက်စ် တွေ့လျှင် မည်သို့ရှိချေမည်မသိ။

ဒက်စ် အံ့သြမှာလည်း အမှန်။ အစစ လိုချင်တာလုံး ရမှ ငြိမ်သည့်သူ့အဆိုးအခဲတွေကို ဖြိုဖို့၊ ပူဆာဖို့၊ ဆိုးဖို့ တွေ သာ ဆိုတာ ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ရှိလာချေပြီတည့်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထဲမှာ ကြည့်နူးကျေနပ်တာပဲရှိနေသည်။ အဲဒီအခါ အယုတ်ဖြစ်မ...

“အဲဒီတော့...အဲ...ကြာပန်းတွေပွင့်နေတဲ့ ရေကန် ကြီးမှာ နတ်သမီးလေးက ရေဆင်းချိုးတယ်တဲ့၊ ပန်းတွေ

ကလဲ သိပ်လှတာကိုး”

ဟု ဆက်ပြောနေမိရပါ၏။ ခုမှ သူလည်း ပုံတွေဘာ တွေ စိတ်ကူးနှင့်ပြောတတ်နေပြီ ဖြစ်ချေသည်ပဲ။

“အဲဒါ ကြာပန်းတွေလဲ ခူးခဲ့တယ်တဲ့၊ ကြာခွက် တွေလဲ ခူးပြီး ကြာဝတ်ဆံလေးတွေကိုလဲ စားခဲ့ရတယ် တဲ့၊ ကဲ...အိပ်လိုက်တော့နော်၊ မနက်ဖြန်မှ ပုံဆက်ပြော မယ်၊ ဟုတ်ပလား”

ဟု သူပြောတော့ ငွေနံ့သာလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်း လေးတိုးဝင်အပ်ထားကာ သူ့လက်မောင်းကို သေးငယ်သော လက် လေးဖြင့် အားကိုးစွာပဲ ကိုင်ထားရှာပါ၏။

ငွေနံ့သာလေး အိပ်ပျော်သွားသည့်တိုင် မိုးကတော့ အရှိန် ကောင်းစွာ ရွာချနေဆဲ။ ရွာချနေမြဲ။

မနက်ဖြန် ခြံထဲမှာ စံပယ်ရုံတွေမှာ ယန်းမွှေးမွှေးတို့ ဆုပ်ခဲ အောင် ပွင့်နေကြချေလိမ့်မည်။

မိုးရေစက်တို့ကြောင့် ယန်းတို့သည်လည်း ပို၍ လန်းဆတ် မွှေးဥနေကြချေမည်တည့်။

“ရုပ်ချင်ပါရယ်ချို၊ ရုပ်တတ်ပါရယ်ချို”

ဒေါ်ကြီးမြိုင်ခမျာ ယန်းမုန်လာပွင့်ကို ဓားဖြင့် လှီးချင်မိသည်။ တက်ကဲလုပ်နေသည့် ငွေနဲ့သာလေးကို ရယ်မော၍ ငွေချိပစ်ကာ...။

“ရုပ်ပါ၊ ရုပ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့...နည်းနည်းလေးတော့ ကြီးဖို့လိုနေသေးတယ် သူငယ်မလေးရဲ့၊ ဓားထိမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်းပါရှင်လေးရယ်၊ ညည်းလေးရဲ့ ဒက်ဒီကလဲ ညည်းလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်ထားတာ၊ ဓားထိလို့ကဖြင့် ကျုပ် မိုးမီးလောင်လိမ့်မယ် သိရဲ့လား၊ ညည်းလေးရဲ့ ကိုကိုကလဲ သူ့လက် ဓားထိရင်တောင် အဲသလောက် နာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းလေးလက်ဓားထိလို့ကဖြင့် ကျုပ် မိုးမီးလောင်လိမ့်မယ်”

ဟု ရယ်မောပြောနေခိုက်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုကြည့်အောက်မှာ ကားရပ်သံကြားရသည်မို့ ငွေနဲ့သာကိုယ်လေး တော့၍ ရင်ခွင်ထဲက ဆင်းဖို့ စိတ်လောနေတာမို့ ဒေါ်ကြီး အသာအယာကြမ်းပေါ်အလိုက်သင့်လေး ချပေးလိုက်ရပါပြီ။ ငွေနဲ့သာအိမ်ထဲသို့ ပြေးသည်။ အစိမ်းရောင်ချည်သား ဂါဝန်လေးဖားဖားဖြင့် ဖြူညှလေး ပြေးသွားပါသည့် ငွေနဲ့သာကို ကြည့်နားစွာပဲ နောက်

ဒေါ်ကြီးမြိုင် ကြည့်ကျန်ခဲ့ရပါ၏။ ခုမှပဲ အစိမ်းကြော်အတွက် မုန်လာပွင့်ကို သုတ်သုတ်လှီးရချေမည့်အဖြစ်။ ခုကတည်းကားမီးဖိုချောင်အဝင်ကောင်းလုပ်ချင်နေပြီဖြစ်သည့် ငွေနဲ့သာလေးကိုလည်း ဒေါ်ကြီးမြိုင် ပို၍ အချစ်တိုးမိနေရပါပြီ။

ငွေနဲ့သာ ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖြတ်ကာ လှေကားထစ်တွေကို ပြေးဆင်းလာတော့ သူ့ လက်ကာ၍...။

“ဟာ...ချော်ကျမယ်၊ လဲကျမယ်၊ ကိုကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ပြေးမလာပါနဲ့လို့”

ဟု အော်မိရပါပြီ။ ကားနောက်ခန်း ထိုင်နံ့ထက်မှာ တင်ထားခဲ့ပါသည့် စက္ကူဘူးရှည်လေးကို နောက်တံခါးဖွင့်ယူနေရတာမို့ သူလည်း အိမ်တွင်းသို့ ချက်ချင်း မဝင်ဖြစ်နိုင်ခဲ့။ ငွေနဲ့သာက သူ့ကို ကြိုချင်စေဖြင့် ပြေးလာနေပြီ။ ကမန်းကတန်းစက္ကူဘူးကို ပိုက်ထားလျက်ဖြင့်ပဲ ငွေနဲ့သာကို ကုန်း၍ ပွေမိကာ...။

“အဲမယ်...ကိုကိုငွေလေးက ခါးခါးလေးတွေ တောင် လူးထားပြီးပြီကိုးဗျ”

“ငွေလေး ရေချိုးပီးဘီ၊ ခါးခါးလူးပီးဘီ၊ ဒေါ်ကြီး ရုပ်ပေးရာ၊ လူးပေးရာ”

တာ...ဆိုသည့်နေရာမှာ...ရာ...ရာနှင့် ပြောသည့် သည့်အသံလေးကိုက ပို၍ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည့်အဖြစ်။ သူ ဖါးထိုးပေးတော့ ငွေနဲ့သာ သူ့ပါးကို နှမ်းသည်။ ရှုံ့ပါအောင် သက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့်ပင် သူ့ပါးကို ကိုင်၍ မေးခြင်း။ ထိုမျှ၍

ထိုမျှ လိမ္မော်ပြီး အရုပ်လေးနှင့်လည်း တူအောင်ချောသည် ငွေနံ့ သာလေးကို သူ မည်သို့မချစ်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်တဲ့လဲလေ။

သူ့ကို နမ်းရုံဖြင့် မပြီးသေး။ ငွေနံ့သာလေးက ပါးလေး ထိုးပေးပြန်သေးသည်မို့ သူကလည်း ရှုံ့ရှုံ့ပါအောင် ပါးလေးကို နမ်းလိုက်ရသည်ပါပဲ။

သူ့ကို ကျောင်းသို့လာကြိုပါသည် လေးလေးသိန်းက တော့ တံပြေးပြေးဖြင့် ရှိနေလျက်...။

“လေးလေးကိုလဲ နမ်းပါဦး ငွေလေးရဲ့”

ဟု ပြောတော့ မျက်နှာလေးညှိုး၍...။

“အနမ်းချင်ဘူး”

ဟု ပါးမြိုင်းမွေးရှိသည့် လေးလေးကို ပြန်စွာသည့် ငွေနံ့သာလေးပါတည်း။

ငွေနံ့သာလေးမှာ ဗစ်တိုးရီးယားတွင် နေနေသည်မှာ နှစ်လတာရှိပြီမို့ အားလုံးနှင့် မစိမ်းတော့။ နေတတ်၊ ပြန်ပြောတတ် နေပြီ။ ခုလည်း သူ့အားကိုးနှင့် လေးလေးသိန်းကို ပြန်စွာနေခြင်း ပါတည့်။ လေးလေးသိန်းမှာ ဥယျာဉ်မှူးလည်း လုပ်သည်။ ဒေါ်ကြီးမြိုင် ဈေးသွားချိန်နှင့်သူ့ကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုချိန် များမှာ ကားမောင်းသည်။ ဒက်ဒီကတော့ ဒရိုင်ဘာမသုံးဘဲ ဒက်ဒီကားကို ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းသည်လေ။

ဒက်ဒီ၏ အထည်ချုပ်စက်ရုံလုပ်ငန်းကလည်း အရမ်းကို အလုပ်များသည်မို့ မနက်ဆို အလုပ်သို့သွား။ နေ့လယ်စာအပြစ် လေးလေးသိန်း ပို့ပေးပါသည် ထမင်းချိုင့်ဖြင့်စား။ ညနေမိုးချုပ်

မှပဲ ပြန်ရောက်လာရပါသည်အဖြစ်။ အလုပ်တွေထဲ နစ်နေပါ သည့် ဒက်ဒီ၏ ညဘက်အချိန်တွေမှာတော့ အိမ်မှာပဲ ကလေး တွေနှင့် ညစာစား၊ တီဗီ ဒါမမဟုတ် ဗီဒီယိုခွေထိုး၍ တူတူကြည့်။ စကားတွေပြော။ နောက် ညကိုးနာရီခွဲလောက်ကျလျှင် စာကြည့် ခန်းထဲဝင်ကာ စာဖတ်။ နောက်နေ့အတွက် လုပ်ကိုင်မည့်အလုပ် ကိစ္စတွေ ဖိုင်တွေဘာတွေ လှန်ကြည့်။ ဒါတွေနှင့်ပဲ ဒက်ဒီအချိန် ကုန်ရပါ၏။

ငွေနံ့သာလေးကိုတော့ ဒက်ဒီသည် တချို့ပွေ့ပွေ့ဖြင့် အချိန်များစွာ ပေးတတ်တာ အမှန်။ သူ့နှင့်ငွေနံ့သာတို့ သူ့အခန်း ထဲမှာပဲ ခုတင်တစ်လုံးစီဖြင့် ညအိပ်ဖို့လည်း ဒက်ဒီပဲ စီမံပေး ခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်ကြီး ဟောက်သံကြောင့် ငွေလေးအိပ်မရဟု သိရစဉ် က ဒက်ဒီ ရယ်လိုက်သည်မှ မျက်ရည်ပင်ကျခဲ့သည်အထိပါ။ ဗုစိကွေးအရွယ်လေးက ဟောက်သံကြောင့် အိပ်မရဟု ပြောလေ သည်ကိုးလေ။ ဒေါ်ကြီးခမုာလည်း ရှက်လည်းရှက်ချင်၊ ရယ် လည်း ရယ်ချင်နှင့် ရှက်ရယ်ပဲ ရယ်ခဲ့ရရှာသည်လေ။ ခုကျတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ ငွေလေး၏ ခုတင်လည်း ရောက်လာရ။ အရုပ် တွေလည်း ရောက်လာရနှင့်ပါ။ ဗီဒီယိုလည်း သူ့အခန်းထဲ ပြောင်း ရောက်လာရသည်လေ။

လေးလေးသိန်းကတော့ ငွေလေး ပန်းခြံထဲ ဝင်ပင်၍ မြေကြီးတွေ ပင်ခြေမှာ ဆွဲထားသမျှတွေ လက်ဖြင့် လိုက်လိုက်ဖွ နေ၍ ထိန်းရတာ မောနေပြီဟု ညည်းနေရချေပြီလည်း။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ငွေလေးသည် ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ဆည်းလည်းလေးဖြစ်နေတာ

တော့ အမှန်ပါတည်း။

“ငွေရေးက...ကိုကိုကို ရှောင်နေရာ တိတ်ပျင်း
ရာဘဲတိရား၊ ကံဂျားဂျာရဲ အဖော်ရဲ အချီဘုမ ဒေါ်ဂျီး
ကရဲ ငွေရေးကို အရုပ်ပေးအရုပ်ဘူး။”

ဟု သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ဝင်လာသည်ကိုက စကားလေး
တဖောင်ဖောင်နှင့် ခြေထောက်လေး မြောက်ဆွမြောက်ဆွလုပ်ရင်း
ပါ။ သူ ကျောင်းက ပြန်ရောက်လျှင် ငွေလေးအရမ်းကို မျှော်
တာတော့ အမှန်ပါ။ သူ့ကိုလည်း မျှော်နေတတ်သည့် ငွေလေး
ဖြစ်နေပါပြီ။

ပေါ့တီကိုကြီးအောက်မှာ ဧည့်ခန်းသို့ စာကံသည့် အုတ်
လှေကားထစ်တွေမှာ ထိုင်၍လည်း မျှော်နေတတ်ပါ၏။ ဤနေ့
တွင်တော့ ငွေလေး ဒေါ်ကြီးထံမှာ သွားရှုပ်နေ၍ဖြစ်မည်။ သူ့ကို
လှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်စောင့်မနေဖြစ်ခဲ့။ ဒါတိုင်းနေ့တွေလို
ငွေလေးကို မတွေ့ရတော့ ဖျားများနေသလားဟုပင် သူ ပူသွား
မိခဲ့ရသေးသည်လေ။ ပြေးလာတာတွေမှ စိတ်လည်းအေးမိရ
လဲကျမှာလည်း ပူရနှင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ကို ဆိုဖာထက်မှာ
သူ ချလိုက်ကာ ငွေနံ့သာ၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့၍ ဆိုဖာထက်မှာ
ထိုင်ဖြစ်သည်။ သူက ငွေလေးထက် ခြောက်နှစ်ကြီးသည်။ ဒါပေမဲ့
တကယ်လူကြီးလေးလိုပဲ သူက စတိုင်ဖမ်းကာ အရမ်းကို အလို
လိုက်သည့် အစ်ကိုကြီးလွှဲနေမိရသည့်ကိုက ငွေနံ့သာလေးကို
သနားချစ်ဖြင့် ချစ်၍ပါ။ ညီမလေး ငွေ...ငွေလေးနှင့် သူ အခြေ

အမ်း ချိုသာစွာ ပြောမိတတ်ပါ၏။ ခုလည်း ငွေနံ့သာလေးအ
တွက် အရမ်းကို လှသည့် ဘိမရုပ်လေး ဝယ်လာခြင်းပါတည်း။

“ဒီမှာကြည့်...ကိုကို ဘာဝယ်လာလဲ ညီမလေး။”

စက္ကူဘူးရှည်လျားလျားလေးကို ယူ၍ “သူ မေးတော့
ငွေနံ့သာ၏ လက်ဖြူဖြူလေးတွေက စက္ကူဘူးကို လှမ်းကိုင်လာ
သည်။ သူ ရယ်၍ ခေါင်းရမ်းကာ...။”

“နေဦး...က...ကိုကိုရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်၊ မျက်စိ

ကိုမှိတ်ထား၊ ကိုကိုက ဖွင့်ကြည့်ဆိုမှ ကြည့်ရမှာနော်”

ဟု ပြောတော့ ငွေနံ့သာမှာ ပါးလေးခွက်အောင် ရယ်၍
ချက်ချင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လျှောဆင်းသည်။ ရပ်လည်းရပ်သည်။
ဘကြောင့်ဆို သူ့လက်ထဲမှ စက္ကူဘူးရှည်လေးမှာ ငွေလေးအ
တွက်ဆိုတာ နားလည်နေပုံရချေသည်ကိုးလေ။ လူလည်မလေး
ချစ်စနိုးသူတွေ့ကာ ပါးလေးကို ဖွဖွလေး ဆွဲဖျစ်လိုက်မိရပါ
သည့်အဖြစ်။

ငွေနံ့သာ မျက်စိလေးကို စုံမှိတ်ချတော့ ရှည်လျားထူထဲ
သည့်နှင့်အမျှ ကော့ရရောရှိလွန်းပါသည် မျက်တောင်မည်းခက်
သိကြီးကို သူ မြင်ရပါ၏။ သူဝယ်လာသည့် အရုပ်လေး၏
တောင်လေးတွေသော်မှ ငွေလေး၏ မျက်နှာလောက်
ရှည်လျား၊ မကော့၊ မလှဟု သူ ထင်သည်။ သူ စက္ကူဘူးထဲ
ထည့်နေရာမှ ငွေနံ့သာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာလေး
သို့မသာ ခိုးဖွင့်၍ ခိုးကြည့်နေတာကို မြင်၏။ သူ ရယ်ချင်ပေမည်
သော်လည်း ထိန်းယူနေရပါသည့်အဖြစ်။ လက်လေးပိုက်၍ ခြေစုံလေး

ရပ်ကာ လူလည်လေးလုပ်၍ ခိုးကြည့်နေပုံလေးမှာ အရမ်းကို ချစ်ဖို့လည်းကောင်း၊ ချစ်စနိုးလေး ရယ်ဖို့လည်းကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။ ခိုးကြည့်နေတာကို မသိပုံလေးဖြင့် အရပ်လေးကို သူ ဘူးထဲမှ ထုတ်သည်။ ငွေနံ့သာလေး၏ နှုတ်ခမ်းထက်မှာ အပြုံးလေး ရုတ်ခြည်းပေါ်လာ၏။

“ဟယ်... အရပ်ရေး၊ တိတ်လရာဘဲ၊ ငွေရေးဖို့”

ရားဟင်၊ ငွေရေးဖို့ရား”

မျက်စိပိတ်ခိုင်းထားတာကိုလည်းမေ့၊ ခိုးကြည့်နေတာကိုလည်း မေ့လျက် ဝမ်းသာအားရလေး ရှေ့တိုးကာ အရပ်လေးကို အလောတကြီးလေး ယူတော့ သူ ရယ်သည်။ နာခေါင်းလေးကို သူ ဆွဲညစ်ကာ နဖူးလေးကိုလည်း သူနဖူးဖြင့် ထိလိုက်မိပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါခင်ဗျာ... ငွေလေးအတွက် ဝယ်လာတာ”

ကိုကို စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လာတာ၊ ငွေလေး ခြွေကတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... အင်း... လရယ်နော် တိတ်လရာဘဲ၊

ဒေါ်ကြီးကို တွားကျမယ်နော်၊ တွားကျမယ်”

ဟု ပြောလည်းပြော ခုန်ပေါက်၍ မီးဖိုဆောင်ထဲ ပြောဝင်သွားတော့ သူ မြိုးကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ။ သူတို့အားလုံးက ငွေလေးငွေလေးနှစ်ပိုင်းချစ် ပိုင်းခေါ်ကြတော့ ငွေလေးကလည်း မီးမီးယုမပြောတော့ဘဲ ငွေရေး... ငွေရေးနှင့် လိုက်၍ စကားထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထည့်ပြောလာတာမိလားကို ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်ပါပဲ။ သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ ရေခိုးချိုးသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ

ထွက်လာတော့ ခုတင်လေးထက်မှာ ထိုင်ရင်းစောင့်နေသည့် ငွေနံ့သာကို တွေ့ရပါ၏။ လက်ထဲမှာလည်း အရပ်လေးကို ပိုက်လျက်ဖြင့်ပါ။ တော်တော်လေးကို ပျော်နေတာ သိသာနေသည်ပါပဲ။ သူ အဝတ်အစားလဲပြီးသည်အထိ ခုတင်ထက်မှာ တင်ပျဉ်လေး ချိတ်ထိုင်ကာ ဒူးလေးပေါ် လက်လေးထောက်၍ မေးဖျားကလက်ဖဝါးပေါ်တင်စောင့်နေပါ၏။ ရေလဲပုဆိုးလေးကို အဝတ်ဆုမ်းစတီးလ်စင်မှာ သွားလှမ်းပြီးတော့မှ သူ ငွေနံ့သာကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ချော့ဇယ်ရေ ကိုကို၊ ခြံထဲမှာသွား ချော့ဇယ်ရေ”

ဟု ပြောလာသည့် ငွေနံ့သာကို ပွေ့ချီ၍ အောက်ထပ်သို့ သူ ဆင်းသည်။ ဖုန်းမြည်လာသည်မို့ ဖုန်းစင်မှာ သွားကိုင်တော့ ဒက်ဒီဖြစ်နေ၏။

“ဟယ်လို... ဗစ်တိုးရီးယားကပါခင်ဗျာ”

“ခန့်လေး... ဒက်ဒီပါ။ ဒီနေ့ ဒက်ဒီအပြန်နောက်ကျမယ်၊ ခန့်လေးတို့ ထမင်းစားမစောင့်နဲ့တော့ ဟုတ်လား၊ ခု ဒက်ဒီအစည်းအဝေးခန်းကပဲ ဆက်လိုက်တာ၊ က... ဒါပဲနော်”

ဟု ဒက်ဒီပြောကာ ဖုန်းချသွားတာမို့ သူ သက်ငြိမ်းချိတ်ကာ ဖုန်းကိုချလိုက်ရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညစာကိုတော့ ဒက်ဒီနှင့်တူတူ သူ စားချင်သည်လေ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်များသောအခါသည် ထိုသို့ပဲ အစည်းအဝေးထိုင်ရသည့် မှက်တွေမှာ စည်း

ဝေးခန်း၌ပဲ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် ညစာကို စားလိုက်ရတာမျိုး လည်း ရှိတတ်သည်။ သူ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ မီးဖို ဆောင်ဘက်သို့ ကူးလာတော့ ဒေါ်ကြီး ဟင်းချိုအိုးကို မီးဖိုပေါ် မှ ချနေရင်းမှ...

“ဆာနေကြပြီလား မောင်နှမ နှစ်ယောက်၊ ခဏ စောင့်၊ ကြက်သားခြောက်ကြော်ဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်၊ အစ်ကိုကြီး ပြန်ရောက်မှာနဲ့ အတော်ပါပဲ၊ တူတူစားကြ ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒေါ်ကြီး ပြောတော့ သူ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ...

“ဒက်ဒီဆီက ဖုန်း ခုပ် လာတယ်၊ အစည်းအဝေး ရှိနေတယ်တဲ့၊ ခန့်လေးတို့ စားနပ်ကြတဲ့”

ဟု ပြောကာ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်သည်။ အပြင်တွင် ဆောင်း၏ ညနေခင်းက စောစီးစွာပဲ နေဝင်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း နေနှင့်ပြီ။ သူ ဒက်ဒီပြန်မလာ၍ စိတ်မဆိုးပါ။ ဒက်ဒီ အလုပ်များ တာ သူ သိပါ၏။ အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးကို နိုင်နင်း အောင် အုပ်ချုပ်စီမံရာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး ထောင့် ဖောအောင် လုပ်ကိုင်ရန်နှင့် ဒက်ဒီ အရမ်းကို အလုပ်များတာ သူ နားလည်ပါ၏။ နားလည်အောင်လည်း ဒက်ဒီက သူ့ကို နားဝင် အောင် ရှင်းပြထားခဲ့သည်လေ။

“အခုဆို ဒက်ဒီက အထည်ချုပ်စက်ရုံအပြင် အထည်စက်ရုံတစ်ခုကိုလဲ လုပ်နေကိုင်နေတာဆိုတော့ ပိုအလုပ်များတယ် ခန့်လေး၊ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ငွေလေးရဲ့

ဖေဖေလဲ ရှယ်ယာပါထားတာ၊ ဒက်ဒီတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တူတူဘွဲ့ရကြတာလေ၊ စီးပွားရေးဘွဲ့ရကြ တာလဲ တူတူပါပဲ၊ သူက နယ်ဘက်မှာ မိဘများရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း စည်သွပ်စက်ရုံမှာ လုပ်ကိုင်နေ ရာက ဒီနှစ်ထဲမှာမှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာ၊ ဟိုက လုပ်ငန်းကို ရောင်းလိုက်တယ် ခန့်လေး၊ ဒက်ဒီဆီလဲ သူ လာတွေ့တယ်၊ စာချင်းအဆက်အသွယ်ကတော့ အရင်ကတည်းက ရှိခဲ့ကြပေမယ့် လူချင်းကတော့ ခုမှ တွေ့ခဲ့ကြရတာ၊ သူနဲ့ဒက်ဒီ အထည်စက်ရုံကို လုပ်ကိုင် ဖြစ်ကြတယ်၊ သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆေးရုံတက်ရာ၊ ဆေးရုံ မှာပဲ ဆုံးပါးခဲ့ရရှာတယ်လေ၊ ဒက်ဒီက အဲသလို မထင် ထားမိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဆုံးခဲ့ပြီ၊ သူ့လုပ်ငန်းရော၊ ဒက်ဒီလုပ်ငန်းရော ဆက်လုပ်ရမှာ၊ ငွေလေးကိုလဲ ဒက်ဒီ လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့တာ၊ ခန့်လေးကလဲ ညီမလေးကို အလိုလိုက်၊ ဂရုစိုက်ရမယ်နော်၊ သူ့မှာ အမေရော၊ အဖေ ရော ရှိကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေလေးကို မွေးပြီး မကြာဘူး၊ သူ့အမေဆုံးခဲ့တာ”

ဟု ဒက်ဒီ သူ့ကို ငွေလေးနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ထုံးစံ အတိုင်းပဲ နားဝင်အောင် ရှင်းပြခဲ့သည်။ ငွေလေးအပေါ် သူ အားလည်အလိုလိုက်အောင်၊ စိတ်ရှည်အောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ပြောပြလျှင်လည်း သူ ငွေလေးကို ချစ်တာ၊ အလိုလိုက်မှာ ဒက်ဒီသိထားပုံတော့ရပါသည်။ ရင်းမြစ်ပြောပြသင်တာမိ ပြောပြ

ခြင်းဆိုတာကိုလည်း သူ သဘောပေါက်ပါ၏။

ခု ဒက်ဒီ ဘယ်စက်ရုံက ဖုန်းဆက်သည် မသိ။ အထည်ချုပ်စက်ရုံကပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အထည်စက်ရုံကပဲလား မသိ။

“ဒက်ဒီကို မစောင့်ရမယ့်အတူတူ ထမင်းစားတော့မယ် ဒေါ်ကြီးရာ၊ နောက်မှ ကိုကိုနဲ့ ငွေလေးတို့ ခြံထဲဆင်းကြမယ်။ လေးလေးသိန်းဆီလဲ သွားလည်ကြမယ်ဟုတ်လား။”

ဟု ငွေလေးကိုပါ ပြောပြီး သူ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ဖြူ၏။ ကြက်သားခြောက်ကြော်ပူပူကို ပန်းကန်ထဲထည့်၊ ဒက်ဒီအတွက် သီးသန့်ကြွေအုပ်လေးထဲ ထည့်ထားပြီးမှ ထမင်းပွဲထဲ ဒေါ်ကြီး ပြင်ပေးသည်။ ကြက်သားနှင့်မို့ဟင်းချို၊ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်၊ ကြက်သားခြောက်ကြပ်ကြပ်ကြော်၊ ပန်းမုန့်လာပွင့် အစိမ်းကြော်၊ ငံပြာရည်ချက်နှင့် ထမင်းစားမြိန်သည်ပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးက ငွေလေးကို ထမင်းခွံကျွေးပါ၏။ စားသောက်ပြီးကြတော့ နှစ်ယောက်သား ခြံထဲ ဆင်းဖြစ်ကြ၏။ နှင်းဆီပန်းဝါဝါလေးစာစံပွင့်ကို ငွေလေးအလိုကျ သူ ခူးပေးကာ ကြက်တောင်စည်း သားကျွင်းလေးထဲ ထိုးထည့်ပန်ပေးကာ လေးလေးသိန်းရှိရာ သစ်သားတန်းလျားဆောင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ ငွေလေးကတော့ သူ့လက်ကို တွဲ၍ ခုန်ပေါက်လိုက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း သို့ ဝယ်ပေးသော ဘိမရုပ်ကြီးပါလာ၏။

“ရှေးဇေ...”

ဝရန်တာတွင် ဆေးပေါ့လိပ်ထိုင်မှာနေသည့် လေးလေး

သိန်းကို အရင်ဦးလျက် လှမ်းနှုတ်ဆက်သည့် ငွေလေးပါ။ လေးလေးသိန်းမှ ထရပ်ကာ ပြုံးကြည့်လျက်...။

“အင်း... မှောင်ချင်နေပြီ၊ ဆောင်းဆိုတော့ မိုးချုပ်စောသကွ၊ ကိုင်း... ကိုယ့်လူတို့ စားသောက်ပြီးခဲ့ကြပြီပေါ့၊ ငါတော့ မဆာသေးဘူး။ နောက်မှပဲ ထမင်းအုပ်တော့မယ်”

“ဒေါ်ကြီးက မှာလိုက်တယ်၊ ခုနစ်နာရီခွဲ နောက်ဆုံးပဲတဲ့၊ ထိုင်စောင့်ပြီး ထမင်းခူးမကျွေးနိုင်ဘူးတဲ့”

“အဲသလို ပြောနေကျပါကွာ၊ နောက်တော့လဲ ဒေါ်ကြီး သဘောကောင်းက ဟင်းကအစ ချန်ချန်ထားပေးတာပါ”

လေးလေးသိန်းကိုလည်း ဗစ်တိုးရီးယားမှာပဲ စားစေသည်က ဒက်ဒီပါ။ စိတ်ထားကောင်းသော လေးလေးသိန်းကို ဒက်ဒီကလည်း ချစ်ပါ၏။

“ချားရီတိတ်ကောင်းရာပဲ”

ထမင်းစားကောင်းတာကို ငွေနုသာ ပြောကာ သူနှင့်တူတူ ဘေးမှာ ကပ်၍ “ဝရန်တာလက်ရမ်းကို မှီထိုင်၏။ သူ ဘာလုပ်လုပ် ဘေးက လိုက်ကြည့်ကာ လိုက်တုလုပ်တတ်သည့် ငွေလေးပါ။ သူ ဝရန်တာလက်ရမ်းကို မှီထိုင်လျှင် လိုက်တတ်သည်။ ထိုင်နေသည့် ပုံကိုလည်း လိုက်ကြည့်သည်။ သူ ခူးလေးထောင်၍ လက်ကို ခူးပေါ်တင်ထားလျှင်လည်း ပုံတူကူးထိုင်သည်။ လက်ကို နောက်ဘက်ပစ်၍ ခြေဆန့်သို့လျှင်လည်း

လိုက်၍တူအောင်ထိုင်သည်။ ခုလည်း ခြေလေးစင်း၍ သူ့လိုပဲ
ငွေလေးထိုင်နေ၏။

လေးလေးသိန်း အိမ်ထဲဝင်သွားပါ၏။ ပြန်လာတော့
ထန်းလျက်ခဲဖြူလေးတွေ ပါလာသည်။ ကြွေပန်းကန်ပြာလေးကို
ချပေးကာ ထန်းလျက်တစ်ခဲကို ယူ၍ ငွေလေးကို လေးလေး
ကမ်းပေး၏။ နောက် သူ့ကိုတစ်ခဲ။

လက်ထဲပါလာသည့် တယောကိုလည်း တစ်ချက်
ငေးခနဲ ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းရှိကံကာ အိမ်နံရံကို ခို၍ထိုင်
သည်။ ဝရန်တာမှာမို့ လှမ်းလင့်မြင်နေရလည့် ဥယျာဉ်၊ မြက်ခင်း
စိမ်းပြန့်ပြန့်၊ စံကားပင်တန်းနှင့် ဝက်သဲကံချပင်၊ ကံကော်ပင်များ
ဆီသို့ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည်။ မမအိ ဟိုဘက်ခြံမှာ မရှိတော့
သည့်နောက် လေးလေး ခုလိုပဲ ညနေခင်းတိုင်းမှာ ငိုငိုချင်နေတတ်
ပါ၏။ တယောလည်း ပိုထိုးသည်။ ငွေလေးကတော့ လေးလေး
သိန်း တယောထိုးလျှင် ငြိမ်သက်စွာ စိတ်ဝင်တစားလည်း ကြည့်
သိချင်းဆိုသံကိုလည်း နားထောင်တတ်ပါ၏။ တယောထိုးတံနှင့်
ထိုး၍ ပေါ်လာသည့် တယောကြိုးဆီမှ တေးသွားဖြစ်လာသည့်
ကိုလည်း အတော်ကြီးစိတ်ဝင်တစားနိုင်နေသည့် ငွေလေးပါ။

“လေးလေးသိန်း ခန့်လေးကို တယောထိုးသင်
ပေးမယ်ဆို”

သူပြောတော့ လေးလေးသိန်း တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်
ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်မှာ တင်သည်။

“ကျောင်းပိတ်တော့ သင်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ နွေ

ကျောင်းပိတ်ဖို့ပဲ နီးလာပြီပဲ၊ ခု ဆောင်းရောက်ပြီ မဟုတ်
လား၊ အေး...ဆောင်းကုန်ရင် နွေကူးတာပဲကွ၊ နွေ
ကျတော့ လေးလေး သင်ပေးပါ့မယ်”

တယောကျတော့ လေးလေးသိန်းက အထိုးကောင်း။
ထသားညများဆို လေးလေးသိန်း တယောထိုးလျှင် အရမ်းကို
ဗွမ်းဖို့ကောင်းသည်ဟု ဒေါ်ကြီးကပင် သူ့ကို ပြောဖူးသည်လေ။

လေးလေး တယောကြိုးကို ညှိ၏။ စုလည်း စိတ်ဝင်
တစားဖြင့် ကြည့်သည်။ ငွေလေးကလည်း ကြည့်သည်။ တယော
ထိုးတော့ သူ သိနေပြီ။ မာနရှင်သီချင်း။ ဤသီချင်းကို ခုတလော
ဆေးလေးသိန်း ပိုထိုးသည်။ မမအိ ဟိုဘက်ခြံမှာ ရှိတုန်းကတော့
ချစ်မိုးစွေသီချင်းကိုဆိုလည်းဆို၊ တယောလည်းထိုးခဲ့သလောက်
မာနရှင်သီချင်းကို အထပ်ထပ် တယောထိုး၊ ဆိုလည်းဆိုနေ
တတ်ပါသည့်အဖြစ်။ သီချင်းတွေကတော့ လေးလေးဆိုနေတာ
ကြိမ်ဖန်များနေတာမို့ သူ တယောသံကြားတာနှင့် ဘာသီချင်း
ဆိုတာကိုတော့ သိနေရပါပြီ။

“မာနရှင်ရယ်...မုန်းမာန်မဝင်နဲ့ကွယ်...နှိုင်းချိန်
ကာပြမယ်...ခင်ပန်ဆင်တဲ့ပန်းတော်ဝင်နွယ်...အချိန်
တန်တော့ရင် နွမ်းပျော့မတည်မြဲတယ်...ဪ...ခင်လဲ
ဒီလိုပဲ စွဲမှတ်သားဘွယ်...စိတ်ကြီးဝင်မာန်ခုသူရဲ့...
ချစ်မိတဲ့မောင့်ကို သနားပါ ခင်ရယ်...ဖြေမဆည့်
နေခြည်လွမ်းမည့်ပုံနယ်”

လေးလေး၏ အသံက လှိုက်ခါနေသည်။ လရောင်က

စတင်၍ ဖြာယုကိဖြန့်ကျက်စပြုလာပါ၏။ သူ လေးလေးသိန်းကို ငေးကြည့်နေမိရဆဲ။ လေးလေး၏ မျက်နှာထက်တွင် ညှိုးဖျော့ရိပ်တို့ အုပ်မိုးနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ လှမ်းလင့်မြင်နေရပါသည့် ဥယျာဉ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သည်။ မျက်ဝန်းများက ရီဝေမှိုင်းညှိုးနေ၏။ သူ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းဖြင့် လေးလေးသိန်းကို သနားလာနေမိရပါပြီ။

ထိုအခိုက် ရှိတ်သံတိုးတိုးလေးကို သူ ကြားရတော့ ကြည့်လိုက်မိရပါသည့်အဖြစ်။ ငွေနံ့သာလေးသည် ကြေကွဲစွာ သီချင်းဆိုနေသည့် လေးလေးသိန်းကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကျနေချေသည်တကား။ လေးလေးသိန်း၏ တယောသံ နွဲ့နွဲ့လှိုက်လှိုက်နှင့် လေးလေး၏ ကြေကြေကွဲကွဲဆိုနေသည့် သီချင်းကြောင့် လေးလေးကို သနားလာ၍ထင်။ ငွေနံ့သာလေးမချာ အဓိပ္ပာယ်ကို သေချာနားလည်နိုင်စွမ်းမရှိရှာပေမယ့် ဝမ်းပန်းစာနည်းဆိုနေသည့် သီချင်းအဖြစ်တော့ နားလည်ထားပုံလေးဖြင့် လေးလေးသိန်းကို သနားလျက် ငိုနေရှာခြင်းပါတကား။ အရမ်းကို စိတ်ထားလေး သိမ်မွေ့နူးညံ့ရှာသည့် ငွေလေးပါလားဟု နားလည်လာမိရရင်းမှ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေထားလိုက်မိရလျက်...။

“ဟာ...မဆိုနဲ့ဗျာ။ ငွေလေးက လေးလေးသီချင်းဆိုနေတာကို ဆိုနေတယ်လို့ ထင်ပုံမရတော့ဘူး။ ငိုနေတယ်လို့ ထင်နေပြီ။ ပျော်စရာဆိုဗျာ”

ဟု ဇွတ်ကြီး သီချင်းကို အဆိုလည်း ရပ်ခိုင်း၊ တယောအထိုးလည်း ရပ်ခိုင်းတော့ လေးလေးသိန်း ရပ်လိုက်ရှာသည်ပါ။

“ရေးရေးက နို့နေရာဘဲ၊ ငွေရေး တနားရယ်၊ ရေးရေး ဘာရို့တချင်းရှိရင်း နို့နေရာရဲဟင်”

ဟု ငွေလေးမေးတော့ လေးလေးသိန်း အတန်ကြာ ငိုကြည့်၏။ နောက်တော့ အားယူ၍ ပြုံးပြီး ငွေလေးကို ပွေကာ ပါးလေးကို နမ်းသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပါးမြိုင်းမွှေးတွေကြောင့် ငွေလေး ရုန်းပါ၏။ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေ စိုနေသည့် ပါးလေးကို လေးလေးသိန်း လက်လေးဖြင့် ဖြစ်၍ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ နောက်တော့ တယောကို ကိုင်၏။ မျက်မှောင်လေးက တုပ်ချင်နေသည့် ချွေ့ကိုလည်း ပြုံးကြည့်သည်။

“မင်းညီမကို မငိုခိုင်းတော့ပါဘူးကွာ၊ ရန်လိုပြမနေပါနဲ့”

ဟု တိုးသက်သက်ဖြင့် ရယ်သံစွတ်လျက် လေးလေးသိန်း ပြောရှာပါ၏။ ဒါပေမဲ့ လေးလေး တကယ်ပျော်နေခြင်း မဟုတ်မှန်း မှိုင်းညှိုးနေသော မျက်လုံးတွေဖြင့် သူ ရိပ်မိပါ၏။ ငွေလေးကို မငိုစေချင်၍ သူ သီချင်းအဆိုရပ်ခိုင်းမိတာကို ရင်ထဲမှာ မကောင်းပြန်။ လေးလေးသိန်းကို အားနာမိ၊ သနားမိရပါ၏။

လေးလေးသိန်းမှ တယောပြားကို ယူ၍ တယောအိုးကို မေးဖျားဖြင့် ဖေးထား၏။ ပန်းထက်မှာ တယောက ဖေးဖေးတင်တင်။ ရုတ်ခြည်း မြိုင်သော တေးသွားက လရောင်ပြူစ ပန်းရနံ့ဆေသော လေပြည်နုနှင့်အတူ ပေါ့လာ၏။

“ကြူကြူမွှေးတဲ့ ခွာညိုပါ...လေယူရာတိမ်းယိမ်းနဲ့ရှာ...ချစ်သူကိုကိုခူးခဲမှာ...ပျိုပျိုပန်ဆင်စရာ...ပင်

လုံးညွတ်တော့ဖူးတံဝါ...လေသွေးတဲ့အခါ ရနံ့တွေဖြာ
...ခွာခွာညှိပန်းပါ...စိမ်းလဲ့ညှိပြာပြာ...”

သီချင်းသံကလည်း မြိုင်သည်။ တယောသံညက်ညက်
ငြိမ်ငြိမ်ကလည်း လွင်လျက်သာနေသည်။ မြိုင်နေသည်။ ငွေလေး
ကို သူ ကြည့်မိ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ခုပ်တီးနေမိသည်။
သူ့လက်ခုပ်တီးတော့ ငွေလေးလည်း လိုက်တီး၏။ မျက်ရည်စများ
ချောက်သွေ့စပြုနေပြီဖြစ်သည့် ငွေလေး၏ နှုတ်မှ ရယ်သံလေး
လည်း လွင့်ပျံ့လာပါ၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်လာရသည်။ ဤ
သီချင်းကိုလည်း သူ ရသည်။ လေးလေးအရင်တုန်းက တယော
ထိုးဖူး ဆိုဖူးသည်လေ။ မြခွာညှိသီချင်း။ သူ လေးလေးနှင့်အတူ
သီချင်းကို လိုက်ဆိုမိသည်။

“ပင်လုံးညွတ်တော့ဖူးတံဝါ...လေသွေးတဲ့အခါ
ရနံ့တွေဖြာ...ခွာခွာညှိပန်းပါ...စိမ်းလဲ့ညှိပြာပြာ...”

လက်ခုပ်တီးရင်း သူ ဆိုနေမိဆဲ။

ငွေလေးကလည်း လက်ခုပ်လိုက်တီးသည်။ ဒါပေမဲ့
လက်ခုပ်သံက မမြည်။ လက်သေးသေးလေးဖြင့် တီးရင်း ရယ်
နေသည်ပါပဲ။

တကယ်တော့ သူသည် ငယ်ကတည်းက ငွေလေးနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင် ငွေလေး၏ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင်ခြင်းကို
မဖြစ်စေလိုသည့် သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလျက်။

ငွေလေး၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကျတာမျိုးကို မြင်နိုင်

စွမ်းလည်းမရှိ။ မြင်ရက်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိသည့်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေခဲ့ချေသည်တကား။ ငွေလေးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းအတိ
ဖြင့် ရှိစေချင်သည့် သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေချေသည်တည်း။

ငယ်စဉ်ကပင်...

ပန်းသခင်နှင့်ပန်းတွေဆင့်သီ
ကာလရှည်စွာ၊ ဆံကေသာတွင်
နူးညံ့ယဉ်ကျေး၊ ပန်၍ပေးသည်
ရင်ဝယ်ကြည်နူးလွန်းပါ၍...။

ပန်းပုရုပ်သွင်...

ပန်းသခင်အား၊ မေတ္တာများစွာ
ချစ်မိပါလျက်၊ အပြောခက်ခဲ
သနားငဲ့ညှာလွန်းပါ၍...။

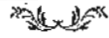
မြတ်နိုးချစ်ကြင်...

ပန်းသခင်အား၊ နှလုံးသားမှ
ကြည့်မဝနိုင်၊ လေးနက်နိုင်စာ
ချစ်ကြင်နာမိ၊ အရိပ်ကြည့်ကာ
ထားရပါသည်...

သစ္စာတည်မြဲလွန်းပါ၍...။

ရေသော်...

သစ္စာတည်မြဲလွန်းပါ၍...။

“ဟင့်အင်း ကိုကို...ငွေလေး မွေးနေ့မှာ ငွေလေး ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရယ်၊ ဒက်ဒီရယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ လေးလေးသိန်းရယ် အဲဒါနဲ့ပဲ မွေးနေ့ပွဲလေး ကျင်းပမှာ၊ တခြားလူပိုမခေါ်ချင်ဘူး ကိုကိုရာ၊ တကယ် က နနနွယ်နဲ့ရီရီဦးကိုတောင်မှ ကျောင်းမှာ ပေါင်းနေ ကျ၊ တွဲနေကျမို့သာ ဖိတ်ရတာ၊ ငွေလေးက ငွေလေး မွေးနေ့မှာ ငွေလေးသိပ်ချစ်တဲ့ ဒက်ဒီရယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ လေးလေးသိန်းရယ်နဲ့ပဲ လုပ်ချင်တာ၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မလာနဲ့။”

နှင်းကိုဝေနေသော ဒီဇင်ဘာ နံနက်ဦးမှာ စံကားပန်းပင် အောက်၌ ပင်စည်လေးကျော့မှီထိုင်ရင်း ငွေနဲ့သာ သူ့ကို ပြောလာ တော့ သူ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ငွေလေး၏ ဘေးမှာ ဝါးပန်းခြင်း

လေးယောက်အား ခနက်စောစော ငွေလေးက ပန်းခူး၊ သူက ငွေလေးအတွက် ပန်းသီ။ နေ့စဉ်မပျက် သူ့ဝတ္ထရား။ ငွေနဲ့သာလေးအတွက် စံပယ်ပန်းကုံးရှည်ကြီးလည်း သူ သီပေးတတ်သည်။ ပြီးလျှင် ငယ်တုန်းကလိုပဲ ငွေလေးအတွက် စံကားပန်းသရဖူလေးခွေပိုက်ပိုက်သီကာ ခေါင်းပေါ် ပန်ပေးလိုက်တတ်စမြဲ။ ငွေလေးအသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် မနက်ဖြန်ပြည့်မည်လေ။ ကြိုတင်၍ စည်းကမ်းချက်ထုတ်နေသည့် ငွေလေးကို ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ခေါင်းလေးမနာအောင်ထုပစ်ကာ...။

“ဒါက ငွေလေးရယ် မနစ်က ကိုကိုဘောလုံးကန်တော့ လဲပြီး ခေါင်းနည်းနည်းကွဲသွားလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ကားမမောင်းစေချင်ဘူးဆိုပြီး ကိုကိုကားကို မောင်းဖို့ကြိုရင်း ရောက်ခဲ့ကြတာပါဗျာ။ ခွေးနေ့လုပ်မှာ ကလဲ ရှိနေတော့ ကိုကိုလဲ မေ့ပြီး အဲဒီနေ့ကို လာခဲ့ကြဖို့ ဖိတ်လိုက်မိတာပါ။ အဟင်းဟင်း...ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေက အချောစားတွေနော်၊ ဥပဒေကျောင်းတော်သားတွေဗျာ။ စုဆို အလုပ်သင်ရောနေတွေတောင်ဖြစ်နေကြပြီ။ ယောက်ဖလောင်းချောချောတွေကို ခေါ်လာချင်တာကတော့ ကြာပါပြီ”

ဟု ဆက်စ၊ နေတော့ ငွေလေး ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ကျသွားပါစေ သူကတော့ ခပ်တိုးတိုးသီချင်းညည်းကာ အပ်ဖျားတွင် စံပယ်ပန်းကို ပွဖွသီနေမိပါ၏။ လေးလေးသိန်း ရေနိုင်နိုင်ဖြန်းနိုင်လွန်းထဲနဲ့။ စံပယ်ပွေးပွေးတို့ကတော့ ပွင့်နေကြသည်ပါပဲ။

ရှိက်သံမျှင်မျှင်ကြားတော့ သူ ပန်းသီရပ်သွားကာ အံ့လှစိတ်ဖြင့် ငွေနဲ့သာလေးကို ကြည့်မိလိုက်ရပါပြီ။ တကယ့်ကိုပဲ ငွေလေး ငိုနေချေသည်တကား။ သူ ပန်းသီကြိုးကို မြက်ခင်းစိမ်းမြဲထက်မှာ ချထားလိုက်မိကာ ငွေလေး၏ မျက်နှာကို ဆွဲမော့၍ နားမလည်နိုင်စွာပဲ ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ နက်မှောင်အရည်လုံနေသော မျက်ဝန်းအိမ်ဝယ် မျက်ရည်တို့ မနိုင်အင်ကာ ပြည့်လျှံနေကြလျက် တအိအိ ပြိုကျလာနေချေတော့ သူ ရင်ထဲလည်း မကောင်းနိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေလေး၊ ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သူ စိုးရိမ်တကြီး တွင်တွင်မေးကာ ငွေနဲ့သာ၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေမိရပါ၏။ ငွေနဲ့သာ ထိုအခါမှ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာပုံလေးဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပိုကျလာရင်းမှ သူ့လက်ကိုလည်း ဒေါပါပါလေးမဲ ဖယ်ပစ်တော့ သူ ပို၍ နားမလည်နိုင်။ စောစောကပဲ စကားအကောင်းပြောနေကြသည်ပဲလေ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ငွေလေး ဘာကြောင့် ဤမျက်ရည်တွေ တအိအိ ပြိုကျအောင် ဝမ်းနည်းပန်းနည်းကြီး ဖြစ်သွားရပါသတူလဲ။ ဘယ်သူမှလည်း ရိုတာမဟုတ်။ သူပဲရှိသည်။ သူကလည်း ငွေလေးမျက်ရည်ကျအောင် ဘာမှကို မလုပ်မဲလုပ်လည်း မလုပ်ရက်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ငွေလေးကို အမြဲတမ်း ပျော်နေတာပဲ မြင်နေချင်သည့်နေ့နဲ့ပဲရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ စောစောကပဲ ကိုကိုပြောခဲ့ပြီးတော့ ကိုကိုစကားကို ချက်ချင်းကြီး မေ့မစ်

လိုက်ပြီပေါ့လေ၊ ဒါပေါ့၊ ပြောတဲ့သူကိုး၊ မေ့ချင်ယောင်လဲဆောင်လို့ရတာပဲပေါ့၊ ငွေလေးဖြင့် သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ သိလား၊ အဟုတ်...အီး”

တကယ့်ကိုပဲ ရန်လည်းထောင် ကလေးလိုလည်း ငိုနုလိုက်တော့ သူ့မှာ ပျာပျာသလဲ မျက်ရည်သုတ်ပေးရ၊ ဘာမျှ ပြောမိပါလိမ့်ဟု တွေးမိရနှင့်ပါ။

“ခုမှလာပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးမနေပါနဲ့၊ ကိုကိုပဲ ငွေလေးကို ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားချင်သလိုလိုဘာတွေပြောထွက်ရက်ခဲ့ပြီးတော့၊ ဘာလဲ၊ ငွေလေးကို ဒီမှာ မနေစေချင်ဘူးလား၊ ငွေလေးကို အလိုလိုက်ရတာ စိတ်ညစ်နေတယ်ပေါ့လေ”

ဟု ကောက်ချိတ်သံလေးဖြင့် ရန်ထောင်ပြောလေး ကြားရမှ သူ သဘောပေါက်သွားရပါ၏။ သူ ရယ်သည်။ ငွေလေးစီ ဧခါဇီးကိုလည်း မနာအောင်တစ်ချက်ထုသည်။

“ကိုကိုစိတ်ထဲရှိသလောက် ထုပစ်လိုက်ရရင် မြေကြီးထဲ မြုပ်ဝင်သွားမယ် သိရဲ့လား၊ ဒီမှာ ငွေလေး၊ ငွေလေးကို ဗစ်တိုးရီးယားက ထွက်သွားဖို့များ ကိုကိုက စိတ်တောင်မကူးဘူး၊ အိမ်စောင့်ထားခဲ့မှာမျှ အိမ်စောင့်”

ဟု ပြောတော့ ငွေနဲ့သာ မျက်မှောင်လေးကုပ်၍ သူ့လို အတန်ကြာကြည့်နေ၏။ ထုထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးကျွေးထွေးနက်နက်လေးက တကယ့်ကို ကုပ်ကူးနေသည်။ မျက်နှာလေးထဲ

သည်း မှန်တောတောဖြစ်လာနေပြီ။

“ယောက်ဖဆိုတာက အဲဒီကောင်တွေမှာ ညီမချောချောလေးတွေ ရှိတယ် ငွေလေးရ၊ သူတို့ ညီမလေးတွေက ချောလဲချောတယ်၊ အိမ်ထောင်မူလဲနိုင်တယ်၊ တက္ကသိုလ်လဲ တက်နေကြတာ၊ တချို့က ကျောင်းတောင်ပြီးတော့မယ်၊ ကိုကိုများ သူတို့အိမ်ကို အလည်ရောက်ရင် ဂရုသိပ်စိုက်ကြတာ၊ ကျော်ထူးရဲ့ညီမ မြတ်မြတ်ထွေးက ကိုကိုတို့လိုပဲ ဥပဒေကျောင်းသူ၊ ကိုကိုထက်တော့ အတန်းငယ်တာပေါ့၊ ဆံပင်ဆို အရှည်ကြီးရယ်၊ အသားလေးဆို ဖြူညနေတာပဲ၊ လှိုင်ဘွားညီမ ကြည်ပြာကျတော့ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာလေး၊ ဒက်ဒီစက်ရုံမှာ အားကိုးလို့တောင်ရနိုင်မှာ၊ မောဇ်တာရဲ့ညီမ ခင်ခင်ဝါကျတော့ ကဗျာတွေရေးနေတာပဲ၊ ကဗျာဆရာမလေးလဲဖြစ်ချင်တယ်၊ ပန်းချီလဲ ဆွဲတယ်၊ သူက ဆေးကျောင်းသူ”

ဟု ပြောပြနေတော့ ငွေလေး ပို၍ မျက်ရည်တွေကျသည်။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တက်နေပါသည့် ငွေလေးကိုကျတော့ ကိုကို့စကားတွေက အထင်တသေးနိုင်နေသလိုပဲလားဟု တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ အားလည်းငယ်လာမိရပါပြီ။

“ယူပါ၊ ယူပါ၊ အဲဒီ ယောက်ဖလောင်းလျာတွေနဲ့ အိမ်ကိုလဲ များများလည်ပါ၊ ဒါကြောင့် ဘာလုံး

ကန်တယ် ကန်တယ်နဲ့ မိုးချုပ်မှ ပြန်ပြန်လာတာကိုး။
 နောက်ပိုးသွားလုပ်နေတာပေါ့လေ။ ငွေလေးလဲ စီးပွား
 ရေးတက္ကသိုလ် တက်နေတာပဲဥစ္စာ။ ဒက်ဒီကို ကူလုပ်
 နိုင်မယ်လို့ ကိုကို မတွေးပေးနိုင်ဘူးလား။ အလကား
 ကိုကို မိန်းမယူချင်တိုင်း ဒက်ဒီအားကိုးရအောင်တွေ
 ဘာတွေ ဆွဲထည့် ပြောနေတာ။ ငွေလေးကိုများ အိမ်
 စောင့်ချန်ခဲ့မှာတဲ့။ ဒါဆို... ဒါဆို... ကိုကိုက အဲဒီထဲက
 တစ်ယောက်နဲ့ ယူရင် အဲဒီကို လိုက်သွားနေမယ်ဆိုတဲ့
 သဘောပေါ့ ဟုတ်လား။ ငွေလေးနဲ့ ဒက်ဒီကို ခွဲခဲ့မယ်
 ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား။ အီး..."

ဟု ပြောတော့ သူ မျက်နှာပိုးသတ်ကာ စိတ်ညစ်
 ဖြင့် ငွေနဲ့သာလေးကို ကြည့်ကာ...။

"ဒုက္ခပါပဲလား။ သူများဆီလိုက်သွားမယ်ဆိုတော့
 လဲ စွာတယ်။ ကိုယ်က သူများကို ယောက်ဖတော်လို့
 လဲ ခွင့်မပြု။ သူများက ကိုယ့်ကို ယောက်ဖလာတော်
 မယ်ဆိုတော့လဲ သဘောမတူ။ ခက်ပြီပဲ!"

ဟု ညည်းချတော့ ငွေနဲ့သာ မျက်ရည်သုတ်သည့်
 နှုတ်ခမ်းစုထားတော့ သူ အဟမ်းဟု ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်
 လုပ်ချောင်းကြီးမှန်း သိသည်မို့ ငွေလေး မျက်မှောင်ကုပ်၍ ထ
 ကြည့်လာသည်။ ပျောင်းနဲ့နန်းဆန်သော ငွေနဲ့သာလေးကို
 တစ်ချက်ငေးကြည့်မိရပါ၏။ ဘေးတိုက်အနေအထားလေးတော်
 လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးမှာ ခွေစိုက်တင်နေပါသော ဆံနုယုတ်

သေးတွေ။ စင်းသောနာတံ။ ဒုတိယနေပါသော နှုတ်ခမ်းထူအိမ်လေး။
 ကြာမျှင်တို့ ရှိန်းမြဲဖြင့် ပြာနုနု ပန်းနုနုယုတ်ဖြာနေပါသည့်
 နှုတ်နာဝင်းဥဥလေး။ ရွှန်းစက်အရည်လှဲနေသော မျက်ဝန်း။ ကော့
 ရော့ရှိုလှပါသည့် ထူထဲသော မျက်တောင်နက်နက်။ ရှည်လျား
 သော ဆံနုယုတ်ရည်ခက်ခက်။ အဘယ်မျှထံ လှလိုက်ပါသည့် ကြွ
 ဝဲလေးပါပဲလေ။ ဟုတ်သည် ကြွရုပ်လေး။ တကယ်တော့
 ငွေလေးဟုပင် မခေါ်ချင်။ ကြွလေးဟုပဲ ခေါ်လိုက်ချင်သည့်
 ငွေလေး။ ဤမျှ ဖွေးဥနုစင်စွာ လှလွန်းပါသည့် ကြွလေးကို ဗစ်
 ခိုးရိုးယားမှ ထွက်ခွာသွားစေဖို့ မဆိုထားနှင့် မျက်စိအောက်မှ
 ခေါ် အပျောက်မခံနိုင်သည့် သူ့ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို ကြွလေးမှ
 ထိနိုင်ချေပဲလေ။

ချစ်စနိုးလေး နောက်ပြောင်နေမိတာ မှန်ပေမယ့် ခုလို
 ငွေလေးစိတ်ထဲ အဟုတ်မှတ်၍ ဝမ်းနည်းစာကြီးဖြစ်နေတာကို
 ကြည့်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်တာမို့ သူ ရယ်သည်။ ငွေလေး
 လက်ဆိုးလျက် မြက်ခင်းထက်မှာ လွင့်ပစ်လိုက်ပါသည့် ပန်း
 ငွေလေးကို သူ ပြန်ကောက်သည်။ ငွေလေးဘေးမှာ ကပ်ထိုင်
 နေကာ နှာခေါင်းဖျားလေးကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ခပ်ဖွဖွ
 နှိပ်သည်။

"ဒီမှာ အဲဒါ အဲဒီ လှိုင်ဘွား၊ ကျော်ထူး၊ မောင်တာ
 တို့မှာ ဘာညီမမှ မရှိဘူး။ ကိုကို အလကားပြောတာ"

ဟု ပြောတော့ ငွေနဲ့သာ မျက်ရည်ပဲနေသော မျက်ဝန်း
 သူ့စကားကို မယ်သလိုလေး မော့ကြည့်လာ၏။ အကဲ

ခတ်သလို အတန်ကြာ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေလျက် ရယ်မောရိပ် က မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ အရိပ်ထင်နေသည်မို့ ဧဝေဝေါလေး ဖြစ်လာပုံရသည်။ မျက်နှာလေး အတန်လန်းလာလျက်...။

“စောစောက ကိုကို ပြောတာပဲ၊ ကြည်ပြာဆို၊ မြတ်မြတ်ထွေးဆို၊ ကဗျာဆရာမလေး ပန်းချီဆရာမလေး ခင်ခင်ဝါဆို”

ဟု မေးလာတော့ သူ နဖူးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဟန်လှ ချို ရိုက်ပြလိုက်ကာ...။

“မှတ်ဉာဏ်ကောင်းချက်ဗျာ၊ နာမည်ကအစ အတိ အကျ မှတ်ထားလိုက်တာများ တစ်ချက်မလွဲဘူး၊ ဒီမှာ ငွေလေး အဲဒီနာမည်တွေလဲ ကိုကို စိတ်ကူးနဲ့ ပြောလိုက် တဲ့နာမည်တွေချည်းပဲ၊ ငွေလေး ဘာပြောမလဲလို့ ကိုကို က ပြောကြည့်တာ၊ ကိုကိုက ပြောကြည့်တော့ ကိုကို ငွေလေးက ငိုနေတာမို့ ငိုတာကိုပဲ ကိုကိုက ကြည့်နေ ရရာ၊ အဲသလို ကိုကိုက ကြည့်နေရတော့ မကြည့် ရက်တာနဲ့”

ကြည့်...ကြည့်...ဆိုသည့် စကားတွေ ဆက်ဆက် လာတော့ ငွေလေး ရယ်ချင်လာပုံရသည်။ သူ့ နောက် နှလည်း ယုံလာပုံရပါ၏။

“စိတ်ချ၊ အဲဒီ ကျော်ထူးရယ်၊ လှိုင်ဘွားရယ်၊ မောင်တာရယ် သုံးထောင်လုံးမှာ ဘာညီမမှ မရှိဘူး”

သူတို့အားလုံးဟာ သူတို့အိမ်မှာ တစ်ကောင်တည်း သော မျောက်တွေချည်းပဲ”

ဟု ထပ်ပြောတော့မှ ငွေလေး စရယ်သည်။ သူ့လက် ခောင်းကြီးကိုလည်း ထုသည်။

“ငွေလေး ဝမ်းနည်းတာပေါ့ ကိုကိုရ၊ ငွေလေးမှာ ဒက်ဒီရယ်၊ ကိုကိုရယ်ပဲရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ကိုကိုသာ ရည်းစား တွေဘာတွေ ထားလို့ကရင် ငွေလေးဖြင့် တစ်ယောက် တည်းကျန်ခဲ့ရမှာ၊ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းလဲ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမှ မြတ်နိုးရလေသမျှကို နည်းထိန်းယူထားလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ အဘယ်မျှထိ ချစ်စရာ ချစ်စရာမူရာလေးပါလဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီအရိပ်၊ သူ့အရိပ်မှာ အားကိုးမို့ခိုနေရှာ သည့် ငွေလေးကို သူ၏ မြတ်နိုးရလေသမျှ ဘယ်တော့မှလည်း နှင့်ဟပြောရက်နိုင်ချေမှာမဟုတ်။ ဒက်ဒီနှင့်သူ့တစ်မျက်နှာကို အားကိုးစွာ၊ ချစ်လွန်းစွာဖြင့် နေနေရှာပါသည့် ငွေလေးကို သူ၏ နှလုံးမှ ချစ်ခြင်းများစွာကို မြည်ဆို ထုတ်မြက်မဟရက်နိုင်စွမ်း သာ ခြေထောက်...ပြောခွင့်သော်မျှ မရှိပါသည့် ကြမ္မာပါတည်း။ သူ၏ ရင်တွင်းမှ ကြွရုပ်လေးကို နှလုံးအိမ်မှာပဲ တည်မြဲစွာ နှိပ်ထားလိုက်ရချေမည်သာတည်း။

“ကိုင်း...ရွှေမင်းသမီးလေး...အငိုသန်တဲ့ ရွှေမင်း သမီးငွေနဲ့သာ ပန်းတွေယူသွားတော့၊ ပန်းအိုးထိုးပြီးရင် ခရမ်းချိုး အဝတ်အစားလဲ၊ လှလှလေးဝတ်၊ ဒီနေ့ ဒက်ဒီ

က ငွေလေးကို တစ်နေရာခေါ်သွားစရာရှိတယ်လို့ မနေ့ည ညစာစားကတည်းက မှာထားတာနော်။ ကိုကိုလဲ လိုက်ရမှာလို့ ပြောထားတာ မေ့နေပြီလား။ မျက်ရည်တွေ စင်အောင်သုတ်၊ ဒေါ်ကြီးက အဲဒီမျက်ရည်မစင့်တစ်စင်ကို မြင်ရင် ကိုကိုက ငွေလေးကို စိတ်ညစ်အောင် နောက်လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီလို့ အပိုင်တွေ့ပြီး ကိုကိုကို လာဆူလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေး ပန်းခြင်းလေးကို ကိုင်၍ ထရသည်။ ပန်းသရဖူလေးကိုလည်း ပန်ထားဆဲ။ သူ့ကို မျက်စိတစ်ချက်ထိုးကာ ရှက်စနိုးလေးလည်း ပြုံးရှာပါ၏။ ငိုထားတာကို ရှက်နေပုံလည်း ရသည်။ ပန်းနုရောင်သမ်းလာသည့် ပါးခြင်းလေးကို သူတစ်ချက် ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငွေလေးကို ငိုအောင် ကိုကိုပဲ ပြောပြီးတော့”

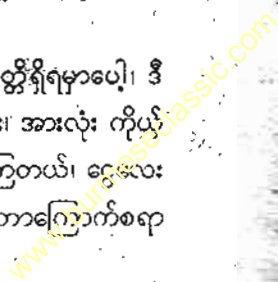
ဟု ပြောပြီးမှ ခြေလှမ်းလေး သုတ်သုတ်ဖြင့် ရှက်လေး ထွက်သွားတော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်မိရပါ၏။ စိမ်းမြက်ခင်းနုနုထက်မှာ ရှည်လျားသောဆံနွယ်နက်နက်တို့ တစ်ရှိုလျက် အသွေးစုံသည့် ပန်းခြင်းလေးကို ဖြူကိုင်ကာ လျှောက်သွားနေပါသည့် ငွေလေး။ တကယ်တော့ လှဆံ့ညှိမိန်းကတစ်ယောက်ယောက်နှင့် သူ ချစ်သွားမှာကို ငွေလေး စိုးရိမ်ခြင်း။ ဒါပေမဲ့ ဘော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးနယ် ပျောင်းနှံနှင့်သော ယဉ်ကြောကြောငွေလေး၏ အလှကို အဘယ်မိန်းကလေး

အလှတရားတို့ကမှ မလွမ်းသာ။ သူ၏ နှလုံးသား ကြွေရပ်လေး၏ အလှတရားများကို အဘယ်မိန်းကလေး၏ အလှကမှ မမီသာ။ ငွေနံ့သာသည် သူ၏ နှလုံးအိမ်မှ အလှမင်းသမီးလေး တစ်ပါးပါတည့်။

သူ အောက်ထပ်ရှိရာအခန်းမှာ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာချိန်မှာပဲ ငွေလေးကလည်း အပေါ်ထပ်လှေကားဆီမှ ဆင်းလာနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ အဝါရောင် ပိုးဝတ်စုံလေးဖြင့် ရွန်းရွန်းစက်မျှ လှလိုက်ပါသည်။ မိန်းကလေး။ ဆံနွယ်ရှည်ခက်ခက်ကြီးကို နှစ်ဖက်ကျစ်ချထားလျက် သူ သိကုံးထားပေးသည့် စံပယ်ကုံးကို ညာဘက်ဆံ့ကျစ်ရှည်ကြီး၏ အရင်းဘက်မှာ ထလစ်လေးဖြင့် တွဲရရွဲလေး ပန်ထားပါ၏။ ငွေလေးရစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဒက်ဒီက သူ့ကို အောက်ထပ်သို့ ပြောင်းနေခိုင်းသည်။ ငွေလေးကတော့ သူနှင့်တူတူနေခဲ့သည့် သူ့အခန်းမှာပဲ ဆက်နေရပါ၏။

“သမီးလေးက ရစ်နှစ်ရှိပြီပဲ သတ္တိရှိရမှာပေါ့၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဒက်ဒီ၊ ကိုကို၊ ဒေါ်ကြီး၊ အားလုံး ကိုယ့်အခန်းတွေမှာ အိပ်နေကြတယ်၊ ရှိနေကြတယ်၊ ငွေလေးလဲ ငွေလေးအခန်းမှာ အိပ်ရမှာပေါ့၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ ဒက်ဒီတို့ရှိနေကြတော့ပဲ”

ဟု ဒက်ဒီသည် ငွေလေးကို နားဝင်အောင်၊ သတ္တိရှိအောင် ပြောခဲ့ပါ၏။ သူကတော့ အောက်ထပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းအဆောင်ကျယ်ကြီးမှာပဲ ဟန်ကျပန်ကျ ကျယ်လွန်းလွန်းစွာ သူ့ပစ္စည်းတွေ အောက်ထပ်ချ ပြောင်းရွှေ့နေဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ သူ့အလုပ်သင်ရှေ့ နအဖြစ် ချိန်ဘာဆင်းနေချိန်မှာ၊ ငွေလေးက ပထမနှစ်စီးပွားရေးကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ အရမ်းကို လှသည့် ပျိုရွယ်နုသစ် ရွှေသားနှစ်နှယ် အလှကြွယ်သူလေးလည်းဖြစ်နေချေသည်တကား။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတော့ ဒက်ဒီမှ ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်းသို့ လျှောက်လာကာ ပြော၍...

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြတာပေါ့၊ ကံ...လာ သမီးငွေလေး၊ ဒက်ဒီတို့ သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်ထားပါသည် ကားရှိရာသို့ လျှောက်တော့သူနှင့်ငွေလေး နောက်မှလိုက်ခဲ့ရပါ၏။

“နေ...နေ၊ ဒက်ဒီပဲ မောင်းမယ် ဖိုးခန့်လေး၊ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ”

ဟု ဒက်ဒီပြောတာမို့ ကားမောင်းဖို့ သူ တံခါးဖွင့်နေရာမှ ပြန်ပိတ်၊ ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုပဲ ဖွင့်ကာ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ငွေလေး သူ့ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ ဒက်ဒီကိုလည်း လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဒက်ဒီ ကိုကိုက ဒီမနက်မှာ သူ့သူယေချင်းရဲ့

ညီမကို ပိုးနေတယ်လို့ ငွေလေးကို ပြောတယ် ဒက်ဒီ”

ဟု လှမ်းတိုင်ပစ်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ ဒါဆို ကိုကိုကို ဒက်ဒီဆူမှာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို အဆူခံထိမှာကိုကျ ဆော့လည်း ငွေလေး မကြည့်ရက်တာမို့ မတိုင်ဖြစ်။ ဒက်ဒီက တားမောင်းနေရာမှ သူ့ကို နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်ကာ...

“ချိန်ဘာဆင်းနေတာတော့ ဆင်းပါ ခန့်လေး၊ ပြီးရင်တော့ ဒက်ဒီစက်ရုံတွေကို ဦးဆောင်လုပ်ပေးရမှာကို မမေ့နဲ့”

ဟု ပြောလာတာမို့ သူ စိတ်နည်းနည်းညစ်ချင်၏။ သူက ရှေ့နေအရမ်းဖြစ်ချင်သည်လေ။ ရှေ့နေပဲ လုပ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီလည်း အသက်ရလာပြီမို့ စက်ရုံတွေကို သူ ဦးဆောင်လုပ်ဆေးရမည့်ကိစ္စကို ငြင်းရမှာ ခက်နေသည်။ သူ ငြိမ်နေတော့ ဒက်ဒီ တစ်ချက်နောက်လှည့်ကြည့်၏။

“ကြားရဲ့လား ခန့်လေး၊ ရွှေဒီအထည်ချုပ်စက်ရုံနဲ့ ရွှေကြိုးကြာအထည်ချုပ်စက်ရုံတွေကို ခန့်လေး ဦးဆောင်ရမယ်ဆိုတာ ငြင်းခွင့်မရှိတဲ့ ဒက်ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ခန့်လေး”

ဟု ပြောလာတာမို့...

“မူတိုက်ပဲ ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးကလဲ ပြောတယ်၊ စီးပွားရေးဘွဲ့ရတဲ့အခါ သူက ဒက်ဒီကို အရမ်းကူညီနိုင်မှာပဲတဲ့”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီပြုံး၍ ကြည့်နူးစွာဖြင့်...

“ဒက်ဒီက သားနဲ့သမီးကို အဲဒါပဲ မျှော်လင့်နေတာ ပါကွယ်”

ဟူး ပြောရှာပါ၏။ သူထင်လိုက်သည်က ရွှေနီနှင့် ရွှေကြိုးကြာဆီသို့ သွားခြင်းဟု။ ကားမောင်းရင်း အလုပ်အကြောင်း တွေပြောနေတာမို့ စကရုံသို့ပဲ သွားခြင်းဟု ထင်မိခြင်းပါ။ မညစာစားစဉ် ပြောတုန်းကလည်း ဘယ်ကိုသွားမည်ဆိုတာ မပြောခဲ့။ ဒါပေမဲ့ အုတ်တံတိုင်းကွာ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ဒက်ဒီကားရပ်ကာ ဟွန်းသံပေးတော့ ခြံစောင့်ဟုထင်ရသည့် ညိုညို တုတ်တုတ်နှင့် ဦးကြီးတစ်ယောက် ခြံတံခါးလာဖွင့်ပါ၏။ အနီနီနီ အုတ်နီနီတို့ဖြင့် မြင့်မားသော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး ပန်းဥယျာဉ် ကျယ်လွန်းလွန်းမှာလည်း ပန်းတို့ အသွေးစုံစွာ ပွင့်နေကြပါ၏။ ရေတမာပင်တန်းနှင့် စံကားဖြူ စံကားနီပင်တန်းတို့က ကားသွား ကွန်ကရစ်ခင်းလမ်း၏ တစ်ဖက်စီတွင် သွယ်ပေါက်နေကြပါ၏။ စံကားပန်း၏ သွင်းပျံငြိမ်းအေးသည့်ရနံ့က ကားတွင် ဆီသို့တိုင် တိုးဝင်၏။

“စံကားပန်းတွေကို ဒက်ဒီက ဦးညိုကို စိုက်ခိုင်းထားတာလေ။ ဒီပန်းတွေကို ဒက်ဒီလဲ ကြိုက်တယ်။ သားလဲ ကြိုက်တယ်။ သမီးလေးတွေလဲ ကြိုက်တာပဲ။ ငယ်ငယ်ကစည်းက ပန်းသရဖူလုပ်၊ ပန်းလှော်ကောက် လုပ်နဲ့လေ”

ဟု ဒက်ဒီပြောတော့ သူ အံ့သြ၏။ ဤခြံထဲမှာ စံကားပန်းကို ဒက်ဒီက စိုက်ခိုင်းသည်တဲ့။ ဤခြံသည် ဒက်ဒီ၏ခြံများ

ပေလား။ တစ်ခါမှလည်း ဤခြံကျယ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ရော၊ အိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ရော ဒက်ဒီ သူ့ကို မပြောပြစဖူး။ ခြံကြီးကတော့ မြက်ခင်းစိမ်းမြဲမြဲ၊ ပန်းဥယျာဉ်လှလှ၊ ကုံကော်ပင်တန်း၊ ရေတမာပင်တန်းတို့ဖြင့် အရမ်းကို လှနေသည်ပါပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အလှစိုက် စဉ့်ရည်သုတ်ပန်းအိုးကြီးတွေ စီတန်းရှိနေလျက် အသွေးစုံသော စက္ကူပန်းပင်မှတွေ့က ဖြူ နီ၊ ဝါ၊ လိမ္မော်၊ ခရမ်း အသွေးစုံစွာဖြင့် ပွင့်ဝေနေကြသည်မှ အားလုံးသည် ဗစ်တိုး ခိုးယားအိမ်ကြီးမှ ဥယျာဉ်ပန်းမာများနယ်ပင်ရှိနေကြချေသည်တကား။ သူ ခြံတံခါး အုတ်တိုင်တွင် ကြွေပြားမြှုပ်ထားပါသော ခြံအမည်ကို အာရုံထဲ ပြန်ပေါ်လာမိပါ၏။ မြပန်းဝေ။ ဟုတ်သည်။ မြပန်းဝေ။ အရမ်းကိုလှသည့် ခြံအမည်။ တကယ်လည်း သစ်ပင်တို့ စိမ်းမြဲမြဲရှိ ပန်းတို့ အသွေးစုံစွာ ဝေဖူးယှက်ဖြာပါသည့်ခြံ။

ဒါပေမဲ့ ဦးညိုဆိုသူမှလွဲ၍ လူရိပ်မတွေ့ရ။ တစ်ခြံလုံး ပန်းတွေဝေနေလျက် လူသူသံ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကားက ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်သွားပါ၏။

“က...ဆင်းကြ၊ ဆင်းကြ”

ဟု ပြောကာ ဒက်ဒီဦးဆောင်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အိမ်တံခါးမကြီးကို သော့ဖွင့်၍ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ဝင်သည်။ ကော်စောခင်း နုညှိခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးသည် အစိုးတန်ပရိသေ့ဘုရားပစ္စည်းများဖြင့် တခမ်းတနားရှိနေ၏။ မျက်နှာကျက်မှ မီးဆိုင်းများ၊ နံရံကပ် မီးတိုင်လှလှများ၊ နံရံတွင် လှပစွာရှိနေပါသည့် နံရံချိကားချပ်ကြီးများ၊ တတ်ပုံများ။ အားလုံးသည် နေသားတထူး

သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်၏ ပန်း ကနုတ်ထွင်းစားပွဲထက်တွင် အလှတင်ပန်းအိုး မရှိ။ ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးများဖြင့် လှပစွာ ရံထားပါသော ဆက်တီစားပွဲထက်တွင် လှပသော ပန်းရောင်ခုံတို့ ထိုးထားရာပန်းအိုးတစ်လုံး လောက်တော့ရှိနေသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

“တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မြပန်းခေအိမ်ကြီးကို အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့၊ ခန်းဆီးတွေ လဲဖို့၊ လိုအပ်ရင်လဲဖို့၊ ပြတင်းတံခါးတွေ ဖွင့်ပြီး လေဝင်လေထွက်ရှိနေစေဖို့၊ အတွက် ဒက်ဒီ လူယုံကြီး ဦးအုပ်စံနဲ့အတူ စက်ရုံက သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ခံ ဒေါ်ထူးကို လွှတ်တယ်၊ ဒေါ်ထူးက သူ ခေါ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့၊ စက်ရုံက အလုပ်သမား ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဒက်ဒီက သီးသန့်လုပ်အားပေးတယ်လေ၊ ဦးအုပ်စံပါသွားတော့ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ မပျောက်မရှုနိုင်ဖို့၊ စိတ်အေးရတာပေါ့၊ ဒေါ်ထူးကလဲ ဒက်ဒီစိတ်ချရတဲ့ သူပါပဲ”

ဟု ပြောနေပါသည့် ဒက်ဒီကို သူ ငေးကြည့်သည်။ သူ နားမလည်နိုင်။ ဘာကြောင့် ဒက်ဒီသည် ထိုမျှအထိ အသေးစိတ်ရှင်းပြနေပါသလဲ။ ဤအိမ်ကြီးကို ဒက်ဒီဘယ်တုန်းက ဝယ်ခဲ့ပါသလဲ။ ဒက်ဒီ၏ပုံက ဤအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပိုင်ဆိုင်သူ တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် တာဝန်အရှိဆုံးလူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်လေ။ တစ်ခုတော့သေချာသည်။ ဤအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်

၌ ပိုင်စိုးစွာပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေတာကတော့ သေချာသည်။ ငွေလေးတို့ သူ ငဲ့ကြည့်တော့ ခပ်တွေ့တွေ့လေးဖြစ်နေတာကို မြင်ရပါ၏။ တစ်ခုခုကို ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီမှာ တွေးနေသယောင်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက သည်း ရီဝေခိုင်းညှို့နေပါ၏။ သူ သိနေပြီ။ ငွေလေး၏ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေသည်ဟု။ သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိပ်တကြည့် ကြည့်နေခဲ့ပါသည့် ငွေလေးပဲလေ။ ငွေလေး၏မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှ ခံစားမှုအရိပ်များကို ဖမ်းဆုပ်သိမြင်တတ်နေပြီ။ ငွေလေး ခြေလှမ်းနှေးနှေးဖြင့် ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်သည်။ မှန်တံခါး နှုတ်ကို ဖွင့်သည်။ အပြာနုရောင်ပိုးခန်းဆီးစကို တိမ်းဖယ်ကာ ဆွမ်းလှင့်မြင်နေရပါသည့် မြက်ခင်းစိမ်းမြေမြေဆီသို့ ငေးကြည့်နေ နေပါ၏။

ငွေလေး၏ အာရုံထဲမှာ တစ်ခုခု တိုးဝင်လာနေသည်။ ဟုတ်သည်။ ငွေလေးသည် ထိုမြက်ခင်းထက်မှာ ပြေးလွှားခဲ့ဖူး သယောင်ရှိနေသည်။ ဗစ်တိုးရီးယားရှိ မြက်ခင်းထက်မှာလည်း ငွေလေး ငယ်ကတည်းက ပြေးဆော့ခဲ့ဖူးသည်ပါပဲ။ ကိုကိုနှင့်တူတူ ပြေးဆော့ခဲ့ဖူးသည်။ ရယ်မောနေခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ခုခံစားမှုက ဤအိမ်ကြီးနှင့်ဆိုင်နေသည်။ ဤအိမ်ကြီးမှ မြက်ခင်းနှင့်ဆိုင်နေ သည်။ ငွေလေး ပြေးဆော့နေချိန်မှာ ဘေး၌လည်း လူတစ်ယောက် ပါလာ၏။ ငွေလေး၏လက်ကို ထိန်းပေးနေသည့် လက်အုပ်။

“ဒါ သမီးရဲ့အိမ်ပဲ ငွေလေး၊ သမီးရဲ့ပေးဖေ့အတူ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ပဲ”

ရုတ်ခြည်း ဒက်ဒီထံမှ စကားသံက တည်ငြိမ်စွာပဲ ဖွင့်

ကျလာတော့ ရုတ်ခနဲ ငွေလေး၏ကိုယ်လေး ဒက်ဒီဘက် လှည့်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ အဆမတန် ခုန်နေ၏။ ငွေလေး ဒက်ဒီကို ယခင်တုန်းက မကြာခဏ မေးခဲ့ဖူးပါသည့် ငွေလေးနေခဲ့သော အိမ်။ ငွေလေး၏ ဖေဖေဓာတ်ပုံ၊ ထိုအရာများကို ပြပါဟု မေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒက်ဒီက အချိန်မတန်သေးပါဘူး ကလေးရယ်ဟုပဲ ဖြေခဲ့သည်မှာ ငွေလေးလူမှန်းသိတတ်လာသည့်အရွယ်လေးမှာ မေးခဲ့သည့်အခါတိုင်း ကြားခဲ့ရသည့် အဖြေပါတည်း။ ခု...ခု... ဒက်ဒီသည် ငွေလေး၏ နေခဲ့သည့် အိမ်ဆီသို့ မမျှော်လင့်ချိန်မှာပဲ ခေါ်လာခဲ့ချေသည်တကား။

ဒက်ဒီ၏ စကားအဆုံးမှာ ငွေလေး အလောတကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်က အခန်းနံရံမှာ ငွေဘောင်ကွပ်လျက် မှန်ဘောင်ဖြင့် ချိတ်ထားပါသည့် ဓာတ်ပုံဆီသို့ပါ။ ခြေအစုံ၏ ရွှေလျားမှုက ကတုန်ကယင်နိုင်နေ၏။ ကိုကို ငွေလေးဘေးသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်လာကာ လက်မောင်းကို ဖေးမကိုင်လိုက်တာကိုလည်း ငွေလေး သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ အာရုံက ဓာတ်ပုံဆီမှာပဲ နစ်နေ၏။ လောလောဆယ်မှာ ငွေလေး၏ ခြေတွေကို အနိုင်နိုင်သယ်ယူနေရသည့်နယ် စိတ်တွေ မတန်တဆ လှုပ်ရှားနေမိရသည်မှာ အမှန်။ ငွေလေးအရမ်းကို ဖယ်ရွယ်ချိန်လေးမှာ ဖေဖေဆုံးပါးခဲ့သည်မို့ ဖေဖေရုပ်သွင်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ ဖော်ကြည့်ထိုင်း မသဲကွဲနိုင်စွမ်းခဲ့။ ဖေဖေ၏ ချောအမြူ၊ ဖေဖေ၏ အပွေအပိုက်၊ ဒါတွေကို ပိုးတဝါး မှတ်မိနေမိတတ်ပေမယ့် အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာပါသည် ဖေဖေရုပ်ပုံလွှာသည် မထင်ရှားနိုင်စွမ်းခဲ့။ ခုကျတော့ ဖေဖေ

ဓာတ်ပုံရှိရာ၊ ဖေဖေနေထိုင်ခဲ့ရာ။ ဪ...ငွေလေးသည်လည်း ဖေဖေနှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ဆယ့်လေးနှစ်တိုင် ကြာမှ ရောက်လာခဲ့ရချေသည်တကား။ ငွေလေး အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည့်ကာလ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ငွေလေး အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။ ငွေလေး ဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့်မိရပါပြီ။

ငွေလေးမြင်ရသည်က ဖေဖေနှင့်မေမေကိုပါ။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ မင်္ဂလာဦးဓာတ်ပုံကြီးကိုပါ။ မေမေသည် ငွေလေးနှင့် အတော်ကြီးတူနေ၏။ ဖေဖေကတော့ ဆံပင်ထူထူ၊ မဟာနဖူးနှင့် နှာတံပေါ်ကာ ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းကို နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးထားပါ၏။ စိန်ဆံထိုး၊ စိန်ရိုက်ဘီးတို့ဖြင့် ဘီအေဆံထုံးထုံးထားပါသော မေမေသည် အဝါရောင် ပိုးချိတ်ထဘီနှင့် အဝါရောင်ပိုးအင်္ကျီကို ဝတ်ထားပါ၏။ မေမေလည်မှာ စိန်လည်ဆွဲတို့ ဆွဲထားသည်။ မေမေမျက်ဝန်းများက နက်မှောင်နေလျက် ငွေလေးကို လှမ်းစကားပြောတော့မည့်နယ် အသက်ဝင်နေပါ၏။ ဖေဖေကလည်း တိုက်ပုံဝါ၊ ပိုးပုဆိုးရွှေဖလားရောင်ဖြင့် နံညားနေသည်ပါပဲ။ မေမေလက်ထဲမှာ သစ်ရွယ်နံ့ဖြူကို သတို့သမီးတိုင်ယန်းအလှအပြစ် ရွက်စိမ်းတို့နှင့် ဖြန့်လျက် မင်္ဂလာဖန်းစည်းအပြစ် ကိုင်ထားပါ၏။ မေမေလက်ချောင်းလေးတွေ သေးသွယ်ပျောင်းနွဲ့တာ၊ ကိုယ်ဟန်လေးနွဲ့နွဲ့နောင်းကြောစင်တာ၊ အားလုံးကို ငွေလေး ကြည့်၍မဝနိုင်သလို ကြည့်နေမိရင်းမှ ဖေဖေနှင့်မေမေကို ခုမှ ဓာတ်ပုံကိုသာ ကြည့်ရပါသည်။ မြင်ရပါသည့် ဘဝကို

တွေးမိရင်း ရင်ထဲ လှိုက်တက်လာရကာ မျက်ရည်တွေ ပြိုကျလာရပါပြီ။ လက်အုပ်ကလေးချိမိကာ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချ၍ ရိုကျိုးပျံဝပ်စွာ ဦးသုံးကြိမ်ချကန်တော့မိရင်းမှ...

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို သမီး ကန်တော့ပါတယ်ရှင်။

ငွေလေးရဲ့ ပြုထားလေသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုလဲ အမျှပေးဝေပါတယ်။ အမျှ...အမျှ...အမျှ”

ဟု ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာလည်း ပြောနေမိရ။ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ကျပြိုကျနေမိရပါပြီ။ ဖေဖေ၏ လက်များဖြင့် တွေးစွဲချောမြူရာနေရာ။ ဖေဖေ၏ အနမ်းများကို ခံယူရာနေရာ။ ဖေဖေ၏ မေတ္တာများကို ခံယူရပါသည့်နေရာ။ ဤနေရာသို့ ခုလို သို့တတ်နားလည်နိုင်ခွင့်ရှိလာရပါသည့်အရွယ်ကျမှ ရောက်ခွင့်ရ။ ဖေဖေနှင့်မေမေကိုလည်း မြင်ခွင့်ရရပါသည့်ဘဝ၊ ငွေလေးရင်ထဲ ဆို့နေရပါသည့်အဖြစ်။ ငွေလေး၏ ကိုယ်တွင်းမှ အားတွေကို နှုတ်သိမ်းခံလိုက်ရသလိုပဲ အင်အားပြင်းထန်သည့် စိတ်လှုပ်ရှားသည့် ဇောကဖြစ်တည်စေသည်မို့ ငွေလေး ကြမ်းပေါ်လက်လေးမှောက်ချ၍ လက်ဖမိုးပေါ် နဖူးလေးအပ်၍ ရှိက်ငိုနေမိရပါ၏။

သူ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်နိုင်။ ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေးယူကာ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေမိရာမှ...

“စိတ်ကို ထိန်းပါ ငွေလေးရယ်၊ စိတ်ကို လွတ်မချရာဘူးလေ ငွေလေးရဲ့၊ ငွေလေး ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့၊ စိတ်ကိုထိန်း၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုကို

ကြည့်စမ်း”

ဟု သူတဖွဖွ တောက်လျှောက်ပြောသည်။ ငွေလေး၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း ဆွဲမော့သည်။ ငွေလေး၏ မျက်ဝန်းနက်ထဲလေးတွေ မတန်တဆ ထိခိုက်ခံစားရသည့် ဝေဒနာတွေပြည့်စုံနေလျက် သူ့ကို မော့ကြည့်လာခြင်းက ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေသည်။ ပြောသံကြား၍ ပြောသည့်အတိုင်း ကြည့်လာခြင်း ဖြစ်နေသည်။ လောလောဆယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေမိသည်ဆိုတာ ခိုင်ခံ့ ခွဲခြားနိုင်ပုံမရှိ။ ကြေကွဲထိခိုက်ခြင်းက အထွတ်အဖျားသို့ ခုတ်နိုင်သည့် အသွင်လေး။

သူ ငွေလေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မလွတ်တမ်း စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးက အရမ်းကို ပျော့ပျော်ပတ်နိုင်နေ၏။ မျက်နှာလေးက သွေးရောင်ဖျော့ကျနေသည့်အဖြစ်။ လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသည်။

“ငွေလေးမှာ ဒက်ဒီရှိနေတယ်၊ ကိုကိုရှိနေတယ်၊

ငွေလေးတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုတို့ရှိနေတယ်လေ၊ ကြည့်စမ်း...ဒက်ဒီဆိုရင်လဲ ငွေလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်၊ မျက်ရည်ကျနေတာပဲ၊ ကိုကိုကို ကြည့်...ကြည့်စမ်း...ကိုကို မျက်လုံးတွေထဲမှာလဲ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတာပဲ၊ ဒါ...ငွေလေးကို ချစ်လွန်းကြလို့ပေါ့။ ငွေလေးဟာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငွေလေးကို သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဒက်ဒီရှိနေတယ်၊ ကိုကိုရှိနေတယ်၊ အဲဒါကို သိထားရမယ်၊ သိနေရမယ်၊ ဒီထိ

ငွေလေး စိတ်ထိခိုက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကိုကိုတို့ ဘယ်လိုကြည့်နေရက်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ စိတ်မထိခိုက်ဘဲ နေနိုင်ကြပါတော့မလဲ”

ဟု နားဝင်အောင်ပြောတော့ ငွေလေး၏ အကြည့်မှာ ဒက်ဒီထံ ရောက်၏။ ဆိုဖာနောက်မှီမှာ လက်ကိုတင်းနေအောင် ဆုပ်၍ ခေါင်းငိုက်ချကာ မျက်ရည်ကျနေပါသည့် ဒက်ဒီ။ ငွေလေး၏ အကြည့်က သူ့ထံသို့ ရောက်၏။ မျက်ရည်ပဲနေလျက် စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေပါသည့် ကိုကို။ ငွေလေး အင့်ခနဲ အသံပွင့်လာ၏။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်သည်က ကလေးငယ်လေး ဝမ်းထဲ တနည်းတိုးဝင်တာနှင့် တူနေသည်။

“ငွေလေး...ငွေလေး...ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ ကိုကိုရဲ့ ခုမှ...ခုမှ...ငွေလေးလေ ဖေဖေနဲ့မေမေကို မြင်ဖူးရတော့တာ၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဖေဖေရှိနေတယ်လို့ ငွေလေး ထင်လာတယ်၊ ဖေဖေပိညာဉ်လေးရှိနေမယ်လို့ ထင်လာတယ်၊ ငွေလေးကို ကြည့်နေမှာ”

ဟု ရိုက်သံဗလုံးပထွေးဖြင့် ငွေလေးပြောမိသည်။ ကိုကို သံသကဲ့ကဲ့ ကြားနိုင်ပုံမရ။ ဆံစလေးတွေသပ်ပေးနေကာ...

“ခု...ငွေလေးကို ဒက်ဒီ ဒီနေရာကို ခေါ်လာပြီပဲ၊ ငွေလေး ဒီမှာနေချင်လား၊ ဒေါ်ကြီးကို အဖော်ခေါ်ပြီး ကိုကို ဒီမှာ ငွေလေးနဲ့အတူ လာနေပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတစ်ခါလာချင်သလား၊ တစ်နေကုန်နေချင်သလား၊ ဒေါ်ကြီးနဲ့တူတူ လာနေ ကိုကိုပို့ပေးမယ်၊

ကိုကိုရော ဒီမှာ နေပေးပါဆိုလဲ နေပေးမယ်၊ မငိုနဲ့ ငွေလေးရယ်၊ တိတ်တော့ တိတ်မိတော့ ငွေလေးရယ်၊ ငွေလေး ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ကိုကို မကြည့်ရက်တော့ဘူး ကွာ”

ဟု ပြောလည်းပြော မျက်ရည်တွေကို မျက်နှာမျက်ပျက်ကြည့် ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး သုတ်ပေးနေတော့ ငွေလေးတစ်ချက်ရိုက်သည်။ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အတန်ကြာမှ ငွေလေးနည်းလေး ရင်ထဲ ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။ ဒက်ဒီမှ ကားကုန်အိမ်နားတွင်းမှ ရေသန့်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ယူလာကာ ငွေလေးကို ချိတ်ပေး၏။ ရေကို ကျိုက်ကျိုက်သောက်ပြီးမှ ဒက်ဒီကို ငွေလေး မော့ကြည့်မိသည်။

“ငွေလေးကြောင့် ဒက်ဒီနဲ့ကိုကို စိတ်ထိခိုက်ကြရတာ၊ ငွေလေး စိတ်ထဲ မကောင်းပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီမှ ငွေလေး၏ ဆံစကို သပ်ပေးမိ၏။ ဆိုဖာထက်တွင် ငွေလေးကို သူ ထိုင်ခိုင်းကာ ဘေးမှာ ထိုင်၍ ငွေလေးတစ်ခုခု မူးမေ့လဲသွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေမိရသည်။ ဒက်ဒီမှ သက်ပြင်းရိုက်ကာ အတန်ကြာ ပြတင်းအနီးမှ ငွေလေးရပ်သည်။ အပြင်ကို ငေးကြည့်နေပေမယ့် ဘာကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမှာကို သူ သိနေပါ၏။ အတန်ကြာမှ ဒက်ဒီ ငွေလေးရှေ့မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲ၍ထိုင်သည်။ ခေါင်းလေးလက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ခိုးထား၍...

“ငွေလေးဟာ ဒက်ဒီသမီးပါပဲ။ ဒက်ဒီလက်ထဲမှာ ကြီးလာရတဲ့ ဒက်ဒီသမီးလေးပါပဲ။ အေး...ငွေလေး ငယ်စဉ်ကစ အရွယ်လေးရရလာခဲ့လေသမျှ မကြာမကြာ မေးမေးလာတတ်တဲ့ ဖေဖေဓာတ်ပုံရော၊ မေမေဓာတ်ပုံ ရောနဲ့ မေးလာတိုင်း ဒက်ဒီ ဒီနေရာကို ဘာလို့မခေါ်လာ ခဲ့သလဲ၊ ဘာလို့ မပြခဲ့သလဲ၊ အဲဒါကို ပြေရရင် ဒီအချိန် ကျမှ ကလေးကို မြပန်းဝေကို ခေါ်လာခဲ့ပါ။ အိမ်ကိုလဲ ပြပါ။ ဓာတ်ပုံကိုလဲ ပြပါ။ သူ ပေးထားခဲ့တဲ့ ယွန်းဘူး ကိုလဲ ပေးပါလို့ မှာထားတဲ့ ကိုဘမီ၊ သမီးရဲ့ဖေဖေ စကား၊ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်နီးချိန်မှာ မှာခဲ့တဲ့ အမှာစကားကြောင့်ပါပဲ သမီးရယ်၊ သမီးလေး ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ရဲ့ တစ်ရက်အလိုအချိန်ကျမှ ပြောပြပါလို့ မှာခဲ့လို့ပါပဲ”

ဟု ဒက်ဒီပြောပြရှင်းပြပါ၏။ ငွေလေး အရမ်းကို ကြောက်စိတ်စားရလေသမျှကိုလည်း ဒက်ဒီမြင်ခဲ့ရလေသမျှ ရင်ထဲအထိနိုးကြီးထိခိုက်နေရတာ မျက်နှာကြီး နီအမ်းတက်နေလျက် မျက်နှာကျနေခြင်းဖြင့်ပဲ သိသာထင်ရှားနေချေသည့်အဖြစ်။ ငွေလေးရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ပြန်။ ဒက်ဒီလက်အစုံကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ နုတ်အုပ်မိကာ...။

“ဒက်ဒီကို ငွေလေး ချစ်ပါတယ် ဒက်ဒီရဲ့၊ ဒက်ဒီလဲ ငွေလေးကို ဒီလိုပဲ ချစ်ပါနော်၊ ငွေလေးမှာ...ငွေလေးမှာ ဘယ်သူမှ ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒက်ဒီနဲ့

ကိုကိုပဲရှိတာ”

ဟု ပြောဆိုမိရပါပြီတည်း။ ဒက်ဒီမှ ငွေလေး၏ ခေါင်းဆေးကို လက်ဖြင့် ဖွဖွသပ်ပေးနေရင်းမှ...။

“တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ ဒက်ဒီ သမီးလေးကို အမြဲ ချစ်နေမှာပါကွယ်”

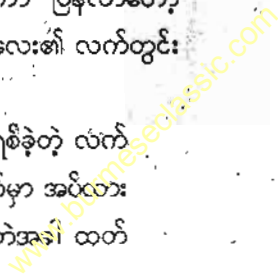
ဟု မျက်ရည်ကျလာရင်း ပြောရှာပါ၏။ နောက်တော့ ဒက်ဒီကို ပြန်ထိန်းကာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ မော့ကြည့်နေရာမှ...။

“မင်းမှာသလို ငါ အားလုံးလုပ်ပေးပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ရှယ်ယာတူတူလုပ်ထားတဲ့ အထည်စက်ရုံက နှစ်စဉ်ငွေ အမြတ်အစွန်း၊ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ငွေကြေး အားလုံး ငွေလေးအတွက် ငါစီမံထားပါတယ်၊ မင်းမှာ သလိုပဲ ဒီနေ့မှာ ငါ အားလုံးလုပ်ပေးပြီးပါပြီ၊ ဒီအိမ်ကိုလဲ ခေါ်လာခဲ့ပါပြီ”

ဟု ကြောက်ရွံ့စွာ ပြောနေမိရပါ၏။ ငွေလေးနှင့်သူကတော့ ဒက်ဒီပြောနေသမျှကို နားထောင်နေရင်း ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။

ဒက်ဒီ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကာ ပြန်လာတော့ နှုတ်အုပ်ဘူးပြားတစ်ခုပါလာ၏။ ဘူးလေးကို ငွေလေး၏ လက်တွင်း အထည့်သည်။

“သမီးရဲ့ဖေဖေ သမီးအတွက် ထားရစ်ခဲ့တဲ့ လက်ခတ်ရတနာထည်ပစ္စည်းတွေကတော့ ဘဏ်မှာ အပ်ထားပါတယ်၊ သမီး အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့အခါ ထုတ်

ယူနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲသလို သမီးပေးဖေ စီမံထားခဲ့တယ်။
 ငွေလဲထုတ်ယူသုံးချင်ရင် သုံးနိုင်ပြီ။ ဒါကတော့ သမီး
 ပေးဖေက သီးသန့်သူ့ရဲ့ စာကြည့်ခန်းက စားပွဲအံ့ဆွဲ
 တွင်းမှာ ထားခဲ့တာ။ သမီးကို ဒီနေ့မှာ ပေးဖို့ မှာခဲ့တာ။
 အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီ မသိဘူး။ သူ
 စာကြည့်ခန်းက စာကြည့်စားပွဲရဲ့ အံ့ဆွဲသော့ရယ်။ ဒီ
 ယွန်းဘူးပြားလေးမှာ ခတ်ထားတဲ့သော့ရယ်ကိုတော့
 ဒက်ဒီကို ပေးခဲ့တယ်။ ကဲ...ဒါက ဒီဘူးပြားလေးကို
 ဖွင့်ရမယ့်သော့ပဲ”

ဟု ဒက်ဒီမှ အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွင်းမှ ကြေးသော့ငယ်ထဲ
 ကို ပေးတော့ ငွေလေး ယူလိုက်ရပါ၏။

ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားကြေကွဲခြင်းက နေရာယူလာပြန်ပါ။

ကြေးသော့တံလေးကို ကိုင်ထားပါသည့် လက်လေးက
 ဆတ်ဆတ်ခါနေတာ။ ယွန်းဘူးပြားလေးသည်လည်း တုန်ခါ
 တာကို သူ မြင်နေရသည်။ သူ အညင်အသာပဲ ဘူးပြားလေး
 ငွေလေး၏ လက်တွင်းမှ ယူသည်။ သော့တံလေးကိုလည်း
 သည်။ ငွေလေးဖြုတ်ယူခိုင်းသည့် ငွေလေး၏ ပေးဖေနှင့်
 ဓာတ်ပုံကြီးကိုလည်း ကိုကို ဖြုတ်ပေးပါ၏။

“ကိုကိုတို့ လောလောဆယ် ဗစ်တိုးရီးယားကို
 ပြန်ကြရအောင် ငွေလေး။ ဟိုမှာ ခဏ နားလိုက်ဖို့တော့
 လိုနေပြီ။ ဒက်ဒီလဲ နားဖို့လိုနေပြီ။ ငွေလေးရဲ့”

ဟု ပြောကာ ငွေလေးကို တွဲခေါ်လာမိသည်က

ရောသို့ပါ။

အပြန်ခရီးတွင် ဒက်ဒီကို သူ ကားပေးမမောင်း။ သူပဲ
 မောင်းပါ၏။ ငွေလေးကတော့ ယွန်းဘူးပြားလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး
 သက်ဖြင့် ဖေးတင်ထားကာ ငြိမ်သက်လိုက်ပါလာပါ၏။

ငွေလေးမျက်လွှာတစ်ချက်ချသည်။ မျက်တောင်ခတ်
 ချိန်ခိုက် မျက်ရည်ဥက ယွန်းဘူးပြားလေးထက်မှာ ဖြုတ်ဖြုတ်
 ကြွေချေ၏။ ယွန်းဘူးပြားလေးတွင်းမှာ ဘာရှိချေမည်လဲ မသိ။

ဘာတွေများရှိနေသလဲ ဖေဖေရယ်ဟု တမ်းစာစွာပဲ ငွေ
 လေး ရင်ထဲမှ ကြေကြေကွဲကွဲ မေးလိုက်မိရပါပြီတည်း။

ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ပြန်ရောက်တော့ ဒက်ဒီသူ့ကိုလှမ်း
 ကြည့်ကာ ကားတွင်းမှ ဆင်း၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်၏။ မျက်နှာလေး
 ညှိုးဖျော့နေသည့် ငွေနံ့သာကို ဖျောင်းဖျဖို့ ဒက်ဒီမှ လှမ်းကြည့်
 သွားခြင်း။ ဒက်ဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲရိပ်ထင်နေ၏။

“ငွေလေး... ကိုကိုတို့ ခြံထဲမှာ ခဏနေလိုက်ကြ
 ရအောင်နော်”

ဟု သူပြောတော့ ငွေလေး သူ့ကို မော့ကြည့်လာ၏။
 အောက်တော့ ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ပါလာပါသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေ့ဓာတ်ပုံ
 ကြီးကို ငွေလေး ငုံ့ကြည့်မိကာ ကိုကိုတို့ မျက်ရည်ပစ္စာပဲ ဖြေ
 မိရသည်။

www.burmeseclassic.com

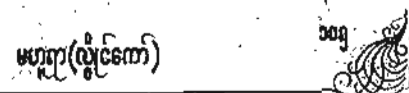

“ငွေလေး အခန်းထဲမှာ ပြန်နေချင်တယ် ကိုကိုရယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် နေလိုက်ချင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ခဏလောက်တော့ နေနိုင်မယ် မဟုတ်လား ငွေလေး၊ ခြံထဲမှာ ခဏလောက်နေကြမယ်လေ၊ ကိုကို ငွေလေးကို ပြောစရာတွေရှိနေတယ်၊ ငွေလေးနဲ့ကိုကိုတို့ ဟိုးငယ်ကတည်းက နေကြတဲ့နေရာ၊ စံကားပန်းလေးတွေ ကောက်ကြရင်းဆိုပါတော့၊ ငွေလေး ခုလို စိတ်ထိခိုက်နေတာကို မြင်နေရတဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဒက်ဒီတို့ စိတ်ချမ်းသာနေကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလဲ ငွေလေး သိမှာပါ၊ ဒီတော့ ကိုကိုနဲ့ခဏလောက် စံကားပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ကြရအောင်နော်၊ ပေး...ငွေလေး ရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေတတ်ပုံကြီး ကိုကိုကိုပေး”

ဟု ပြောကာ လှမ်းယူတော့ ငွေလေးတစ်ချက်ငိုင်းသည်။ နောက်တော့လည်း ကိုကိုစကားထဲမှာ ပါလာသည့် ကိုကိုနဲ့ဒက်ဒီတို့ စိတ်ချမ်းသာနေကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် စကားကြားယောင်မိရင်း ဓာတ်ပုံကြီးကို ကိုကိုလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရပါ၏။ ကိုကိုသည် ငွေလေးကို အစဉ်တစိုက် ဂရုစိုက်ခဲ့သူပင်။

ဟိုးငယ်ကတည်းက အစ်ကိုကြီးလုပ်၍ ပုံတွေပြောဆိုမိုးသည်း သည့်ညတွေမှာ ငွေလေး ကလေးဘဝက လှုပ်စီးလက်လန့်လျှင် လူကြီးလေးလုပ်၍ ကိုကိုပဲ ထွေးပိုက်ကာ ဒီအိမ်ထဲထဲကို အဲဒီလှုပ်စစ်တွေ မဝင်လာနိုင်ပါဘူးဟု ချောနေခဲ့သည်။

တူတူ ကစား၊ တူတူဆော့ကြချိန်တိုင်းမှာလည်း ငွေလေး မြင်းလုပ်စီးလည်းခံ၊ ငွေလေးက ဆရာမ လုပ်၍ ကိုကိုကို ကျောင်းသားလုပ်ခိုင်းကာ တုတ်နှင့် ဆရာမစတိုင်ဖြင့် ရိုက်လျှင်လည်းခံ၊ အရမ်းကို အလိုလိုက်သည့် ကိုကို မဟုတ်ပါလားလေ။

ခုလည်း ငွေလေး တစ်ယောက်တည်း အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုး၍ ဖျောင်းဖျော့ကားပြောဖို့ ကိုကို ခေါ်ခြင်းဆိုတာ ထိုလည်း ငွေလေး နားလည်ပါ၏။ ကိုကိုနှင့်အတူ စံကားဖြူပင်ကြီးအောက်မှာထိုင်မိတော့ ကိုကို ငွေလေးကို တစ်ချက်ကြည့်သာသည်။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေမှာ အမြဲတွေ့နေကျမူပိုင် အကြည့်ကတည်းမြဲစွာရှိနေဆဲ။ ကြင်နာသော အကြည့်၊ အရမ်းကို အေးချမ်းသောအကြည့်။ ထိုမျက်ဝန်းများသည် ငယ်စဉ်ကလည်း ကိုကိုမျက်ဝန်းမှာရှိနေတတ်ခဲ့စမြဲ။ ခု အရွယ်လေးရလာတော့ ပို၍ နက်နိုင်းသော အကြည့်များက သိပ်သည်းစွာပဲ ကိုကိုမျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်သိပ်စည်ရှိနေတတ်သည်တည်း။

“ကဲ...ညီမလေး အပင်ကြီးကို နေကြည့်လိုက်စမ်း၊ တွေ့လား ပန်းလေးတွေ ပွင့်နေလိုက်ကြတာ၊ သေချာကြည့်၊ ဟိုးမိုးကောင်းကင်ကြီးဆီကို အပွင့်လေးတွေ မော့မျှော်ပွင့်နေကြတယ်လေ၊ အပွင့်တွေက အခိုင်လိုက်ရှိနေတယ်၊ အားမာန်ရှိနေတယ်၊ အရမ်းကို နူးညံ့တဲ့ ပန်းလေးတွေ၊ သင်းပျံ့တဲ့ပန်းလေးတွေမှာ ပန်းဖူးပန်းငုံလေးဖြစ်ရာက လှပမွှေးကြူတဲ့ ပန်းပွင့်ပန်းခိုင်တွေဖြစ်လာအောင် ဘဝမှာ ရပ်တည်သွားကြတယ်လေ။

ဆောင်းမှာလဲပွင့်၊ နွေမှာလဲဝေ၊ မိုးမှာလဲ ဖြိုင်နေအောင် ပွင့်တဲ့ပန်းလေးတွေပေါ့။ လောက ရာသီရဲ့ အပူ၊ အအေး၊ မိုးသက်မှန်တိုင်း လေပြေနေနဲ့ နှင်းစက်အေးအေး၊ မိုးပွင့်မိုးဖွားလေးတွေ ဘာကိုပဲကြုံရကြုံရ ရင်ဆိုင်ရ ပန်းတို့ရဲ့အားမာန်နဲ့ ဖူးရင်ရ ပွင့်ဝေရတဲ့ပန်း”

ပြောပြီး ကိုကို ငွေလေးကို ကြည့်လာတော့ ငွေလေး ခပ်ငေးငေးပြန်ကြည့်မိရပါ၏။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက အရမ်းကို နူးညံ့နေသည်။ အေးချမ်းနေသည်။ ဆံပင်ထူနက်နက်က နဖူးပြင် ထက်မှာ တချို့ဖြိုကျနေ၏။ မျက်ခုံးထူကြီးအောက်မှ မျက်ဝန်း နက်နက်က ကြည်စင်အေးချမ်းလွန်းသည်။ နှာတံထင်းနေလျှင် နှုတ်ခမ်းက ယောက်ျားသားတို့တွင် တွေ့ရခဲသော ပန်းရင်ရောင် နှုတ်ခမ်းဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုနှုတ်ခမ်း မထူမပါးလေးက အရမ်းကို ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ဒေါ်ကြီးကတော့ အမြဲတမ်း ချီးကျူးတတ် သည်ပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးကတော့ ကိုကိုပါးချိုင့်ကိုလည်း ချစ်ဖို့ကောင်း သည်ဟု ပြောသည်ပါပဲ။

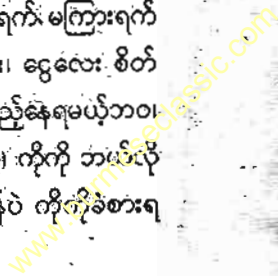
ကိုကိုအရပ်က မြင့်လျက် ပန်းကျယ်ကြီးနှင့် ဘယ်လို အဝတ်အစားကိုပဲ ဝတ်ဝတ် ခန့်သန့်နေသည်ဟု နုနုနွယ်ကတော့ မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည်။ ရီရီဦးကလည်း ထောက်ခံသည်။ ငွေလေး အပေါ် စိတ်ရှည်အလိုလိုက်သော ကိုကိုကို ငွေလေးကလည်း ချစ်ပါသည်။ ငွေလေးဘဝမှာ ဒက်ဒီနှင့် ကိုကိုတို့သာ မရှိလျှင် ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်နိုင်မှာ မဟုတ်တာကိုလည်း မိမိဘာသာ ငွေလေးသိနေသည်ပါပဲ။ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ငွေလေးချစ်လည်း

ချစ်သည်။ အားလည်းကိုးသည်။ ရိုသေရပါသည်။

ခူလည်း ငွေလေး၏ ရင်ထဲမှ အားငယ်ကြေကွဲမှုတွေ ကို အားမာန်ဖြင့် အစားထိုးခံစားနိုင်အောင် ကိုကို ပြောရှာခြင်း။

“ခု...ငွေလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့အမေကို ငွေလေး မြင် ဖူးရပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေလေးဟာ အရမ်းကို နုနယ် အေးချမ်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ စိတ်ထားသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေး၊ ခူလို အဖေနဲ့အမေကို ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ ဒီအရွယ် ရောက်လာမှ စမြင်ဖူးရတယ်ဆိုတာ ခံစားရမှာပေါ့။ ကိုကို နားလည်ပါတယ်၊ နားလည်လို့လဲ စိတ်ထဲမှာ ပူနေမိတယ် ကလေးရယ်၊ စိတ်အထိခိုက်လွန်ပြီ ငွေလေး ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာ ကိုကို စိုးရိမ်တယ်၊ အို... ခူလို စိတ်အထိခိုက်ကြီး ထိခိုက်နေပါလားဆိုတာကို သိနေရတာကို ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမှ ဖြစ်နေစေတယ်၊ ကိုကို မကြည့်ရက်ဖူး ငွေလေးရယ်၊ ငွေလေး အသလောက်ကြီးထိ အရွယ်နဲ့မလိုက် မမျှ အောင် ထိခိုက်ခံစားနေရတာကို ကိုကိုမျက်စိတွေ၊ နှလုံး သားနဲ့ ဦးနှောက် ဘယ်အရာနဲ့မှ မမြင်ရက်၊ မကြားရက် ဖူး၊ ကိုကို ဘယ်လိုမှနေလို့ကို မရဘူး၊ ငွေလေး စိတ် ထိခိုက်နေတာမျိုးကို ကိုကို ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေရမယ့်ဘဝ၊ အဖြစ်မျိုးကို ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး၊ ကိုကို ဘယ်လိုမှ မှ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး၊ ဒါ...ဒါ...အမှန်ပဲ ကိုကိုခံစားရ နေတဲ့ အမှန်တရားပဲ”

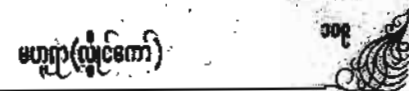

သူ ပြောနေရင်းမှ သက်ပြင်းရှိကံသည်။ ငွေလေးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိရပြီ။ မျက်လွှာလေးချ၍နေသည့် ငွေလေး။ မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေသည့် ငွေလေး။ ငိုချင်နေသမျှကို ထိန်းနေရှာမှန်း သူ သိပါ၏။ မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့လေးတွေကို မှေးယှက်ချထားကာ မျက်ရည်မကျအောင် တဖျတ်ဖျတ် ထိန်းနေသမျှ သူ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ဘဲ ငုံ့မှိုး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ အဘယ်မျှထိ သနားစရာမျက်နှာနုနုဥလေးပါလဲ။ ထူထဲသော ဆံနွယ်နက်မှောင်လေးတွေကို ဆံကျစ်ရှည်ကြီး နှစ်ဖက်ကျစ်ချထားပါသည့် ငွေလေး။ ပီတိ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါသည့် မိန်းကလေး။

မျက်နှာလေး သွေးရောင်ပျော့ချင်နေသည့် ငွေလေးကို ကြည့်ရင်း သူ ရင်ထဲမှာလည်း စိတ်ပူနေမိရသည်ပါပဲ။ ငွေလေး၏ လက်လေးထဲ ပန်းစံကားဖြူလေးတစ်ပွင့်ကို မြက်ခင်းထက်မှ ဖွဖွညင်ညင်ကောက်ယူ၍ သူ ထည့်ပေးလိုက်ကာ...

“ကိုကိုပြောတာကို မနေနဲ့ ငွေလေး။ ဖန်းလေးတွေ တောင်မှ အားမာန်ဆိုတာရှိတယ် ငွေလေး။ လောကဓံ တရားဆိုတာကို အနူးမပေးရဘူး။ ပြီးတော့ ကိုကို ပြောမယ်။ ငွေလေးဘဝမှာ ဒက်ဒီရှိတယ်။ ကိုကို ရှိတယ်။ ငွေလေးနဲ့အတူ မျှဝေခံစားနေကြရတဲ့သူ။ ဒါကို သိထားဖို့လိုတယ်။ ကိုကို ငွေလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေလာခဲ့တာ ငွေလေး ပျော်ရင် ကိုကို ပျော်တာပဲ။ ခုလို စိတ်ထိခိုက်နေတာကို မြင်တော့ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာ

နိုင်မလဲ”
ဟု သူပြောပြီး ငွေလေးကို တစ်ချက်ငေးကြည့်မိပြန်သည်။ ယခုတိုင် ငွေလေး ဘာကိုမျှမပြောသေး။ ပြောသမျှကိုသာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေခြင်း။

“ခု... ဒီနေ့မှာ ဒက်ဒီ ငွေလေးကို မြပန်းဝေကို ခေါ်သွားတယ်။ ငွေလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေခတ်ပုံကိုလဲ ငွေလေး မြင်ရသလို၊ ငွေလေး ဖေဖေထားရစ်ခဲ့တဲ့ ငွေလေးကို ပေးစေခဲ့တဲ့ ယွန်းဘူးပြားလေးကိုလဲ ဒက်ဒီ အပ်ခဲ့ပြီ-ဒါ ဝမ်းနည်းစရာဆိုတာ မှန်နေပေမယ့် ငွေလေးရဲ့ဖေဖေဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီပြီ၊ မေမေလဲ ဆုံးပါးခဲ့ပြီပြီ၊ ဒီနေ့မှာမှ ကွယ်လွန်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သေခြင်းတရားဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး ငွေလေး။ တစ်နေ့ ကိုကိုလဲ သေရမှာပဲ”

“အို... အို... မပြောပါနဲ့၊ အဲလို မပြောပါနဲ့၊ ဘာလို့... ဘာလို့... ဒီစကားမျိုးကို ဥပမာပေးရတာလဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုကို မရှိရင် ငွေလေးသေမှာ၊ သေမှာ”

ငွေလေး အလန့်တကြားလေး ချောက်ချားစွာ တုန်တုန် ထုပ်လှုပ်လေးလည်းပြော၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ကြောက်ရွံ့ကြီးလာလျက် သူ့ရင်ခွင်ထဲထိ ထိုထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ဟိုးဝင်တာ ကလေးလို ငိုချလိုက်တော့ သူ ဆစ်လေးများကို ဖွဖွညင်ညင် သပ်ပေးရပါ၏။

“ဟော... ဝိပြန်ပြီကွာ၊ ကျွတ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ တိတ်... တိတ်လေ ကလေးရဲ့၊ ကိုကိုက သေခြင်းတရားဆိုတာကို နားလည်အောင် ပြောတာပါ”

“အို... မကြားချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ သေခြင်းတရားဆိုတာကို ငွေလေး မကြားချင်ဘူး၊ ငွေလေး ငယ်ငယ်လေးမှာ ဘဝဆိုတာကို ဘာမှန်းတောင် နားမလည်နိုင်သေးတဲ့ အရွယ်လေးမှာ သေခြင်းတရားဆိုတာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ သေခြင်းတရားဆိုတာကြီးကို နားမလည်တတ်သေးတဲ့ အရွယ်လေးမှာ အမေရော၊ အဖေရော သေခြင်းတရားရဲ့ခေါ်တဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားကြရပြီးပြီ၊ သေခြင်းတရားဆိုတာကို မလွန်ဆန်နိုင်တာ ငွေလေး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သေခြင်းတရားဆိုတာကြီးက ဒီလောက်ထိပဲ ငွေလေးအပေါ် ရက်စက်ရသတဲ့လား၊ ဟင်... အမေကို ငွေလေးမွေးပြီး မကြာခင်မှာ ခေါ်သွားတယ်၊ ငွေလေး လေးနှစ်သမီးမှာ အဖေကို ထပ်ခေါ်သွားတယ်၊ ငွေလေးတစ်ယောက်က လွဲပြီး ငွေလေးတစ်ယောက်အပေါ်ကလွဲပြီး အဲသလို လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဟင်... ဟင်... ငွေလေး မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

ဟု ရင်ထဲမချီအောင် မနိုင်ရင်ကန်စံစားရလေသမျှ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲလေးလည်းပြော ကိုကိုရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအိမ်၍ ရှိကြီးတင် ဝိချလိုက်မိရသည်က ငွေလေးပါ။

“အဲဒါနဲ့မပြီးသေးပဲ ကိုကိုက ကိုကို သေမယ်ဆိုတာမျိုးကို ငွေလေးကို ပြောနေရသေးသလား ကိုကိုရယ်၊ ငွေလေးမှာ... ငွေလေးမှာ ကိုကိုပဲရှိတယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ ဒက်ဒီရယ်ပဲရှိတာ၊ ငွေလေး မကြားပါရစေနဲ့၊ အဲဒီ သေခြင်းတရားဆိုတာကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်ခေါ်မသွားစေရဘူး၊ အို... သွားချင်းသွားရင် ငွေလေးပဲ အရင်သွားမယ်၊ ငွေလေးဟာ ကျွန်ရစ်ခဲ့သူ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး၊ ချန်ရစ်ခဲ့သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ငွေလေးမှာ အဖေ၊ အမေရှိတော့တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကောင်ကြွက်”

ဟု ပြောတော့ သူ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်စွမ်းသာတော့၊ ငွေလေး၏ပန်းလေးကို ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး အင်အားနှင့် ဆုပ်ကိုင်မိကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ချ၍...။

“မပြောနဲ့... မပြောနဲ့”

ဟု ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ကြေကွဲစွာ အသံအက်အက်ဖြင့် အားမိလိုက်ရပါပြီ။ နောက် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါကြီးပဲ ငွေလေး၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပစ်ကာ မလွတ်တမ်း ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်သွတ်...။

“ဘာတစ်ကောင်ကြွက်လဲ၊ ဘာတစ်ကောင်ကြွက်လဲ၊ ဟင်... ထပ်ပြောကြည့်စမ်းပါဦး ကိုကို နားကြားများလွှဲနေသလားလို့၊ ပြောရက်လိုက်တာ ငွေလေးရဲ့၊ ငွေလေးမှာ ကိုကို မရှိဘူးလား ဟင်...၊ ကို... မရှိဘူးဘူးလား၊ ဒက်ဒီရော မရှိဘူးလား၊ ငွေလေးက

တစ်ကောင်ကြွက်လှည့်ကိုယ်ကိုယ်ကို မှတ်ထားတာကိုး။”

မျက်နှာကြီးပျက်ကျလျက် ကြေကွဲထိခိုက်လေသမျှကို မပုန်းကွယ်နိုင်စွမ်းပဲ သူပြောတော့ ငွေလေးမျက်နှာငယ်လေး ဖြင့်...။

“အဲသလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက သေမယ်တွေ့တာတွေ ပြောတာကိုး၊ ငွေလေးမှ ...ငွေလေးမှ ကိုကိုကို မခွဲနိုင်တာ”

ဟု ကလေးလို ပြောငိုရှာတော့လည်း သူ သက်ဖြင့် ရှိုက်ချရသည်။ စောစောက ရင်ထဲမချိတင်ကံကြီး ဖြစ်ရလေသမျှ ကိုလည်း စိတ်ကို ဖြေလျှော့ယူလိုက်ရသည်ပဲ။

“ကိုကို သဘောပြောတာပါ။ သေခြင်းတရားဆို တာကို ငွေလေး နားလည်အောင်ပြောပြတာပါ။ ပြောမိမှ ပိုဆိုးကုန်ကြတော့တာကိုး၊ ကဲ...ဘွားတေးဗျာ...ဆောနိုး ဗျာ... ဒီမှာ တွေ့လား၊ ဗလ၊ ငွေလေးလို သေးသေး ကွေးကွေးလေး မပြောနဲ့၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကိုတောင် မှ မြောက်ခနဲ မ၊ပစ်လိုက်နိုင်တဲ့ ဗလ၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းတဲ့ ဗလ၊ အသက်ရှည်မယ့် ဗလ၊ နာမည်တောင် မှ ပြောင်းရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်၊ အေး ချမ်းခန့်ဆိုတဲ့နာမည်အစား ဗလခန့်ဆိုပြီးတော့၊ အဟဲ ...”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေးတစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ နှုတ် ခမ်းလေးစုသည်။

“နောက်ကို သေစကား မပြောကြေး။”

“မပြောကြေး၊ ငွေလေးလဲ မငိုကြေး။”

ဟု သူပြောတော့ ငွေလေးမျက်စောင်းခဲသည်။ သူ ငေး ခနဲ ကြည့်မိရပါပြီ။ ထူထဲသော မျက်တောင်ကောလေးတွေကို ဖိတ်ချ။ မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်ပုံလေးကိုက အဘယ်မျှထိ ချစ် စဖွယ်ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေပါသလဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်ကောက်မပြေတပြေ ဆေးဖြင့် အရာရာမှာ တစ်ဝက်လောက် ဖြေလျှော့ပေးခြင်း၏ သရုပ်ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည် ချစ်စဖွယ်အမူ အရာလေး၏ အလှတရားနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းလွန်းနေပါ သည့် အမူအရာလေးလောက် မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသည့်အရာမရှိ။ ထိုသို့ သူ ပို၍နားလည်လာနေမိရချေသည်ကောလေ။

“ကိုကို ပြောချင်တာ မဆုံးသေးဘူး ငွေလေး၊ သေချာနားထောင်၊ ငွေလေးရဲ့ မေပေနဲ့မေမေ ဆုံးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါ ဖြစ်သွားပြီးတဲ့ ကံတရား၊ ဘယ်လိုမှ ကိုကိုတို့ မတွန်းလှန်နိုင်စွမ်းတဲ့အဖြစ်၊ ဒီတော့ ငွေလေး ခူလော လောဆယ်မှာ စိတ်ထိခိုက်နေတာကို ကိုကို မဖြစ်ရဘူး လို့ မပြောဘူး၊ ဖြစ်မှာပဲ လူကိုး၊ လူဆိုတာ ဝမ်းနည်း တတ်ရမယ်၊ ကြေကွဲရမယ်၊ ငိုရမယ်၊ ရယ်ရမယ်၊ ဘယ်သူမှ တားလို့မရတဲ့ကိစ္စ၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်ခြင်ခြင်း ဆိုတာ လိုတယ်၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းဆိုတာရှိရမယ်၊ ဒီတော့ ညကျရင် ဒက်ဒီနဲ့ကိုကိုကို ငွေလေး ကန်တော့ပြီးမှ

အိပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ခု ငွေလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေမှ
ခတ်ပုံကြီးကို အရင်ကန်တော့၊ နောက် ဒက်ဒိုကို သွား
ကန်တော့၊ နောက် ကိုကိုအခန်းကို လာကန်တော့၊
အဲသလိုရှိရမယ်၊ ငွေလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေဆိုတာ
ရုပ်အားဖြင့်သာ မရှိကြပေမယ့် ငွေလေးရဲ့ ရိုသေမှု၊
ကြည်ညိုကန်တော့မှုတွေကြားမှာတော့ ငွေလေးတစ်
သက် ရှိနေရမှာပဲ မဟုတ်လား။”

ဟု သူပြောတော့ ငွေလေး ခေါင်းလေးငုံ့ချ၍ ...။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ဖြေပါ၏။ သူ ငွေလေး၏
လက်ထဲသို့ သူ့အိတ်ကပ်တွင်းမှ ဆယ်လူလာဖုန်းလေးကို ထုတ်
ယူထည့်ပေးလိုက်ကာ...။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်လာပြီဖြစ်တဲ့ ငွေ
လေးအဖြစ် ကိုကိုကို သက်သေပြစမ်းပါ”

ဟု ပြုံး၍ ပြောလာတော့ ငွေလေး မော့ကြည့်ကာ
ဖုန်းလေးကိုလည်း နားမလည်နိုင်သလို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်သည်။
နောက် သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်ကာ...။

“ဘာသက်သေလဲ ကိုကိုရ”

“ငွေလေးရဲ့သူငယ်ချင်း ဘယ်သူ၊ ငွေလေးမွေးနေ့

မှာ ဖိတ်တဲ့သူလေ”

“နုနုနုနုနုရိုရို”

“အေး...သူတို့ကို ဖုန်းဆက်၊ နေဦး၊ ဖုန်းရှိတယ်

မဟုတ်လား သူတို့အိမ်မှာ”

“ရှိပါတယ် ကိုကို”

“ဒါဆို ဆက်၊ မနက်ဖြန်မွေးနေ့မှာ ဆက်ဆက်
လာပါလို့၊ မေ့နေမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်ပြောတာလို့၊ မွေးနေ့
ရှင်အဖြစ် အရာရာမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေတဲ့ ငွေနဲ့သာ
အဖြစ် ပြောလိုက်”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေးတကယ်ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောရာပါ
၏။ လာဖြစ်အောင်လာပါဟု မှာနေသံကိုလည်း သူ ကြားနေရ
သည်။ လက်ဆောင်ထုတ်ကတော့ ကြီးမှဟု ပြန်ပြောနေတာကို
လည်း သူ ကြားနေရသည်ပါပဲ။ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ငွေ
လေး ပြောနေခြင်းဆိုတာကို သူ သိနေသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ထလေးလို တိုးဝင်ငိုရှိက်ကာ...။

“ကိုကို မရှိရင် ငွေလေးသေမှာ”

ဟု ပြောငိုသံလေး သူ့အာရုံထဲမှ မထွက်။ သူ့ကို ငွေ
လေး အရမ်းတွယ်တာရှာချေသည်ပဲဟု ပို၍ နားလည်လာမိရ
သည်နယ်။ ဪ...ကြည်နူးရချေသည်ကော ငွေလေးရယ်။

တယ်လီဖုန်းပြောနေသည့် ငွေလေး၏ မျက်နှာဖြူဖြူစင်
စင်လေးကို သူ တိုက်ဆိတ်စွာပဲ ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။

ဪ...သူ၏ ကြွေရုပ်လေး။

နုလုံးသားမှ ရွှေရုပ်သွင်လေး။

နုတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေရပေမယ့် သူ၏ နုလုံးအိမ်မှ
စကားများစွာပြောနေကြချေသည့် အဖြစ်ကိုဖြင့် ချစ်ရပါသည်

ငွေလေး မသိနိုင်စွမ်းသာ။

သော်... သူကလည်း ဖွင့်မပြောရက်နိုင်စွမ်း။ ပြောထွက်နိုင်စွမ်းသာပါသည့်အဖြစ်ပါတကား။ ရင်ထဲမှသာ မျိုသိပ်မြတ်နိုးရချေသည်ကော လဝန်းငယ်။

ယွန်းဘူးပြားလေးကို သော့ဖွင့်ကြည့်တော့ ကက်ဆက်ခွေလေးထစ်ခု။

အခန်းတံခါးကို ချက်ချိတ်ပြီး ငွေလေး ယွန်းဘူးပြားလေးကို ဖွင့်ကြည့်ခြင်းပါ။ ကက်ဆက်ခွေလေးကို ငွေလေး မရှိဘဲ မသုန် မျက်ရည်ဝဲစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။

“ဖေဖေ...”

ငွေလေး၏ နှုတ်မှ ခေါ်သံတိုးတိုးလေး ပေါ်လာ၏။ ဖေဖေအသံရှိနေမည့် ကက်ဆက်ခွေလေးအဖြစ် ငွေ့သာ အလိုလို နားလည်နေမိသည်လေ။ ဖေဖေလက်နှင့် ထိတွေ့ပိတ်ထားခဲ့ပါသော ယွန်းဘူးပြားလေး။ ဖေဖေအသံ ကျန်ရစ်တည်ရှိနေပါသည့် ကက်ဆက်ခွေလေး။ ငွေလေးဘဝမှာ မှတ်မိနိုင်စွမ်းမရှိသာတော့ သည့် ဖေဖေအသံကို မကြာလင့်မီမှာပဲ ငွေလေး ကြားရချေတော့မည်။ ဖေဖေလက်နှင့်ထိတွေ့ထားခဲ့ပါသည့် ယွန်းဘူးပြားလေးကိုလည်း ငွေလေး ဖွဖွညှင်ညှင်ပွတ်သပ်ကြည့်မိပါ၏။ ကက်ဆက်

ခွေလေးကို တုန်ရီနေသည့် လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် ထိတွေ့၍ ငွေလေး ယူလိုက်မိရပြီ။

ကက်ဆက်တွင်းသို့ ခွေလေးကို ထည့်၍ ခလုတ်လေးကို ဖိနှိပ်လိုက်ချိန်မှာ ငွေလေး၏ ရင်တွေ အဆမတန်လှုပ်ရှားကြတာ အမှန်။ ဘေးတွင် ဖေဖေလာထိုင်နေသည့်နယ် ငွေလေး ဘေးနေမိရပါ၏။ စားပွဲထက်မှာ နံရံကို ခိုထောင်၍ တင်ထားပါသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေဓာတ်ပုံကြီးကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိရပါ၏။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့မွေးနေ့အကြံနေ့ပါပဲ သမီးလေး ငွေ့

နဲ့သာ”

ငွေလေး၏ နားစည်တွင်းသို့ အေးချမ်းသည်နှင့်အမျှ အနည်းငယ်ဩဂျာရှင်သည့် ဖေဖေအသံက ညင်သာစွာ တိုးဝင်၏။ ငွေလေးမျက်ရည်ဝဲတက်လာနေပြီ။ ကြက်သီးမွေးညှင်းထလှတတ် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိရပါ၏။ ဖေဖေသည် ဤနေ့မှာ ငွေလေး၏ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့၏ အကြိုမွေးနေ့အဖြစ် ကြိုတင်သိထားခဲ့သည်တည်း။ ဒက်ဒီကို ဤမွေးနေ့အကြိုနေ့ရက်မှာ ဤယွန်းဘူးပြားလေးကို ပေးဖို့ ဖေဖေမှာခဲ့ချေလိမ့်မည်။

“ဖေဖေရယ်...ဖေဖေရယ်”

ကက်ဆက်တင်ထားရာ ကျွန်းသားစားပွဲထက်မှာ ခေါင်းကို ဖေးအပ်၍ ခပ်တိုးတိုးတမ်းတစွာလည်း ခေါ်မိ၊ မျက်ရည်ဖြိုင်ကျလာမိရပါပြီ။ ဝိုးတဝါးအာရုံထဲမှာ ဖေဖေသည် ငွေလေးကို ခေါ်သံဘဝမှာ ပွေ့ချီချော့မြှူနေတာကို အာရုံထဲမှာ ပြန်ခံစားလာရ

သည်သို့ရှိလာ၏။ ဖေဖေ ရယ်နေသည်။ အို...ငွေလေးလည်း ရယ်နေသည်။ ထိုသို့ ငွေလေးခံစားနေရသည်။ ထိုကာလ ငွေလေး ဘယ်သောအခါတွင်မှ ပြန်လည်ရယူနိုင်စွမ်းမည်မဟုတ်

“သမီးလေး ငိုနေမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိနေပါတယ် မငိုနဲ့လို့ ဖေဖေလာတားနိုင်တော့မှာလဲ မဟုတ်ချေဘူး သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မငိုနဲ့လို့တော့ ဖေဖေ ပြောခဲ့ချင်တယ်၊ ဘဝဆိုတာ ငိုနေရုံနဲ့ ဘာကိုမှ လွန်မြောက် ရပ်တည်လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီး...

ကွယ်လွန်သူ မိဘအတွက် သားသမီးဆိုတာ မျက်ရည်ကျ တမ်းတမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ လောကအလယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ မိဘမဲ့သမီးလေး စာစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လောက်ထိ ကြေကွဲ အားငယ်မယ်၊ ထိခိုက်ငိုကြွေးမယ်ဆိုတာလဲ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ဖေဖေဟာ အဖေစာစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဖေဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို စာနာနားလည်နိုင်စွမ်းတယ် မဟုတ်လား...

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သမီး၊ သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ ဖေဖေလက်ထဲမှာ ဆုံးခဲ့တယ်၊ ဟော... ဖေဖေဟာလဲ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ပြည်စိုးရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆုံးရလိမ့်မယ်၊ ဒီကံကြမ္မာကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ဖေဖေ တွန်းလှန်တားမြစ်နိုင်စွမ်းမလဲ၊ သေခြင်းတရားဆိုတာကို တကယ်တမ်းကျတော့ မလွဲမသွေ ရှင်ဆိုင်ရတဲ့အချိန်မှာ

လူသားဆိုတာ လည်စင်းခံပေးလိုက်ရစမြဲပဲ၊ အဲသလို မလွဲမသွေ ရှင်ဆိုင်ရတော့မယ့် အတူတူမှာ ဖေဖေဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရှင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်...

ဖေဖေ လက်ခံချင်သည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဖေဖေ ကြောက်နေသည်ဖြစ်စေ၊ တုန်လှုပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဖေဖေဟာ သေရမယ့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးနေပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရင်လဲ ဒီအဖြစ်က ပြောင်းလဲသွားနိုင်ဖွဲ့စားမှလဲ မဟုတ်ဘူး...

ဒီတော့ ဖေဖေ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ရှင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ ဖေဖေနည်းရောဂါက သေဖို့မှတစ်ပါး မရှိတော့ဘူး၊ မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဖေဖေ ဖေဖေ သမီးအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာအားလုံး လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ စီမံခဲ့တယ်၊ ပြည်စိုးဆီမှာ သမီးလေးကို အပ်ထားခဲ့တယ်၊ သူကလဲ လက်ခံတယ်၊ ပြည်စိုးဟာ ဖေဖေသူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုယ်စား သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့သူ၊ သူဟာ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေပဲ၊ ဒါကို သမီး နားလည်ထားရမယ်...

အလွန်တရာ ငယ်လွန်းနေသေးတဲ့ သမီးလေးကို ဖေဖေ ထားရစ်ခဲ့ရမှာ နောက်ဆံမတင်းဘူးလို့ ထင်သလား သမီး၊ ဖေဖေ သေရမှာကို တည်ငြိမ်အောင်

ရင်ဆိုင်နိုင်ပေမယ့် သမီးလေးအတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ လေးနေတာ အမှန်ပဲ သမီး၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ပြည်စိုးဟာ သမီးလေးအပေါ်မှာ သမီးရင်းပမာ စောင့်ရှောက်မယ်၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသမီးလေးဟာ အားငယ်တဲ့သမီး၊ တွေဝေတဲ့ သမီးဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ ဖြစ်နေမှာကို ဖေဖေ စိုးရိမ်တယ်...

သမီးလေးရဲ့ ဒက်ဒီ ပြည်စိုးအပေါ်မှာ ဖခင်ရင်းပမာ သဘောမထားဘဲ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ရင်ထဲမှာ ဖုတ်ယူထားမှာကိုလဲ ဖေဖေစိုးရိမ်တယ်...

ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ သတ္တိရှိရမယ် သမီး၊ တွေဝေခြင်း ကင်းရမယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို သတ္တိရှိရှိ လုပ်ရမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ပြည်စိုးရဲ့ကျေးဇူးတရား၊ သမီးဒက်ဒီရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို နားလည်ရမယ်၊ ဖေဖေမျိုးဆက်သွေးဟာ ကျေးဇူးကန်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် မကျန်ရစ်ဖို့အရေးကြီးတယ်...

နောက်တစ်ခု တစ်နေ့မှာ ဒီလို ကက်ဆက်ခွေတစ်ခုကို သမီးရဲ့ ဒက်ဒီပေးလိမ့်မယ်၊ သူ့ဆီမှာ ဖေဖေ အပ်ထားတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် သမီး ခုလိုပဲ ကက်ဆက်ခွေလေးကို ဖွင့်နားထောင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...

သမီးလေးဟာ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အသက်ဆယ့်ရှစ်

နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ အရွယ်လေးရလာပြီ၊ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားကို ပိုပြီး ရင့်သန်တွေးခေါ်ယူလာနိုင်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ဒီနေ့မှာ သမီးလေးကို မြပန်းဝေကို ခေါ်သွားဖို့ ပြည်စိုးကို မှာခဲ့တာပေါ့၊ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေတို့ နေခဲ့တဲ့အိမ်၊ သမီးလေးရဲ့အိမ်ကို သမီးရောက်သင့်ပြီ၊ မြင်သင့်ပြီလေ၊ တစ်နေ့မှာ သမီးလေးဟာ ဖေဖေထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းမယ့်သူတစ်ယောက် ဆက်ခံမယ့်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘဝဖော်ဆိုတာ ရှိလာဦးမှာပါ...

ဖေဖေ အလေးအနက် မှာမယ် သမီး...

ဘဝကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သမီးလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ သတ္တိရှိတဲ့ သမီးလေးဖြစ်နေပြီး သားဆိုရင်လဲ အဲဒီသတ္တိကို မလွင့်စေနဲ့၊ မလျော့စေနဲ့၊ မပျောက်ဆုံးစေနဲ့၊ ဖေဖေဟာ သေခြင်းတရားကိုတောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားတဲ့ ကိုဘမိအဖြစ် ရှိနေခဲ့သေးတာပဲ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ သေခြင်းဆိုတဲ့အရာကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုရင် တခြားဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်တွေကို ကြံ့ရတတ်ထက်ပိုပြီး တုန်လှုပ်ကြစမြဲပဲ၊ စီးပွားပျက်တယ်ပဲထား၊ စီးပွားပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားယူလို့ရတယ်၊ အေး... သေခြင်းတရားဆိုတာကို မလွှဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ခန္ဓာပျက်စီးရမယ့်ကိစ္စမှာ ပြန်

ပြီး အသက်ပြန်တည်မြဲ ရပ်တည်အောင် ဆေခြင်းကနေ ရှင်ခြင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်ယူလို့မရဘူး...

အဲဒီအချိန်ဟာ တုန်လှုပ်ဖို့အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ သမီး၊ အဲဒီအဖြစ်ကို ဖေဖေ တည်ငြိမ်အောင် ရင်ဆိုင် နိုင်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေသမီးဟာ ဖေဖေသွေးဆိုးရင် သတ္တိ ရှိရမယ်၊ တည်ငြိမ်ရမယ်၊ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရုံသာဖြစ်ရ မယ်၊ ဒါ သမီးလေးရဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ရက် အကြိမ်မွေးနေ့ရက်မှာ ဖေဖေ ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပဲ သမီး၊ ဖေဖေသမီးလေး စိတ်၏ချမ်းသာ ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ၊ ဘဝမှာ အေးချမ်းပြည့်စုံ ခြင်းနှင့်ရပ်တည်ရသူလေး ဖြစ်ပါစေ”

ကက်ဆက်ခွေလေးမှာ ဖေဖေအသံဆုံးသွားပြီ။ ငွေလေး မျက်ရည်ကျနေရင်း ကက်ဆက်လေးကို မျက်တောင်မခတ်တော့ဘဲ ကြည့်နေမိခဲ့။ တိုတ်သားကျန်နေသေးသည်မို့ ကက်ဆက်ခွေလေး ကတော့ ဆက်၍ လည်နေဆဲ။ ငွေလေး မျက်ရည်ကို သုတ်သည်။

“သမီးမျက်ရည်ကျနေတာဟာ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေတဲ့စိတ်တစ်ခုကြောင့် မဟုတ် ပါဘူး၊ ဖေဖေ၊ ဖေဖေအသံကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ဖေဖေ ကို သက်ရှိထင်ရှား ငွေလေး ဘေးမှာရှိနေစေချင်စိတ်၊ ဖေဖေကို တွေ့ချင်နေတဲ့စိတ်၊ အဖေကို ပြန်လှူယူလို့မျှား ရရင် ပြန်လှူယူလိုက်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ အဖေချစ်သမီးတစ် ယောက်အဖြစ် မျက်ရည်ကျနေတာပါ ဖေဖေရယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ သမီးဟာ ဖေဖေမျှော်လင့်ထားသလောက် တော့ သတ္တိရှိနေတဲ့ ငွေလေးမဖြစ်နေသေးပါဘူး၊ ဖေဖေ၊ ငွေလေးဟာ ခု ရနေတဲ့ ဒက်ဒီမေတ္တာ၊ ကိုကို့ မေတ္တာ တွေကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ကြောက်နေတဲ့ ငွေလေးလဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ် တွေးမိ ရင်းအားငယ်နေတဲ့စိတ်ကို တိုက်တိတ်လေး မျိုသိပ်ခံစား နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်နေတတ် ပါတယ်။ သမီး ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေဖြစ် ချင်တဲ့ သတ္တိရှိတဲ့ ငွေလေး၊ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ ငွေ လေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ဖေဖေကို သမီး ကန်တော့ပါတယ်။ မေမေ့ကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ် မေမေ”

ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်၍ ငွေလေး လက်အုပ်ချီကန်တော့ ပါ၏။ ထိုအခိုက် ကြမ်းပြင်မှ ခေါင်းကိုအကြွ၊ အပင့်အမောမှာ ပင် ငွေလေး၏ နှာခေါင်းဆီမှ ပူနွေးသောအရာစီးကျလာတာကို ထူးဆန်းစွာပဲ ခံစားသိလိုက်ရပါ၏။ ကမန်းကတန်း လက်ဖမိး လေးဖြင့် ပွတ်သုတ်မိကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်...သွေးတွေ၊ ငါ...ငါ...နှာခေါင်းသွေးယို နေပါလား”

ဟု သွေးနီနီများကို မျက်လုံးလေးဝိုင်းစက်တောင် ထိတ် ထိတ်လန့်လန့်လေး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိရပါ၏။ သွေးက ဦးကျလာနေဆဲ။ ကမန်းကတန်းလေးပဲ လက်ဖဝါးဖြင့် နှာခေါင်း

ကို အုပ်မိုး၍ ရေချိုးခန်းသို့ ပြေးကာ ဗေစင်မှာ ခေါင်းထိုးထားရင်း ရေစက်ကို ဖွင့်ချ၍ နှာခေါင်းထဲ ရေကို ရှူသွင်းသည်။ ပြန်ထုတ်သည်။ ရေနိုင်နိုင်အေးအေးဖြင့် သွေးကို သန့်စင်ဆေးကြောနေမိရသည်မှာ အချိန်မနည်း။

နောက်တော့မှ သွေးတိတ်စပြုလာသည်။ ရေခဲသေတ္တာ ငယ်လေးကို ဖွင့်၍ ရေခဲတုံးလေးကို ယူကာ လက်ကိုင်ဖဝါလေးထဲထည့်၍ နှာခေါင်းမှာ ကပ်ထားမိပါ၏။ အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်လှန်လှဲနေရင်း ရေခဲတုံးလေးတွေ ထည့်ထားရာ လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် နှာခေါင်းပေါ် အုပ်ထားမိရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနေ၍ သက်သာလာ၏။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ချ မှိန်းနေရာမှ ...။

“မနက်ဖြန် ငါ့မွေးနေ့၊ ဒက်ဒီနဲ့ကိုကိုက အရမ်းကို အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပျော်ပို့၊ မျှော်လင့်ထားတာ၊ လူတွေ ဖိတ်ချင်တာတောင် ငါ တားလွန်းလို့ မိသားစုနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းလောက်နဲ့ပဲ လုပ်ဖို့ စီမံပေးလိုက်ရတာ၊ ခုလို ငါ့နှာခေါင်း သွေးယိုတာသိရင် ကိုကိုရော၊ ဒက်ဒီရော အရမ်းစိတ်ပူကြလိမ့်မယ်၊ ခုတလော အရင်နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ငါ မူးမူးနေတာ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် မူးပြီး ပြန်သက်သာသွားတာမို့ ကိုကိုတို့ မသိအောင် စိတ်မပူအောင်နေနေမိတာ၊ ခု နှာခေါင်းသွေးဘာလို့ ယိုပါလိမ့်”

ဟု တွေးကာ မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာဒေါ်မြင့်နီ

ထံ ငွေလေးတစ်ယောက်တည်း သွားတွေပြသဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါ၏။ ကိုကိုသိ၍ မဖြစ်။ ဒက်ဒီလည်း သိ၍ မဖြစ်။ အရမ်းကို ဟုနေအောင် စိတ်ပူကြမှာ သေချာသည်။

အိပ်ရာမှထ၊ မျက်နှာသစ်၊ သနပ်ခါးအေးအေးလေးဖြင့် ဘဲကျားလူး၍ ငွေလေး အခန်းတွင်းမှထွက်လာသည်ကိုက ဘာမျှ နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ထားသည့်နှယ်ပါ။ ဒက်ဒီရှိရာ စာကြည့်ခန်းသို့ အရင်ဝင်သည်။ ငယ်ကတည်းက ဒက်ဒီကို ကန်တော့ ကျေအတိုင်း ကြမ်းပေါ်ထိုင်၍ ပျပ်ဝပ်စွာ ကန်တော့သည်။

“သာဓု...သာဓု...သာဓုပါ၊ သမီးရယ်၊ အမြဲ ထာဝရ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့ကျန်းမာခြင်း ဖြစ်ရပါစေကွယ်”

ဟု ဆုတောင်းပေးပါသော ဒက်ဒီခြေရင်းမှာထိုင်၍ ခြေသလုံးလေးတွေကို ညှုတ်တိုင်းလိုပဲ နှိပ်ပေးတော့ ဒက်ဒီ လက်တာသည်။

“ဒက်ဒီ မညောင်းပါဘူး ကလေးရယ်၊ နားနားနေနေ နေချေဦး၊ အင်း...ခုလို သမီးလေး စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တာကို မြင်ရတော့ ဒက်ဒီ ဝမ်းသာစာဖယ် ကလေးရယ်”

ဟု သနပ်ခါးရေကျဲလေးပင် လူးလာသည့် ငွေလေးကို ညှုတ်၍ ဒက်ဒီ ပြောရှာပါ၏။

တကယ်က ငွေလေးနှာခေါင်းသွေးယိုထားတာ နေမကောင်းချင်သလိုဖြစ်နေတာကို ဒက်ဒီတို့ မရိပ်မိအောင် သနပ်ခါး

လေးလူးလာခဲ့ရခြင်းပါ။ ဒက်ဒီခမျာ မသိရှာဘဲ ပြောနေရှာသည်
လေ။ ငွေလေး ပြုံး၍ ထရပ်ကာ...

“ငွေလေး ကိုကို့ကို သွားကန်တော့လိုက်ဦးမယ်
ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးအပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာတဲ့အခါ ဒက်ဒီ
အတွက် ကော်ဖီဖျော်ယူလာမယ်နော်”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ညတိုင်း
ထိုသို့ ငွေလေးကော်ဖီဖျော်ကာ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်နှစ်ချပ်ဖြင့် ယူလာ
ပေးနေကျပါ။

ငွေလေး ခပ်တွေတွေ တစ်ချက်ရပ်နေသည်။ နောက်
တော့ စိတ်လေး ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့် ပြန်ထိုင်ချကာ လက်အုပ်
လေးချီ၍...

“ဒီနေ့မှာ ငွေလေး ဒက်ဒီကို ပြောချင်နေတာတွေ
ရှိနေပါတယ်။ ငွေလေး ပြောပါရစေနော် ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး
ခု ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပါတော့မယ်။ ဒက်ဒီ ငွေလေးကို
ကျေးဇူးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ သမီးလေးလို ချစ်ခဲ့တာ၊
ချစ်နေတာ ငွေလေး ကျေးဇူးတင်လွန်းလှပါတယ်
ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး ကတိတစ်ခုပေးပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီ
ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘယ်အရာကိုမဆို ငွေလေး နာခံပါမယ်။
ငွေလေး ဒက်ဒီကျေးဇူးကို အဲဒီနာခံခြင်းနဲ့ သိတတ်
ကျေးဇူးဆပ်သူအဖြစ် ရပ်တည်သွားပါရစေ၊ အဲသလို
နာခံလိုက်ရုံလေးနဲ့တော့ဖြင့် ဒက်ဒီကျေးဇူးကို ဆပ်ပြီး
သွားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီကျေးဇူးတွေ

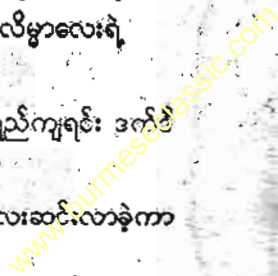
ဟာ ငွေလေးတစ်သက် ဆပ်မကုန်နိုင်ပါဘူး ဒက်ဒီရယ်၊
ဒက်ဒီကို ငွေလေး ချစ်ပါတယ်။ အားကိုးပါတယ် ဒက်ဒီ၊
ဒက်ဒီခြေဖမိုးပေါ်မှာ ငွေလေး နဖူးလေးထိပြီး ကန်တော့
ခွင့်ပြုပါ ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး သိပ်ကို... သိပ်ကို အဲသလို
လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ကန်တော့ချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ မျက်ရည်ကျလာတော့ ဒက်ဒီ ဝိုင်၍
မျက်ရည်ဝဲရင်း ငြိမ်သက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ အနိုင်နိုင်
ခေါင်းညိတ်ပြုရာပါ၏။ ဒက်ဒီခြေဖမိုးပေါ် ငွေလေး နဖူးလေးတင်
ခပ်ကာ လက်စုံယှက်မိုး၍ ကန်တော့ပါ၏။ ငွေလေး၏ လက်
ခါးလေးတွေက ဒက်ဒီခြေဖမိုးပေါ်ဘေးမှာ ကပ်လျက်။ နဖူးက
ဒက်ဒီခြေဖမိုးပေါ် အပ်လျက်။ ငွေလေး၏ မျက်ရည်စက်က ဒက်ဒီ
ခြေဖမိုးထက်မှာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကြွေကျရပါချေ၏။ ဒက်ဒီ
အင်္ဂါဝါးတွေက ငွေလေး၏ ဆံစလေးပေါ် ဖွဖွညင်ညင်ပေးတင်
...။

“ဒက်ဒီသမီးလေး လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီ
ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပါ။ ဒက်ဒီတို့ကို ချစ်တယ်ဆို
တာလဲ သိပါတယ် ကဲလေးရယ်၊ သမီးလိမ္မာလေးရဲ့
ဘဝ အေးချမ်းပါစေ၊ အေးချမ်းပါစေ”

ဟု အသံတိုးတိုးတံ့မယိမိဖြင့် မျက်ရည်ကျရင်း ဒက်ဒီ
အေးရှာ ပြောရာပါ၏။

အောက်ထပ်ရှိ ကိုကို့အခန်းသို့ ငွေလေးဆင်းလာခဲ့ကာ
အေးရှာမှာ ရပ်၍ တံခါးခေါက်တော့...။

“လာခဲ့လေ၊ ကော်ဖီခွက်ရော ပါလာပြီလား”

ဟု လှမ်းပြောသံ ကြားရပါ၏။ ငွေလေး အခန်းထဲ ရောက်တော့ ကိုကိုကို ဥပဒေစာအုပ်ထူကြီးဖတ်နေတာကို မြင်ရပါ၏။ “ငွေလေးကို မြင်တာနှင့် ကုလားထိုင်ခုံထက်မှာ တင်ပျော်ချိတ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်းမှ...”

“ကန်တော့စေဗျား၊ ကန်တော့စေ”

ဟု ပြုံး၍ ပြောလာတော့ ငွေလေး ခေါင်းရမ်းသည် ကိုကိုခြေထောက်ကို ကုလားထိုင်ခုံမှာ ခြေချထိုင်ပုံစံမျိုးပြောင်ထိုင်လိုက်ဖို့ လက်လေးဖြင့် ခြေထောက်ကို ဖွဖွလေး ဆွဲတော့...

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး နေ... နေ... ကိုကို ခြေ

ထောက်ချပေးမယ်၊ ဘာလဲဟာ ဒီသူငယ်မ”

ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုသည့် လေသံဖြင့် ပြောကာ ထောက်ကို ချလိုက်တော့ ငွေလေး လက်လေးယှက်၍ ကန်လည်းကန်တော့၊ ကိုကိုခြေဖမိုးထက်မှာ နဖူးလေးကို တင်ဦးခိုက်သည်မို့...

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ရိုးရိုးပဲ ကန်တော့ပါ ငွေ

လေးရဲ့ဟာ... ကိုကို မနေတတ်တော့ဘူး၊ ထ... ထ”

ဟု ခြေဖမိုးပေါ်ကျလာပါသည့် မျက်ရည်စက်၏ အတွေ့ကြောင့် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ရ။ မနေတတ်လည်း မနေတတ်နှင့် ကမန်းကတန်း ငွေလေး၏ ပခုံးလေးကို လက်ဖြင့် အနံ့နံ့ကိုင်းတုပ်ကိုင်းယူကာ ဆွဲထူလိုက်မိရသည်က အေးချမ်းခန့် မျက်ရည်ဝနေ ဝေနေရာမှ ထပ်၍ မျက်ရည်ကျလာနေသည့်

လေး ကိုကိုလက်မောင်းအိုးကြီးပေါ် ခေါင်းလေး ဖေးတင်လိုက်ကာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာနေမိရပါ၏။

စောစောက နှာခေါင်းသွေးတွေ ယိုစီးကျလာနေတာကို ရင်ထဲမှာ လန့်နေမိတာလည်း အမှန်။

“ငွေလေးကို ဖေဖေက ပြောတယ် ကိုကို၊

မကြောက်ရဘူးတဲ့၊ သတ္တိရှိရမယ်တဲ့၊ ဒါ... ဒါပေမဲ့

ငွေလေး... ငွေလေးလေ အခု ကြောက်နေတယ် ကိုကိုရယ်”

ဟု ပြောကာ ကလေးလေးလိုပဲ ကိုကိုပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းလေးဖေးတင်ကာ ခပ်တိုးတိုးစတင်၍ ငိုရှိက်မိသည်။ ဟိုးငယ်ဦးတုန်းက မိုးတွေရွာချသည့်ညမှာ လျှပ်စီးတွေလက်သည့်ညမှာ ဆေးငယ်ပျောင်းနွဲ့သော လက်လေးတွေဖြင့် စောင်ကြီးကို ခွာချ၍ လေးငါးနှစ်အရွယ် ကိုယ်သေးသေးပျောင်းနွဲ့နွဲ့လေးဖြင့် ကိုကို နှုတ်တင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ ကိုကိုကို အားကိုးတကြီး ပခုံးမှာ၊ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ရင်း ကြောက်လန့် ငိုကြွေးဖူးပါသည့် ဘာလလေးဆိုသို့ ပြန်ရောက်သွားရသည့်နှယ် ငွေလေး ခံစားနေရပါ၏။

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ ငွေလေး၊ ကိုကိုရှိနေတာ

ပဲ၊ ကြည့်ပါဦးကွာ ငိုနေလိုက်တာ၊ ကိုကို ပြောထား

တယ် မဟုတ်လား၊ ငွေလေးရဲ့မျက်ရည်ကို ကိုကို

မကြည့်ရက်ဘူးလို့၊ ကိုကိုရင်ထဲမှာ အဲဒါကို မခံနိုင်ဘူး၊

ကိုကို စိတ်မကောင်းအောင် မငိုပါနဲ့ ငွေလေးရယ်”

ဟု မျက်နှာမကောင်းနိုင်ပဲ သူ ပြောမိသည်။ ဆံစလေးတွေကို သူ သပ်ပေးမိသည်။ နောက် မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ဖူးကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးမိရပါ၏။ သူ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ ဤနေ့တွင် ငွေလေး အရမ်းကို ပင်ပန်းရှာသည်။ စိတ်အတော်ကြီး ထိခိုက်ထားရသည်။ ခုလည်း ငွေလေး ဘာတွေးပြီး စိတ်ထိခိုက်အားငယ်ငိုကြွေးချေသည်မသိ။

“ကိုကိုကို ကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုရှိတယ် ငွေလေးရဲ့၊ ဘာကိုမှ ကြောက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ငွေလေးရဲ့ ဘဝမှာ ငွေလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ကိုကို အမြဲရှိနေမယ်၊ ကိုကိုငွေလေးကို ဘာတစ်ခုမှ အထိမခံဘူး၊ စိတ်ကိုလဲ အဆင်းရဲမခံဘူး၊ လူကိုလဲ အထိခိုက်မခံဘူး၊ ကဲ...ငွေလေး ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ၊ ဒီမှာ ငွေလေး၊ ငွေလေးကို ကိုကိုက ပစ်စလက်ခတ်ထားနေမယ့်သူလို့ ထင်သလား၊ ဥပေက္ခာပြုထားမယ်လို့များ ထင်သလား၊ ငွေလေးဟာ ကိုကိုအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ငွေလေး၊ အဆုံးစွန် ကိုကိုထက်တောင်မှ ငွေလေးက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကို သိထား”

ဟု ငွေလေးရင်ထဲ စွဲနေအောင် နားဝင်အောင် သူ ချောချောမော့မော့ ပြောပြသည်။ ငွေလေး ကိုကိုကို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ ဟိုးငယ်တုန်းကလိုပဲ ကိုကိုသည် ငွေလေး၏ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးသည်။

ထိုစဉ်တုန်းကလည်း ကိုကိုသည် ငွေလေးအပေါ် အရမ်း

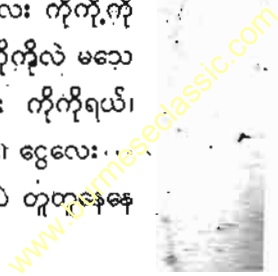
ကို လူကြီးလေးတစ်ယောက်နယ်ပဲ အလိုလိုက်ခဲ့၊ အားပေးခဲ့သည်။ လျှပ်စီးလက်တာကို မကြောက်အောင် ပြောခဲ့သည်။ လျှပ်စီးလက်ချွန် လက်ရုံးတန်း၍...။

“ဟေ့ကောင်...ဒီမှာ ငါ့ညီမလေး ကြောက်နေတယ်ကွ၊ မလာနဲ့၊ အပြင်မှာနေ”

ဟု ခပ်တင်းတင်းဖြင့် လှမ်းလှမ်းဟောက်သလို လုပ်ပြတတ်သည်။ ငွေလေးက တကယ်ပဲ လျှပ်စီးကြီး ကိုကိုကို ကြောက်၍ အပြင်မှာပဲ လက်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်လေ။

ခုလည်း ကိုကိုသည် ငွေလေး၏ ရင်ထဲမှ အကြောက်ကို လျှော့ပါးအောင် တောက်လျှောက်နားဝင်အောင်ပြောနေရှာခြင်းပါ။

“ငွေလေးကြောက်တာက...ကြောက်တာက ငွေလေးကို ကိုကိုတို့ခွဲသွားမှာလဲ ကြောက်တယ်၊ ကိုကိုကို ငွေလေး ခွဲထားခဲ့ရမှာလဲ ကြောက်တယ်၊ နေ့လယ်က ကိုကို ပြောတဲ့စကားကို ငွေလေးကြားတုန်းက...ကြားတုန်းက ငွေလေးပဲ ချန်ရစ်ခဲ့သူဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုကိုက တစ်နေ့ကိုကိုလဲ သေမှာလို့ ပြောတုန်းက ငွေလေး ကိုကိုကို မခွဲနိုင်လို့ ငိုခဲ့တယ်၊ အို...ခု...ခု...ကိုကိုလဲ မသေစေချင်သလို ငွေလေးလဲ မသေချင်ဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုတို့ကို ငွေလေး ခွဲပြီးမထားနိုင်ဘူး၊ ငွေလေး...ငွေလေး ဒက်ဒီနဲ့ရောကိုကိုနဲ့ရော ခုလိုပဲ တူတူနေနေ ချင်သေးတယ် ကိုကိုရယ်”

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာတော့ သူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။ ရင်ထဲလည်း လေးကျလာသည်။ လေး ပြောနေပုံလေးမှာ တစ်ခုခုကို တုန်လှုပ်စိုးရိမ်နေသည့်နှုတ် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလို့စကားတစ်ခုအပေါ် အစွဲအလမ်းကြီးနေရ တာလဲ ကလေးရယ်၊ မျက်ရည်သုတ်...သုတ်၊ ဘယ် သူ့ဘယ်သူမှ မခွဲကြဘူး၊ စိတ်ချ၊ ကြည့်စမ်း...မျက်ရည် တွေကို လူးလဲနေအောင် ကျတာပဲကွာ၊ ကဲ...လာ၊ ထ...ထမင်းစားဆောင်ကို သွားရအောင်၊ ကော်ဖီတူတူ သောက်ကြရအောင်၊ ဒက်ဒီအတွက် တော်ဖီကို ဒေါကြီး နဲ့ပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်တော့ ဟုတ်လား၊ ငွေလေး ဒီလောက် ငိုထားတာ မျက်နှာလေးမြင်တာနဲ့ ဒက်ဒီ သိနိုင်တယ်၊ ကဲ...ကဲ...တိတ်တော့၊ ဟော...မျက်ရည်က ထပ်ကျ လာပြန်ပြီကွာ၊ ငွေလေးနဲ့ကိုကိုတို့ ဟောလို သွားတွေ ကျိုး၊ ဆံပင်တွေဖြူ၊ ခါးတွေဘာတွေကိုင်းတဲ့အထိ ဒီ ဗစ်တိုးရီးယားမှာ မခွဲဘဲ တူတူနေကြမှာ၊ အဲဒီအခါကျ တော့ ကိုကိုက သွားမရှိတော့ ဆန်ပြုတ်စားရမှာဆိုတော့ နွေရေး ကိုကိုအတွက် ရှန်ပြုတ်ပူပူရွေးရွေးရေး ရုပ်ပေး ပါဦးလို့ ပြောမှာ”

ဟု ပြောကာ သူရယ်တော့ ငွေလေးမျက်လုံးလေးတွေ လှိုက်ပြုံးလာသည်။ သူ ငွေလေးကို ဆက်ကြည့်ကာ အသံထွက် ချစ် ရယ်လိုက်တော့လည်း ငွေလေးလှိုက်၍ ရယ်လာရှာပါစေ

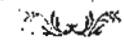
သူ ငွေလေးကို တစ်ချက်ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ သူ့ကို လုံးဝ မခွဲနိုင်သည့် ငွေလေးပါလားဟု ပို၍ သိလာရပါ၏။

တကယ်တော့ သူကလည်း ငွေလေးကို မခွဲနိုင်သည့် သူပါတည်း။

ထိုသို့ မခွဲနိုင်သည့်စိတ်သည် တည်မြဲခိုင်မာစွာ သူ့နှလုံး အိမ်၌ ဖြစ်တည်ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုမြတ်နိုးနှောင်ငင် သည့်စိတ်သည် သူ၏ဘဝတွင် တစ်ဆက်တာ သက်ဆုံးတိုင် ဘည်မြဲစွာရှိသွားရချေမည်သာ။

သူ၏ မြတ်နိုးစွာ ဖြစ်တည်ရပါသည့် ချစ်ခြင်းများကို မိမိအရိပ်မှာ ခိုချေသည့် ငွေလေးပေမို့ မြည်ဆိုထုတ်မြွက် မဟာ ရက်နိုင်စွမ်းသာပြန်သည်မို့ မျိုသိပ်ထားရသည်မှာလည်း ဝင်ပန်း ထုချေသည်တည်း။

ရင်နှင့်အမျှချစ်ရပါသည့်အဖြစ် ချစ်သူသိရစ်စေဖို့ မစွမ်း သာချေသည်ကော ကိုကို၊ ကြွေရုပ်လေးရယ်...။

နံနက်စောစောကြီး အိပ်ရာမှထ၊ ဒေါကြီးနှင့် ဆွမ်းတော် ချက်၊ မြတ်ဘုရားရှင်အား ဆွမ်း၊ ပန်း၊ သောက်တော်ရေကပ်ပြီး ထုပ်ဝပ်စွာကန်တော့။ ငွေလေး သက်စေ့ပုတီးစိပ်ပြီး ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြုကာ...။

“ငွေလေးပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများမေး နှိတ်ပယ်

လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးအား ရည်စူးအမျှအတမ်း
ဝေပါ၏။ ဘုရား။”

ဟု တိုးဖွဖွလေး ပြောမိပြီးမှ...

“ဖေဖေနဲ့မေမေ အမျှ...အမျှ...အမျှ”

ဟု အမျှဝေကာ မျက်ရည်ကျလာရပါ၏။ နောက်တော့
ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုအတွက်လည်း ဆုမွန်တောင်းမိရပါ၏။ ဘုရားရှင်
အား လက်အုပ်လေးချီ ကြည့်ညှိနေရင်းမှ နောက်ဆုတ်...နောက်
ဆုတ်...လေးဖြင့် ဘုရားဆောင်တွင်းမှ ခါးလေးညွတ်မပျက်၊ လက်
အုပ်ချီ မပျက်ပဲ ထွက်ခဲ့သည်က ငွေနဲ့သာပါ။

အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းကာ မီးဖိုဆောင်တွင်းသို့ ငွေ
လေး ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးက မနက်စာအတွက် ပူတင်းဖုတ်ဖြေ
နေပြီ။ ပေါင်မုန့်ချပ်လေးတွေကလည်း မီးကင်ဖို့ အသင့်လှီးထား
ပြီးသား။ ငွေလေး ဖျော်ရည်စက်တွင်းသို့ သင်္ဘောသီးစိတ်လေး
တွေထည့်ကာ ရေနည်းနည်းလောင်းထည့်၍ ခလုတ်လေး နှိပ်၍
တစ်ချက်မွှေသည်။ နောက်သကြားထပ်ထည့်၍ မွှေနေရာမှ...

“ဒက်ဒီနဲ့ကိုကိုရော ဒေါ်ကြီး၊ ငွေလေး မနက်စာ
စောကြီးထ၊ ကတည်းက မတွေ့ဘူး၊ အိပ်နေတယ်မှတ်
လို့ ငွေလေး တံခါးသွားမခေါက်ဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ငွေ
လေး မွှေးနေမှာ မနက်စာစောမှာပဲ ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုကို
ကန်တော့မလို့ဥစ္စာ၊ အကြာကြီးစောင့်ကြည့်တော့လဲ
ထွက်မလာကြဘဲ အရမ်းကို ငြိမ်နေတာ ခုထိပဲ၊ တံခါး
ကို ဖြည်းဖြည်းလေး ငွေလေး တွန်းကြည့်တော့ ပွင့်

သွားတယ်၊ ဒက်ဒီရော ကိုကိုရော မရှိကြဘူး၊ တယ်သွား
ကြတာလဲဟင် ဒေါ်ကြီး”

မျက်နှာလေး ဝင်းဝင်းစင်စင်လေးဖြင့် ဘာကိုမျှ မလိမ်း
ချေယ်ဘဲ မှူးနဲ့အေးအောင် လှလွန်းပါသည့် ငွေလေးကို ဒေါ်ကြီး
တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဆံပင်ရှည်နက်နက် ရှည်ခက်ခက်
ကြီးက တံခေါက်ကွေးကိုပင်ကျော်နေပြီ။ မည်းနက်သည်နှင့်အမျှ
ထူထဲလျက် ပျောင်းနွဲ့သော ပိုးချည်မျှင်များပမာ နူးညံ့လှပလွန်း
ပါသည့် ဆံပင်များ။

ငွေလေးသည် လှပခြင်းဖြင့်သာမက ကျက်သရေရှိ နန်း
ဆန်ကြော့စင်ခြင်းဖြင့်ပါ အလှတရားများ ပြည့်ဝလွန်းသည့်
ကလေးပါတာ။ ဒေါ်ကြီးချစ်သည်က ထိုသို့အနေရိုး ကျက်သရေ
ရှိခြင်းကိုပါတာ။ ဆံပင်ရှည်ထားတာတစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ဒေါ်ကြီး
က ငွေလေးကို အချစ်တိုးနေရပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဟင်...လို့...ငွေလေးကို ဖြေပါဦး ဒေါ်ကြီးရဲ့”

ဖျော်ရည်စက်ဖျော်ခွက်ထဲ နွားနို့ကို အနေတော် လောင်း
သည့်မွှေနေရင်းမှ ငွေလေးထပ်မေးတော့ ဒေါ်ကြီး ပြုံး၍...

“သိပေါင် ငွေလေးရယ်၊ မနက်ကို အတော်ကြီး
ကို စောတယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် မနေ့ကတည်းက
များ တိုင်ပင်ထားကြသလား မသိ၊ ဒေါ်ကြီးတောင်
မျက်နှာသစ်တုန်းရှိသေးတယ်၊ သူတို့က အဝတ်အစား
တွေဘာတွေတောင် လဲပြီးလို့ ခပ်ကြော့ကြော့ ထွက်
သွားကြလေရဲ့၊ တဲ့တဲ့သွားကြတာ၊ သူတို့အပြင်သွား

လိုက်တာကိုလဲ ငွေလေး မမေးရင် မပြောပြနဲ့တဲ့ မှာ သွားလေရဲ့၊ မကြာပါဘူးတဲ့၊ အဲသလိုလဲ ပြောသွား တယ်၊ မျက်နှာတွေများ ပြုံးနေကြတာ သားအဖနှစ် ယောက် တက်ညီလက်ညီကြီး ငွေလေးရဲ့၊ ဘာသွား လှုပ်နေကြတယ်တော့ မသိဘူး၊ ငွေလေးအတွက် တစ်ခု ခု သွားလုပ်ကြတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အဲသလို ဒေါ်ကြီး ထင်တယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီးပြောပြတော့ ငွေလေးတစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။ ရင်ထဲ ကြည်နူးနေရသည်ပါပဲ။ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကို ငွေ လေးကို အရမ်းချစ်ကြတာ ငွေလေးသိပါ၏။ ထိုသို့ချစ်ကြသည့် မေတ္တာရိပ်မှာ နေရလေသည်ဘဝမှာ ကြည်နူး၍မဝနိုင်သည့်အဖြစ် က ရင်ထဲမှာ တင်းတိမ်နိုင်ခြင်း မရှိနိုင်အောင်ဘဲ ထိုမေတ္တာတွေ ကို လောဘတကြီးဆက်၍ ဆက်၍ လိုချင်နေဆဲပါတည်။ ငွေလေး မှာ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုပဲရှိသည်ကိုးလေ။ အို...မဟုတ်သေး။ ဒေါ်ကြီး နှင့်လေးလေးသိန်းလည်း ရှိကြသည်ပါပဲ။

“ကဲ...မမလေးငွေနဲ့သာ အပေါ်ထပ်တက်ချေဦး တော့၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလှလှလေးဝတ်ပြီး ကြော့ ကြော့မော့မော့လေး ဆင်းလာခဲ့ပါ၊ မွေးနေ့မှာ ဒီမီးဖို ဆောင်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်နေတာမျိုးကို ရှင်လေးရဲ့ ဒက်ဒီ နဲ့ကိုကိုက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလောက်ကိုတော့ သိထားရမယ် ကလေးရဲ့၊ ဒေါ်ကြီးကလဲ ဒီနေ့တစ်ရက် မှာတော့ ငွေလေးကို စတိုင်လေးနဲ့ နေစေချင်တယ်ရှင့်၊

ကဲ...အပေါ်ထပ်ပြန်တက်၊ အလှပြင်၊ ကလေးအတွက် ကလေးရဲ့ ကိုကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်လေးကဖြင့် လှလိုက်ချက်၊ အဲဒါလေး ဝတ်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ဒေါ်ကြီး မြင်ချင်လိုက်တာ၊ မင်းသမီးလေးလို လှနေမှာတော့ အမှန်ပဲ ငွေလေးရေ”

ဟု ရွှင်လန်းလွန်းစွာပဲ ဒေါ်ကြီး ပြောနေတော့ ငွေလေး တစ်ချက် ဒေါ်ကြီးခါးကို ဖက်ကာ...။

“အို...ငွေလေးရဲ့ဒေါ်ကြီးကလဲ သိပ်လှတစ်ပဲ၊ ဒီ လက်မောင်းတုတ်တုတ်ကြီးနဲ့ ဒီကိုယ်အိအိကြီးကို ဖက်ရ တာ၊ ချွဲနဲ့ရတာ ငွေလေး ဘယ်လောက်အားရပါးရ ရှိလိုက်ရသလဲ၊ ဒေါ်ကြီးမျက်နှာလေးကလဲ အမြဲ ပြုံး နေတာ၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီး ငွေလေး၏မျက်နှာလေးကို မေးသည်။

“အဲဒီ အချွဲလေးတွေနဲ့ပဲ ကျုပ်က အရည်တွေ ပျော်နေရတာပါပဲ”

ဟု ပြောကာ ငွေလေးကို လှေကားရင်းအထိ ဆွဲခေါ် ပြီး...။

“ကဲ...အပေါ်ထပ်ကိုတက်၊ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အ စားလဲပါ ရွှေနဲ့သာ ငွေနဲ့သာလေးရယ်၊ တော်နေကြာ ဟိုသားအဖ ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ရှိုးမိုးလေးနဲ့ မတော့ ပဲ ဒီပဲလေးနဲ့တော့ရင် ကျုပ် ခိုင်းစားနေတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်

ကို အပြစ်တင်နေကြပါလိမ့်မယ်၊ ဟို... ပေါက်စလေးက ပိုဆိုးမယ်”

ဟု ကိုကိုကို ရည်ညွှန်းပြောတော့ ငွေလေး ကြည်မွေ့စွာ ရယ်မိပါ၏။ ဟုတ်သည်။ ကိုကိုက ငွေလေးကိုဆို အရမ်းဂရုစိုက်သည်လေ။ တစ်နေ့က ငွေလေး ကြက်သွန်လှီးရင်း လက်စားထိတုန်းကလည်း ကိုကိုက မီးဖိုဆောင်အဝင်။ ငွေလေး လက်ချောင်းလေးမှ သွေးတွေမြင်လိုက်တာနှင့် ပျာပျာသလဲ ပြေးလာကာ ဒေါ်ကြီးလန့်လန့်ဖြင့် ငွေလေးလက်ချောင်းလေးမှ သွေးတွေကို လက်သုတ်ပေါဖြင့် သုတ်မည်ပြုတော့ ဆွဲယူပစ်ကာ...။

“လက်သုတ်ပေါဆိုတာ ညစ်ပတ်တယ်၊ ဒေါ်ကြီးရ၊ ရောဂါပိုးဝင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဆေးစင်က ဝှမ်းနဲ့ ဟနီးပလတ်စ်သွားယူပေးပါ”

ဟု ပြောခဲ့တာကို ငွေလေး ပြန်အမှတ်ရနေမိပါ၏။ ထိုနေ့ကလည်း ကိုကိုပဲ ဝါဂွမ်းသန့်သန့်ဖြင့် သွေးတွေ သန့်စင်ပေးအရက်ပြန်ဖြင့် ဆွတ်ထားသည့် ဝှမ်းစဖြင့် ထပ်၍ သုတ်ပေးဟနီးပလတ်စ်လေးကပ်ပေးနှင့် ပျာနေသည် မဟုတ်ပါလား မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်လည်း...။

“မနက်စာကို ငွေလေး ဘာမှ ဝင်လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီလို သွေးထွက်ပြီးမှ ချက်ကျွေးတာကို ကိုကို မျှိုမကျဘူး၊ မစားနိုင်ဘူး၊ ဒေါ်ကြီး သူ့ကို ပေးမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ခက်တယ်... သိပ်ခက်တာပဲ”

...။

“တာ့လို့ကိုမရတာ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်မှာကို ငွေလေး ဇွတ်ဝင်ပါနေတာလေ၊ ဘယ်တုံးက တားလို့ရမှူးလို့လဲ၊ သူပဲ မီးဖိုဆောင်ကို အပိုင်စီးထားချင်နေတာ ခန့်လေးရဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်လေးပဲ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ဒီမှာ လာပြီး ဂျူတီယူ၊ ပေးမလုပ်နဲ့၊ သူ့ကို နိုင်တာ ရှင်လေးပဲရှိတယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီး ပြောခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကိုကို တကယ်ကို ခေါက်ဆွဲကြော်မစားဘူးလုပ်နေ၍ ငွေလေး မနည်းကြီးချောခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ လှေကားထစ်လေးတွေ နင်းတက်လာရင်း တို့ကိုကြင်နာမှုတွေ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေကို ပြန်ပြန်တွေးနေရသည်ကိုက ရင်ထဲမှာ အားအင်တစ်ခုလိုပါ။ ကြည်နူး၍မဝ။ ဖြန့်တွေး၍မဝ။ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်း၍မဆုံးသည့် အဖြစ်။

ငွေလေး ရေမိုးချိုး။ အဝတ်အစားလဲတော့လည်း ကိုကို ငယ်ပေးသည့် အဖြူရောင် ပိုးဂါဝန်ရှည်ကြီးကို တဖြတ်တနိုး ချွေးလေး ကိုင်ကြည့်နေမိရပါ၏။

အဖြူတစ်ပွင့်အဝါတစ်ပွင့်ဖြင့် အစိမ်းမြမြ ရွက်ခက်တို့ လျှက် အင်္ကျီမှာ ထိုးထားပါသည့် ပိုးသားနှင်းဆီပွင့်လေးတွေ ခက်ခက် အင်္ကျီရေတစ်ခြမ်းလုံးမှာ လှလှပပ ခက်ခက်နွယ်နွယ် ပြန့် ရှိနေကြပါ၏။ လည်ပင်းလေးမှာကျတော့ အနားသားအဖြစ် ဆီပွင့်သေးသေးလေးတွေကို ကပ်၍ ချုပ်ထားသည်။ လက်ရှည် အင်္ကျီလေးပေမို့ ဝတ်လိုက်တော့လည်း တကယ်ကို မင်းသမီးလေး နှစ်ပါးနတ်၊ နန်းအင်္ကျီကတော့ အမင်ပါ။

ဆံပင်ရှည်ခက်ခက်လေးကို နှစ်ဖက်ကျစ်ကာ အနား
သတ်လေးမှာ ပုလဲလုံးလေးတွေပါသည့် ဆံကျစ်ချည်ကြိုးလေး
ဖြင့် ချည်သည်။ မျက်နှာလေးကို သနပ်ခါးလူး၊ ပေါင်ဒါလေး
နည်းနည်းလူးလိုက်တာနှင့် အလှပြင်သည့်ကိစ္စကတော့ ပြီးသွား
သည်ပါပဲ။

ရတနာယွန်းဘူးလေးကို ဖွင့်ကာ အရင်ရက်ကတည်းက
ကိုကို မှာထားသည့် ပတ္တမြားတစ်ဆင့်စာကို ဝတ်ရပါ၏။
အလှဆုံး ဝတ်ဆင်ထားရမည်ဟု ကိုကိုက မနေ့ကတည်းက မှာ
ထားသည်လေ။ မဝတ်လျှင်ဖြင့် ကိုကို စိတ်ကောက်၍ ဆုံးမှာ
မဟုတ်။ မှန်ထက်မှာ ထင်နေသည့် ပုံရိပ်လေးကို ကြည့်လိုက်
တော့ အဖြူရောင်ပိုးဂါဝန် ခြေမျက်စေ့ဖုံး လက်ရှည်လှလှလေး
နှင့်ပတ္တမြားရည်တလဲ့လဲ့ နီရဲရဲလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။
ငွေလေး၏ ပုံရိပ်လေးသည် လှပစွာ ထင်နေ၏။ ဆံကျစ်ရှည်
လေးနှစ်ဖက်ကလည်း နက်မှောင်နေသည်။ မျက်ခုံးနက်နက်
ကွေးကွေးလေးနှင့်မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့ မျက်ဝန်းနက်နက်
လေးတွေကလည်း နက်မှောင်နေသည်။ ထိုသို့ လှပလွန်းစွာဖြင့်
ရှိုးလေးထုတ်ထားသလိုလေးဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား
မှာကို ငွေလေး ရှက်နေမိရပါ၏။

နောက်မှ တစ်ချက် မှန်ထက်မှ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကြည့်
မိသည်။ ဟုတ်သည်။ ငွေလေး၏ နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်ပေ
နေသည်ဟု ထင်မိရပါ၏။ မနေ့က နှာခေါင်းသွေးတွေ ယိုထား
လာသော သားတောင်မောနေခြင်းမားဝေလားမသိ။

“အို...မဖြစ်ဘူး။ ကိုကိုက အရမ်းကို အသေးစိတ်
မြင်တတ်တာ၊ ငွေလေးကို နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ထင်
သွားလိမ့်မယ်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးလိုက်မှပါလေ”

ဟု တွေးကာ လိမ္မော်နရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေး ဆိုး
လိုက်ပြီးမှ ငွေလေး ခုတင်ထက်တွင် ငြိမ်ထိုင်နေမိရပါ၏။ အောက်
ထပ်သို့ ဆင်းရမှာ ခက်နေသည်ကိုးလေ။ ထိုအခိုက် ပေါ်တီကို
အောက်ဆီမှ ကားဟွန်းသံ ကြားရလျက်...။

“ဟေး...ငွေလေး”

ဟု လှမ်းအော်သံ။ နောက်တော့ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပြေး
တက်လာနေသံကို ကြားရပါ၏။ မကြာလိုက်။ အခန်းတံခါး
ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ကိုကိုပဲဆိုတာ ငွေလေး သိပါ၏။
ဒါပေမဲ့ အလှပြင်ထားသည်ပုံလေးဖြင့် တံခါးပင် မဖွင့်ပေးရဲဘဲ
ရှက်နေမိသည်က ငွေလေးပါ။ တံခါးကို စေ့ထားတတ်မို့ ငွေလေး
ရှက်ရှက်ဖြင့်ပဲ...။

“ဝင်ခဲ့လေ ကိုကိုရဲ့”

ဟုသာ လှမ်းပြောလိုက်မိရပါ၏။ အခန်းတံခါးဖွင့်၍
ကိုကို ဝင်လာသည်။ နောက်တော့ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် မနေထတ်
ထိုင်တတ်သလိုလေး ထိုင်နေသည့် ငွေလေးကို မြင်တော့ ရယ်
သည်။ ငွေလေးရှက်နေမှန်းသိသည်မှ ချက်ချင်းကြီးကို သိခြင်း
ပါ။ ဒါပဲလေ။ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေလေးကို အရိပ်ကြည့်သလို
အတတ်ပါသည့် ကိုကိုသည် ချက်ချင်းကြီးကို သိသွားတတ်
သည်ပါပဲ။ ကိုကိုရယ်၍ ငွေလေးရှေ့မှာလာရပ်သည်။

“အဲမယ်...ကိုကိုငွေလေးက ရှက်နေတာကိုးဗျ။
ငြိမ်ကုပ်ပြီး ထိုင်နေတာများ ခုတင်အောက်တောင် ဝင်
ပုန်းချင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

ကြည့်...။ ငွေလေး ပုန်းဖို့စိတ်ကူးနေတာကိုလည်း ကိုကို
က သိနေပြန်ချေပြီ။ ငွေလေးရှက်ရှက်ဖြင့် ကိုကိုလက်မောင်းကြီး
ကို ထုကာ...။

“ငွေလေးမှ ဒီလိုကြီး ရှိုးမထုတ်ဖူးတာ”

ဟု ကလေးလေးလို ပြောတော့ သူ ထပ်ရယ်သည့်
ပြောစုံကိုက ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည့်ပါပဲ။ ရှိုးမထုတ်ဖူးတာတဲ့လေး

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေလေးက ဂါဝန်ရှည်လေးနဲ့ဆို
တော့ ရိုတ်စပီးယားပြဇာတ်သွားကတော့မယ်အတိုင်းပဲ”

ဟု ဆက်နောက်လိုက်မိသေးသည့်အဖြစ်။ နောက်တော့
မှ သူ ငေးခနဲဖြစ်သွားရပါပြီ။ ကြည့်စမ်း။ အဘယ်မျှထိ လှလိုက်
ပါသည့် မိန်းကလေးပါလဲ။ တကယ့် တော်ဝင်မင်းသမီးလေး
တစ်ပါးနှယ် ပျောင်းနွဲ့နန်းဆန်လိုက်ပါသည့် ငွေလေး။

နဖန်နေသည့် မျက်နှာလေးကလည်း အပြစ်ဆိုရက်စရာ
မရှိအောင် လှလွန်းနေသည့်အဖြစ်။ တကယ့်အရုပ်လေးတစ်ခု
ရှေ့ချထား၍ ကြည့်နေရသလိုပါပဲလား ငွေလေးရယ်ဟု ရင်ထဲ
မြတ်နိုးစွာ ညည်းလိုက်မိရပါပြီ။

“ဟင်...ကိုကိုကလဲ ငွေလေးရှက်တယ်၊ ရိုတ်စပီး
ယားပြဇာတ်ထဲက မင်းသမီးတဲ့၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ဟု ပြောကာ အဝတ်အရမ်းပြန်လဲချင်နေမှန်း သူသိတော့

မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ပြလျက်...။

“ဟိတ်...နာမည်ကြီး စူပါမားကတ်ကြီးက ရှက်ရ
မှန်းမသိအောင် ဝတ်စေ့ချင်စေကြီးနဲ့ မိန်းကလေး
အဝတ်အစားကို မျက်နှာပူပူနဲ့ ဝယ်ချလာတဲ့ ကိုကိုကို
စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ ဝတ်...ဒီလောက်လူတဲ့
ဥစ္စာကိုများ၊ ရှက်တယ်လေးဘာလေးနဲ့ ဂျီဂျော့မကျနဲ့၊
ဒီမှာ တွေ့လား လက်သီး၊ ခေါင်းထုပ်မယ်၊ ထ...
အမြန်ဆုံးထရပ်၊ လာခဲ့...ဟိုမှာ ဒက်ဒီစောင့်နေတယ်”

ဟု ပြောတော့...။

“ဟင်...ဒက်ဒီစောင့်နေတယ်၊ ဘာလို့ ခုမှ ပြော
ရတာလဲ”

ဟု အောက်ထပ်မှာ ဒက်ဒီ ငွေလေးကို တမင်စောင့်
ဆိုင်းပေးနေရမှာ အားနာစိတ်မကောင်းပုံလေးဖြင့် ငွေလေး ပြော
တော့...။

“ခင်ဗျားလေးပဲ ရှက်သလေးဘာလေး လုပ်နေတာ
ကိုး၊ ကြာသွားရတာပေါ့၊ ထ...လာခဲ့”

ဟု လက်မောင်းလေးဆွဲခေါ်လာတော့ ငွေလေး လိုက်
လာခဲ့ရပါ၏။

ဦးပြည့်စိုးမှာ သားနှင့်ငွေလေးတို့ လှေကားထစ်များကို
ဆီးဆင်းလာသမျှ ကြည့်နူးစွာ ငေးကြည့်နေမိရပါပြီ။ အဘယ်မျှ
လှပလိုက်ဖက်လှပါသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ပါလဲလေ။
အောက်တိုင်းဝတ်စုံ မီးခိုးပျော့ရောင်ကို ဝတ်ထားပါသည့် သား

အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်လှလှလေးကို ဝတ်ထားပါသည့် ငွေလေးထိုကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်အတော်ကြီးကို သံယောဇဉ်ကြီးကြလျက် ချစ်ကြသည်ဆိုတာကိုလည်း ဦးပြည်စိုး သိနေသည်ပါပဲ။

ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်နေ့မှာ နေရာချထားပေးဖို့ ဦးပြည်စိုး ဆုံးဖြတ်ထားသည်မှာလည်း အမှန်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ကိုဘမိုးကလည်း ဆန္ဒရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသည်က ဦးပြည်စိုးနှင့် ဦးဘမိုးတို့ နှစ်ဦးသဘောထားခွဲပြီးသည့်အဖြစ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မသိကြသေးတစ်နေ့တွင်တော့ ထိုအဖြစ် ထိုအစီအစဉ်ကို သားနှင့်ငွေလေးတို့ ပြောပြရချေမည်သာ။

“ကြည့်...ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးက ရှက်တတ်နေတယ်ဗျ၊ ဒီလိုရှိုးနဲ့ဖိုးနဲ့နေနေရလို့တဲ့၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်နော် ဒက်ဒီ၊ သေချာကြည့် အင်္ကျီက လူထက်ပိုလှနေသလိုပဲ”

ဟု သားဖြစ်သူက ချစ်စနိုးလေး ငွေနဲ့သာကို နောက်နေတော့လည်း ဦးပြည်စိုး ပြုံး၍ ငွေနဲ့သာ၏ ဆံစလေးကို လှမ်းဝါးဖြင့် သပ်ပေးကာ...။

“ဒက်ဒီသမီးက အချောဆုံးပါ၊ အလှဆုံးပါ၊ ဒီအင်္ကျီလေးက သမီးလေးဝတ်လို့ ပိုလှလာရတာပါ”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေး ဒက်ဒီလက်မောင်းကို အားရသလို ကိုင်ကာ...။

“ကိုကိုက ငွေလေးကို ဒီအင်္ကျီ သူပဲ ဝယ်ပေးပြီးတော့ ဝတ်တဲ့အခါကျတော့လဲ ပြောင်မင်းသမီးတဲ့”

ဟု တိုင်နေပါ၏။ ဒက်ဒီမှ ရယ်ကာ ငွေလေးကို လက်ဆွဲ၍ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်သို့ ခေါ်သွားတော့ သူနောက်မှ ပြုံး၍ လိုက်လာပါ၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားသည့် အနက်ရောင်မာစီးဒီးထားကြီးကို ငွေလေးတွေ့တော့ ဒက်ဒီကို မော့ကြည့်သည်။

“ကားက အသစ်ကြီးနော် ဒက်ဒီ၊ အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးတောင်ရှိနေတာ ဘာလို့ အသစ်ထပ်ဝယ်တာလဲ ဒက်ဒီ”

“ဒါ သမီးလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ဒက်ဒီရယ် သမီးလေးရဲ့ ကိုကိုရယ် သုံးယောက်က ဒီကားကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးတာ၊ သမီးရဲ့ဖေဖေက သမီးအသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ ကားတစ်စီးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးပါလို့ ဟိုတုန်းကတည်းက မှာခဲ့တယ်၊ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ပေမို့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပိုပြီး ထိန်းကျောင်းခရီးနှင့်နိုင်ပြီဆိုတဲ့ သဘောကို ဆောင်စေတယ်လို့ သမီးဖေဖေက ဟိုတုန်းကတည်းက ဒက်ဒီကို ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ သမီးရဲ့ဖေဖေမှာတဲ့အတိုင်း ဒက်ဒီတို့ ဝယ်ပေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီတို့ရဲ့ ဝေပွားကိုလဲ ပါချေချင်တာမို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဒီကားကို

ဝယ်ခဲ့တာ ငွေလေး၊ ကားမောင်းရင်း ပိုပြီး ဒက်ဒီလိုကို သတိရနေအောင်ပေါ့။ ရော့...ကားသော့”

ဟု အပ်လည်းအပ်...။

“ဒက်ဒီသမီးလေးဘဝကို အောင်မြင်ခြင်း ခြေလှမ်း တွေနဲ့ ဖြတ်သန်းနေနိုင်ပါစေကွယ်”

ဟု ပြောလည်းပြောပါသည့် ဒက်ဒီကို ငွေလေးမျက်ရည် ဝဲစွာ မော့ကြည့်နေမိပါ၏။-ငွေလေး၏ လက်ဖဝါးလေး တုန်နေ သည်။ သော့ချောင်းလေးရှိနေပါသည်။ လက်ဖဝါးလေးရော လက် ချောင်းနုလေးတွေမှာ တုန်နေကြပါ၏။ ဖေဖေကိုလည်း ငွေလေး တမ်းတသည်။ ဖေဖေသည် ငွေလေး၏ ဘဝအတွက် အရာရာထိ ကျေးပေးခဲ့သည်။ စိမ့်မေးခဲ့သည်။ ဖေဖေမေတ္တာများကို ငွေလေး သိနေရလေလေ ဖေဖေကို နှမြောစွာ ကြေကွဲစွာ တမ်းတနေမိ လေပါ။

ဖေဖေရေဟု ရင်ဖွင့်အော်ဟစ်တမ်းတလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကို ငွေလေး စိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ်ရက် ငွေလေး အရမ်းကို ဝိုကြွေးကာ တမ်းတခေါ်ငင်နေတာကိုမြင်လျှင် ငွေလေး မွေးနေ့အတွက် ပျော်အောင်စိမ့်ထားလေသည်။ ဒက်ဒီ နှင့်ကိုကိုတို့ စိတ်မကောင်းပဲဖြစ်ကြရှာချေမည်။ ငွေလေး ပျော် တာကို မြင်ချင်ပါသည့် ဒက်ဒီနှင့် ကိုကိုကို စိတ်မထိခိုက်စေချင် ပါ။ မျက်ရည်ကို ထိန်း၍ ကားသော့လေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ကို

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ပြောမိသည်။ ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲ ကျေးဇူးတင်စွာပဲကလေး တိုးဝင်တော့ ဒက်ဒီ ငွေလေးတွေကို ဖွဖွသပ်ပေးပါ၏။

“ဒက်ဒီသမီးလေး ဘဝမှာ အမြစ်တံချမ်းမြေ့စွာနဲ့ အောင်မြင်မှုများစွာကို ပိုင်ဆိုင်နေသူလေးအဖြစ် မွေးနေ့ များစွာကို ဖြတ်သန်းကျင်းပနေနိုင်ပါစေကွယ်”

ဟု ဒက်ဒီဆုပေးသည်။ ငွေလေး ကိုကိုကို ကြည့်လိုက် တာ ကြည့်နူးမျက်ရည်ဝဲလျက် မူပိုင်အေးချမ်းသည့် အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေတာကို မြင်ရပါ၏။

ဤနှစ်ဦးပိုင်းမှာကတည်းက ငွေလေးကို ကားမောင်း နိုင်စေကာ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကဒီစေရအောင် ဒက်ဒီ စိမ့်ထား တာကို ခုမှ ငွေလေး ဘာကြောင့်ဆိုတာ နားလည်လိုက်ရပါပြီ။

ဤမျှ အေးချမ်းပြည့်ဝပါသည့် မေတ္တာရိပ်မှာ ငွေလေး နှင့်ရသည်မို့ ငွေလေး၏ဘဝသည် ကံကောင်းခြင်းအတိဖြစ် တည်ရချေသည်ဆိုတာ ငွေလေး နားလည်ရပါ၏။

ထိုအခိုက် ခြံတွင်းသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာပြီ။ နုနုနုနှင့် ဦးတို့ လာကြပြီဆိုတာ သိရပါ၏။ ပေါ်တီကိုအောက်ဆီမှာ ဒက်ဒီ နုနုနုနုရပ်လိုက်ကာ...

“ဟယ်...လှလိုက်တာ၊ သတို့သမီးကျနေတာပဲ”

ဟု လွတ်ခနဲ ထုံးစံအတိုင်း လှမ်းနောက်လိုက်သည့် ဦး၏ အသံကို ကြားရ၏။ အသံအရင်ကြားပြီးမှ လူက ကား ကောင်းလာသည်။

လူကြီးတွေရှေ့ နောက်ပြောင်လိုက်မိတာမို့ ပါးစပ်
ပြဲသွားကာ ကိုယ်ရှိန်ပြန်သပ်၍ ရီရီဦးမျက်နှာငယ်လေးဖြင့်

“ကန်တော့...ကန်တော့”

ဟု ထုံးစံအတိုင်းပဲ လွှတ်ခနဲ ပြောပြန်၏။

“ဟယ်...မွေးနေ့ရှင်ကို နင်က စားကောင်း
သောက်ကောင်းအောင် ခုကတည်းက အရင်ကန်တော့
နေပြီပေါ့လေ”

ဟု ကျစ်ဆံ့မီးနှစ်ခွ၊ အရပ်ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် မျက်မှန်
တဝင့်ဝင့်ဖြင့် နုနုနွယ်နောက်လာတော့...။

“ဟင်းနုနွယ်မနော်...ငါ ဟင်းချိုချက်သောက်ပစ်
လိုက်ရ”

ဟု ရီရီဦး ပြောသည့်အဆုံးမှာ ငွေလေးရယ်လိုက်မိ
၏။

စောစောက ဝမ်းနည်းရှိန်လေး မစင့်တစင် ပျောက်
လျက် ရယ်လိုက်ပါသည့် ငွေလေး၏ အပျော်မျက်နှာလေး
ကြည့်နူးစွာ ကြည့်လိုက်မိရသည်က အေးချမ်းခန့်ပါတည့်
ပါးချိုင့်ခွက်လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ယုံမျစ်စဖွယ်လေး ရယ်
ပါသည့် ငွေလေး။

စောစောက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာပုံလေးဖြင့် မျက်ရှည်
တလဲ့လဲ့လည်နေသမျှကလည်း မျက်ဝန်းအိမ်မှာရှိနေဆဲ။

ဪ...မျက်ရှည်လဲ့နေသည့် မျက်ဝန်း၏ အရှင်သ
မလေးထံမှာ ဖေးတင်နေပါသည့် အပြုံးမျက်နှာလေးသည် အ

ရားများဖြင့် တည်မြဲနေဆဲပါတကား။

ထိုအလှတရားများ၏ အရှင်သခင်သည် သူ၏နှလုံးအိမ်
ပိုင်စိုးနေပါသည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေချေသည်ဆိုတာကိုတော့
နှလုံးသားမှသာ သိနေရပါချေသည့်အဖြစ်။

ဪ...သူ၏ နှလုံးသားမှာသာရှိနေရပါသည့် အချစ်
တည့်။

“ငွေလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

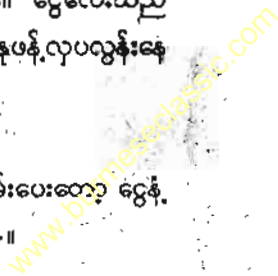
လေးလေးသိန်းမှ အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်လှလှတွေချည်း
အရေးထားပါသည့် ပန်းစည်းကြီးကို ပြုံး၍ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်း
လာရင်း ပေးတော့ ငွေနဲ့သာ ကြည့်နူးကျေးဇူးတင်စွာပဲ ယူ
လိုက်ရပါ၏။

အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်တွေနှင့် ဖွေးဥနစင်စွာ လှပလွန်း
နေပါသည့် ငွေနဲ့သာကို သူ တစ်ချက် ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။

ဪ...အဖြူရောင်နှင်းဆီများထက်ပင် သူ၏ ငွေလေးသည်
၍ နုညက်နူးညံ့နေချေသည်တကား။ ပို၍ နုဖန်လှပလွန်းနေ
ချေသည်ကောလေ။

“ဒါက ငါတို့လက်ဆောင်”

ဟု မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ထွဲ ကမ်းပေးတော့ ငွေနဲ့
နုနုနွယ်နုနှင့်ရီရီဦးကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ...။

“မလိုပါဘူးဟယ်”

“ဟု တိုးဖွဖလေး ပြောတော့ ရီရီဦးမှ မျက်မှန်လေး အသာလက်ညှိုးလေးဖြင့် ပင့်၍...”

“နှင်ကလဲ အသာလေးယူထားစမ်းပါ။ နင့်အခန်း ထဲရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ဟယ်။ ငါတို့ ဘိုင်ပြတ်နေတယ် ဟာ။ အထုပ်ကြီးကိုပဲ လှအောင် ကြိုးစားထုပ်ထားကြရ တာ။ အထဲမှာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်တန်ဖိုးကြီး တာ မဟုတ်ဘူးဟာ”

ဟု ဘေးက မကြားအောင် အသံလေးအုပ်၍ပြောလေ ငွေနှံ့သာ ရယ်မိပါပြီ။ ဘယ်တော့မှဆို အစားပုတ်ကြသည့်အထဲ ကြောင့် အမြဲ မုန့်ဖိုးပြတ်လပ်နေတတ်ပါသည့် သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါလားလေ။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ မုန့်ဖိုးကို တစ်လစာပုံ လဲဆန်းတာနှင့် ယူထားနေကျ နှစ်ကောင်ပါ။ ပိုက်ဆံလေး လေး စုဆောင်းကျင့်လေးရှိအောင် မိဘက မုန့်ဖိုးကို တစ်လ သဘောဖြင့် ကြိုပေးထားလေသမျှ လဝက်ကျိုးလျှင် ပိုက်ဆံပြ လပ်စပြုလာတတ်သည့် နုနုနယ်နှင့်ရီရီဦးကို ငွေလေးကပ် အ မုန့်ဖိုးကိစ္စ ဆက်ရှင်းပေးရစေပါ။ ခုလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင် ထုပ်တွေဘာတွေနှင့် နှစ်ကောင်သားလာတော့လာကြသည့်။ အ နှင့်ကိုကို၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးတို့ လေးလေးသိန်းတို့ အမြင် လက်ဆောင်ထုပ်တွေဘာတွေနှင့်လာသည့်အချိုးကို အကျဉ်း ချိုးလာကြပေမယ့် အထဲမှာတော့ ဘာပါလားလဲ မသိ။ ထို လဆောင်မပါဘဲ လာရမှာကျတော့လည်း ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကို

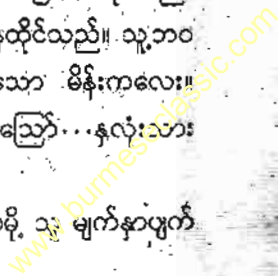
နေကြပုံရသည့်နှစ်ကောင်ပါတာည့်။

မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ငွေ နှံ့သာ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကို မော့ကြည့်၍...

“ဒက်ဒီနဲ့ကိုကိုကို ဒီဧည့်ခန်းက ဆိုဟမှာပဲ ထိုင်ပေး ပါနော်၊ ငွေလေး ကန်တော့ပါရစေ”

ဟု မွေးနေ့မှာ ကန်တော့လိုစေလေးဖြင့် ပြောတော့ ဒက်ဒီ သူ့ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုင်လိုက်ဆိုသည့် သဘော။ ငွေလေး၏သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ကန်တော့ခံရမှာကို ဣတော့ သူ ရက်သည်ပေါ့။ ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက် ငွေ လေးနှင့်တူတူ အိမ်ကို ယခင်တုန်းကလည် လာဖူးကြသည့်ပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေဆို စကားမင်မပြောခဲ့ဖူး။ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားသဘော ဖြင့် ဝတ္တရားကျေ တစ်ချက်လောက်ပဲ ပြုံးပြလိုက်ခဲ့တာမျိုးမျိုး ရှိ ခဲ့သည်။ ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို ငွေလေး၏ ထိုကိုဟု ငွေလေးနယ်ပင် ခင်မင်ချင်ကြမုန်းတော့ အရမ်းကို အဖြစ် ထင်းစင်သော မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေနှင့်ပင် သူ သိခဲ့သည်ပါ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ အဘယ်မိန်းကလေးတွေနှင့်မျှ အရောတဝင် နေခဲ့။ ငွေလေးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တမြတ်တန်းလည်း ချစ်ကြင်သည်။ တရင်းတန်းလည်း ပြောဆိုနေထိုင်သည်။ သူ့ဘဝ မှာ ငွေလေးသည်သာလျှင် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေး။ သူ၏ ချစ်မြတ်နိုးရပါသည့် ကြွေလေး။ ခြောက်...နလုံးသား ကြွေရုပ်လေးပါတာည့်။

ခု သူစိမ်းရှေ့မှာ အကန်ထောခံရမှာမို့ သူ မျက်နှာပွက်

ပျက်ဖြင့်...။

“ဒက်ဒီပဲ ကန်တော့ပါ ငွေလေးရယ်”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေးမျက်နှာလေး အိုကာ အတင်း သူ့ကံကိုဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်မို့ ဘယ်တော့မဆို ငွေလေးအလိုကျ စိတ်ရှည်အလိုလိုက်ပေးနေရသည့် အကျင့်က ပုံအေအချိုးတကျ ဖြစ်နေချေသည်မို့ ဆိုဟထဏ်မှာ မျက်နှာပူဖြင့် ထိုင်လိုက်ရသည် ပါပဲ။

အရမ်းကို အနေတည်ကြည်သော အေးချမ်းခန့်ဆိုသည့် ရှေ့နေလောင်းလျာလေးကို နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦးတို့ကလည်း ငွေလေး နွယ်ပင် အစ်ကိုတစ်ယောက်ပမာ စိတ်ထဲက ခင်မင်ရင်းစွဲရှိနေတာ မို့...။

“ငွေလေး ငါတို့လဲ ကန်တော့ချင်တယ်ဟာ၊ ဒီနေ့

ငါတို့မွေးနေ့လဲဖြစ်နေတယ်ဟာ၊ ငါရော ရီရီမြူးရော”

အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် ရီရီဦးကို ရီရီမြူးဟု သူတို့ခေါ်နေတတ်တာ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို လူကြီးတွေရှေ့မှာ အခေါ်ခံရတော့ ကြားသွားမှာ စိုးစိတ်ဖြင့် မျက်မှောင်လေးကုတ် ကွေး၍ ရီရီဦး နုနုနွယ်ကို ကြည့်သည်။ ငွေလေးမှ နင်းဆီပန်း စည်းကြီးကို စားပွဲထက်မှာ သွားတင်နေတာမို့ လိုက်ပြောကြဆိုကြ ဖြစ်နေရတော့ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ထိုင်နေသည့်နေရာနှင့်တော့ လောလောဆယ်မှာ နည်းနည်းလှမ်းနေသည်လေ။ ဒါကြောင့် ရီရီဦး နည်းနည်းရင်ထဲ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သွားရပါသည့်အဖြစ် ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကို ငွေလေး ခေါ်သလိုပဲ ကွယ်ရာမှာ နုနုနွယ်

နှင့် ရီရီဦးတို့က လိုက်လိုက်ခေါ်နေကျပါ။ ဒက်ဒီနှင့် ဗစ်တိုးရီး သားမှာ တိုးကြလျှင်လည်း ကလေးတွေလိုပဲ ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီနှင့် နှုဲနေကျ ခေါ်နေကျပါ။

အန်ကယ်ဦးပြည်စိုးကတော့ ရီရီဦးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆို သမီးတွေလိုပဲ ချစ်ကြတာ ရီရီဦးတို့ အသိပါ။ ခုလည်း တိုကိုလူတည်ကြည်ကြီးကို နောက်ချင်စောဖြင့် နုနုနွယ်မှ လိုက် အန်တော့မည်တက်က လုပ်နေခြင်းပါ။

“ဟေ့...ဟေ့...လူကြီးတွေရှေ့မှာ ငါ့ကို ရီရီမြူး

လို့ မခေါ်မိစေဖို့ သတိကျပ်ကျပ်ထားပါ ဟင်းနုနွယ်မ နော်၊ ငါ နင့်ကို သတိပေးထားပါရဲ့”

ဟု ရီရီဦး ခပ်တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နုန်းနေတော့ နုနုနွယ်ခပ် တိုးတိုးရယ်သည်။

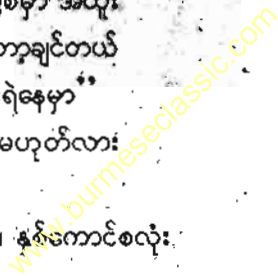
“အေးပါ၊ မခေါ်မိစေရပါဘူး ရီရီမြူးရယ်၊ စိတ်ချ

ဒီမှာ မိငွေနဲ့သာ ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါတို့လဲ ဒီနေ့ မွေးနေ့ဖြစ်နေကြတယ်ဟာ၊ ငါတို့လဲ ကန်တော့ မယ်၊ နင့်ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုကို”

“အေး...ဒါတော့ ကန်တော့မှကို ဖြစ်မှာ အထူး သဖြင့် ကိုကို ဦးတည်ကြည်ကြီးကို ကန်တော့ချင်တယ် ဟာ၊ သူက ရှက်တတ်တယ်၊ မျက်နှာကြီးရဲနေမှာ”

“အေး...နင်က မရှက်တတ်ဘူး မဟုတ်လား ဟင်းနုနွယ်”

ဟု ပြောနေတော့ ငွေလေးရစ်သည်။ နှစ်ကောင်စလုံး

မွေးနေ့မဟုတ်ဘဲ ပြောနေကျမှန်းလည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ တာ
၍လည်းရမှာ မဟုတ်ဟု တွေးကာ...

“ကန်တော့ချင်ကန်တော့လေ”

ဟု ပြောလိုက်မိရသည်က ကိုကိုထိုမျှအထိ အရမ်းကို
အနေခက် ရှက်မည်မှန်း မသိ၍ပါ။ တကယ်တမ်းသုံးယောက်
စလုံးကန်တော့ဖို့ ထိုင်လိုက်တော့ ကိုကို ပျာပျာသလဲကြီး ထရပ်
ကာ...

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ငွေလေးပဲ ကန်တော့မှာ
မဟုတ်လား၊ သူတို့ကန်တော့ကြမလို့လား၊ ဘာလို့
ငွေလေးက ရောကန်တော့ခိုင်းရတာလဲ”

ဟု အနေခက်ခက်နှင့်ရှက်သမျှ မဖုံးနိုင်မထိန်းနိုင်ဘဲ
လတ်တကာကာဖြင့် ရှိနေခိုက်...

“ဒီနေ့ နွယ်နဲ့ ရီရီဦးတို့ မွေးနေ့လဲဖြစ်နေလို့ပါ
ကိုကိုရဲ့၊ တကယ်က ကန်တော့ချင်တာ ကြာပါပြီ”

ဟု ကလေးလိုပဲ မော့ပြောနေပါသည့် နုနုနွယ်ကို တစ်
လှည့်၊ ကလေးတွေကို ပြုံးကြည့်နေပါသည့် ဒက်ဒီကိုတစ်လှည့်
သူကြည့်နေရစဉ်ခိုက်မှာပဲ ချာတတ်သုံးကောင်စလုံး သူ့ကို တကယ်
ပဲ ကန်တော့ကြလေသမျှ ခံလိုက်ရသည်က အေးချမ်းခန့်ပါတည့်
ဒက်ဒီကတော့ ဆုတွေတာတွေပေးနေသည်။ သူကတော့ ငွေလေး
ကို မျက်မှောင်ကြီးတွန့်၍ ဘာလို့ နုနုနွယ်တို့ကို တူတူခေါ်ရတာ
လဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ခပ်စူးစူးကြီး ကြည့်မိရပါ၏။

နောက်တော့လည်း မွေးနေ့ကိတ်ထက်မှ ဖယောင်းတိုင်း

သေးသေး ရောင်စုံလေး ဆယ်ရှစ်တိုင်ကို ငွေလေးကမူတီး မွေးနေ့
ကိတ်လှီးနှင့် အားလုံးဝေစည်ချမ်းမြေ့စွာ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်
လေးကို လုပ်ဖြစ်ပါ၏။ အဖြူရောင်ပိုးဝတ်စုံလေးနှင့် အရမ်းကို
လှနေသည့် ငွေလေးကို သူ ငေး၍သာ ကြည့်နေချင်တော့သည့်
အဖြစ်။ မွေးနေ့ကိုတ်လှလှကြီးထက်မှ ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်လေး
တွေကို မှုတ်နေပုံလေးကလည်း လှနေသည်မိပဲ။ မွေးနေ့ကိတ်
ကို လှီးနေသည့်သွင်ဟန်လေးကလည်း ချစ်စရာ ချစ်စရာလေး
ဖြစ်နေသည်တည်း။ အို...သူ၏ ငွေလေးသည် အမြဲတမ်း လှနေ
သည့် ငွေလေး။ လှုပ်ရှားပြောဆိုသည့် မူရာလေးကလည်း လှနေ
သည်။ ငြိမ်သက်နေလျှင်လည်း အရပ်လေးနုယုံလှနေလျက်။ ပြော
ဆိုနေလျှင်လည်း သော့ပေးထားသည့် အရပ်လေး စကားပြော
နေသည့်နယ်ပင် သူ ထင်လိုက်မိရသည့်အဖြစ်။

လေးလေးသိန်းပေးထားပါသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်
နှင့်ဆီပွင့်လေးနှစ်ပွင့်ကို ဆံကျစ်ရှည်ကြီး၏ အရင်းဘက် ထိပ်
လေးမှာ ထိုးပန်ထားတာမို့ ကလေးလေးနှင့်ပို၍တူနေသည်။ ပို၍
ချစ်စရာကောင်းနေသည့်အဖြစ်။

တကယ်တော့ သူ၏နလုံးသားမှ မြတ်နိုးရလွန်းပါသည့်
ကြွေရုပ်လေးသည် သူ၏ဘဝတွင် အစဉ် ငေးကြည့်နေချင်ရပါ
သည့် ကြွေရုပ်လေးဖြစ်နေချေသည်တကား။ မွေးနေ့ကိတ်ကို ဒက်ဒီ
ထံ အရင် တရိတသေလေးပေးပြီး နောက်ထပ်ကိတ်မုန့်လုံးလေး
ကို သူထံ ငွေလေးပေးလာပါ၏။ သူ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့်အခါ
နောက်တော့ ဒေါ်ကြီး၊ လေးလေးသိန်း၊ ပြီးလော့ ငွေလေး၏

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် မုန့်တွေယူကြစားကြနှင့် အသံလေးတွေ ဝေစည်လျက်ရှိကြပါ၏။

ဒေါ်ကြီး ဖုတ်ပေးပါသော မွှေးနေ့ကိတ်ကလည်း အရမ်းကို ကောင်းသည်ပါပဲ။ သစ်သီးစုံ၊ ဖျော်ရည်နှင့်ကိတ်ဖြင့်ပဲ အတော်ကြီး ဝိုက်ထဲအစုံလာသည်မို့...။

“ခဏနားမယ်၊ နောက်မှ စားမယ်”

ဟု နုနုနယ်ပြောလာတော့ ဒက်ဒီရယ်သည်။ ကလေးတွေပျော်နေကြသည်ဟု ကြည်နူးစွာရယ်ရှာခြင်းပါ။

“အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သမီးလေးတို့နေကြ၊ နေ့လယ်စာ ဒီမှာစားကြ၊ ညနေမှ ပြန်ကြပေါ့၊ ဒက်ဒီတော့ အပေါ်ထပ်ခဏတက်နားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ သူ့ဘက်ကိုလှည့်၍...။

“သားလဲဒက်ဒီနောက်ကို လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဒက်ဒီ ပြောပို့ရှိနေတယ်၊ သမီးငွေလေး သူငယ်ချင်းတွေကို ဂရုစိုက်၊ ပျော်ပျော်လဲနေ၊ ဒက်ဒီသမီးလေး မွှေးနေ့မှာ ပျော်နေတာကို ဒက်ဒီ ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးတယ်၊ ကဲ...ကဲ... သမီးလေး အခန်းမှာ ခဏနားချင်နားကြ”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှ တက်သွားတော့ သူ နောက်မှလိုက်သွားရပါ၏။ ဒက်ဒီ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်ဟုတော့ သူ တွေးမိရပါ၏။

“ညနေမှပြန်ရမှာဆိုတော့ ညနေစာလဲ စားသွားရင်

ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ရီရီဦး၏ ခပ်တိုးတိုးပြောသံကိုတော့ သူ ကြားဖြစ်အောင်ကြားမိရသည်မို့၊ လှေကားထစ်တွေ နင်းတက်နေရာမှ ဖြတ်ခနဲ လှည့်၍ ငွေလေးကို ကြည့်မိကာ လွတ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်မိရပါ၏။ ပျော်ပျော်နေနေဟု မှာသော အကြည့်လည်းမည်သည်ပါပဲ။

သူ ဒက်ဒီအခန်းထဲရောက်တော့ ဒက်ဒီထိုင်ခိုင်းသည့် ဆိုဖာရည်ကြီးမှာ ထိုင်ရပါ၏။ ဒက်ဒီ သူ့ကို အတန်ကြာ ကြည့်သည်။ နောက်တော့ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်ကာ ပြင်ဝကို ငေးကြည့်နေ၏။ နောက်တော့မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ဒက်ဒီကို ရိုက်လိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့ကို ဒက်ဒီကြည့်လာသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကာ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လာပါ၏။

“ဒက်ဒီအတွက် ငွေလေးဟာ သမီးလေးပါပဲသား၊ ကိုဘမိုဟာ ဒက်ဒီလက်ထဲကို ဘယ်လိုမှ နောက်ဆဲမငင်ဘဲ စိတ်ချလက်ချကြီးကို အပ်သွားတဲ့ ကလေး၊ လိမ္မာရေးခြားလဲရှိတဲ့ ကလေး၊ ဘဝလေးကလဲ ကရုဏာသက်စရာကလေး၊ ဒီကလေးကို ဒက်ဒီလက်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းလာစေခဲ့တယ်၊ ခု ငွေလေးရဲ့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ၊ ကိုဘမို မှာခဲ့သမျှကိစ္စတွေထဲက ဒက်ဒီမနေ့က ငွေလေးကို မြပန်းဝေခြံနဲ့အိမ်ကြီးကို ခေါ်သွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုနဲ့ လုပ်ကိုင်ဖြည့်ဆည်းခဲ့ပြီ၊ ခု ဒက်ဒီနောက်ထပ်တစ်ခု ပြောစရာရှိလာတယ် သား၊ ဒီကိစ္စ

မှာကျတော့ သားကို ဒက်ဒီ ပြောဖို့လိုအပ်လာတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ သူ အကဲခတ်သလို ဒက်ဒီကို ကြည့်မိသည်။ သူ့ နားလည်းမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုပြောဖို့ရှိလာပါသလဲ။ ဒက်ဒီ၏ မျက်ဝန်းတွေ ကြည်စင်စွာ ကြည်နူးရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်လို့ သူထင်၏။ ထို့အတွက် ဒက်ဒီပြောလာမည့် စကားသည် စိတ်ချမ်းမြေ့စေမည့် စကားဆိုတာကိုတော့ သူ ဓာဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်ရိပ်စားမိလာရပါ၏။

“ဒီအဖြစ်ကို ဒက်ဒီကလဲ လိုလားနေတာ အမှန်ပဲသား။ ဒါပေမဲ့ ကလေးချင်း ကလေးတွေကို အသိပေးမှ ဖြစ်ချေမှာမို့ ဒက်ဒီ ခုဖွင့်ပြောရမှာပါ။ ဒီအဖြစ်ကို ကိုဘမို့ တစ်ယောက်တည်းကသာ မဟုတ်ဘူး။ ဒက်ဒီကလဲ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းကြီးစွာနဲ့ ဖြစ်တည်လာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတာ အမှန်ပဲ ခန့်လေး။ ဒက်ဒီ ပြောမယ်။ ခန့်လေးကို ငွေလေးနဲ့ နေရာချပေးချင်တယ်။ ဒါ ကိုဘမို့ကလဲ ဒက်ဒီမှာလဲ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာလဲ သမီးတစ်ယောက်ရှိနေတာမို့ တစ်နေ့ အရွယ်ရောက်လာရင်ဖြင့် နေရာချပေးပါလို့ သူ မကွယ်လွန်မီမှာ ပြောခဲ့ရှာသလို ဒက်ဒီကလဲ လက်ခံခဲ့တယ်။ ကိုဘမို့ဟာ သမီးလေးအတွက် အစစ စိတ်အေးရအောင် အားလုံးစီမံထားရစ်ခဲ့တာပါ သား”

ဟု ပြောလာတော့ သူ့ရင်တွေ အဆမတန် လှုပ်ရှားလာသည်။ ကြည်နူးခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ရင်ထဲ အေးမြချမ်းငြိမ်း

ခြင်းတို့ဖြင့်လည်း ဝိတ်ပိတ်ဖုန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ ကြည်နူးခြင်းသည် ဖြုတ်ချည်းပြန်၍ လွင့်စင်သည်သို့ ခံစားရပြန်၏။

သူ သက်ပြင်းရှိက်ကာ ထရပ်လိုက်တော့ ဒက်ဒီမျက်နှာတစ်ချက် ပျက်ချင်သည်။ သူ့ ငြင်းပယ်လိုသည့်ဆန္ဒဖြင့် ခေါင်းခါလေခြင်းဟု ဒက်ဒီ စိုးရိမ်ကြီးခြင်းလည်း ဖြစ်နေပုံရပါ၏။ သူ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရမိပါ၏။ လှမ်းလင့်မြင်နေရပါသည့် စံကားထင်တန်းဆီသို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ ရင်တွင်းမှာ ဖြစ်တည်အပ်ပါသော ချစ်ခြင်းများစွာကို ထိုစံကားပင်တို့က သိကြပါလေသည်။ ဪ... စံကားပွင့်လေးတွေကလည်း သိကြပါချေသည်။ ပန်းနုလေးပြေနေတို့သည်လည်း သိကြပါလေမည်ကော ငွေလေးရယ်။ ငွေလေးအတွက် ပန်းသရဖူလေးတွေ၊ ပန်းလက်ကာကလေးတွေ၊ ပန်းလည်ဆွဲလေးတွေ ရွေးသီရာနေရာလေးကလည်း သိကြချေမည်သာတည်း။

ဒါပေမဲ့ သူ ငွေလေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရမည့်အဖြစ်ကို ကြည်နူးစွာ လိပ်ပြာသန့်သန့်ဖြင့် လက်ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ ဟုတ်သည်။ လိပ်ပြာသန့်သန့်ဖြင့် သူ၏ ချစ်ခြင်းကို သူ အသိဆုံး။ သူ၏ ငွေလေးအပေါ် ထားရှိအပ်ပါသော ချစ်ခြင်းသည် ငွေလေးကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းသက်သက်ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းမည်မြဲနေခြင်း။ အခြား ဘာမျှမရှိ။ မပတ်သက်။ ငွေလေး၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုနှင့်လည်း မပတ်သက်။ ငွေလေးချမ်းသာလာကို မျှော်မူဘဲ ဒက်ဒီပြောသည့် စကားတွေကြားရမှ သူ ပန်းဆသိမြင် နိုင်ခဲ့ရသည်အဖြစ်။

သူ၏ ငွေလေးသည် သူ၏နှလုံးအိမ်တွင်းမှာ ကာကွယ်
ကြာရှည်စွာ မြတ်နိုးတွယ်မက်စွာ ရှိနေပါသည့် သူ၏ ကြွေရံ
လေးအဖြစ်သာရှိနေခြင်းသက်သက်ဖြစ်ပါ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးဟာ သားတို့
အရိပ်မှာ သားတို့ကို အားကိုးပြီး နေနေရတဲ့သူလေးဖြစ်
နေတယ်။ သူ့ဆန္ဒက အရေးကြီးပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီ
ကျေးဇူးကြောင့် သားကို မငြင်းပယ်ရဲဘဲ လက်ခံလိုက်
ရတာမျိုး မဖြစ်အပ်သလို ဖြစ်လဲမဖြစ်ချင်တာ သားရဲ့
ဆန္ဒပါ။ ပြီးတော့ ငွေလေးဟာ အတော်ကြီးကို အမွေ
အနှစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် ချမ်းသာတဲ့မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်နေတယ် ဒက်ဒီ၊ သား ငွေလေးကို လက်
ထပ်တာဟာ အဲဒီချမ်းသာခြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်နေတယ်
လို့ အထင်ခံရမှာကို လိပ်ပြာမသန့်ဘူး ဒက်ဒီ၊ ပြီးတော့
ကျေးဇူးတရားကို အပိုင်အနိုင်ကိုင်ထားပြီး လက်ထပ်ယူ
တယ်လို့လဲဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ပါတယ်”

ဟု သူပြောတော့ ဒက်ဒီ သူ့ဘေးမှာ လာရပ်သည့်
သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လာပါ၏။ ပြုံး၍ သားဖြစ်သူ
ကြည့်သည်။ ပန်းကိုလည်း ပုတ်လိုက်ရင်းမှ...

“သားဟာ ဒက်ဒီသားပါကွယ်၊ ခန့်လေးရဲ့ ရင်
ထဲကို ဒက်ဒီ မမြင်ရင် အဲဒီရင်ထဲက စာလုံးတွေ၊
စကားလုံးတွေကို ဒက်ဒီမှ မမြင်ရင် မဖတ်တတ်ရင်၊
ဘယ်သူက မြင်မလဲ ဖတ်တတ်နိုင်စွမ်းမလဲ သား”

ဟု ဒက်ဒီ ပြောလာတော့ သူတစ်ချက် အနေခက်ချင်
၏။ ရှက်ချင်၏။ မျက်နှာထားရခက်လျက် မျက်နှာကို တတ်နိုင်
သမျှ ခပ်လွဲလွဲပြုရသည်က ရှက်စိတ်သည်းနေရွေ့ပါ။

ဖေဖေသည် သားဖြစ်သူ၏ နှလုံးသားကို သိမြင်နေနှင့်
ခွဲချေသည်တကား။

ဖခင်ရှေ့တွင် အနေခက်စွာ ရှက်စိတ်ဖြင့် သူ ခေါင်းငုံ့
ချလိုက်မိရပါ၏။

တကယ်တော့ သူသည် ငွေလေးကို မြတ်နိုးစွာချစ်နေမိ
သည်ဆိုရာ၌ သံယောဇဉ်ကြီးစွာချစ်ရပါသည့် အချစ်။ ကြင်နာစွာ
ချစ်ရပါသည့် အချစ်။ သနားစွာချစ်ရပါသည့် ကရုဏာ။ စိတ်
အေးချမ်းစေလိုသည့် ဇောဖြင့် အလိုလိုကိစိတ်ရှည်ပေးတတ်မြဲဖြစ်
နေပါသော ဖြည့်ဆည်းခွင့်လွှတ်တတ်ပါသည့် အချစ်များဖြင့် နက်
နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီးချစ်နေမိရချေသည်မို့ သူ၏ ချစ်ခြင်းများကို ဒက်ဒီ
သိမိချေသည်သာ။

ဒက်ဒီ သူ့ပန်းကို ချစ်စနိုးပုတ်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း
သံပွပ္ဖလက်ဖြင့် ဆံစတွေ့ကြားထဲ ထိုးသွင်း၏။ ရယ်သံခပ်တိုးတိုး
ဖြင့် ဒက်ဒီရယ်သည်ကိုက သူ အနေကျနေသမျှ နည်းနည်းသက်
တော့သက်သာ ဖြစ်လာစေအောင်ပါ။

“စောစောက သားပြောတဲ့စကားတွေကို ဒက်ဒီ
နားလည်ပါတယ်။ အချုပ်ဆိုရရင် ငွေလေး သားနဲ့ဒက်ဒီ
တို့အပေါ် အထင်လွဲမှာကို စိုးရိမ်တယ်မဟုတ်လား၊
သားရဲ့ချစ်ခြင်းကို အထင်လွဲသွားမှာ အဖြစ်မခံနိုင်တာ

မဟုတ်လား။ ဒါ လေးလေးနက်နက်ထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးသူတွေမှာ ဖြစ်တည်ခံစားရတတ်တဲ့ စိုးရိမ်စောပဲ သားကိုယ်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို အဖွဲ့နဲ့ပဲမခံချင်တာကြောင့်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခု ဒက်ဒီ သားကို ငွေလေးနဲ့ နေရာချပေးလိုတဲ့ဆန္ဒဟာ ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်ဘူးလေ။ ငွေလေးရဲ့ဖေဖေကိုယ်တိုင်က အလေးအနက် မှာခဲ့တဲ့ကိစ္စ ဆန္ဒ၊ ငွေလေးလဲ နားလည်မှာပါ။”

ဟု ဒက်ဒီပြောတော့ သူ့ သက်ပြင်းရွိုက်သည်။ ဒက်ဒီကို စိုးရိမ်တကြီး ပြောမိသည်က...။

“မဟုတ်သေးဘူး ဒက်ဒီ။ ငွေလေးဆန္ဒမပါဘဲ အားနာလို၊ မငြင်းရဲလို၊ မငြင်းရက်လို လက်ခံလိုက်ရတာမျိုး ဖြစ်မှာကို သား စိုးရိမ်တယ် ဒက်ဒီ”

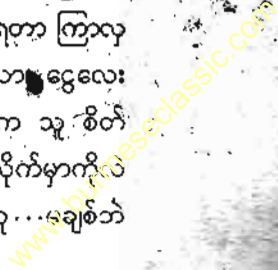
ဟု အလောတကြီး ပြောမိရစဉ်ခိုက် သူ့အသံတွေ နေသည်။ ငွေလေးနှင့် ဝေးမှာကို ဝေးရမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်ချားနေရပါသော သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ငွေလေးနှင့် လက်ထပ်ကိစ္စကို အလွယ်တကူ ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘဲ ငြင်းပယ်ခြင်းတစ်ခုနဲ့ပင် နှုတ်ခွင့်ရယူဖို့ စကားတွေကို ပြောနေရသည့်အတွက် သူ၏နှုတ်ခွင့်တွေမှာ ပြုန်းပြုန်းမကြေလျှင် မည်သို့ မကြေဘဲ ခံနိုင်စွမ်းမရှိလဲလေ။ နှလုံးအိမ်ကို ထုတ်ပေးရသည်သို့ သူ ခံစားနေရသည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ချစ်ခြင်းသန့်သန့်စင်စင်ကို အစွန်းထင်သည့်နှယ်ပင် ငွေလေး၏ မချစ်ဘဲ လက်ခံသည့်အဖြစ်ကို သူ၏နှလုံးအိမ်က လက်မခံနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်က အမှန်

“သားကြောင့် ငွေလေးစိတ်ဆင်းရဲမှာကို သားစိုးရိမ်တယ် ဒက်ဒီ။ သူ...သူ...မချစ်ဘဲ သားကို လက်ထပ်လိုက်မှာကို သား အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ ဒါဆို သူနဲ့သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သေဆုံးနေတဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုနဲ့ တည်ဆောက်ထားရသလို ဖြစ်နေမှာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲလက်ထပ်ထားတဲ့ဖခီးသည်ကို ကြည့်ပြီး သားရဲ့နှလုံးသားလဲ ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားရင်း သေဆုံးနေရသလိုဖြစ်နေမယ်။ ငွေလေးဘက်ကကျတော့လဲ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ကျေးဇူးမျက်နှာထောက်ပြီး ဖခင်စကား နားထောင်ပြီး လက်ထပ်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်နေရင် သူ့ နှလုံးသားလဲ သေဆုံးနေသလို ဖြစ်နေမှာပဲ ဒက်ဒီ”

ဟု ပြောရင်း သူ ခေါင်းခါသည်။ ထိထိခိုက်ခိုက်လည်း ဒက်ဒီကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်တွေပတ်လာနေပြီ။

“အဲဒီလို ငွေလေးတစ်မျိုးထင်မှာကို တွေးပြီး စိုးရိမ်ချောက်ချားရင်း သားရဲ့ နှလုံးသားနဲ့သားဟာ အမြဲတမ်း ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီ ဒက်ဒီ။ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သား ငွေလေးကို ချစ်တဲ့စကားကို မပြောရနိုင်တာက သူ့ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလွန်းလို့၊ ပြီးတော့ သူ ငြင်းလိုက်မှာကိုလဲ လန့်နေရလွန်းလို့ဖြစ်နေသလို၊ သူ...သူ...မချစ်ဘဲ

လက်ခံလိုက်မှာကိုလဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလို့ပါပဲ
ဒက်ဒီ”

ဟု ပြောလိုသမျှစကားတွေကို မျိုသိပ်ကာ သူကျဉ်း
လှောင်ပိတ်နေသူတစ်ယောက်၏ ကြေကွဲမှုများဖြင့် ခြေလှမ်း
ကြီးနှင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာမိခဲ့ရပါပြီ။

ငွေလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ အကြောက်အကန်
ဆန်ချောက်ချားနေသော နှလုံးသား၏ ငိုကြွေးသံကို သူ ကြား
ရသည်သို့ရှိ၏။ ထို့နယ်ပင် ငွေလေး၏ အထင်လွဲမှုကို ခံနိုင်
မရှိသော သူ၏ ချစ်ခြင်း။

သူ၏ နှလုံးအိမ်နုနုစင်စင်ကပင်လျှင် ငွေလေးကို
ထပ်လိုသည့် မျှော်လင့်ခြင်းများကို ရုပ်တန်ပစ်နေစေကြချေ
ကောလေ။ သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေရသည်က ရူးသွပ်
တော့မည့်အလား နက်ရှိုင်းပြင်းထန်လွန်းနေသည်မှာ အမှန်ပါပဲ။

ထိုဝေဒနာသည် ချစ်ခြင်းနှင့်အမျှ ပြင်းထန်မှုအင်အား
ကြီးမားလှချေသည့်အဖြစ်။

နှလုံးသားသွေးကြောမျှင်တို့ ပြတ်တောက်ကုန်သည်
ရှိ၏။

“အေးဟာ...အစကတည်းက နင်မြေစပြုထားလို့
ဒက်ဒီက နင့်ကို သမီးလေးလို ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ခေါ်
မွေးထားတာ ကိုကိုက နင့်ကို အရမ်းအလိုလိုက် ဂရု
စိုက်တာ၊ နင့်ကို ဒက်ဒီရော ကိုကိုအေးချမ်းခန့်ရော
သိပ်ချစ်ကြတာ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိထားကြပြီ
ပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင့်မှာ မိဘရင်းတွေ နင့်အရွယ်ငယ်ငယ်
တတည်းက ဆုံးပါးကုန်ကြတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်း။ စိတ်
ထိခိုက်ဖို့ကောင်းတာ မှန်နေပေမယ့် ခုလို နင့်အပေါ်
အရမ်းချစ်၊ ဂရုစိုက်တဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာနေရတာကိုတော့
နင်ကံကောင်းတယ်လို့ ငါတို့ပြောခဲ့ကြဖူးတာ နင်လဲ
သိနေတာပဲ ငွေလေး၊ အင်း...ခုလို နင့်ဖေဖေနဲ့မေမေ
ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့ရပြန်တော့လဲ နင် မပြောနဲ့ ငါတို့
တောင် ဝမ်းနည်းလာမိကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ နင်က
နင့်မေမေနဲ့ပိုတူတယ်ဟာ”

ဓာတ်ပုံကြီးကို ငေးကြည့်၍ နုနုနုယံပြောတော့ ရီရီနီ
မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဓာတ်ပုံကြီးကို လိုက်ငေးကြည့်နေ
ပါပဲ။ ငွေလေးမှ အခန်းထဲခေါ်လာပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေဓာတ်ပုံ
ကို ပြခြင်းပါ။ ခုတင်ထက်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ခူးလေး
ထိုင်ပိုက်သိမ်း၍ ထိုင်ရင်း ရီရီနီ ငြိမ်နေသည့်နယ် ကလား

ထိုင်တွင် ငြိမ်ကျနေသည်က နုနုနွယ်ပါတည်း။ ငွေလေးမှ မူလတန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက အတန်းအတူနေခဲ့၊ ခုလည်း တက္ကသိုလ်မှာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်တာချင်း တူခဲ့ကြရပေသည့် ရီရီဦးနှင့်နုနုနွယ်ကိုတော့ အရမ်းလည်းခင် ချစ်လည်းချစ်သည်မို့ ငွေလေး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်မှန်သမျှကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းဘဝရောက်တော့ ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါ၏။ အစက မိဘရင်း အစ်မရင်းဟုပဲ ထင်ထားကြပါသည်။ နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦးမှာ ထိုစဉ်အခါတုန်းက ဖာင်ခနဲ အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ခုလည်း ငွေလေး ဖေဖေနှင့်မေမေတတ်ပုံကြီးကို ဖြစ်သည်ပါပဲ။

“အင်း...”

ရီရီဦးမှ သံရှည်လေးဆွဲ၍ တစ်ချက်ညည်းသည်။ မှာမှန်ကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ပင့်၍ ဓာတ်ပုံကိုတစ်ချက်ထပ်ကြည့်ကာ...

“မနေ့ကမှ နင် ဒီဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့ရတာဆိုတော့လဲ အေးဟာ...ရင်ထဲမှာ ငါတောင်မှ ကြေကွဲနေသလိုလို့၊ ဝမ်းနည်းနေသလိုလို့၊ ငိုချင်နေသလိုလို့ပါပဲဟာ။ နင် မနေ့က အရမ်းကိုငိုမိတယ်ဆိုတာ ငါ စာနာမိပါရဲ့၊ အေးဟာ...နှင့်အဖြစ်က ဆန်းတော့အဆန်း။ မိဘရမ်းက နင် ငယ်ငယ်မှာပဲ ဆုံးပါးကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်ကိုအရမ်းချစ်၊ အရမ်းဂရုစိုက်တဲ့ ဒက်ဒီတို့ဆီကို နင် ရောက်ရပုံနဲ့တယ်၊ ကံလဲဆိုးတယ်၊ ပြီးတော့ ကံလဲ

ကောင်းနေပြန်တယ်နော်၊ နင့်ကို ဒက်ဒီကရော၊ ကိုကိုကရော အရမ်းချစ်တာဟာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုဆိုပြီး ငါတို့ကသာ နင့်လေသံလိုက်နင်းပြီး ကိုကိုကွယ်ရာမှာရော၊ သူ့ရှေ့မှာပါ ခေါ်ခဲ့ကြတာ မှန်ပေမယ့် ကိုကို အရမ်းအနေတည်တာ၊ အရမ်းတည်ကြည်တာက လေးစားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု နုနုနွယ်ပြောတော့ ရီရီဦး တစ်ချက်မသိမသာ ချောင်းဆန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခုတော့ နောက်တောက်တောက် ချုပ်ချေတော့မည်ဟု ငွေလေး နားလည်လာမိရပါ၏။ ခုလို စိတ်ကောင်းစရာတွေ တွေးပြီး ငြိမ်ကုပ်နေတာမျိုးကို ကြာရှည်ကြီးတော့ ရီရီဦး မဖြစ်စေချင်။ အာရုံပြောင်းအောင် ရယ်စရာပြောရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါး ကြည့်စင်လာအောင် ကြိုးစားချေတော့မည်ထင်။

“သတိထား ငွေလေး၊ ခုတလော ဟင်းနုနွယ်တစ်ကောင် ကိုကိုကောင်းကြောင်းတွေ အရမ်းပြောပြောနေတာတော့ အမှန်ပဲဟာ။ သူ့အိမ်နီးချင်း ကောင်းမြတ်ကို နင် သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့အစ်ကို ကောင်းသန့်ဆိုတာက ကိုကိုနဲ့တူတူ လောအောင်ထားတာ၊ ခု ချိန်ဘာဆင်းနေကြတာလဲ တူတူပဲတဲ့၊ ကိုကို စာတော်တာတွေ ဘာတွေကိုလဲ အစ်ကိုကောင်းသန့်က သူ့ညီကောင်းမြတ်ကို ပြောပြောပြတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကောင်းမြတ်က ဟင်းနုနွယ်ကို ပြောပြတယ်လေ၊ သူက ဒီလိုရှိတယ်ဟ၊ ကောင်းမြတ်က ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားစာပေ၊ ကိုကိုနဲ့

ပတ်သက်လို့ သူ့အစ်ကိုကောင်းသန့်က ပြောပြတာတွေ ရှိရင် တကူးတက ဟင်းနုနွယ်ကို ပြောပြောပြတယ်ဟာ။ ဒါမှ သူဟာ ကိုကို့ကို အရမ်းလေးစားနေတယ်ဆိုတာ နှင်သိမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟင်းနုနွယ်က နှင့်ကို ပြန်ပြောစေချင်လို့ဆိုပါတော့။ ဒီသဘောက ရှင်းပါတယ်။ သူက...အဲ...ကောင်းမြတ်က နှင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သဘောမှာ ရှိနေတယ်။”

ဟု ရီရီဦးပြောတော့ ဟင်းနုနွယ်အမည်ခံနုနွယ်မှ...။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီသဘောပဲ။ နှင့်အကြောင်းအရမ်း မေးတာဟာ။ သူက ငါတို့အိကိုကပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါတို့ထက်တစ်တန်းပိုကြီးတယ်။ ကိုကောင်းမြတ်လေ ဟာ။ ကော်ရေတာမှာ ခဏခဏလာလာရပ်ပြီး ငေးငေး နေတဲ့ ကိုကောင်းမြတ်။ နှင့်ကို ငါပြောပြောပြဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ကိုကောင်းမြတ်ဆိုတာ ငါအိမ်နီးနားချင်းဆိုတာလေ။ နှင့်ကိုလာကြည့်...အဲ...ပြီးနေတယ်ထင်တယ်ဆိုတာလေ။”

“ဟာ...ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ အဲဒီဥစ္စာပဲ ပြောချင် နေတာပဲ။ မိဟင်းချိုနော်...နှင့်ကို အောင်သွယ်ခ ဘယ် လောက်ပေးထားလို့ ဒီလောက် ကြိုးစားပန်းစား ဒီအ ကြောင်း ပြောနေချင်ရတာလဲ”

ဟင်းနုနွယ်အမည်ရ နုနွယ်မှာ ဟင်းနုနွယ်ဟင်းချိုဖြစ် လို့ကဲ။ အစိမ်းကြော့ဖြစ်လို့ကဲနှင့် ခဏခဏ ဟင်းခွက်ထဲရောက် ရောက်နေရသည့် နာမည်ပိုင်ကြီးဖြစ်နေရချေသည်တည်း။ ဘာပဲ

ပြောပြော ရီရီဦးကတော့ ဟက်ခနဲ ရယ်၍...။

“ဟင်းနုနွယ်က နှင့်ကို အောင်သွယ်လုပ်နေသလို လိုနဲ့ သူ့ဘာသာသူ အောင်သွယ်လုပ်နေတာဟာ။ သူက ကိုကို့အကြောင်းများပြောရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ အဲသလိုဖြစ်နေပြီ။ ခုလဲ နှင် သတိထားပေတော့။ မိဟင်း ချိုကတော့ ကိုကို့ဘေးမှာ ငါးဟင်းက အရိုးတွေဘာတွေ ထွင်ပေးချင်နေတဲ့သဘောသက်ရောက်စပြုနေပြီဟာ။ အဟက်ဟက်...”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေးတစ်ချက်အော်ရယ်မိသည်။ နုနွယ်မှာ မျက်နှာကြီးရဲ၍ ရက်အမ်းအမ်းဖြင့်...။

“ရီမြူးနော်...သိပ်အံ့မြူးပြမနေနဲ့။ ကိုကို့ကို ငါက အစ်ကိုကြီးလိုပဲ သဘောထားတာ။ ရီသေလို့ကို မဆုံး ဘူး။ မတော်တဆ ကိုကို့ ကြားသွားရင် ငါ့ကို ကြည့် တောင်ကြည့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခမျာ မျက်နှာပူရှာ မှာ။ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကိုကို့အိမ်ကိုလဲ လာသေးတယ်။ ကိုကို့မျက်နှာပူအောင်လဲ လုပ်တယ်ဆို မကောင်းဘူး။ ရီမြူးနော်...နောက်ကို အဲသလို မနောက်ပါနဲ့။”

“အဟက်...ဟက်...သူ့ကို မကြည့်မှာကတော့ လန့်နေသား။ စိတ်ချ ဒီစကားမကြားခင်ကတည်းကိုက နှင့်ကို ကိုကို့က ကြည့်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ကြည့် ကြည့်နေတာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ စာအုပ် အဟက်...”

နောက်ဆုံးတော့ တဟက်ဟက်ရယ်ရင်း ရီရီဦး ခါးဆန့်

၏။ လက်မောင်းကို ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်ဖြင့် အကျောဆန့်၏။

“တစ်ခုခုသွားစားကြရင်ကောင်းမယ်ဟာ၊ က... အောက်ထပ်မှာ ဘူဖောင်းမှတ်ပြိုင်ကြဖို့ရှိတယ်ဆို၊ သွားမှတ်ပြိုင်ကြရအောင်”

ကလေးတွေပျော်ကြအောင်ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးက ဘူဖောင်းမှတ်ပြိုင်ခိုင်းမည်တဲ့။ အပေါ်ထပ်သို့ ငွေလေးတို့ တက်မလာခင်လေးမှာပဲ မှာသည်လေ။ နောက်...မဲနှိုက်ကြမည်တဲ့။ စားပွဲရှည်ကြီးထက်မှာ အစီအရီရှိနေသည့် အထုပ်လေးတွေမှာ နံပါတ်တွေရှိသည်လေ။ မဲနှိုက်၍ ပေါက်တာကို ယူကြရမည်။ ဒါ ကိုကို စီစဉ်ထားခြင်းဆိုတာ ငွေလေးသိထားသည်ပါပဲ။ စောစောက နနနွယ်နှင့် ကိုကိုကို ရီရီဦးမှ နောက်သလိုလိုလေး ပြောတော့ ငွေလေးရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်ချင်နေ၏။ ကိုကို နနနွယ်ကို သဘောကျသွားမှာ၊ ချစ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ချင်သည်။ နနနွယ်ကို မုန်း၍ မဟုတ်ပါ။ ငွေလေးမှ ကိုကိုကို မခွဲနိုင်တာပဲလေ။ ကိုကိုများ မိန်းမယူသွားလျှင် ငွေလေး အရမ်းကို ဝမ်းနည်းမှာသေချာနှင့်နေပြီးပြီ။ ကိုကိုမိန်းမက ငွေလေးကို ကြည့်မရပြီမရဖြစ်လျှင် ငွေလေးပဲ ကိုကိုနှင့်ခွဲနေပေးလိုက်ရမှာ သေချာသည်လေ။

“ငါကတော့ ကိုကိုကို သဘောကောင်းတဲ့မိန်းမနဲ့ပဲ ရစေချင်ပါတယ်ဟယ်”

ဟု ပြောဆဲလေးက တိုးတိမ်လျက် ရင်ထဲက ငိုချင်နေတာပဲရှိနေသည်အဖြစ်။

“အေး...ဒါဆိုရင် ငါတို့နှစ်ကောင်စလုံးက ဆိုးတယ်ဟာ၊ မုန့်လဲ အစားကြမ်းတယ်။ အိမ်အလုပ်တွေ ဘာတွေလဲ သိပ်ပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မလုပ်တတ်ဘူး။ အိမ်က အဒေါ်အပျိုကြီး ချက်တာတွေကို စားကောင်းတိုင်းမှိုင်းပြီး အုပ်နေကြတာ၊ အပျင်းလေးဘာလေးနည်းနည်းထူတတ်တာရယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့ မုန့်စားထွက်လိုက်၊ အဝတ်အစားဝယ်လိုက်နဲ့ လုပ်တတ်တာရယ်။ အဲဒါတွေရှိပြီးတော့ အိမ်က မိဘတွေကို ဆိုးတော့တတ်တာကို အလယ်မှာထားပြီး၊ အိပ်ရာဝင်စော အိပ်ရာထ နောက်ကျတတ်တာတွေနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်ရရင်ဖြင့် ငါတို့ကတော့ ကိုကိုနဲ့ လုံးဝ အဲ...ဆုံရန်မရှိ၊ အဲသလိုရှိတယ်”

ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်က ငွေလေးပါ။ တကယ်ပဲ နနနွယ်နှင့် ရီရီဦး အောင်သွယ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးလေဟု နားလည်လိုက်ရချေသည်ကိုး။ သူငယ်ချင်းတွေ ငွေလေးကို ချစ်၍ နောက်နေကြခြင်းပေပဲဟု နားလည်နေမိရရင်းမှ ထိုသို့နှုတ်ဖြင့် နောက်တေးတေးလုပ်တာလောက်နှင့်ပင် ငွေလေး ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင်နေရာ ဝမ်းနည်းနေရတာက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးပါလားတဲ့ နားလည်လာနေမိရပါသည်အဖြစ်။ ကြေကွဲရှိန်က ရင်နှင့်အမျှ။

“ဒါပေမဲ့ သဘောကောင်းတဲ့သူတော့ ရွေးထားတယ်။ ငါ့အဒေါ်အပျိုကြီးလေ၊ အဟ... ဘာ... နှိန်ယံလဲ၊ သဘောမမက... အိမ်၊ ငါ့အိမ်ကြီးက ကိုကိုကကို

ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးမှာပါဟာ၊ ဆရာဝန်ဟာ”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ ငွေလေး မျက်ရည်လည်လာသည်။ ရီရီဦး၏ အန်တီမွေးဆိုတာ ရုပ်ရည်လေးချောညက်နေသည့် ဆရာဝန်ပါ။ ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီး။ သွယ်နွဲ့နွဲ့လေးဖြင့် သဘောလည်းအရမ်းကောင်းသည်မှာ အမှန်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ အောင်သွယ်လုပ်ငန်းလုပ်ကြမလား၊ ဒါမှ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပိုပြီး အမျိုးတွေပိုရင်းသွားကြမှာ၊ အိမ်ကို ထိုကိုကို နင်ခေါ်လည်ပါလားဟာ”

ဟု ရီရီဦး ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောတော့ ငွေလေး ခေါင်းလေး မော့ကာ...။

“ငါ့ အောင်သွယ်အလုပ်ကို ဝါသနာမပါဘူးဆိုနော်...လုံးဝမပါဘူး၊ လာ...အောက်ထပ်ဆင်းကြမယ်”

ဟု ပြော၍ ထရပ်တော့ ရီရီဦး ရယ်၍ ငွေလေး၏ခါးလေးကို ဖက်ကာ...။

“သူ့အစ်ကိုကို အရမ်းနှမြောတာပဲဟေ့”

ဟု ဆက်ပြောနေသေးသည့်အဖြစ်။ အလိုက်ကမ်းတရားကို မသိဘူးဟု ငွေလေး မငြိုငြင်စဖူး ငြိုငြင်စိတ်ဖြစ်လာရပါပြီ။ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဟုလည်း ငွေလေးဘာသာ အံ့ဩနေမိရပါ၏။ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ငွေလေးရင်ထဲမှာ အင်အားကြီးမားသော ဝန်တိုခြင်းက ထူထည်နှင့်ရှိနေချေသည်ကောလေ။

ငွေလေးမျက်ရည်ပဲလျှက် ရှေ့မှ ပြေးထွက်တော့ နောက်မှ နှစ်ကောင်ခွား ပြေးလိုက်လာကြပါ၏။ လှေကားထစ်တွေကို

ငွေလေး နင်းဖြတ်ပြေးဆင်းလာရင်း တစ်ဝက်ကျော်လာတော့ ရင်ထဲ နည်းနည်းဟိုက်ချင်လာသည်။ မောလိုက်တာဟု အံ့ဩစွာပဲ ငွေလေးတွေးမိရပါ၏။ ဘာကြောင့် ခုတလော ငွေလေး မောချင်လာနေရပါလိမ့်။ ထိုအခိုက် ပေါ်တီကိုအောက်မှ ကားထွက်သွားသံကြားသည်မို့...။

“ဒက်ဒီ စက်ရုံကိုများသွားလိုက်သလားပဲ”

ဟု ငွေလေးတွေးမိသည်။ ဒက်ဒီ ဤနေ့မှာ အိမ်မှာပဲ နားမည် ရှိနေမည်ဟု မနေ့က ပြောထားသည်ပဲလေ။ ဖုန်းဆက်၍ စက်ရုံမန်နေဂျာကများ လှမ်းခေါ်၍ အရေးတကြီးကိစ္စကြောင့်များ ထွက်သွားချေသည်လား မသိ။ အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားဆောင်သို့ဝင်တော့...။

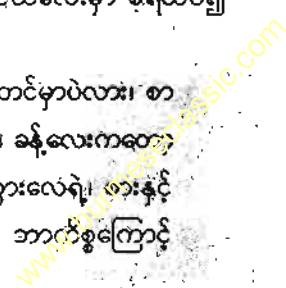
“ဟော...ဆာကြပြီလား၊ အုန်းထမင်းကတော့ဖြင့်

ပူပူနွေးနွေးနဲ့ အသင့်ပါပဲတော်တို့ရေ၊ ကြက်သားဟင်းရယ်၊ ချည်ချည်ဟင်းရည်၊ အစ်မီးကြော်ရယ်၊ ဘာလချောင်ကြော်ရယ်၊ ငရုတ်တောင့်ကြော်ရယ်အသင့်”

ဟု ဒေါ်ကြီး ပြောသည်။ နောက် ပန်းသီးတွေကို အလုံးလိုက်ရေစင်စင်ဆေး၍ ကြော့ပန်းကန်ပြားငယ်လေးမှာ စီရီထပ်၍ လှလှပပလေးတင်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘုရားခံတင်မှာပဲလား၊ စာ

ကြည့်ခန်းမှာလား မသိဘူး ရှိနေမှာပါ၊ ခန့်လေးကတော့ အရေးကြီးလို့တဲ့ ခုပဲ ကားနဲ့ထွက်သွားလေရဲ့၊ ဖားနှင့်ကြတဲ့၊ သူ့ အပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့၊ ဘာကိစ္စကြောင့်

မသိပေါင်ကွယ်၊ ကမန်းကတန်းပြောပြီး ထွက်သွားလေ
ရဲ့၊ ဖုန်းများဆက်လာလို့လား မသိဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်း
တွေဆီက ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ အသေအချာတော့ အထပ်
ထပ်မှာသွားတယ် ကလေးရဲ့၊ သူ့ကို ငွေလေး မစားဘဲ
စောင့်မနေနဲ့တဲ့၊ မစားဘဲနေရင် ရင်ခံလိမ့်မယ်တဲ့၊
ငွေလေးတို့စားကြတော့မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးကို
ဒေါ်ကြီး သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ”

ဟု ဒေါ်ကြီးပြောနေတော့ ငွေလေးရင်ထဲမှာ ဟာနေ
သည်။ ငွေလေးမွှေးနေမှာမှ ကိုကိုရယ်ဟု ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်း
ထိခိုက်စွာ တွေးနေမိရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးနှင့်မျက်နှာစုံ
ညီပဲ ငွေလေး တူတူစားချင်သည်ပေါ့။ ဒါကို ကိုကိုသိပါသည်။
ငွေလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုကို အမြဲသိနားလည်ပေးနေတတ်သည်
ပဲလေ။ ဘယ်က ဖုန်းပဲလာလာ ငွေလေး၏ မွှေးနေ့ကို ကိုကို
ပို၍ အလေးထားသင့်သည်ပေါ့။ ဦးစားပေးသင့်သည်ပေါ့။ ခုလို
ကိုကို မပါဘဲ ငွေလေး စားသောက်ရမှာကို ရင်ထဲမှာ မကောင်း
နိုင်ဘဲ စိတ်ထိခိုက်မှာကို ကိုကို သိထားပါလျက်ကယ်နှင့် ထွက်
သွားရက်ချေသည်တဲ့လား။ ဝိုင်ခနဲတစ်ချက် ငွေလေးဖြစ်သွားပြီး
မှ ခေါင်းလေးပြန်မော့ကာ မျက်ရည်ဝဲလာနေရင်းဖြင့်...

“ကိုကို ထမင်းရောစားသွားရဲ့လား ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဟု မေးမိလိုက်ရသည်။ ကိုကိုဆာနေမှာဟု စိတ်ပူနေ
သည်လေ။

“အဲမယ်လေး... မနည်းကျွေးယူရတယ် ငွေလေး”

ရေ၊ ဘာတဲ့ အဲ... သူငယ်ချင်းဆီက ဖုန်းလာတယ်ဆို
လား၊ သူ့ရှေ့နေဆရာကြီးက ခေါ်တယ်ဆိုတာကို ပြော
တယ်ဆိုလား၊ ရှေ့နေဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကပဲ ခေါ်တယ်
ဆိုလား၊ အဲဒါပြောတယ်၊ ဒေါ်ကြီးမှာက ပန်းကန်တွေ
အဝတ်ခြောက်သုတ်နေရင်းက ကြက်မြစ်ကြက်သည်း
ကြော်ထားတာကို ကြည့်ကြည့်နေရသေးတာမို့ သိပ်
မသဲကွဲလိုက်ဖူး ငွေလေးရဲ့၊ အဲသလိုတော့ ပြောတယ်နဲ့
တူပါရဲ့”

ဟု ဒေါ်ကြီးပြောတော့ ငွေလေးမျက်လွှာတစ်ချက်ချ
သည်။ ကိုကို မရှိဘဲ ငွေလေး ဤထမင်းပွဲမှာ ပျော်နိုင်မှာ
မဟုတ်တာကို ကိုကိုသိရက်နဲ့ဟု ထပ်၍ တွေးမိသည်ကိုက ဝမ်း
နည်းပန်းနည်းခံစားရင်းဖြင့်ပါတည်း။

“ကဲ... ခုလဲ မဆာကြသေးဘူး၊ မဆာသေးတာမို့
မစားကြသေးဘူးဟာ၊ ကိုကိုကို တစ်ချက်စောင့်ကြည့်
ကြသေးတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ဘူဖောင်းမှုတ်ကြမယ်
ဟာ၊ ပြိုင်မယ်၊ ငါးမိနစ်အတွင်း ဘူဖောင်းအများဆုံး
မှုတ်နိုင်တဲ့သူကို အဲ... မှုတ်နိုင်တဲ့သူကို”

ဟု ဝင်ထိန်းသလို ပြောသည်က ရီရီဦးပါ။ ငွေလေး
အရမ်းကို မျက်နှာလေးညှိုးပျော့မျက်ရည်ဝဲနေတာကို မြင်ရတာ
တည်းက ကိုကိုကို စောင့်ချင်နေရာမှန်း ရီရီဦး သိသည်ပေါ့။
ငွေလေးကို ဤနေ့မှာ ပျော်စေချင်၍လည်း စေးခဲကလည်း
ရယ်စရာတွေ ရွေးပြောခဲ့ခြင်းပါ။ ခုလည်း ငွေလေး စိတ်အာရုံ

ပြောင်းအောင် ဘူဖောင်းမှုတ်မည့်ဘက်ကို ဆွဲ၍ ပြောခြင်း။ ကိုကိုကို စောင့်မည်ဟုလည်း ပြောခြင်းပါ။

ငွေလေး မနေ့ကတည်းက စိတ်အတော်ကြီး ထိခိုက်ခဲ့ရှာတာကို ရီရီဦးရော၊ နုနုနွယ်ရော စောစောကပဲ သိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ငွေလေး၏ ဖေဖေနှင့်မေမေတော်ပုံကြီးကို ပြန်ရှာစဉ်က ငွေလေး၏ မျက်ဝန်းများမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်စွဲတဝေဝေဖြစ်နေခဲ့ရာသည်ပဲလေ။

ဘူဖောင်းမှုတ်ကြမည့်နေရာအဖြစ် ဖျာတစ်ချပ်ကို ထမင်းစားခွက်မှာပဲ ခင်းလိုက်ကြကာ ကလေးတွေလိုပဲ ဘူဖောင်းကို ပါးစပ်ဖြင့် ပါးတွေဖောင်းကားနေအောင် မှုတ်ကြသည်။ ခိုင်အဖြစ် လေးလေးသိန်းကိုခေါ်-စားပွဲတင်မှာရီကြီးကို ကိုင်ကာအချိန်စောင့်ကြည့်ခိုင်းကြပါသည့်အဖြစ်။ ကလေးတွေနှင့်ဒေါ်ကြီးရော၊ လေးလေးသိန်းရော ပျော်နေမိကြရပါပြီ။ ငွေလေးမှာ ဘူဖောင်းကိုမှုတ်နေရင်း ပို၍ မောချင်လာသည်။ ကိုကိုမပါသည့် ပွဲလေးထိ စိတ်လည်းမပါ။ မှုတ်လက်စဘူဖောင်းကို မမှုတ်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်က ငွေလေးပါ။ နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦးတို့ကတော့ မျက်လုံးတွေပြူး၊ ပါးတွေဖောင်းပေါက်ကုန်မတတ် ဘူဖောင်းအပြိုင်မှုတ်နေဆဲ။ မြန်မြန်မှုတ်၊ သားရေပင်ကြိုးဖြင့် ဘူဖောင်းထိပ်မှာ ချည်ဖြင့် ပျာယာခတ်မျှသုတ်သုတ်နှင့်နေကြသည့်အဖြစ်။

နောက်ဆုံးတော့ သုံးမိနစ်အတွင်းမှာ ရီရီဦးက ဘူဖောင်းလေးလုံး မှုတ်နိုင်ကာ နုနုနွယ်က သုံးလုံးပဲ မှုတ်နိုင်သည်။ ရီရီဦး နိုင်သည်။ ငွေလေးကတော့ ဘူဖောင်းတစ်လုံးပဲ မှုတ်နိုင်

ခဲ့သည်လေ။ ရီရီဦးရော၊ နုနုနွယ်ရော တစ်မင်ပင် ငွေလေးက မွေးနေ့ရှင်ပေမို့ မမှုတ်ဘဲ လျှော့ပေးလိုက်ခြင်းဟု တင်နေကြပါ၏။ ဘူဖောင်းမှုတ်ပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်သူက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတင်ထားရာ စားပွဲထက်မှ ကြိုက်သည့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ယူခွင့်ရှိသည်။ ဒါကြောင့် အောင်နိုင်သူ ရီရီဦးမှ ခပ်ကြွားကြွားလေး နုနုနွယ်ကို ကြည့်ကာ စားပွဲထက်မှ အကြီးဆုံးအထူးကို ကောက်ကိုင်ပြ၏။

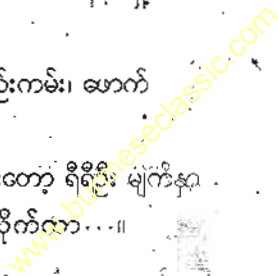
“ယူလိုက်ရမလား ဟင်းနုနွယ်”

“သိပ်လောဘကြီးတာပဲ။ အထဲမှာ ပစ္စည်းက သေးသေးလေးဖြစ်နေမှ အိစကို မှားပါတယ် နုနုနွယ်ရယ်လို့ လာမည်လည်းပြန်”

“ဟေ့...ညည်းညူတဲ့အလုပ်ကို လုံးဝ သိယောဇဉ်ဖြတ်ထားတဲ့ ရီဦးကွ၊ ဒီအထုပ်ကို ယူမယ်၊ နှင့်ရှေ့မှာ မဖောက်ဘူး။ အိမ်ရောက်မှ ဖောက်မယ်၊ အကဲရဲ့လဲ မခံနိုင်ဘူး၊ မနာလိုတာလဲ မခံနိုင်ဘူး၊ သေးသေးလေး ရရင်လီ နင်က ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့မယ်၊ အေး...သိပ်ကို ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းဆိုရင်လဲ မနာလိုဖြစ်မယ်၊ နှင့်ရှေ့ မဖောက်ဘူး”

“ဟေ့...စည်းကမ်းရှိတယ်ဟ၊ စည်းကမ်း၊ ဖောက်ရမယ်၊ ခိုဖောက်”

ဟု ပြောကြ ငြင်းကြနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ရီရီဦး မျက်နှာသိမ်းလေးဖြင့် အထုပ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်လာ...။

“အိုမင်းဆီဆင်”

ဟု အလီဘာဘာကားထဲက သူခိုးကြီးလေးဆယ်၏ ဝှက် ဖွင့်ခိုင်းသည့် မင်းသား၏လေသံဖြင့် ပြောပြီးမှ ဖွင့်ကြည့်ပါ၏။ စက္ကူပတ်တွေခွာ၊ အထဲက ဥစ္စာကို ကြည့်ကြသည်က လေးလေး သိန်းပင် မနေသာ။ ဒေါ်ကြီးလည်း ပါသည်။ ဟင်ခနဲဖြစ်လျက် ရီရီဦး အထုပ်တွင်းမှ ဆေးတံလှလှလေးကို ကိုင်ကြည့်ကာ မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်ချင်၏။

“အဟစ်...ဟစ်...ဦးစံရှားဟေ့”

ဟု ပြောပြီးမှ ပြောင်စပ်စပ်လေးလုပ်နေတော့ ရီရီဦး မျက်နှာလေးချိုကာ...။

“ဒီလောက်လှတဲ့ ဆေးအိုးတံလေးကို ငါ့ဖေဖေကို ပရံဆင့်ပေးမှာပေါ့ ဟင်းနုနွယ်ရဲ့၊ ဖေဖေ ဆေးအိုးတံ သောက်တယ်လေဟာ”

ဟုပြောတော့ ဇဝိုးဇဝါးဖြင့် နုနုနွယ်မှ ကြည့်လာကာ...

“ဟင်...အန်ကယ်က ဆေးအိုးတံသောက်တယ်၊ ငါ မသိပါလား”

“ဖေဖေက အခန်းထဲမှာပဲ သောက်တာ၊ ဘာလဲ နင့်ရှေ့မှာ ဆေးအိုးတံသောက်ပြနေရဦးမှာလား ဖေဖေ က”

ဟု ပြန်ဟောကံသည်က ရီရီဦး။ တကယ်က ရီဦး၏ ဖေဖေ ဆေးအိုးတံဘယ်တုန်းကမှ သောက်ဖူးတာမဟုတ်။ အခန်း မပေးနိုင်၍ အဖေကို ဆေးအိုးတံသောက်စာရင်းသွင်းလိုက်ခြင်း

ပါတည်။

“နင့်ပစ္စည်းပဲ နင်ပေးတာ၊ ငါ့ဘာလို့ လာဟောက် နေရတာလဲ၊ အလကားနေရင်း သိပ်စွာမနေနဲ့”

ဟု နုနုနွယ်ပြန်စွာခိုက် ရီရီဦးကတော့ ဟန်အပြည့်ဖြင့် ဆေးအိုးတံလေးကို ဘူးလေးထဲ ပြန်ထည့်နေပါ၏။ ဒက်ဒီဆင်း လာသည်မို့ ငွေလေးမှာ ဒက်ဒီထဲသွားလိုက်မိကာ...။

“ကိုကို မရှိဘူး ဒက်ဒီရ၊ ကိစ္စရှိလို့တဲ့၊ သွားလိုက် တယ်တဲ့၊ ငွေလေးကိုလဲ စားနဲ့တဲ့၊ မစောင့်နဲ့တဲ့၊ အဲသလို ဒေါ်ကြီးကို မှာသွားတယ်တဲ့၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး ဒက်ဒီ ရာ၊ ကိုကိုက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မျက်ရည်ဝဲရင်း စိတ်ကောက် ချင်လျက် ပြောတော့ ဒက်ဒီတစ်ချက်တွေခနဲဖြစ်၏။ နောက်တော့ ချက်ချင်းပြန်ထိန်းကာ ရယ်လိုက်လျက် ငွေလေး၏ခေါင်းလေး တို့ ပုတ်ကာ...။

“ပြန်လာတော့ဆူ ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ဒက်ဒီ တောင်ပြောမသွားဘူး၊ ဘာတဲ့လဲ မမြိုင် ခန့်လေးက”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ရှေ့နေကြီးက ခေါ် တယ်ဆိုလား၊ သူငယ်ချင်းက ဖုန်းနဲ့ပြောလို့ဆိုလား၊ အဲသလိုတော့ပြောပါရဲ့၊ ကျွန်မ မသဲကွဲလိုက်ဖူး”

ဟု ဖြေသည်မို့ ဒက်ဒီတစ်ချက်မျက်နှာမကောင်း။ နောက်တော့မှ စားပွဲရှည်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာကာ...။

“လာကြကလေးတို့ သမီးလဲလား၊ ကိုသိန်းလဲ

လာ၊ မမြိုင်လဲလာ၊ မဲနိုက်ကြ၊ ဒက်ဒီလဲနိုက်မယ်၊ သမီးကိုကိုအတွက်ကျတော့ သမီးက ကိုကိုကိုယ်စားနိုက်၊ ဟုတ်လား၊ ပြန်လာတော့ ကိုကိုမဲပေါက်ပစ္စည်းတွေ ပေးလို့က်၊ ဆူလဲဆူလို့က်၊ ဒက်ဒီလဲ ဆူမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေလေးနယ် ခန့်လေး တကယ့်ကို အရေးကြီးလို့ ဆရာက ခေါ်လို့သွားတာနေမှာပါ၊ သမီးကို ဒီလောက်ဂရုစိုက်တဲ့ဥစ္စာကွယ်"

ဟု ဒက်ဒီပြောတော့ ငွေလေး နည်းနည်းစိတ်ပြေစပြေ လာ၏။ ဝမ်းနည်းနေတာလည်း နည်းနည်းပြေသည်။ ငိုချင်နေတာလည်း နည်းနည်းပြေသည်။ စိတ်ကောက်ချင်နေတာလည်း နည်းနည်းပြေကြေသွားရသည်ပါပဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုအတွက် ငွေလေးက ကိုယ်စား မဲနိုက်ပေးရမည်ဆိုတော့လည်း နည်းနည်း ရင်ထဲမှာ ပျော်လာသည်။ ကိုကိုပြန်လာမှ စိတ်လည်းကောက်ချင်လက်ဆောင်မဲပေါက်တာလည်း ပေးမည်။ ထိုသို့ဖြင့် စကားလေးတွေ ဝေစည်ရယ်မော်ရပါသော မဲနိုက်ပွဲလေးစတင်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ လေးလေးသိန်းက နှုတ်ခမ်းနီတောင့်၊ စပိုရှပ်တစ်ထည်၊ ဘီးတစ်ချောင်း၊ ကော်ယောက်ချိုခြွန်းကြီးတစ်ချောင်း၊ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးမဲပေါက်သည်။ မဲလိပ်မှာပါသည့် ဂဏန်းနံပါတ်သည် ထုပ်ပတ်ထားသော ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တိုင်း ရယ်သံ ဝေစည်၏။ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်နှင့်ယောက်ချိုခြွန်းကြီးကို မြင်လေ့ ရယ်သံအညံ့ဆုံး။ ဒေါ်ကြီးကျတော့ ပေါင်ဒါဘူးတစ်ဘူး၊ မျှတောင်ကော့ကိုရိယာလေးတစ်ခု၊ ဘူးပါတိတ်တစ်ထည်၊ ပုဆိုး

တစ်ထည်၊ စီးကရက်တစ်ဘူး မဲပေါက်သည်။ မျက်တောင်ကော့ ထိရိယာကို ပြန်ဝယ်မည်ဟု နုနုနယ် ရယ်၍လှမ်းနောက်၏။ ဒေါ်ကြီး မျက်တောင်ကော့ပါလားဟု ရီရီဦးကတော့ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောရင်းပြောသည်။ ပုဆိုးကိုတော့ လေးလေးသိန်းကိုပဲ ဒေါ်ကြီးက ချက်ချင်းပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ လေးလေးသိန်းက ယောက်ချိုခြွန်းကြီးကို ဒေါ်ကြီးအား ပြန်ပေးနေသည်။ အပြန်အလှန်ပေးကြသည့် လေးလေးသိန်းနှင့်ဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ကာ အားလုံး ချစ်မိကြသည်ပါပဲ။ ဆိုးသည်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လေးလေးသိန်း နှုတ်ခမ်းနီဘူးလေးကိုပါ ဒေါ်ကြီးကို ပေးသည်မို့...။

"အို...ဘာလုပ်ဖို့တုံး"

ဟု ဒေါ်ကြီးမျက်မှောင်တွန့်ပြောစဉ်ခိုက် ဒက်ဒီပင် မနေဘဲ ရယ်မိပါသည့်အဖြစ်။ ဒက်ဒီကတော့ မေါက်မျှအထုပ်တွေ ဘက်ပင်မဖောက်တော့ပဲ လေးလေးသိန်းကို ပေးလိုက်ကာ...။

"ကိုသိန်း ယူချင်တာယူ၊ ပေးချင်တာပေးလိုက်ပါ။

ကံ...ဆက်ပြီး မဲနိုက်ကြ"

ဟု ပြော၍ ဝိုင်းထဲမှ ထွက်သွားပါ၏။

နုနုနယ်က ဆွယ်တာတစ်ထည်၊ ကလစ်သေးသေးလေး ချောင်း၊ မှန်တစ်ချပ်၊ မိတ်ကပ်တစ်ဘူး၊ မုတ်ဆိတ်ရိပ်သည့် ဘတ်ဒီသုံးစက် ပေါက်သည်။

"ဟေး...ငါ့အဖေကို မျက်နှာလုပ်လို့ရပြီ"

ဟု မုတ်ဆိတ်ရိတ်စက်လေးကို ကြည့်၍ နုနုနယ်အော်၏။ ပြန်ပေးမှာ သေချာသည်။ ရီရီဦးကျတော့ ဘာလင်ပင်

တစ်ချောင်း၊ နေကြာစေတစ်ထုပ်၊ နာရီတစ်လုံး၊ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းပေါက်သည်။

“နေကြာစေတစ်ထုပ်ကလွဲရင် အားလုံး ငါသုံးလို့ ဖြစ်တာချည်းပဲ၊ နေကြာစေတစ်ထုပ်ကတော့ နင့်ကို သနားစိတ်နဲ့ ကျွေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု နုနုနွယ်ကို ရီရီဦး လှမ်းနောက်နေသေးသည်။

ငွေလေးပေါက်သည့်အထုပ်တွေကို ဖြေတော့ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဂဏန်းပေါင်းစက်ငယ်လေးတစ်ခု၊ အင်္ကျီချိတ်တစ်ခု၊ မွှေးတစ်ပုလင်း၊ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး၊ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီတစ်ထည်။ ကိုကိုအတွက် ရည်စူး၍ နှိုက်သည့်ပေါက်မဲထုပ်တွေ၊ ငွေလေးဖြေကြည့်တော့ ပေါင်ဒါမှုန့်တစ်ဘူး၊ ပုလဲပုတီးတစ်ထုပ်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတစ်တောင့်၊ ဘူးပါတိတ်တစ်ထည်။

“ဟယ်...ငွေလေးအတွက်ချည်းပဲ ရွေးပေါက်သလိုပါလားဟဲ့”

ဟု ရီရီဦးရယ်၍ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးရယ်သည်။

“အဲဒါပဲကြည့်... အဲဒါပဲကြည့်... ဒါတောင် သူကိုယ်တိုင် မဲနှိုက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုကြည့် ငွေလေးအတွက်ချည်းဖြစ်နေရော၊ ခန့်လေးက ငွေလေးကို အရမ်းချစ်တာ၊ ဂရုစိုက်တာလေ”

ဟု ဒေါ်ကြီးရယ်၍ ကြည့်နူးစွာပြောဆိုက် ငွေလေးရင်ထဲတွင်လည်း ကြည့်နူးနေမိရသည်ပါပဲ။

ကိုကို ငွေလေးကို အရမ်းဂရုစိုက်တာတွေ ဘယ်သူနှုတ်ထပ်ဖြစ်ဖြစ် ထုတ်ပြောတာကို ကြားရလေလျှင်လည်း ငွေလေး ခုလိုပဲ ပျော်မိတတ်၊ ကြည့်နူးနေမိရတတ်သည်ပါပဲ။ ကိုကို ဂရုစိုက်တာကို ခံယူရတိုင်းလည်း ငွေလေး ကြည့်နူးနေမိရစမြဲပါပဲ။ တကယ်တော့ ငွေလေးဆိုတာ ကိုကိုကို အရိပ်ကြည့်သလို ကြည့်ကြည့်နေမိရသည်ကိုက ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေမှာ မြင်မြင်နေရပါသည့် အမြဲချမ်းငြိမ်းသော အကြင်နာကြည့်များ၊ ဂရုစိုက် သိမ်မွေ့ အလိုလိုကွာ ပြောဆိုပါသည့် ကိုကိုစကားသံများကို ကြားရလိုတာ၊ မြင်နေရလိုစေတွေဖြင့် အရိပ်စာကြည့်ကြည့် အားကိုးစွာ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စွာ တမက်တမော ကြည့်နေမိခြင်းဆိုတာ ငွေလေး ခုနည်းအိမ်နုနုလေးသာလျှင် သိရချေသည်ကော ကိုကိုရယ်...။

တကယ်တော့ ငွေလေးဆိုတာ ကိုကိုဆီက ရမယ့် ကြင်စရာ၊ အလိုလိုက်မှုတွေကို ခံယူဖို့အတွက် ဪ...ကြည့်နူးစွာ နူးမြေ့စွာ၊ မျှော်လင့်ခံယူနေဖို့အတွက် လူဖြစ်လာရသလိုပါပဲ... ကိုကိုရယ်။

အဲဒီအရာတွေထက် ဘယ်အရာကိုမှ ငွေလေး မမျှော်လင့်မိပါဘူး ကိုကို။ မမျှော်လင့်ထားပါဘူး ကိုကိုရယ်...။

အပြန်ခရီးအတွက်ကတော့ ငါ ဟင်းနုနွယ်ရဲ့ ကားကို ကပ်မစီးတော့ဘဲ ငါ နင့်မာစီးဒီးကြီးပဲ စီးပြန်မယ်ဟာ၊ လိုက်ပို့၊ ပဲထမဆုံးအကြိမ်၊ နင့်ကားပေါ်ကို ဘေးက ထိုင်လိုက်သူအဖြစ် မှတ်တမ်းကျန်ခဲ့အောင် လို့။”

ဟု ရီရီဦးပြောတော့ နုနုနွယ်မှ မျက်စောင်းခဲ့သည်။

“ဟွန်း...ကားသစ်ကြီးလဲမြင်ရော ငါ့ကားကို ကားသံဆူသလေးဘာလေးနဲ့ အပြစ်ဖို့မယ်တော့ မကြံနဲ့၊ နင့်ကားလိုတော့ ဝမ်းပျောက်ခဏခဏ မျက်နှာသွားသွားပြနေရတဲ့အခြေအနေမှာ မရှိဘူးနော်”

ဟု အရင်လက်ဦးအောင် စွာနေသည့် နုနုနွယ်ကို ရီရီဦးမှ ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် ကြည့်ကာ...။

“မနက်ဖြန်လဲ နင့်ကားကိုပဲ အားကိုးပြီး ကျောင်းတက်ရမှာပါ ဟင်းချိုမရယ်၊ ခု...ငါက ငွေလေး ကားကို အရင်ဆုံးလိုက်စီးသူအဖြစ် ရှိချင်လွန်းလို့ပါ၊ ကားကြီးကလဲ လှတယ်ဟာ”

ဟု ပြောရယ်နေတော့ ညနေစာ ထမင်းမစားတော့ဘဲ ဖြန်ကြဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြောနေကြပါသည့် ကလေးနှစ်ယောက်က ဒေါ်ကြီး ပြုံး၍ကြည့်ကာ...။

“ငွေလေးရဲ့ကားလေးကဖြင့် လှလိုက်ချက်၊ အနက်ရောင်လေးဆိုတော့ စိုလက်နေတာပဲ၊ မာစီးဒီးတဲ့၊ ကိုသိန်းပြောပြတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ကားမျိုးတဲ့၊ ဒေါ်ကြီး ဈေးဝယ်ထွက်ရင် မောင်းပို့ရတဲ့ စူပါစလွန်းထက်ကို ပိုကောင်းတာတဲ့ သိလား။”

ဟု-ငွေလေး၏ ကားသစ်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်ကြီးဝမ်းသာအယ်လဲလေး ပြောနေစဉ်ခိုက် ရီရီဦးမှ ငွေလေး၏ မှတ်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ကာ...။

“လိုက်ပို့မယ်မဟုတ်လား၊ ဖစ္စည်းရှင်ကြီးရယ်”

ဟု ရယ်သံဟဟဖြင့် ပြောလာသည်မို့ ငွေလေးပြုံးလိုက်...။

“ပို့ပေးမယ်၊ ကဲ...ပို့ပေးမယ်၊ နေဦး ဒီအဝတ်နဲ့တော့ ငွေလေးအပြင်မထွက်ရဲပါဘူး၊ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်၊ ဒက်ဒီကိုလဲ ငွေလေး ဝင်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား။”

ဟု ပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်၊ အဝတ်အစားလဲကာ အင်္ကျီနီနီနေမည့် စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီးမှ ဝင်ခဲ့လေဟု အင်္ကျီထူးသံကြားရတာမို့ တံခါးလေးဖွင့်ဝင်မိရပါ၏။ အဝါရောင်အဝတ်စုံလေးဖြင့်ရှိနေသည့် ငွေလေးကို ဒက်ဒီကြည့်ကာ...။

“အဝတ်က ဘာလို့ လဲလိုက်တာလဲ ငွေလေးနဲ့ ကိုကိုပြန်လာတဲ့အထိ ဝတ်ထားရောပေါ့ကွယ်၊ ကိုကိုက ဝယ်ပေးတဲ့အင်္ကျီလေးနဲ့ ငွေလေးကို ပြန်လာတော့

www.burmeseclassic.com

လဲ မြင်နေချင်မှာ”

ဟု ပြောလာပါ၏။ ငွေလေး ဒက်ဒီဘေးမှာ ကြမ်းပြု
၌ ထိုင်လိုက်ရင်း ခွင့်ပန်သလိုလေးဖြင့် လက်မောင်းကြီးကိုတို
ကာ...။

“ငွေလေး ရီရီဦးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်နော် ဒက်ဒီ၊
သူက ငွေလေးကို လိုက်ပို့ပေးစေချင်တယ် ဒက်ဒီရဲ့၊
ကားစီးချင်တယ်တဲ့၊ ငွေလေးလဲ တစ်ခုခုဝယ်ဖို့ရှိနေလို့
ပါ ဒက်ဒီ”

ဟု ငွေလေး ခွင့်ပန်သလိုလေး ပြောနေတော့ ဒက်ဒီ
ပြုံး၍ ဆံစလေးကို သပ်ပေးကာ...။

“ဒါများကလေးရယ်... သွားလေ၊ ဝယ်စရာရှိတာ
ဝယ်၊ ဝယ်ချင်တာဝယ်၊ သိပ်တော့မကြာနဲ့ ဟုတ်ပလား၊
ကိုသိန်းမောင်းပို့ခိုင်းမလား၊ ငွေလေးကိုယ်တိုင်မောင်း
မှာလား”

“ငွေလေးပဲ မောင်းမယ် ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး ခုလို
ကားကိုယ်တိုင်မောင်းသွားတာ ကိုကိုသိရင် အံ့ဩမှာ၊
ဝမ်းသာမှာ”

ဟု ငွေလေးပြောတော့ ဒက်ဒီရယ်သည်။ ဒက်ဒီနှင့်
ကိုကိုတို့မှ ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ဤနေ့မှာ ကားသစ်တစ်စီးကို
ငွေလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးသည်မို့ ငွေ
လေးကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းချင်ပါ၏။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုအ
တွက် ငွေလေး၏မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အမှတ်တရ လက်

ဆောင်တစ်ခုခုကိုလည်း ငွေလေးဝယ်၍ပေးချင်ပါ၏။ ဒါကြောင့်
သိတိုင်ပဲ ကားမောင်းသွားချင်သည်လေ။

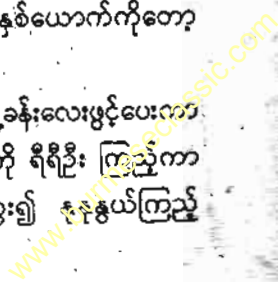
ဒက်ဒီခွင့်ပြုသည်မို့ စလင်းဘတ်လေးလွယ်ကာ ငွေလေး
အက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီက လိုက်ပို့ည့်”

“ဟေး...ဟုတ်ပြီ၊ ဒါမှ ငါ့ဒက်ဒီကွ”

ရီရီဦးကတော့ ဒက်ဒီကိုဆိုလည်း ခုလိုပဲ တချွဲချွဲနှင့်
ငွေလေးလိုပဲ ကွယ်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီဟု လိုက်
တတ်ပါ၏။ နုနုနုနုနုကလည်း ထိုသို့ပါပဲလေ။ ဒါကြောင့်
ငွေလေးကလည်း နုနုနုနုနုနှင့်ရီရီဦးတို့ကို ဒက်ဒီကလည်း ချစ်သည်ပါပဲ။
ဒါကြောင့် ငွေလေးလေးသိန်းကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်အဖြစ်
သို့လိုက်တတ်၊ ချစ်တတ်ကြပါ၏။ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ လူကြီး
အလို အနေတည်၍ အရောတဝင်ကြီးလည်း မနေဘဲ မှန်တမ်း
ကြီး နေတတ်ပါ၏။ ဒါကိုပဲ ရီရီဦးတို့က ကိုကိုက သိပ်လူကြီး
ချစ်တာပဲ၊ အဲဒါကိုက လေးစားဖို့ကောင်းနေတာဟု ပြောကာ
တဝင်နေတတ်ကြပါသည်အဖြစ်။ စိတ်ရင်းဖြူကာ အရမ်းကို ပျော်
တော်နောက်တတ်ကြပါသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုတော့
ငွေလေးလည်း ချစ်ပါ၏။

ခုလည်း ရီရီဦးကို မာစီးဒီးကားရှေ့ခန်းလေးဖွင့်ပေးကာ
ထိုင်စေတော့ ကြားကြားလေး နုနုနုနုကို ရီရီဦး ကြည့်ကာ
အထဲဝင်ထိုင်၏။ မျက်မှောင်လေးကုပ်ကွေး၍ နုနုနုနုကြည့်
...။

“မနက်ဖြန်ကျောင်းတက်ဖို့ အချိန်တန်တဲ့အခါ နင် ဒီလိုကြွားနိုင်ပါ့မလားလို့ ငါ စိတ်ပူလိုက်တာဟယ်”

ဟု ပြောတော့ ရီရီဦး ဟက်ခနဲရယ်ကာ...

“အိမ်ချင်းနီးနေတာကိုပဲ နင် ဝမ်းနည်းနေတာ ငါ သိပါတယ်။ နင့်ကားကို ငါဘေးက လိုက်စီးဖို့ နင့်ထက် စောပြီး ကားထဲရောက်နေ၊ စောင့်နေမှာကို နင် အသေ အချာကြိုတင်သိထားဖို့ အသိပေးထားပါရဲ့ ဟင်းချိုမ ရယ်”

ဟု လှမ်းနောက်နေသေး၏။ နုနုနွယ် ကားကို အရောက်အောက်အောက်သိုးသိုးလေးနှင့် မောင်းထွက်တော့ ရယ်၍ ငွေလေး လည်း နောက်မှလိုက်မောင်းထွက်လာရပါ၏။ ကားလေးနှင့် ရှေ့နောက်ဆင့်၍ မောင်းလာကြရာမှ လမ်းချိုးရောက်တော့ တာ ဖတ်သို့ ကျေသည်မို့...

“ဟဲ့...ဘယ်လဲ၊ ငါက နုနုနွယ်နောက်ကပဲ နင် လိုက်မောင်းသွားမယ် အောက်မေ့တာ၊ သူနဲ့ငါနဲ့က အိမ်ချင်းဝေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေကောင်းကင်စူပါမားကတ်ကို ခဏဝင်ဦးမလို့၊ နည်းနည်းဝယ်စရာရှိလို့ အဲဒီကမှ နင့် ကို လိုက်ဖို့မယ်လေ”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ငါလဲ လည်ရတာပေါ့”

ဟု ရီရီဦးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဗီရိထဲက ပစ္စည်းတွေ မှန်သမျှ ငေးဖို့ ဝါသနာပါသည့်အကျင့်ဖြင့် ပျော်ပျော်ပဲ ထောင့်

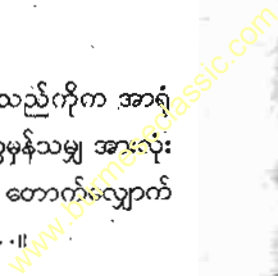
လိုက်သည်ပါပဲ။

ငွေလေး ရွှေကောင်းကင်စူပါမားကတ်ရှိ ကားရပ်ရမည့် နေရာမှာ ကားကို ရပ်ကာ နှစ်ယောက်သား အဆောက်အအုံကြီး ကြီး ခြောက်ထပ်မြင့်မြင့်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်မိကြပြီးမှ အောက် ဆုံးထပ်ကို အရင်ဝင်သည်။

လက်ပတ်နာရီနှစ်လုံး ငွေလေးဝယ်ပါ၏။ တန်ဖိုးချေ ချခိုက်မှာ ငွေလေးတစ်ချက်ရင်ထဲမှာ မောချင်လာသည်။ မီး နောင်လင်းနေသော ပစ္စည်းထားရာ မှန်ဗီရိကြီးများ၊ များပြားသော နေ့ဝယ်များ၊ ရွှေလျှားလှေကားကို လှမ်းလင့်မြင်နေရသည့်နေရာ ထဲရှိ တရွေ့ရွေ့တက်နေသည့် ဆင်းနေသည့် ယုဉ်တဲ့ရွှေလျှားရှိ ပေါသော လှေကားနှင့်ပါသွားပါသည် လူများ။ အတက်စက် ထွက်ကားမှ လူတွေက မြင့်သွားကြလျက် အဆင်းလှေကားမှာပါ ထာသူတွေက နိမ့်ကျပါလာကြသည် ဆန်ကျင်ဘက်ရွှေလျှားနေ အားလုံးသည် ငွေလေးရင်ထဲမှာ နောက်ကျိကျိကြီး အာရုံထဲ ထိုင်လာနေလျက် ရင်ထဲမှာလည်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေ သည်။ အဲယားကွန်းကြောင့် အေးမြနေသည့်အခန်းထဲမှာ ငွေလေး တွဲစားတွေပျံ့စပြုလာ၏။

“ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုအတွက်လေ”

ဟု ငွေလေးမှ ရီရီဦးကို ပြောပြနေမိသည်ကိုက အာရုံ ပြောင်းလာချေမည်လားဟုပါ။ ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှ အားလုံး ကိုယ်ဆံမပေးရတိုင်း ငေးကြည့်ခြင်းအလုပ်ကို တောက်လျှောက် လုပ်လာပါသည် ရီရီဦးမှ ပြုံး၍ ကြည့်ကာ...

“ငါ့အတွက်ရောဟယ်”

ဟု နောက်နေသည်မို့ ငွေလေး ချွေးစေးကို လက်ထဲ
ဖဝါလေးဖြင့် မျက်နှာထက်မှ ဖွဖွသုတ်ကာ...

“အဲဒီရွှေရောင်ဘောလံပင်လေးပေးပါ”

ဟု အရောင်းကောင်တာမှ ပြုံးမြနေသော မျက်နှာနှင့်
နှင့် မိန်းကလေးကို ပြောမိရပါ၏။ ရွှေရောင်ပတ်ကားဘောလံ
လေးကို ဘူးလေးနှင့်တကွရသည်မို့ ရီရီဦးကတော့ ကလေးထဲ
ပျော်လျက်...

“ဟင်းချိုမကိုတော့ ကြားရဦးမယ်”

ဟု ပြောနေသံကို ငွေလေး ကြားနေရသည်။ ငွေလေး
ဖြန့်ထွက်ဖို့အလှည့်တွင် ငွေလေးကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားထဲ
အားအင်တွေဆုတ်ယူ နှုတ်ချလိုက်သလို ခံစားရသည်မို့ မိမိ
သာလည်း အရမ်းကို အံ့သြနေမိရသည်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်နေတာ
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟု မိမိဘာသာပင် နားမလည်ချင်။ ချွေး
တွေ အရမ်းအထွက်များလာသည်။ လက်ဖျားတွေ အေးစက်
သည်။ ခြေထောက်တွေမှာ အားမရှိချင်။

“ရီရီဦး...ရီဦး ငါ့ကို ငါ့ကိုတွဲပါဟယ်”

ဟု ခပ်ယုံယုံပဲ ပြောနိုင်၏။ ရီရီဦး ဘေးကို ငဲ့ကြည့်
တော့ မယုံနိုင်သလိုဖြစ်သွားရကာ စိုးရိမ်စောက တစ်ကိုယ်
အနံ့ပျံ့ချေ၏။ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်ရန်မရှိ။ ချက်ချင်းကြီး
ငွေလေး၏ ပုံစံလေးက အရမ်းကို ပြောင်းလဲနေသည်။ စိုးရိမ်
ကြီးဖြစ်ကာ ရီရီဦး ကမန်းကတန်း ပေးထိန်းတွဲယူလိုက်ရပါ

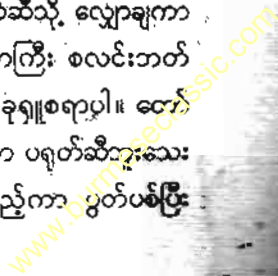
မျက်နှာလေးထက်မှ သွေးတွေဖြူဆုတ်ကျသွားသလို ပွေးပျောနေ
သည်။ ငွေလေး။ ချွေးစေးတွေ ပျံ့နေလျက် မနည်းကြီးအားခဲ
ထိန်းနေရသည့်နှယ်ဖြစ်နေချေသည့်အဖြစ်။ ချက်ချင်းကြီး မယုံ
လောက်အောင် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးဝါးလာသည့် အဖြစ်
ဦးပေမို့ ရီရီဦးမှာ ဘယ်လို နားလည်ရမန်းပင် မသိလောက်
အောင် အံ့သြစိုးရိမ်စောကပ်နေရသည်ပါပဲ။

“လာ...လာ...ဘေးကပဲ မှီပြီး ထိန်းလိုက်လာ

နော်၊ ကားရပ်တဲ့နေရာက သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားတာလဲဟယ်၊ ငါဖြင့်အံ့ရော”

ဟု ပြောကာ ဘေးမှထိန်းကာ ခေါ်လာလေသမျှ မျက်စိ

မနည်းအားခဲဖြင့်၍ ငွေလေး ခြေလှမ်းတွေအားခဲရွှေကာ လိုက်
လာရပါ၏။ ကားထဲရောက်ဖို့အရေး အစောကြီးကို စိတ်ထဲတွဲ
စိတ် လျှောက်လိုက်လာရခြင်းပါ။ ချွေးတွေ အဆမတန်ထွက်လာ
လျက် အားတွေအလုံးစုံ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်သို့ ခံစားလာရ
သည်။ တဖြည်းဖြည်း ရင်ထဲမှာ မောကျပ်လာနေသည်ပါပဲ။
အနားရောက်တော့ ငွေလေး၏ စလင်းဘတ်ထဲမှ ကားသေ့ကို
ရီဦး ထုတ်ယူကာ ကမန်းကတန်းပဲ တံခါးဖြင့်၍ ငွေလေးကို
ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကားနောက်မှိုကို နောက်ဘက်ဆီသို့ လျှောချကာ
ပေးပေးလေး မှီလှုံနေစေပါ၏။ အလောတကြီး စလင်းဘတ်
ထဲမှ နောက်၍ ရီရီဦး ရှာမိသည်က တစ်ခုခုရစရာပါ။ တော်
တော်သည်။ ငွေလေး၏ စလင်းဘတ်လေးထဲမှာ ပရုတ်ဆီဘူးသေး
သေးရှိနေပါ၏။ လက်ဖဝါးထဲ ပရုတ်ဆီထည့်ကာ ပွတ်ပစ်ပြီး

နာဖျားမှာ လက်ဖဝါးလေးကို ဝိုက်အုပ်၍...

“ရှုလိုက်...ရှုလိုက်...ခပ်ပြင်းပြင်းရှု။ ဟုတ်ပြီ”

ဟု ပူပန်သလဲလေး ရီရီဦး ပြောရှာပါ၏။ ငွေလေး
ပရတ်ဆီနဲ့ကို အားစိုက်၍ ရှုရှိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နောက်နေဆဲ
မောနေဆဲ။

“နင် ခဏနေနေလို့ရမလား၊ ငါ ပိုကာဖျော်ရည်
ဘူးလေး ပြေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်ဟယ်၊ နင် ဒါလေး
သောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သိပ်မူးနေ
တယ်လား၊ အရမ်းမူးနေလား၊ ကျွတ်...အဲဒါလေး
သောက်လိုက်ရင် နင် နည်းနည်းသက်သာသွားမယ်
ထင်တယ်၊ ရင်ထဲအနောက်ပြေ အမောပြေသွားမှာ၊
ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ ဒီတိုင်းလဲ မထားခဲ့နိုင်ပြန်ဘူး၊
စိတ်ပူနေရပြန်ရော”

ဟု မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောနေသည့် ရီရီဦး
ငွေလေး မျက်ခွံလေးဖွင့်ပင့်၍ အားယူကြည့်ကာ လက်လေး
ပြသည်။ ရင်ထဲမှာ တကယ်လည်းမောနေသည်။ အေးပြေ
အရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ချင်သည်။ ရင်ထဲနည်းနည်းကြ
သွား။ အေးသွားကာ လန်းများလန်းလာချေမည်လား မသိ။

“ရတယ်၊ ငွေလေး နေလို့ ရ...တယ်၊ သွား...
ဝယ်...ပိုက်ဆံက အိတ်ထဲမှာ”

ဟု အားယူပြောတော့ ရီရီဦးမှ...

“ငါ့မှာပါပါတယ်ဟ၊ နင် တကယ်နေခဲ့လို့ဖြစ်ပါ

မလားဟယ်၊ နင်က...

ဟု ပြောကာ စကားတန်၏။ နင်က အရမ်းကို မျက်နှာ
ဖြူနေတာဟု ပြောမည့်စကားကို ပြန်အရှိန်သပ်ယူရပါ၏။ ကာယ
ကံရှင် ပို၍ စိတ်ထဲအားငယ်သွား စိတ်ပူသွားကာ ကြောက်သွား
မှာကို စိုးသည်လေ။ ရတယ်ဟူသောသဘောဖြင့် ငွေလေး လက်
လေးဖြင့် သွားဖို့ပြနေတော့ အပြေးပဲ ရွှေကောင်းကင်အတွင်းသို့
ပြန်ဝင်၊ ပိုကာဘူးသုံးဘူးကိုဝယ်၊ ပြန်ပြေးလာရသည်က ရီရီဦးပါ။
ချွေးတွေတာတွေ နစ်ကျလာရသည်ကလည်း ရီရီဦးပါတည်း။
ဘစ်ခါမျှ ထိုမျှအထိ ဖြူဆတ်ကျနေသည့် သွေးရောင်ပျောက်လှလှ
မျက်နှာလေးမျိုးကို ငွေလေးထဲမှာ ရီရီဦး မမြင်ခဲ့စဖူး။ ရင်ထဲမှာ
အရမ်းပူနေမိရသည်ပါပဲ။ ပိုကာဘူးလေးကို ဖောက်၍ ငွေလေး
နှို့ ကိုယ်လေးထွေးပွေထူကာ နှုတ်ခမ်းမှာ တော့၍ သေအက်စေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်...ဖြည်းဖြည်းသောက်၊

ဟင်း...ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ ငွေလေးရာ၊ ငါ အံ
ရော”

ဟုလည်း တဖွဖွ ညည်းရှာသည်။ တဖြည်းဖြည်း
ငွေလေး နည်းနည်းနေသာသလိုရှိလာ၏။ ချိုမြမြနှင့်အေးမြမြရှိ
သော လိမ္မော်ရည်ကို သောက်လိုက်ရသည်မို့ ရင်ထဲနေသာ
သာ၏။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အားမကျန်တော့သည့်နှယ်
အားနေရဆဲ။ ကိုယ်လေးကို အားယူ၍ ထူမတ်ကြည့်မိသည်။
ရ... ယိုင်ခနဲပြန်ပြိုကျသွားသည်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ်နှိပ်နေ၏။
ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ဟာနေသည်။

“ဟယ်...ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဒီတိုင်း မှီနေလေ ငွေလေးရဲ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ နင် ဆေးခန်းသွားပြမှကိုဖြစ်မှာ”

ဟု စိုးရိမ်လျက် ရီရီဦးပြောတော့ ငွေလေး စည်းစဉ်းသည်။ ဟုတ်သည်။ ဆေးခန်းပြမှကို ဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုမှ ဤပုံအတိုင်း အိမ်ကိုပြန်၍လည်းမဖြစ်။ ဒက်ဒီရော ကိုကိုရော စိတ်ကြာရမည့်အဖြစ်မျိုး။

ငွေလေးမွေးနေ့မှာ အစစ ပျော်ရွှင်အောင် ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ခမျာ စီမံထားပေးကြချိန်မှာမှ ငွေလေးက နေမကောင်းဖြစ်လျှင် ဒက်ဒီနှင့်ကိုကို စိတ်ပူကြ၊ စိုးရိမ်ကြနှင့် စိတ်ပင်ပန်းကြရှာမည်။ ထိုသို့မဖြစ်စေချင်။ ငွေလေးဘာသာပဲ ဆေးခန်းပြမည့်ဆေးထိုးဆေးသောက်လိုက်လျှင် ကောင်းသွားချေမည်သာ။ ရီရီအိမ်မှာ ခဏလောက်နားလိုက်မည်။ ပြီးမှ အိမ်ပြန်မည်။ ဒါငွေလေး အစီအရီ တွေးမိသည့်အတွေး။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကားမောင်းနိုင်စွမ်းပင်မရှိ။

“ရတနာဆေးရုံကိုမောင်း၊ ငွေလေး စလင်းဘတ်ထဲ...မှာ လိပ်စာကတ်ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ...ငွေလေးတို့ရဲ့ ဖယ်မလီ ဒေါက်တာ ဒေါ်မြင့်မိရှိ...တယ်”

ဟု ပြောတော့ ရီရီဦးမှကားစက်နှိုးမောင်းထွက်လာပါစေ

“အဲဒီ ဆေးရုံကို ငါသိတယ် ငွေလေး၊ နင် မှိန်းပြီးလိုက်လာ၊ တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ ငါ ပါလာလို့၊ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းထွက်လာတာမျိုးဆိုရင် နင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ၊ နောက်ကို နင် ကားမမောင်း

နဲ့ဟာ၊ တစ်ယောက်တည်း”

ဟု စိတ်ပူလျက် ရီရီဦး ပြောရှာ၏။ နောက်တော့မှ သက်ပြင်းလေးရှိက်ကာ...

“ငါနှုတ်ဆော့လို့ဖြစ်တာ၊ ငါ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလို့၊ ငါကလဲ ဒီကားသစ်ကြီးကို စီးချင်နေရသေးတယ်၊ လျှာကို ရှည်တယ်”

ဟု ကိုယ့်ဘာသာ အပြစ်တင်နေပြန်၏။ ကားကို တောက်လျှောက်မြန်မြန်ပဲ မောင်းလာသည်။ ရတနာဆေးရုံဝင်းအရှယ်ကြီးဆီသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်ကာ ပါကင်ထိုးရမည့်နေရာမှာ ရပ်၍...။

“ခဏမှိန်းနေဦး၊ ငါ ဒေါက်တာ ဘယ်သူ၊ အဲ...ဒေါ်မြင့်မိ၊ ရောက်နေပြီလားဆိုတာ သွားမေးကြည့်ဦးမယ်၊ နေလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

ကားနောက်မှီလေးကို ခပ်လျှောလျှောလေး လျှောချ၍ ကားမှိန်းလိုက်ရသည်မို့ နည်းနည်းနေသာလာပြီမို့...။

“ငွေလေးလဲ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ တွဲခေါ်”

ဟု ပြောနေတော့ အလန်တကြားလေးပဲ ရီရီဦး လက်တာ၍...။

“နေပါ နေပါ မမရယ်၊ ငါ အရင်သွားကြည့်ပါမယ်၊ ရှိခိုးပါရဲ့၊ ငြိမ်နေခဲ့ပါဟယ်၊ ငါ စိတ်ပူရလွန်းလို့ပါ၊ တော်နေကြာ ငါ အရင် ဆေးရုံတက်နေရပါမယ်၊ စိတ်ပူရလွန်းလို့”

ဟု ပြောကာ ကမန်းကတန်း ဆေးရုံတွင်းသို့ ဝင်၏။
နောက်ပိုင်းလည်း စိတ်မချ။ ဆေးရုံ၏ အင်က္ကရာရီမှာ ဒေါက်တာ
ဒေါ်မြင့်မိုး ရောက်မရောက်မေးကြည့်တော့ ဒေါ်မြင့်မိုး၏ထိုင်သည့်
အခန်းနေရာကအစ သိရသည်မို့ သွက်သွက်သွားရပါ၏။ ဒေါ်မြင့်
မိုးမှာ ရောက်ခါစပဲရှိသေးသည်ဆို၏။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်
မြင့်သွယ်သွယ်လေးဖြင့် ချောမွေ့လွန်းပါသည် ဒေါ်မြင့်မိုးပါ။ အနီး
ထဲရောက်တော့...

“ကျွန်မ ရီရီဦးပါ။ ငွေနဲ့သာရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

ဟု ချွေးတွေနစ်နေသည့်ရီရီဦးမှ မိမိဘာသာပဲ အထူး
မိတ်ဆက်ရုံက အဖြစ်စုံကို တောက်လျှောက်အမြန်ဆုံး အတိုဆုံး
ဖြင့် ရှင်းပြရပါ၏။ ဒေါ်မြင့်မိုးမှ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ်တိုင်ကာနီး
အထိ လိုက်လာသည်။

ငွေလေးကို လာစမ်းသပ်သည်။ နည်းနည်းသက်သာ
ပြုလာပြီဖြစ်သည့် ငွေလေးမှ အားယူပြီး၍...

“ငွေလေး မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ဖြစ်မှာပါ”

ဟုပင်ပြောမိပါ၏။ ငွေလေးကို ဝီးလံချဲဖြင့် ခေါ်လာထု
ခုတင်ထက်တွင် လှဲစေ၍ ဒေါ်မြင့်မိုး စမ်းသပ်သည်။

“မနေ့ညက ငွေလေး နှာခေါင်းသွေးယိုတယ်

မမ”

ဟု ငွေလေးသတိရလာလျက် ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလေ။
ဒေါ်မြင့်မိုး တစ်ချက်တွေ့ခနဲဖြစ်၏။ နောက်တော့ မျက်နှာထဲ
ကို ပြန်ထိန်းကာ နားကြပ်ဖြင့် ထောက်၍ စမ်းသပ်ရင်းမှ...

အိပ်ဖို့ခွင့်ပြုဖို့ပါ။ ဟိုမှာ ပျော်ကြမှာမို့ ဘာညာဆိုပြီး
ခွင့်တောင်းမှာပါ။ ဖေဖေတို့ကလဲ ငွေလေးကို ချစ်ကြပါ
တယ်။ ခွင့်ပြုမှာပါ။ တကယ်လဲ ငွေလေးအိမ်မှာပဲ အိပ်
လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောပါ၏။

“ဒါက ငွေလေးရဲ့ ဘလတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရီ
တော်တရမယ့်နေ့၊ မမဆီကို ငွေလေးလာခဲ့”

ဟုပဲ ဒေါ်မြင့်မိုး ပြောပါ၏။ ငွေလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်
ပါ၏။ ဒေါ်မြင့်မိုး ကမ်းပေးသည့်စာရွက်လေးကိုလည်း တရိတ
ထပ် ယူလိုက်ရပါပြီ။

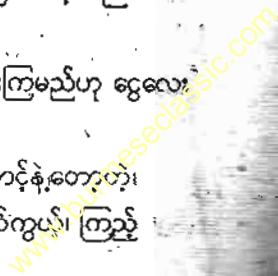

ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ကိုကို ပြန်မရောက်သေး။ ရီရီဦး

ပြန်ပါလာသည်မို့ ဒေါ်ကြီးမှာ အံ့သြသလိုလည်းဖြစ်။ ငွေလေး
အတွက်အဖော်အဖြစ် ညတူတူအိပ်၍ ဆက်ပျော်နေချင်သေးသည်
ပြန်လိုက်လာခြင်းဟု ရီရီဦးမှာ ရယ်၍ပြောတော့လည်း ဝမ်း
နည်းသာသွားရသည်က ဒေါ်ကြီးပါ။

ညနေစာကို ကိုကိုပြန်ရောက်မှပဲ စားကြမည်ဟု ငွေလေး
ဒေါ်ကြီးကို ပြောတော့...

“အစ်ကိုကြီးက ခန့်လေးကို မစောင့်နဲ့တော့တဲ့၊
ငွေလေးလာရင် စားကြမယ်တဲ့ ပြောတယ်ကွယ်၊ ကြည့်

ရတာ ခန့်လေး ကြာများကြာမှာမို့လား မသိဘူး၊ အစ်ကိုကြီးဆီကိုများ ကြာမယ့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်လာသလား မသိပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောကာ ခေါင်းခါ၍...။

“ဒီနေ့မှ ခန့်လေးကလဲ အလုပ်ပေါ်ရတယ်လို့”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ လုပ်နေတော့ ငွေလေး ရင်ထဲမောကျသွားရသည်ပါပဲ။ ဆေးခန်းက ပြန်လာသည့်ကိစ္စ ရီရီဦးက ပြောသင့်သည်ဟု ကားပေါ်မှာကတည်းက တဖွဖွ ပြောနေပေမယ့် ငွေလေး အရမ်းကို ကန့်ကွက်ခဲ့သည်မို့ ရီရီဦးမှာလည်း လူကြီးတွေရှေ့မှာ လိပ်ပြာမသန့်ချင်။ ငွေလေးမှာ ရင်ထဲမောချင်နေပေမယ့် ဒေါ်ကြီး မရိပ်မိအောင်ပြုံး၍...

“ကိုကိုလာမှ စားမယ် ဒေါ်ကြီးရာ၊ လောလောဆယ် ငွေလေး အိုဗာတင်းတစ်ခွက်ဖျော်သောက်မယ်နော်၊ ရီရီဦးနဲ့တူတူ သောက်မယ်၊ ဒက်ဒီအတွက်လဲ နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး သွားပို့ပေးမယ်လေ၊ ငွေလေး သိပ်မဆာသေးဘူး ဒေါ်ကြီးရာ၊ ကိုကိုလာမှ တူတူစားချင်တယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ငွေလေးမွေးနေ့မှာ ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့ ကွဲပြီး မစားချင်ပါဘူး၊ စုစုစည်းစည်းပဲ စားချင်တယ်၊ ဒါမှ နီမိတ်ကောင်းတာ”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးမှ မျက်ခုံးကြီးတွန့်၍ မျက်စိတည်ကြီးလုပ်ကာ ကြည့်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပြုံးရိပ်မိသမ်းနေတာက အရမ်းသိသာနေသည့်အဖြစ်။

“အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီး အစကတည်းက အစ်ကိုကြီးကို ပြောလိုက်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီး စားမယ်ဆိုလဲ ငွေလေးက ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့၊ ခန့်လေးကို စောင့်မှာလို့၊ သူ့ကိုကိုမပါဘဲ သူ့မွေးနေ့မှာ ညဲစာကို စားမှာမဟုတ်ဘူးလို့၊ ကဲ...ဒေါ်ကြီးတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ လောင်းကြေးစားကြေးလေးများ လုပ်ထားလိုက်မိဖို့ ကောင်းတော့တာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ငွေလေး၏ ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးလေး ဗွဗွထုသည်။ ငွေလေး အိုဗာတင်းဖျော်မည်ပြုတော့ ဒေါ်ကြီး လက်ကာသည်။

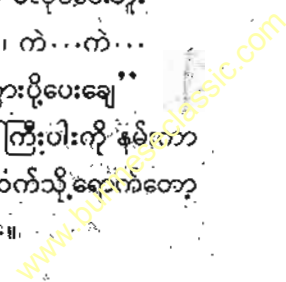
“မွေးနေ့ရှင်လေးရယ်...ငြိမ်နေပါ၊ ဒီနေ့တော့ ဒေါ်ကြီးပဲ လုပ်ပါရစေ၊ လုပ်ပါရစေ”

ဟု ပြောပါ၏။ အိုဗာတင်းနှစ်ခွက်၊ နွားနို့ပူပူတစ်ခွက် ဖျော်ပြီးတော့ ငွေလေးလက်ထဲ လင်ပန်းလေးဖြင့် ကျကျနန ကမ်းထည့်ပေးပါ၏။ ငွေလေး လင်ပန်းလေးကို ကိုင်၍...

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ကြီး၊ ကျေးဇူး”

“ပေါင်မုန့်ယိုသုပ်တို့ဘာတို့တော့ မလုပ်ပေးဘူးနော် ကလေး၊ ထမင်းစားပျက်လိမ့်မယ်၊ ကဲ...ကဲ... အစ်ကိုကြီးကိုလဲ စာကြည့်ခန်းမှာပဲ သွားပို့ပေးချေ”

ဟု ပြောတာမို့ ငွေလေးပြုံး၍ ဒေါ်ကြီးပါးကို နမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ လှေကားတစ်ဝက်သို့ ရောက်တော့ လင်ပန်းလေးကို ရီရီဦးထံ ကမ်းပေးကာ...။

“ငွေလေး နည်းနည်းမှူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်ချင်နေတယ် ရီဦး။ လင်ပန်းကိုလဲလာပေးနော်၊ ငါတို့အခန်းကို အရင်သွား လိုက်ကြရအောင်၊ ငါတို့သောက်မယ့် အိုဗာတင်းကို ထားခဲ့ပြီးမှ ဒက်ဒီဆီကို သွားမယ်လေ၊ ဒက်ဒီအတွက် လက်ဆောင်လဲ ပေးရဦးမှာ၊ ဒက်ဒီအတွက် နွားနို့ဖန် ခွက်ကိုကျတော့ ငွေလေးပဲ ကိုင်သွားမှ ကောင်းမယ် လေ၊ နင် သယ်လာပေးရတယ်ဆိုတော့လဲ ဘယ်ကောင်း မလဲ၊ ငွေလေးကလဲ လင်ပန်းနဲ့အဲဒီဖန်ခွက်သုံးခွက်စာ လောက်ကိုတောင် သယ်ရတာ လက်က မနိုင်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ လက်ချောင်းတွေက မထိန်းနိုင်သလို အား အင်ကုန်နေတယ်ဟယ်၊ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူး ရီဦး ရာ”

ဟု တစ်ချက် ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောတော့ ရီရီဦး လင်ပန်းကိုယူကာ...

“နင်ကလဲ ဘာမသိရမှာလဲ၊ ဒီလောက်ကြီးထိ နင် စောစောက ဖျော့ကျပြီး မှူးခဲတဲ့ဥစ္စာ၊ ပေး...ငါ သယ်မယ်၊ ဒေါ်ကြီး ရိပ်ခိမှာစိုးလို့ ငါ မသယ်ဘဲနေခဲ့ရ တာ၊ ခု...ပေး”

ဟု ပြောကာ လင်ပန်းကို ယူသည်။ လှေကားထစ်ထစ် နင်းတက်လာရင်းလည်း မှူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်ချင်နေသေးသည်မို့ ငွေလေး ခမ်းခြည်းခြည်းထိန်းတက်ရပါ၏။ အပေါ်ထပ် လှေသွားစဉ်က ငွေလေး ကြီးတို့ ရောက်တော့ ရီရီဦးမှ...

“နင် စာကြည့်ခန်းရှေ့ကပဲ စောင့်၊ ငါ ဒီဥစ္စာ တွေ နင့်အခန်းမှာ သွားထားခဲ့ပြီးလာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ငွေလေးအခန်းသို့ လျှောက်သွားပါ၏။ လင်ပန်းလာတော့ လင်ပန်းလေးထဲမှာ နို့ဖန်ခွက်ပဲ ပြန်ပါလာသည်။ လင်ပန်းထံ လင်ပန်းကို ရီရီဦးပဲ ကိုင်ကာ ငွေလေးမှ အခန်းတံ ကို ဖွဖွခေါက်၍...

“ဒက်ဒီ ငွေလေးပါ”

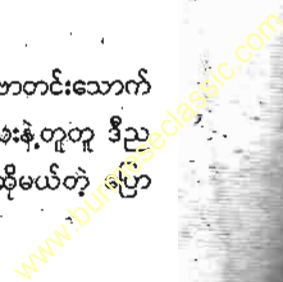
ဟု အသံပြု ဝင်ခဲ့သမီးဟု ဒက်ဒီအသံကြားရတော့မှ လင်ပန်းကို ငွေလေးလက်ထဲအပ်လိုက်ခြင်းပါ။ ငွေလေး နို့လင်ပန်း ကို ဒက်ဒီစားပွဲပေါ်တင်ကာ...

“ငွေလေး ကိုကိုကို စောင့်ချင်သေးတယ် ဒက်ဒီ၊ ကိုကိုလာမှ ညစာတူတူစားချင်တယ် ဒက်ဒီရာ၊ ငွေလေး ခွေးနေ့မှာ နေ့လယ်စာလဲ ကိုကိုနဲ့တူတူ မစားရ၊ ညစာ လဲ တူတူမစားရဆို ငွေလေး ရင်ထဲဘယ်ကောင်းတော့ မလဲ”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီ ကြည့်နူးစွာမော့ကြည့်ပါ၏။ လင်ပန်းချမ်းသည့်အပြုံးဖြင့်လည်း...

“ဆာနေမှာပေါ့ ငွေလေးရဲ့”

“မဆာပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး အိုဗာတင်းသောက် ထားပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ရီဦးကလဲ ငွေလေးနဲ့တူတူ ဒီည အိပ်မှာ၊ အခန်းထဲမှာပဲ ကာရာအိုကေဆိုမယ်တဲ့ ပြော တယ်”

ဟု ငွေလေး ရွှင်ရွှင်ပျံ့ပျံ့လေးတမင်လုပ်၍ပြောနေတော့ ရီရီဦး ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ ဒက်ဒီကို စိတ်မပူစေချင်၍ လူကောင်းလေးလို ဟန်အပြည့်လုပ်ပြောရှာပါသည်။ ငွေလေး။ စောစောကပဲ လင်ပန်းကို နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ရှာသည့် အဖြစ်ကို ရီဦး မြင်ထားခဲ့သည်ပဲလေ။ အို...ရွှေကောင်းကင်မှာရော အဘယ်မျှထိ ငွေလေး လဲလဲပြိုပြို မူးခဲ့ပါသလဲ။ ဝေဒနာမသေးကြောင်း ရီရီဦး သိသည်ပေါ့။ ခက်သည်က ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကို ငွေလေးမွေးနေမှာ ဘာတစ်ခုမျှ စိတ်မပူစေချင်ပါဟု ငွေလေးပြောနေသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဘာတစ်ခုမျှ လူကြီးတွေကို ရီဦး ဖွင့်မပြောပြသဘဲဖြစ်နေသည်ပါပဲ။

ခုလည်း ဒက်ဒီရှေ့မှာ ကလေးလေးဆိုးနွဲ့ပူဆာနေပုံထင်ဖြင့် ကိုကိုရောက်မှ ထမင်းစားမည်ဟု ပြောနေပြန်သေးသည့်အဖြစ်

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ စောင့်ကြတာပေါ့”

ဟု ဒက်ဒီပြုံး၍ ကြည်ကြည်နူးနူးပြော၏။ ကိုကိုကို ငွေလေး အရမ်းခင်ခင်တွယ်တွယ်ဖြင့် ချစ်သည့်အတွက်လည်း ဒက်ဒီ ကြည်နူးနေသည်ပါပဲ။

“ဒက်ဒီ ငွေလေးရဲ့လက်ဆောင်ပါ။ ငွေလေးမွေးနေ့မှာ ဒက်ဒီကို ငွေလေးလက်ဆောင်ပေးတာပါ။ အမြဲ အမှတ်တရ သတိတရရှိစေဖို့ နာရီလေးကို ပေးတာပါ ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီ ပတ်ထားရမယ်နော်”

ဟု ပြောကာ ဒက်ဒီလက်မှာ ငွေလေးကိုယ်တိုင် နာရီကို ပတ်ပေးတော့ ဒက်ဒီမျက်ရည်ဝဲလျက် ဆံစလေးကို သပ်

င်းမှ...။

“ဒက်ဒီသမီး ငွေလေး လိမ္မာတာ ဒက်ဒီသိပါတယ်။ ဒက်ဒီကို ချစ်တာလဲ ဒက်ဒီသိတယ်။ ရိုသေတာ၊ အားကိုးတာ၊ အားလုံး ဒက်ဒီသိတယ်။ ဒက်ဒီလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းစာရတဲ့သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲက အရာတွေ၊ ခံစားမှုတွေ၊ စိတ်ထားလေးတွေ အားလုံးကို ဒက်ဒီ သိနေပါတယ်။ အရိပ်ကြည့်သလို ကြည့်လာတဲ့ ဒက်ဒီမှ မသိရင် ဘယ်သူ သိနိုင်စွမ်းပါ့မလဲ ကလေးရယ်။ ကဲ... သမီးရဲ့ကိုကိုအတွက် ဝယ်လာတဲ့ နာရီလေးကိုလဲ သမီးကိုကို စားကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ သွားထားလိုက်။ သူ မြင်ရင် အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ငွေလေးပေးတယ် ဆိုတာကိုလဲ သိသွားလိမ့်မယ်၊ ဧပြန်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြုံးပြုံးကြီးပြောတော့ ငွေလေး အံ့ဩပုံလေးဖြင့်...

“ဟင်...ဒက်ဒီသိတယ်။ ကိုကိုအတွက် ငွေလေး နာရီဝယ်လာတာ”

ဟု ကလေးလေးလိုပဲ တမော့မော့ဖြင့် ရိုးစင်းစွာလေး ဆေးလာတော့ ဒက်ဒီပြုံးသည်။ နောက်တော့ အသံထွက်၍ လွှတ်ခဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၍...

“ဒက်ဒီပြောပြီးပါပကောလား၊ ငွေလေးဟာ ဒက်ဒီလက်ပေါ်မှာကြီးလာတဲ့ ကလေးပါ။ သမီးပါလို့ ဒက်ဒီ သိတာပေါ့”

ဟု ပြောပါ၏။ ငွေလေး ဒက်ဒီပခုံးပေါ် ခေါင်းထောင့်
ဖေးတင်ကာ...။

“ခါဆို ကိုကိုကို ဒက်ဒီ မပြောပြနဲ့နော်၊ ကြိုတင်ပြီး
မပြောပြနဲ့၊ စားပွဲပေါ်မှာ နာရီလေးကို တွေ့ပြီးမှပဲ ကိုကို
သိရမှာနော်”

“မပြောပြပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချ၊ နေဦး...နေဦး...
သမီးမျက်နှာလေး ပျော့ကျနေသလိုပါလား၊ နေမကောင်း
ဘူးလား ငွေလေး”

ဟု မျက်နှာလေးကို စိုးရိမ်သလို ကြည့်လာရင်း မေးလာ
တော့ ငွေလေး လန့်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုပဲရွှင်ပျူအောင်လှ
ထားထား ငွေလေး၏မျက်နှာလေးက ပျော့ကျနေတာ အမှန်
ဟုတ်ပါလား။ ဒက်ဒီ သတိထားမိ၊ မေးလာရချေပြီတည့်။

“ကားသစ်ကြီးမောင်းရတော့ နည်းနည်းစိတ်လှုပ်
ရှားတယ် ဒက်ဒီ၊ ပျော်လဲပျော်တယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ”

ဟု ငွေလေး ရယ်၍ ပြောပြီးမှ...။

“ငွေလေးအခန်းထဲမှာ ရီဦးနဲ့တူတူ ကာရာအိုကေ
ဆိုလိုက်ဦးမယ် ဒက်ဒီ၊ ကိုကိုက ကြာမှာမဟုတ်ပါဘူး
နော်၊ လာတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ ထမင်းစားမယ်နော်
ဒက်ဒီ တူဗျ”

ဟု ရင်ထဲမှဖြစ်ချင်တာလေးကို ထပ်ဖြောင့်ပြန်ကာ ဒက်ဒီ
ခေါင်းညိတ်မှ ရီဦးနဲ့တူတူ ငွေလေး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရ
၏။ ငွေလေးအခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ် ကိုယ်လေး

ခွေခနဲ လဲချလိုက်မိရင်းမှ မျက်စိကို စုံမှိတ်ချ၊ အသက်ကို အား
သုရှိုက်ရှုကာ ရင်ထဲမှာ မောချင်နေသမျှကို ဖြေပျောက်ယူနိုင်ဖို့
ပြီးစားနေမိရပါ၏။ အိုဗာတင်းခွက်လေးကို ရီဦးမှ ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဆေးကိုင်၍ ငွေလေးကို တိုက်ပါ၏။

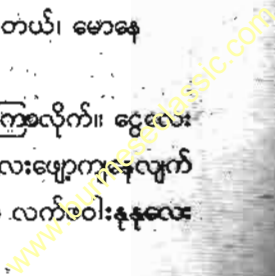
“နင် ကာရာအိုကေ ဆိုနေလိုက်ဟယ်၊ ဒါမှ ဒက်ဒီ
အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင် ဆိုသံကြားနေရမှာ၊ ခပ်
တိုးတိုးပဲဆိုနော်”

“ငါ မဆိုချင်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့အသံက လုံးဝ
မကောင်းဘူး၊ ငါ့အခွေထွက်ရင် ထမင်းအုပ်တစ်လုံး
လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ပိုစတာလက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ရွှေ
ဆွဲပြားလက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ရေမွှေးမုလင်းလဲ လက်
ဆောင်ပေးမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဝယ်သူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊
အဲသလောက်ကောင်းတဲ့အသံ၊ အဟက်...”

ဟု ငွေလေး အာရုံထဲ ရယ်စရာတွေတိုးဝင်လာအောင်
ရီဦး ခပ်သောသောလေး တမင်ပြောရှာခြင်းပါ။ ငွေလေးတစ်
မျက်လိုက်ရယ်သည်။ နောက် မျက်ခွံလေးတွေလေးလာကာ...။

“ငွေလေးတစ်ချက်အိပ်လိုက်ဦးမယ် ရီဦး၊ အိပ်ချင်
လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ရင်ထဲမှာလဲ ဟာနေတယ်၊ မောနေ
သလိုပါပဲ”

ဟု ခပ်စဉိုးတိုးလေး ပြောသည်။ မကြာလိုက်။ ငွေလေး
ဘာကယ့်ကို အိပ်ပျော်သွားရှာပါ၏။ မျက်နှာလေးပျော့ကျနေလျက်
လေးလေးလိုပဲ ခေါင်းအုံးအစွန်းတစ်ဖက်ကို လက်ဝဲဝါးနုနုလေး

ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခွေခွေစောင်းစောင်းလေး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ငွေလေးကို ယူနံ့မွှေးစောင်နီနီကြီး ခြံပေးပြီးမှ ရီဦးသက်ပြင်းရှိက်၍ ငွေလေးဘေးမှာ ခွေ၍ တူတူပဲ အိပ်လိုက်ရပါပြီ။ ရွှေကောင်းကင်မှာ ငွေလေးမူးခဲ့သည်မှ ရတနာဆေးရုံသို့ အမောတကော စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ကားမောင်းခဲ့ရ၊ ဒေါက်တာဒေါ်မြင့်မိုဝ် အမောတကောရောက်ရနှင့် ရီဦးမှာလည်း စိတ်ပူရှိန်ဖြင့် အဘယ်မျှထိ စိတ်ရောကိုယ်ရော ပင်ပန်းခဲ့ရပါသလဲ။ စိုးရိမ်ချောက်ချားခဲ့ရပါသလဲ။

ပင်ပန်းရှိန် စိတ်မောကိုယ်မောဖြစ်ရှိန်ကြီးဖြင့် ရီဦးတရော၍ ငွေလေးဘေးမှာ အိပ်ပျော်ကျသွားရပါချေသတည်း။

ညဆယ်နာရီထိုးခါနီးမှ သူ့ ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ဖြစ်ရောက်သည်။ ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။ လေးလေးသိန်းမှ ကို အဖြစ်တင်ကြည့်ဖြင့်အားမနာတမ်းကြည့်ကာ...

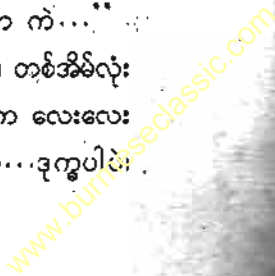
“တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ ထမင်းမစားကြသေးဘဲ စောင့်နေကြတာ ဖိုးခန့်၊ မင်းနှယ်ကွာ ကြာလိုက်ချက်၊ မိန်းမခိုးပြေးသွားပလား မှတ်ရတယ်၊ မနက်ပြန်မနက် လက်ထပ်မှာချုပ်မှာ သက်သေအဖြစ် ငါ လက်မှတ် လိုက်ထိုးပေးဖို့ တိုက်ပုံအင်္ကျီတောင် အင်္ကျီချိတ်မှာ အသင့်ချိတ်ထားလိုက်ပြီးပြီ၊ ကဲ...”

ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် လေးလေးသိန်းပြောချတော့ မျက်နှာကြီးရဲတံက်လာလျက်...

“ဟာ...တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဘယ်က မိန်းမခိုးပြေးရမှာလဲ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲဗျာ လေးလေးသိန်းကလဲ”

“စိတ်ညစ်တယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ ထမင်းမစားရသေးဘဲ ဝမ်းဟောင်းလောင်းနဲ့ နေနေရတဲ့ ငါတို့က စိတ်ညစ်ရမှာပါ၊ ဘာလဲကွ၊ ဒီနေ့ ငွေလေးမွှေးနေ့ အဲဒါမင်း မသိဘူးလား၊ ဖိုးခန့်၊ တကတည်း ထွက်သွားလိုက်တာ စုန်းစုန်းမြုပ်ကရော၊ ဒီအချိန်ကျမှ ပြန်လာရသတဲ့လား၊ မင်း မပါဘဲ ညစာမစားဘူးဆိုပြီး ငွေလေးက မွှေးနေရှင်အဖြစ်ပြောတာတဲ့ ဒေါ်ကြီးက ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကလဲ ငွေလေးအလိုကျ စောင့်ပေးမယ်တဲ့၊ မင့်ကိုလေ စောင့်ပေးမယ်တဲ့၊ မစားဘဲ စောင့်ပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ စောင့်နေကြတာ ကြာပြီ၊ စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ ငါလဲ ရေနှေးကြမ်းကြီး လိုမိုသောက်နေရတာ ဗိုက်တောင်ကယ်နေပြီကွ၊ ငါက မနက်လင်းအောင်များ မင့်ကိုစောင့်နေရမယ်မှတ်တာ ကဲ...”

“ဟင်...ငွေလေးလဲ မစားသေးဘူး၊ တစ်အိမ်လုံး မစားကြသေးဘူး ဟုတ်လား၊ ခန့်လေးက လေးလေးသိန်း နောက်နေတယ်မှတ်နေတာ၊ ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာလို့မစားကြတာတဲ့လဲ”

“အဲဒါရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိချင်ရင် ငွေလေး သွား
မေး၊ သူ မစားဘူးပြောတာ၊ ကလေးခမျာ မင့်ကို
စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်နေပြီ၊ ဒေါ်ကြီးသွား
ကြည့်တော့ အိပ်နေပြီတဲ့၊ သနားပါတယ်ကွာ၊ ကလေး
မွေးနေ့မှာ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလောက်ကြီးထိ အကြာ
ကြီး ကြာနေရတာတဲ့လဲ အပြင်မှာ”

ဟု ထမင်းမစားရသည့်ကိစ္စမှာ ကိုယ်မစားရတာ
အစ်ကိုကြီးနှင့်ငွေလေးတို့ မစားရသေးတာကို ပို၍ ကြာ
ရင်ထဲက မကောင်းနိုင်ဘဲ သနားနေမိရတိုင်း လှိုင့်၍လှိုင့်၍
လေးသိန်း ဆူနေမိခြင်းပါ။

သူ့ကို ခြံတံခါးဝမှာ ကားကို ရပ်စေကာ
လျှောက်ကြီးဆူနေသည့် လေးလေးသိန်းကို သူ အား
ဖြင့်...။

“ကန်တော့...ကန်တော့ပါ လေးလေးသိန်း
ခန့်လေးကြောင့် အားလုံးဆာနေကြရပြီ”

ဟု ပြောကာ ကားကို မောင်းထွက်၍ ပေါ်တို
အောက်မှာထိုးရပ်၊ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်
ပါ၏။ ထမင်းစားဆောင်တွင်းသို့ သူ အရင်စင်သည်။ ထို
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ကြီး၊ ပြီးတော့ရီရီဦး၊ အဲမယ်
ရီဦးပင်လျှင် ငွေလေးကို အဖော်လုပ်နေသည်ပဲဟု သူ
၏။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဟိုလည်လည်ကြည့်တော့ ငွေလေးကို
ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ခုလို အရမ်းကြီးညှစ်

ပြန်လာသည့် သူ့ကို စိတ်ထဲပေါက်နေပုံရသည်။ မျက်နှာက
မုန်နေပြီ။ လေးလေးသိန်းတို့ ဒေါ်ကြီးတို့ဆိုတာက သူ့ကို ငယ်
ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာတာမို့ ဆူသင့်လျှင်ဆူ၊ တီးသင့်
လျှင်တီးခဲ့သည်အထိ ဆွေမျိုးသားချင်းနယ်ရှိနေကြသူများပါ။
ခုလည်း ဒေါ်ကြီးမျက်နှာက မုန်တင်းနေပြီ။

“ငွေလေးရော”

“ဒီမှာ မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား”

ပြန်ဖြေသံကိုက တိုဆတ်ဆတ်။ နောက် မျက်မှောင်
ကုပ်၍ သူ့ကို ကြည့်၏။

“ဆာလို့နဲ့တူပါရဲ့ ကလေးခမျာ အိပ်ပျော်နေပြီ၊
ရီဦးတောင်မှ ခုတစ်ရေးနီးလို့ ဒေအက်ထပ်ဆင်းလာ
တာ၊ ငွေလေးကတော့ အိပ်ပျော်နေတုန်းပဲတဲ့၊ ထမင်း
စားစောင့်နေရင်းနဲ့လေ”

ဟု ဒေါ်ကြီး သူ့ကို အမြင်ကတ်ပုံဖြင့် ကြည့်လည်းကြည့်
ပြောလည်းပြောလာပါ၏။

“ဒီနေ့ ငွေလေးမွေးနေ့ဆိုတာကိုများ မေ့သွားလို့
လား ခန့်လေး၊ ကလေးခမျာ မင်းကို တစောင့်စောင့်နဲ့၊
မိန်းမများ ခိုးပြေးပြီလား မသိဘူးလို့တောင်မှ ဒေါ်ကြီး
က ထင်နေတာ”

လေးလေးသိန်းနှင့် တိုင်ပင်ထားကြပုံရသည်။ စာပေ
သံတည်းလာဖြစ်နေကြပါ၏။ ဟာ ဒေါ်ကြီးကလဲဆိုသည့်အသံ
က ရီရီဦးရှေ့မှာ ရှက်လန့်တကြီး ပွင့်ကျလျက် အပေါ်ထပ်သို့

ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် တက်လာရပါပြီ။ တကယ်က ငွေလေးနှင့် သူ့ကို လက်ထပ်ပေးချင်သည့်ကိစ္စပေါ်လာသည်မို့ သူ့ အနေလည်းခက်၊ မျှော်လင့်ချင်သည့်ဘဝကို မမျှော်လင့်သာသည်မို့ ကြေကွဲရှိန်က မနိုင်ရင်ကန်ကြီး နှလုံးအိမ်ကို ထုနှက်ညှဉ်းပန်းနေသည်မို့ သူ ကားဖြင့်ထွက်မိခဲ့ခြင်းပါ။ အင်းလျားကန်စောင်းမှာ သူ အချိန်ကို ဖြန်းခဲ့သည်။ နောက်တော့ ကမ်းနားမှာ ကားကိုမောင်းခဲ့၍ ကားကို ထိုးရပ်ကာ ဒလဘက်ဆီသို့ကူးသည့် အငှားကူးတို့ စက်လှေတွေကို သူ ငေးကြည့်အချိန်ဖြန်းခဲ့ပါ၏။ ဘယ်သူနှင့်လည်း သူ သွားမတွေ့ခဲ့။ တစ်ယောက်တည်းအချိန်ဖြန်းခြင်းထက် အချိန်မှာ အားလုံးသည်သူ့ကို ထမင်းစားစောင့်နေကြရသည့်အပြင် သူ ရင်ထဲမကောင်း။ အားလည်းနာသည်။ အနေလည်းခက်သည်။

ဒက်ဒီအခန်းသို့ သူ အရင်ဝင်သည်။ ငွေလေးကိုမူ သူနှင့်လက်ဆက်ပေးလိုသည့်ဆန္ဒကို ဒက်ဒီများ ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီလားမသိ။ ဒါကို သူသိဖို့လိုနေသည်လေ။ ငွေလေးကို သူ သွားတွေ့ဖို့ဆိုတာက ဒါကို သူ သိထားပြီးမှ ဖြစ်မည့်ကိစ္စ။ အကယ်၍ ဒက်ဒီပြောထားလိုက်ပြီးပြီဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာပူသည်။ အားလည်းခက်သည်။ ပြီးတော့ ငွေလေး သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည့်စကားပြောလာမှာ ချောက်ချားသည်။ နောက် ဒက်ဒီကျေးဇူးကြော်လက်ခံအဖြေပေးလိုက်တာမျိုးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရမှာလည်း တုန်လှုပ်နေပြန်သည်။

ဒက်ဒီအခန်းတွင်းသို့ သူ ဝင်တော့ ဒရင်းဘတ်ထု လုံလျက် တရားစာအုပ်ဖတ်နေသည့် ဒက်ဒီမှ ခြေသံကြောင့်

ကို လှမ်းကြည့်လာ၏။

“မသိပါဘူး ဒက်ဒီက ခန့်လေး မိန်းမများ အလောသုံးဆယ် ခိုးပြေးသွားပြီလားလို့၊ ငွေလေးနဲ့ လက်ဆတ်ပေး ချင်တယ်လဲဆိုရော ငွေလေးလို မိမိဘာမှ ကလေးကို မယူချင်လို့များ၊ မတန်ဘူး မတူဘူးဆိုပြီး တော့များ မင်းနဲ့ထိုက်တန်မယ်လို့ မှတ်ယူလက်ခံထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ ခိုးပြေးလိုက်ပြီလားလို့ ဒက်ဒီ ထင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သားနဲ့နေရာချချင်တဲ့ကိစ္စ ငွေလေးကို အသိတောင် မပေးရဘူး”

အားလုံးတစ်လေသံတည်းဖြစ်နေသည်။ လေးလေးသိန်း၊ ဒေါကြီး၊ ခု ဒက်ဒီ။ တိုင်ပင်ထားကြံချေသည်လားမသိ။ ငေါထေထေစကားတွေချည်းဖြစ်နေသည်။

“ဟာ... ဒက်ဒီကလဲ ဘာလို့ ငွေလေးကို သားက မတူမတန်ထင်ရမှာလဲ၊ ဘာလို့ လက်မထပ်ချင်ရမှာလဲ၊ ဘာလို့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးရမှာလဲ၊ ငွေလေးထက် ဘယ်မိန်းမကမှ ခန့်လေးရဲဘဝမှာ အရေး မကြီးနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

ဟု ဒက်ဒီစကားကြောင့် ရင်ထဲနှင့်ကျသွားရလျက် လွတ်ခနဲ ပြောချလိုက်မိရပါပြီ။

မိဘမဲ့လေးမို့ မထိုက်တန်ဘူးထင်၍ ဆိုသည့် စကားမျိုးငွေလေးအပေါ် သဘောထားတာမျိုး သူ့နားက မကြားရက်။ သူ့နှလုံးအိမ်က မခံနိုင်။

ရင်ထဲနှင့်ခနဲနေအောင် ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရလျက် မခံ
မရပ်နိုင်သလို ကြေကြေကွဲကွဲကြီးလည်းဖြစ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ
လည်းဖြစ်လာရလျက် သူ လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ...။

“ငါ...ငါ...ငါ့ရင်ထဲကအဖြစ်၊ ငါ့အချစ်တွေကို
ဖွင့်ချလိုက်မိပြီပဲ”

ဟု ချက်ချင်းအနေခက်စွာသိလည်းသိ၊ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်
နေသည့် ဒက်ဒီကိုလည်း ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ခိုးကြည့်မိလိုက်
မြင်မိလိုက်ရပါပြီ။ ဒက်ဒီ ပထမတော့ ပြုံးနေသည်။ နောက်တော့
မျက်လုံးတွေထက်မှာ ကြည့်နူးရိပ်နှင့် ရယ်မောလိုရိပ်များက ပို၍
ပြည့်သိပ်လာ၏။ နောက်တော့ ထိန်းမထားနိုင်တော့သလို ခပ်
တိုးတိုးအသံထွက်၍ ရယ်သည်။ သူ-ခေါင်းကြီးငုံ့ချ၍ ငြိမ်ရပ်နေ
စဉ် ဒက်ဒီ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လာ၏။ ပခုံးထက်မှာ လက်
ဖဝါးကို ဖေးတင်သည်။ နောက် ပခုံးကို ခပ်ဖိဖိဆုပ်ညှပ်၏။

“အဲဒါပဲ ခန့်လေး၊ လူဆိုတာ သူ လုံးဝမခံနိုင်
တဲ့ စကားတစ်ခုကို ကြားရင် ချက်ချင်းအလောတကြီး
ငြင်းပစ်လိုက်တတ်ကြတယ်လေ၊ တာလို့လဲဆိုတော့
သားကို မိန်းမနိုးပြေးပြီထင်တယ်လို့ ဒက်ဒီပြောတယ်၊
ငွေလေးနဲ့ မတူမတန်ဘူးဆိုပြီး သားက သဘောထား
တယ်လို့ ဒက်ဒီ စွပ်စွဲတယ်၊ ဟာ...ချက်ချင်းကြီးကို
ပေါ်လာတော့တာပဲ၊ သားက ငွေလေးကလွဲပြီး ဘယ်
မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်နိုင်တဲ့ အေးချမ်းခန့်မှ မဟုတ်တာ၊
ခုတော့ ပေါ်ရော၊ လိမ်လို့ကို မရ၊ ဖုန်းကွယ်လို့ကို

မရအောင် ဝန်ခံရော”
ဟု ဒက်ဒီပြောလာပါ၏။ မျက်တောင်မခတ်ကြီး ကြည့်
ည့်နူးနူးကြည့်သည်။

“ဒက်ဒီပြောမယ် သား၊ သားတို့နှစ်ယောက်စ
လုံးဟာ ဒက်ဒီလက်ပေါ် ကြီးကြတဲ့ ကလေးတွေပဲ၊
ဒက်ဒီသိတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီ
သိတယ်၊ က...ငွေလေးအိပ်နေပြီ၊ သွားနိုးလိုက်၊
အောက်ထပ်မှာ ဒက်ဒီတို့ စောင့်နေမယ်၊ ငွေလေးခမျာ
သားကို စောင့်ရင်းအိပ်ပျော်သွားတာ၊ သားမပါဘဲနဲ့
သူ့ရဲ့မွေးနေ့လေးကို မလွန်မြောက်စေချင်ရှာဘူး”

ဟု ပြောတာ အခန်းပြင်သို့ ဒက်ဒီထွက်၏။ သူ ငွေလေး
အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ခဏရပ်သည်။ နောက် ခပ်ဖွဖွခေါက်၏။

“ငွေလေး”
ထူးသံမကြားရ။ အခန်းတံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်၍ သူ
သည်။ ခုတင်ထက်မှာ ငွေလေး အိပ်ပျော်နေရှာပါ၏။ အနီ
အိမ်အံတွင် အဝါရောင်နှင့်ပန်းနုရောင်ပန်းပွင့်ကြီးများ ရွက်စိမ်း
တွေရံလျက် ဖောင်းကြွနေအောင်ရှိနေပါသည့် ယုန်မွှေးစောင်
ပွင့်ကြီးကြောင့်ထင်။ ငွေလေး၏ ခွေခွေလေးစောင်းအိပ်နေခြင်း
ပို၍ သေးသွယ်ပျောင်းနဲ့နေသယောင်ရှိ၏။ ငွေလေး၏
အလေးကလည်း ဝန်းဝန်းသွယ်သွယ်လေးဖြင့် ဘဲဥပုံမျက်နှာ
လေးပေမို့ အရမ်းကို လှနေသည်ပါပဲ။ လက်လေးတစ်ဖက်က
အဖုံးစွန်းလေးကို ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ချက်နှာလေး

စောင်းကျလျက် ပိုးခေါင်းအုံးစွပ် မိုးပြာရောင်ထက်မှာ အပြစ်က
စင်လွန်းစွာ အိပ်မောကျနေသည်ကိုက ဖြူဖြူစင်စင်နိုင်သည့်
ကလေးတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာသည့်အသွင်လေး။

ညစာမစားဘဲ တကယ့်ကို ခေါင်းမာစွာ သူ့ကို
သည့် ငွေလေး။ သူ ချစ်စနိုးလေးလည်း ဖြစ်မိရ၊ လူပုံ
ပျောင်းနွဲ့သလောက် တကယ့်ကို ခေါင်းမာသည့် ကလေး
ချစ်ဒေါသဖြင့် ထိပ်လေးထုပ်ပစ်ချင်လောက်အောင်လည်း မချင်
ဖြစ်ရနှင့်ပါ။ ကိုယ်ကြီးငုံ့ကိုင်း၍ မျက်နှာနုနုလေးကို တစ်ခို
တစ်ချက်ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ မျက်တောင်ရှည်ခက်ခက်
ကျော့ကြီးကို သူ လက်ဖျားလေးဖြင့် ဖွဖွလေး ထိလိုက်ချင်သ
ပါးပြင်နုနုလေးကို ဖွဖွလေး လက်ဖြင့်ပုတ်နှိုးလိုက်ချင်သ
ဒါပေမဲ့ သူ မထိရက်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်သာ အလှ
ကြည့်နေချင်တော့သည့်အဖြစ်။

“ငွေလေး...ငွေလေး”

သူ ကိုယ်ကြီးငုံ့ကိုင်း၍ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။
က တိုးညှင်ညှင်ရှိ၏။ တယုတယနိုင်၏။ သူ့နှလုံးအိမ်ဆီမှ
ခြင်းတို့စီးမျောစွာ သူ့ခေါ်သံတိုးဖွဖွမှာ ပါသွားကြပါစေတော့
သူ ခွင့်ပြုလိုက်မိရပါပြီတည်း။

“ဟင်...အင်”

ငွေလေး နိုးလာသည်။ မျက်ခွံလေးကို အားယူ၍
၏။ သူပြုံး၍ ငုံ့မိုးကြည့်ကာ...။

“အမိ...တစ်အိမ်လုံး ကိုကိုကို ဝိုင်းပြီးအမြင်ကတ်

နေကြပြီ ခင်ဗျ။ ဆာနေကြပြီဗျ။ ငွေလေးက ကိုကို
မပါဘဲ ထမင်းမစားဘူးဆို၊ က...ဆိုးတောမလေး ထ...
နောက်ကို အဲသလို မဆိုးကြေး၊ ကိုကိုက တစ်ခါတစ်ခါ
အလုပ်များတတ်တယ် ငွေလေးရ၊ ခုလဲ ဆရာကြီးဦးစည်
သူက လျှောက်လဲချက်တွေအတွက် စီရင်ထုံးတွေရှာ
ခိုင်းဘာခိုင်း၊ အဲ...လျှောက်လဲချက်တွေရေးဖို့ နှုတ်က
ပြောသမျှ လိုက်ရေးခိုင်းနဲ့ ကြာသွားတာ၊ အဲဒါ ဒီမှာ
အားလုံးဆာကုန်ရော”

ဟု သူ ကြံဖန်၍ ပြောမိရပါပြီ။ စီရင်ထုံးတွေ လျှောက်
လဲချက်တွေဖြင့် သူ ညာပြောမိရသည်က ငွေလေး သူ့ကို ခွင့်
လွှတ်ဖို့ချည်းသက်သက်မဟုတ်၊ သူ ကားတစ်စီးပြန်အချိန်ဖြုန်း၊
နေခြင်းဆိုတာသိလျှင် ငွေလေး အရမ်းကို ဝမ်းနည်းမှာမို့ပါ။

ခုလို ငွေလေး သူ့အပေါ် လေးလေးနက်နက်လေးလေး
ထမင်းမစားဘဲ စောင့်သည်ဆိုတော့ သူ အချိန်တွေအလကား
သွားဖြုန်းနေမိခဲ့သည့်အတွက် ယူကျုံးမရ၊ ရင်ထဲ ထိခိုက်ရပါ၏။

သူရောက်လာ၍ ငွေလေး ဝမ်းသာအားရလေး လှလှ
ထသည်။ ဆံကျစ်ရှည်လေးနှစ်ဖက်က ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲဖြင့် ရှေ့သို့
ငိုက်ကျလာ၏။ သူ့ကို ပြုံး၍ မော့ကြည့်ကာ...။

“ငွေလေး သိပါတယ်၊ ကိုကိုအလုပ်များနေလို့ဖြစ်
မှာလို့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငွေလေးမွေးနေ့ပဲဥစ္စာ၊ အလုပ်
မများရင် ကိုကို ဘယ်ကြာမလဲလို့”

ဟု ပြောလာသည်ကိုက သူ့စကားကို ယုံကြည်သည့်

ပုံလေးဖြင့်ပါ။ သူ့ပို၍ စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်ရပါ၏။ ငွေလေးမျက်နှာလေးကတော့ လန်းလာသည်ပါပဲ။

“ဒီမှာ ကိုကို၊ ကိုကိုအတွက် ငွေလေးအမှတ်တရ ဝယ်လာတာ၊ ငွေလေးကို အမြဲအမှတ်ရနေအောင်လို့လေ၊ ငွေလေးကိုယ်တိုင် ကိုကို့လက်မှာ ပတ်ပေးချင်လို့ စောင့်နေတာ၊ လက်ပေး ကိုကို”

ဟု လက်လေးကို ခေါင်းအုံးအောက်လျှိုကာ ပြန်ထုတ်လာတော့ ရွှေရှောင်နာရီ။ သူ့လက်ကို ဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်၍ သူ့လက်မှာ နာရီလှလှလေးကို ပတ်ပေးပါ၏။ ငွေလေးရင်ထဲမှာ ပျော်နေမိရသည်ပါပဲ။ ကိုကိုရောက်လာသည်မို့ ငွေလေးရင်ထဲမှာ အားတွေပိုရှိလာသည်။ အိပ်လည်းအိပ်လိုက်ရသည်မို့ အမောရော၊ အမူးရော သက်သာလာသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။ ငွေလေးမွေးနေ့မှာ ကိုကို တမင်များ ထွက်သွားခြင်းလားဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲရန်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ အားငယ်နေမိခဲ့လေသမျှ ကိုကို စီရင်ထုံးတွေရှာ၊ လျှောက်လဲချက်တွေရေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ဟု သိရသည်မို့ ရင်ထဲမှာ အေးသွားရသည်ပါပဲ။ ကိုကိုက အလုပ်သင်ရှေ့နေပဲလေ။ ကိုကိုဆရာကြီးက နိုင်းလျှင်လုပ်ပေးရမည်။ ပညာရှာခြင်းဆိုတာ ဆရာသမား၏ နိုင်းစေမှုကို နာခံခြင်းဆိုသည့် အရာဖြင့် တပည့်ကောင်းဖြစ်စေရသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

ငွေလေးကို ရှောင်ခြင်းမဟုတ်လျှင် ငွေလေးရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ရပါပြီ။

ကိုကိုကို မော့ကြည့်ကာ...။

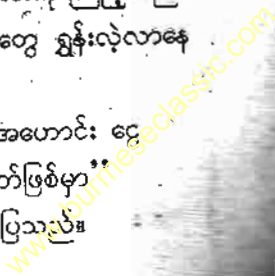
“ငွေလေးက ကိုကို ငွေလေးကိုများ တစ်ခုခု စိတ်ထဲမျက်ပြီး တမင် သွားလိုက်တာလားလို့ ထင်နေတာ၊ ငွေလေး စဉ်းစားတယ်သိလား ကိုကို၊ ငွေလေး ဘာများ အမှားလုပ်မိထားသလဲလို့၊ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး ကိုကို ရာ”

“ဘာလို့ ငွေလေးကို ကိုကိုက စိတ်ထဲမျက်ရမှာလဲ ကလေးရယ်၊ ဘယ်တော့မှ အဲဒီအတွေးမျိုး မတွေးနဲ့၊ သိပ်အပြစ်ကြီးတယ်၊ ကိုကိုက ငွေလေးကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ထဲမျက်မယ့်သူမှ မဟုတ်တဲ့ဥစ္စာ”

ဟု သူ့ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ဘဲ ပြောနေမိရပါ၏။ တံကယ်အ သူ့မှာသာ အပြစ်ရှိနေသည့်လေ။ သူက တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာ အမှန်။ ငွေလေးကို မုန်း၍ မျက်၍ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှောင်သွားသည်ကတော့ ရှောင်သွားသည်ပဲ မဟုတ်ပါလားလေ။ ငွေလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မိသလိုကြီးဖြစ်သွားရသည်ပဲ။ ကိုကို ငွေလေးက ငွေလေးမှာ အပြစ်ရှိသည်ဟုပင် ထင်နေရာသေးသည့်အဖြစ်။ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိသည့်သူက သူ။

ငွေလေး သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီလေးကို ကြည့်သည်။ ကြည့်နူးရိပ်က ထင်၏။ မျက်နက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလဲ့လာနေသည်ပါပဲ။

“ဒီနာရီကို အမြဲပတ်၊ ကိုကိုနာရီအဟောင်း ငွေလေးကိုပေး၊ ဒါမှ ဒီနာရီကို ကိုကို ပတ်ဖြစ်မှာ” ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းပဲညိတ်ပြသည်။

“ကိုကို တယောလေးနဲ့ သီချင်းဆိုပြန်နော်”

နောက်ထပ်ခေါင်းတစ်ညိတ်တိုးပြန်၏။ လောလောဆယ်မှာ ငွေလေးကို စိတ်ချမ်းမြေ့စေချင်တာပဲ ရှိနေသည်။ ဘာကိုငွေလေးပြောပြော သူ ခေါင်းညိတ်နေမိမည်သာ။

ငွေလေးနှင့်သူ အောက်ထပ်ထမင်းစားဆောင်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

လေးလေးသိန်းရော၊ ဒေါ်ကြီးပါ သူတို့နှင့်တစ်ဝိုင်းတည်း ထမင်းတူတူစားဖြစ်ကြပါ၏။ လူခြောက်ဦးပေမယ့် ထမင်းဝိုင်းသည် စကားသံတွေ ဝေစည်လျက် ငြိန်ယုတ်စွာပဲ စားသောက် ဖြစ်ကြရပါ၏။ ရီရီဦးမှာ ကျောက်ပုစွန်ကြီးတစ်ကောင်ဖြင့် ထိခိုက်ထိခံနေအောင်ဖြစ်နေရပါသည့်အဖြစ်။

စားသောက်ပြီးတော့ ဒက်ဒီ၊ ကိုကို၊ လေးလေးသိန်းနှင့် ဒေါ်ကြီးကို ထမင်းစားဆောင်တွင်ပဲ ငွေလေး ကန်တော့သည်။ မွေးနေ့မှာ ကန်တော့ခြင်း။

ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ။ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝချမ်းသာပါစေဆိုသည့် ဆုပေးသံများ ဝေစည်လျက် ထမင်းစားဆောင်ထဲ သည် အေးချမ်းဖွယ်အတိုရှိချေသည်တည်း။

ဒက်ဒီက အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ဖုန်းတွေသိမ်းဆည်းဆေးကြောခြင်းအလုပ်ကိုလည်း ဒေါ်ကြီးက မလုပ်။ ဖုန်းသို့ပေးမလုပ်သည့်အတွက် ငွေလေးအတွက် နိုကိုကိုတို့ ရင်အေးရပါ၏။ ငွေလေး အရမ်းကို နေမကောင်းထောင်သည် မဟုတ်ပါလားလေ။

ခြံထဲဆင်းကာ စံကားပင်အောက်၌ လေးလေးသိန်း၊ ကိုကို၊ ငွေလေးနှင့်ရီဦးတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြပါ၏။

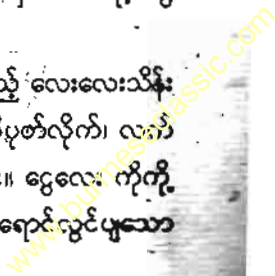
ကိုကို တယောထိုးတော့ ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးက နီရီဦး၏ ပခုံးလေးထက်မှာ မှေးမိုကျလာသည်။ အေးစိမ့်စိမ့်ရှိသည်မို့ ငွေလေးရင်ထဲမှာ နည်းနည်းနေရခိုးချင်လာသလိုပါ။ နီရီဦး ရိပ်မိပုံရသည်။ ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးကို ဖေးထိန်းပွေ့ယူထားပါ၏။ ငွေလေး၏ ကိုယ်ထက်မှာ အင်္ကျီထူမရှိ။ အဝါရောင်ပိုးဝတ်စုံလေးသည်သာ ရှိနေ၏။

“ငါ အင်္ကျီထူသွားယူလိုက်မယ် ငွေလေး”

ခပ်တိုးတိုး ရီဦး ပြောတော့ ငွေလေးလက်လေးကုတ်၍ တားသည်။

ကိုကိုတယောအိုးကို ပခုံးထက်မှာ တင်ထားတာ၊ မေးဈားဖြင့် ဖေးထိထားတာ၊ တယောသံနဲ့နဲ့လေး လွင့်မျောဖြစ်တည်လာတာ၊ အားလုံးကို ငွေလေးကြည့်နူးစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ တယောထိုးတံလေးကို အသားတကျ တနဲ့ထိုးနေပါသည့် ကိုကို၊ လရောင်အောက်မှာ ကိုကိုရုပ်သွင်က ကြည့်ကောင်းစွာ ခုံနဲ့ညားညား လေးရှိနေသည်ပါပဲ။ ကိုကိုနဖူးပြင်ထက်မှာ ဆံစတို ခွေဖိုက်ပြိုကျနေသည်။

ကိုကိုကို တယောထိုးသင်ပေးခဲ့ပါသည့် လေးလေးသိန်းကတော့ ဘေးမှ စည်းလိုက်နေသည်။ ပေါင်ကိုပုတ်လိုက်၊ လက်ချောက်တီးလိုက်ဖြင့် စည်းလိုက်နေသည့်အသွင်။ ငွေလေး ကိုကိုကို ငေးကြည့်နေဆဲ။ ကြော်...ထိုသို့ပဲ လရောင်လွင်ပူသော

လသာညများမှာ ငွေလေးသည် တယောထိုးပြတတ်ပါသည်။ ကိုကိုကို ဤသို့ပဲ ကြည့်နူးစွာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ငေးကြည့်နေတတ်ခဲ့သည်ပါပဲ။

စင်းတန်းနေသော ကိုကိုနှာတံ၊ ထူထဲသောမျက်ခုံးတံ၊ တယောကြိုးကို မှေးစင်းကြည့်ရင်း တယောထိုးနေသည့် ကိုကိုသွားဟန်၊ နဖူးထက်ဆီသို့ ပြိုကျနေသော ဆံပင်ထူအုပ်အုပ်ခွေခွေထောအရမ်းကို ကြည့်ကောင်းပါသည် ကိုကို။ ငွေလေး အမြဲ ငေးကြည့်နေမိရတတ်ပါသည် ကိုကိုပါ။

တယောသံက နွဲ့နွဲ့ငြိမ်ငြိမ်လေး စီးပျောက်၏။ ကိုကိုတယောသံက လရောင်သောက်မှာ ပို၍ နွဲ့လာ၏။ လွမ်းလွမ်းစရာဖြစ်လာ၏။ တယောသံကြောင့် ညသည်ပို၍ လွမ်းစရာဖြစ်လာ၏။ ဪ...လရောင်ဖြာသည့် ညကြောင့်ပင်လျှင် တယောသံက ပို၍ လွမ်းစရာဖြစ်ရပြန်ချေသည်တကား။

သူ တယောထိုးနေမိသည်က စန္ဒရားချစ်ဆွေ၏ ငယ်ချစ်ဟောင်းနှင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ။

တေးသံက တနွဲ့နွဲ့။ ဪ...တဆွေးနွဲ့နွဲ့။ တလွှဲသိမ့်သိမ့်။

“ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ...အနေကြာလာခဲ့သည်မှန်သော်လဲ...သွေခွာဝေးရမယ့်စကားဆို...တစ်ခွန်းသော်မှ...ပြောမထွက်ရက်သူပါကွယ်...ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်ဘဝင် မတင်မကျ တငွေငွေကြောင့်ကျပွပ်ပျာပါသံနှင့်...ချစ်နှောင်ကြီးမငင်ဝံ့သူမှာ...ရင်မော...”

မော...လှပါပြီကွယ်”

သူ့အသံက ဆွေးလျှလျ။ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းဖန်နုစင်စွာရှိနေပါသည့် သူ၏ ယမင်းရပ်လေး။

ဪ...သူ၏ ကြွေရပ်လေးကို မြတ်နိုးခြင်း မပွင့်သာလေသည် ကြေကွဲရပါသော ရင်ဖြင့် တမြေမြေကြည့်မိရပါချေသည်တည်း။

ဪ...တမြေမြေ ကြည့်ရပါချေသည်ကော မောင်ငွေလေးငယ်...။

ကျောင်းတက်ဖို့ တံခါးရွက်ကို ဖွင့်၍ အတ်လှေကားထစ်ကို နင်းဖြတ်ဆင်းခိုက်မှာပဲ ဧည့်ခန်းရှိ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်ဖို့ ငွေနုသာ ဧည့်ခန်းထဲပြန်ဝင်။ ဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ထူးမည်ပြုခိုက်မှာပဲ...။

“ဟယ်လို...ပြည်စိုးပါ”

ဟု ဒက်ဒီထူးသံပေါ်လာသည်မို့ စာကြည့်ခန်းရှိဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ ဒက်ဒီထူးလိုက်ပြီဟု သိရသည်မို့ ဖုန်းလေးကို အသာပြန်ချမည်ပြုခိုက်...။

“အန်ကယ်...ကျွန်မ မြင့်မိုပါ။ အန်ကယ် ခုမနက်မှာ ရတနာကို လာနိုင်မလား၊ ငွေလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ မို့မှာ ပြောပြစရာရှိနေလို့ပါ”

ဟု ပြောသံကြားရသည်မို့ ဖုန်းလေးကို မချဖြစ်ဘဲ ငွေလေး ဆက်နားထောင်လိုက်မိရပါပြီ။ ဟုတ်သည်။ မနက်ဖြန်မှာ သွေးစစ်ထားသည့်အဖြေကို သွားယူရချေမည်ပဲ။ ပြီးတော့ အီးစီဂျီလည်း ရိုက်ထားတာရှိသေးသည်။ အဖြေတွေ မနက်ဖြန် သိရမည်။ ခု ဘာကြောင့် ဒက်ဒီကို မမမြင့်မို့ ဖုန်းဆက်ပြောနေရပါသလဲ။ ငွေလေး သေချာကိုမှာထားသည်ပဲလေ။ ငွေလေး မှုနေသည့်ကိစ္စ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကို မပြောပြဖို့ သေချာကြီးကိုပဲ မမဒေါက်တာမြင့်မို့ကို ကတိတောင်းထားသည်ပဲ။ ခု ဘာကြောင့် တကူးတကကြီး ဒက်ဒီကို မမမြင့်မို့မှ ရတနာဆေးရုံသို့ ဝင်လာခဲ့ဖို့မှာရပါသလဲ။

“ငွေလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ ငွေလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောပြစရာ ဟုတ်လား”

ဟု ဒက်ဒီထံမှ အံ့ဩသံဖြင့် မေးသံပေါ်လာပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ မို့မှာကလဲ ဒီမှာ နောက်တစ်နာရီအတွင်း အော်ပရေးရှင်းဝင်ဖို့ကိစ္စကလဲ ရှိနေတော့ ဗစ်တိုးရီးယားကို ကိုယ်တိုင်လာပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ အန်ကယ်လာခဲ့ပါလား၊ နောက်တစ်နာရီ အထိတော့ ရတနာဆေးရုံက မို့ရဲ့ အခန်းမှာ ရှိနေပါမယ်”

“အန်ကယ် ဒီနေ့စက်ရုံမှာ မိတင်တစ်ခုရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ ခုသွားဖို့အချိန်ကပ်နေပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အန်ကယ် နေ့လယ်ဘက်လာခဲ့မယ်၊ ဖြစ်မလား၊ ဒေါက်

တာ အော်ပရေးရှင်းပြီးချိန်လောက်လာပါမယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက်လာရမလဲ”

ဟု မေးလာသည့် ဒက်ဒီအသံ...။

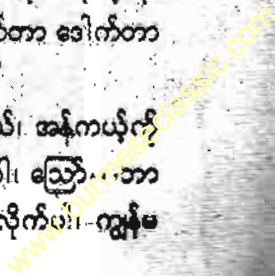
“နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီလောက်လာပါ အန်ကယ်”

“ငွေလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာပြောမလို့လဲ ဒေါက်တာ”

“ငွေလေး ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းကပ် မူးပြီး ရတနာဆေးရုံကို ညနေတက်ရောက်လာပါတယ်၊ အန်ကယ်၊ အတော်လေးကို မူးတာပါ၊ အားအင်မရှိအောင်ဖြစ်တာပါ၊ စားမော်တ ကိုယ်တိုင်တောင် ဆင်းမလျှောက်နိုင်အောင်ပါ၊ အန်ကယ်တို့စိတ်ပူမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အဲဒီကိစ္စကို မပြောပြပါနဲ့လို့တောင် ငွေလေးက ကတိတွေတာတွေတောင်းခဲ့တာပါ၊ မို့ကလဲ ပေးမိခဲ့ပါတယ်၊ ခု အဲဒီကတိကို ဖျက်ရမလို့ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဟင်... အန်ကယ် မသိရပါလား၊ တော်တော် အခြေအနေဆိုးနေသလား ဒေါက်တာ၊ အဲသလိုပဲ ဒီကလေးဟာလေ အန်ကယ်တို့စိတ်ဆင်းရဲမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တတ်တဲ့ ကလေး၊ အန်ကယ်စိတ်ပူလိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်၊ ငွေလေးရောဂါက ဘာတဲ့လဲ”

“ဖုန်းနဲ့မပြောပါရစေနဲ့ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ကို အသိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ခေါ်ရတာပါ၊ ဪ... ဘာလဲ ဒေါ်သင်း... အင်း... ဝင်လာခိုင်းလို့ကပ်ပါ... ကျွန်မ

အချိန်ရပါအံ့ဟု အိတ်စံကျွန်ုပ် အိတ်ကမ်း၊ လှူနာတစ်
ယောက် ရောက်လာလို့ပါ။ မိုးဆယ့်နှစ်နာရီမှာ အိတ်
ကယ့်ကို တွေ့ပါမယ်။ ငါ့အဖေ ငါ့အမေ ငါ့

တုန်းပြောသလိုပဲ ပန်းချီသွားချိန်မှာ ငွေလေး ကမ်းက
တန်းလေး ပန်းကိုချ။ ကားရိုရာသို့ ထွက်ခဲ့ကာ ကားကို အရေ
တကြီးမောင်းထွက်လာမိခဲ့ရပါပြီ။ ငွေလေး ဦးတည်မောင်းမိရ
သည်က ရတနာသို့ပါ။ ငွေလေး ဦးတည်မောင်းမိရသည်က

ရတနာအေးရုံကားပါ ကင်ထိုးရာနေရာမှာ ကားကို ထိုး
ရပါ။ အပြောအဆိုတို့ဖြင့် ငွေလေး အေးရုံတွင်းသို့ တင်ကာ ဒေါက်
တာဒေါ်မြင့်၏ အခန်းသို့ စင်ခွဲပါ၏။ အပြောရောင်တံခါးခန်းသို့
စပွင့်ရုံကိရိလေးကို ထုတ်ပေး၍ ငွေလေးဝင်လာစဉ် ထပ်ပြန်ရန်ပြင်နေ
သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးကို ငွေလေး
တွေ့ရပါတ်၏။ ငွေလေးအခန်းဝေတာရုံရှိထိုင်ခုံပေါ်မှာ သွားထိုင်
သည်။ အခန်းတွင်းမှ အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတို့ ထွက်
သွားသည့်အခါ မမဒေါ်မြင့်မိမှာ တံခါးရွက်နားအထိ လိုက်ဖို့
ရပ်ကုန်ခံသည့်ကိလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ငွေလေးအေးရုံကြည့်နေ
ပါ၏။ မမဒေါ်မြင့်မိမှာ မှောက်မှိုငွေလေးကို ကြည့်လာသည်။
အခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာ မမဒေါ်မြင့်မိနှင့် ငွေလေးပဲရှိနေသည့်
အဖြစ်။ တည်ငြိမ်စွာ ငွေလေးမမဒေါ်မြင့်မိကို ကြည့်ကာ
ငွေလေးအေးရုံကြားခုံပြီပါပြီ မမဒေါ်မြင့်မိက
တော့တံခါးခန်းဝေတာရုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး ပန်းခြံဆင်
ဖို့ ကောက်ကိုင်လိုက်မိချိန်မှာ ဒက်ဒီက ထူးလိုက်တာ

မိမိ ပုဂံခေတ်ကတည်းက ငွေလေး မမဒေါ်မြင့်မိကို ခင်ရင်စင်စင်
မိပါ။ အောက်တော်လီ ပြောသမျှတွေကို ငွေလေးဆီက
ပြောခံရဖူးလေ။ မမဒေါ်မြင့်မိက ငွေလေးကို ခင်ရင်စင်စင်
ကြားခဲ့ရတာပါ။ မမဒေါ်မြင့်မိက ငွေလေးတောင်းပန်ပါရစေ။

ငွေလေးရုံရောက်ကို ငွေလေး သိပါရစေ။ ငွေလေးဟာ
ငွေလေး ခင်ရင်စင်စင် မမဒေါ်မြင့်မိက မမဒေါ်မြင့်မိက
ဝေဒနာရှင်ပါ။ ကာယကံရှင်ပါ။ ငွေလေးကို အသိမပေး
မူ မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ ကားငွေလေး
ဘဲ ထားရမယ်လို့ မမဒေါ်မြင့်မိက လောကအောင် ငွေ
လေးအပ်ကုန်မိလေ။ ကာယကံရှင်ပါ။ ကာယကံရှင်ပါ။
လေးရောက်က တစ်ခုခုတော့ သိစားချေပြလို့ ငွေလေး
လေးမမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ ပြောလေသည်။ ပြော
စားလည်ထားပါတယ်။

ငွေလေးက ငွေလေးကို ခင်ရင်စင်စင် မမဒေါ်မြင့်မိက
ဟု ပြောတော့ မမဒေါ်မြင့်မိက ကောင်း။ တစ်ချက် ပြတင်း
ပိတ်လိုက်တော့မိလေ။ မမဒေါ်မြင့်မိက
အနီးမှာ သွားရပ်သည်။ ငွေလေးမျက်နှာကို မကြည့်ရတံ့မျှား
ဟုလည်း ငွေလေးက မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။
တစ်ကြိမ်တည်း ရပ်နေခြင်းမျှားလားဟု ငွေလေးထင်နေမိရပါ၏။
ငွေလေး တာကုမျှ ဆက်မမေးသေး။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စောင့်
ဆိုင်းကြည့်နေမိသည်။ မမဒေါ်မြင့်မိက ပြန်လည်လာစဉ်နောက် မြင်ရမည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောလေသည်။ မမဒေါ်မြင့်မိက မမဒေါ်မြင့်မိက
မျက်နှာရပ်ကွဲပါ။ ထိုမျက်နှာထက်တွင် ထင်ဟပ်သည့် အချိန်မျှား
တို့ကြည့်၍ အပြောတစ်ခုကို မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ ကြားစားနေခြင်း။
မမဒေါ်မြင့်မိက ကိုယ်နှုတ်လေး အညင်အသာ ပြန်လည်လာ
သည်။ မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။
မျက်နှာထက်တွင် မကြည့်တတ်ရုံပဲ မြင်နေရ၏။
မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။
ထိုအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ ကြားစား
တတ်ခြင်းကိုလည်း ငွေလေးက မမဒေါ်မြင့်မိက ပြောလေသည်။ ငွေလေး
အေးရုံထဲမှာ ဒေါက်တာ မမဒေါ်မြင့်မိနှင့် ငွေလေးပဲရှိနေသည့်
အဖြစ်။ တည်ငြိမ်စွာ ငွေလေးမမဒေါ်မြင့်မိကို ကြည့်ကာ
ငွေလေးအေးရုံကြားခုံပြီပါပြီ မမဒေါ်မြင့်မိက
တော့တံခါးခန်းဝေတာရုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး ပန်းခြံဆင်
ဖို့ ကောက်ကိုင်လိုက်မိချိန်မှာ ဒက်ဒီက ထူးလိုက်တာ

ထက်တစ်ရက်နောက်ကျပြီးမှ လူနာကို ချိန်းသည့်သဘော။ ဒါမှ လူနာလာသည့်အခါ ရီဇာတ်တ်မရသေး၍ ပြန်သွားရတာမျိုး ကင်းနိုင်မည်လေ။

“ခုမနက်ပဲ မမ ငွေလေးရဲ့ ရီဇာတ်တ်ကို ရတာ သာမန်သွေးအားနည်းတာပါ ငွေလေး၊ ဒါပေမဲ့ မမ စိတ်ပူတယ်လေ၊ ငွေလေး အလုပ်တွေ သိပ်လုပ်နေမှာ မျိုး၊ စာတွေ အရမ်းကျက်ပြီး အိပ်ရေးပျက်မှာမျိုးတွေ ဖြစ်မှာစိုးတယ်၊ နားဖို့လိုတဲ့ကိစ္စကို အန်ကယ်တို့သိဖို့ လိုအပ်တာမို့ မမ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။”

ငွေလေး သိနေသည်။ မမမို့ ညာနေသည်ဟု။ ဤလောက်နှင့်တော့ ဒက်ဒီကို တကူးတက ခေါ်မည်မဟုတ်။ ဒက်ဒီထံ အားဆေးတွေတာတွေ မမမို့ လာသွင်းပေး၊ စမ်းသပ်ပေးချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒက်ဒီမှာ မယ်ဒီကယ်လ်ချက်ကပ်လုပ်နေကျအတိုင်း မမမို့ထံ ဆေးရုံမှာ လာတွေ့သည့်အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်သည်။ သာမန်သွေးအားနည်းသည့်ကိစ္စလောက်ကိုတော့ ငွေလေး ဆေးလက်မှတ်အဖြေလာယူချိန်မှာပြောလည်း ပြောပြ၊ အားဆေးတွေတာတွေလည်း ထိုးပေးလိုက်ချေမည်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဖယ်ဖယ် ဒေါက်တာဖြစ်ချေသည့် မမမို့ ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ဒက်ဒီကို လာလာကြည့်နေကျ ရက်များမှာလည်း ငွေလေးကို ဆေးထိုးဆေးတိုက်ဖို့ကိစ္စတွေ စီမံပေးနိုင်သည်။ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သည်ပဲ။

“ငွေလေးသိတယ် မမမို့၊ ငွေလေးကို ခုနက မမမို့ ပြောလိုက်တဲ့အဖြေဟာ မမှန်ဘူးဆိုတာ ငွေလေး သိနေ

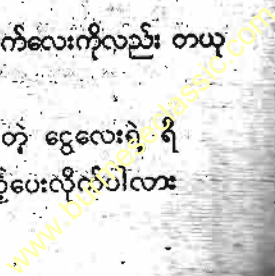
တယ်၊ မမမို့ ငွေလေးပြောပါရစေ၊ ငွေလေးဟာ မိဘခွဲပါ။ ဖေဖေဟာ သူလောကကြီးမှာ ကြာကြာဆက်နေခွင့်မရတော့ဘူးဆိုတာကို သိရချိန်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ အဲဒီသေခြင်းတရားကိုလဲ ရင်ဆိုင်သွားခဲ့တယ်၊ ကျန်ရစ်သူ သမီးငွေလေးအတွက်လဲ စီမံသင့်တာကို စီမံပေးထားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေလေးဟာ ဒက်ဒီမေတ္တာရိပ်မှာ လုံခြုံအေးချမ်းစွာ နေနေရတာပါ။ ငွေလေး ခံယူထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ မလွဲမသွေ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုအဖြစ် တစ်ခုခု အနာဂတ်ကာလတစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်လက်ခံပေးလိုက်ရမယ့်သူတစ်ယောက်တာ သူ့ကံကြမ္မာကို သူ သိထားသင့်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ စီမံခဲ့သင့်တာကို စီမံပေးခွင့်ကိုလဲ ရသင့်တယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို သိသင့်တယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။”

ငွေလေးပြောနေတော့ မမမို့ ခေါင်းရမ်းသည်။ အားယူပြီး၍...။

“မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရဲ့ တကယ့်ကို ငွေလေး သွေးအားနည်းတာပါ၊ ရိုးရိုးပါ။”

ဟု ဖြေနေသည်။ ငွေလေး၏ လက်လေးကိုလည်း တယုတယ ဖေးဆုပ်ကိုင်ထားပါ၏။

“ဒါဖြင့် မမမို့ဆီမှာရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ငွေလေးရဲ့ ရီဇာတ်တ်ကို ငွေလေးလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပါလား မမ။”

ဟု ပြောတော့ မမမိ ငိုငင်နေပြန်ရပါပြီ။ အဆွေကို ဟိုဟို သည်သည်ရှာသလို လုပ်နေသည်။

မတွေ့ဘူးလို့ မဖြေပါနဲ့ မမမိ ဒက်ဒီကို ပြန် အသင့် မမထားထားတယ်ဆိုတာ ငွေလေးသိနေပြီးသာ ပါ။ ငွေလေးကို ဘာလို့ ပိုးကုယ်ထားဖို့ ကြိုးစားနေရ တာလဲ မမ၊ ငွေလေး သိပါရစေ၊ ငွေလေးဟာ ပေးပေး ခဲ့လေးလားဟုလည်း သိလေ့ရှိပါတယ်။ ငွေလေးလေးဟာပဲ သမီးပါ။ ပေးပေးလို့ပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်နိုင် ပါလိမ့်။ ငွေလေးဟာ ကာယကံရှင်ပါ။ မမမိ၊ ငွေလေးကို စွမ်းသက်စွာပေးတတ်ပြန်ရမှာပဲ။ ငွေလေးမှာ ပေးပေး ထား ရစ်ခဲကို ပိုင်ဆိုင်မှုများစွာတော့နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ စီမံ သင့်တာ စီမံခဲ့ရမှာ ပေးပေးလို့ပေး ပြောလာတော့ မမမိ ငိုငင်နေပါ၏။

ငွေလေးဟာ ကာယကံရှင်ပါ မမမိ၊ ငွေလေးကို စွမ်းသက်စွာပေးတတ်ပြန်ရမှာပဲ။ ငွေလေးကို စွမ်းသက်စွာပေးတတ်ပြန်ရမှာပဲ။ ဒက်ဒီကို ကြည့်ရှုထားတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဒါပေမဲ့

မဖြစ်မနေ အဖြေကို သိချင်နေသည်မို့ ဒွတ်ကြီးမိုက်ခိုက် ပြောချလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ဒက်ဒီကိုရော ကိုကိုကိုရော ရင်ထဲမှာ ကန်တော့တောင်းပန်နေမိပေမယ့်...

ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ငွေလေးကို သွေးသားအရင်း တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလောကကြီးမှာ ငွေလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တာဝန်အရှိဆုံးသူဟာ သိ ငွေ လေးကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေပါတယ်။ ငွေလေးကို ပြောပြရ မှာ မမမိရဲ့ တာဝန်ပါ။

ဟု ဒွတ်မိုက်ပြောချလိုက်ရပါပြီ။ ဒါမှ ငွေလေး သိလိုသမျှကို သိရချေမည်လေ။ မမမိ၏ မျက်နှာထက်တွင် ချွေး စေးလေးတွေ စိုလာနေတာကို မြင်နေရပါ၏။ တကယ်လည်း တာယကံရှင်လူနာမှာ သွေးရင်းသားရင်းဟူ၍ ရိက္ခာမဟုတ်။ ဒါကို လည်း ဒေါ်မြင့်မိ သိနေသည်။ သိထားသည်။ ငွေလေးမှာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော ပြည့်ဝအေးချမ်းသည်စိတ်ရှိသော မေ့စားအပေနှင့် အစ်ကိုတော့ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် ငွေလေးကိုယ်တိုင်က ထိုသူတို့သည် ငွေလေး၏ သွေးသားအရင်းအချာတွေ မဟုတ် ဟု အတိအလင်းကြီး ရင်ထဲက သဘောထားကို ဖွင့်ချပြလာပြီ။ ထိုသို့ပဲ ဒေါ်မြင့်မိ နားလည်လိုက်ရပါပြီ။ ငွေလေးနှင့် ပတ်သက် ၍ တာဝန်အရှိဆုံးသူသည် ငွေလေးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒါလည်း ငွေလေးခံယူထားတာနှင့်ဆိုလျှင် ဟုတ်နေပြီ။ ငွေလေး က ပြောသည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စီမံသင့်တာ ထိုစီမံရမည်တဲ့။ ထိုအစိုက်ကလည်း စွမ်းစွာရမည်ကိုစွဲဖြစ်နေ ပြန်သည်။

ဒေါ်မြင့်မိသည် ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် အရမ်းကို ခေါင်းမှာ နှာပုံ မိမိထံမှ အဖြေကို စောင့်နေပါသည်။ ပြုနဲ့နဲ့ အရမ်းကို ချောမွေ့လှပလွန်းပါသည်။ မိန်းကလေးငယ်လေးကို မချီတင်ကို ကြည့်မိရပါပြီ။ ငယ်ကတည်းက အမိမဲ့ အဖမဲ့ရွာလျက် လူဘဝ မှာရှိခဲ့ရမှာပါသည်။ ကလေး။ ထိုကလေး၏ ဘဝသည်လည်း ကံကြမ္မာရွေးရာချေသည့်ပဲဟူ ကြေကြော့ကို တေးဖိုရ။ ထိုထိ မိုက်ခိုက်စွာ သွေးကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ ထည့်ချောင်းတစ်ချက်

ရှင်းလိုက်ကာ ဒေါ်မြင့်မို့ တံတွေးကို မျိုချမိပြန်ပါ၏။ ပြောမထွက် သည့်စကားကို ဖွင့်မပြောရက်နိုင်သည်မို့ အံ့ဆွဲတွင်းမှ သွေးစစ် သည့်အဖြေရီဇာတ်တံကို ပေးလိုက်မိရပါပြီ။

မမမို့၏ လက်ချောင်းနှုတ်လေးတွေ မသိမသာ တုန်နေ တာကို ငွေလေး ဖြစ်နေရသည်။ အဖြေသည် ဆိုးဝါးသော အကြောင်းတရားတစ်ခုဖြစ်ခြင်းမက ဖြစ်နေချေပြီဆိုတာကိုတော့ အလိုလိုသိလာနေရပါ၏။ ငွေလေး ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေသည်ပါပဲ။ ချောက်ချားနေသည်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်နေချေ မည်လဲဆိုတာကို မသိရသေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေသည်။ စိတ်တွေ မငြိမ်ချင်။ ဒါပေမဲ့ ထိုခံစားမှုများကို မျက်နှာထက်မှာ မစွန်းထင်းစေရ။ ထိန်းထားနိုင်သည်။ ရီဇာတ်တံကို ငွေလေး တည်ငြိမ်သည့်ဟန်လေးဖြင့်ပဲ ငုံ့ဖတ်လိုက်မိရပါပြီ။

စာလုံးတွေ ဝေခါးကုန်သည်သို့ ခံစားရပါ၏။ ဘာလတ် ကင်္ဂါ။ ငွေလေးတွင် သွေးကင်္ဂါဖြစ်နေသည်တဲ့လား။ မျက်နှာ လေး ဖွေးကျသွားလျက် ငွေလေး၏ ကျောပြင်က ကုလားထိုင် ကျောမို့ကို နှိကျသွားရပါ၏။ စိုးရိမ်တကြီး မမမို့ဘေးမှာ လာရပ် ချိန်မှာတော့ ငွေလေး အရာရာကို ပြန်ထိန်းယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစား ပြုနေပြီ။

ကိုယ်လေးကို ပြန်မတ်ယူသည်။ မျက်တောင်ဖျတ်ခနဲ ခတ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖွဖွလေး ဖေးကိုက်လျက် မျှော် လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပျောက်ဆုံးနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ ကစဉ့်က လျားနိုင်သော တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကြီးသော စိတ်တွေကို

နှိပ်စုစည်းထိန်းကွပ်ယူလိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူနေသည့် ငွေလေး ဖြစ်နေပြီ။

ငါးမိနစ်မျှ ငွေလေးစားပွဲထက်မှာ လက်တံတောင်လေး တွက် ပေးတင်ကာ ကိုယ်လေးခပ်ဖေးဖေး မေးငိုက်ထားလျက် မှတ်စိကို စုံမှိတ်ငြိမ်သက်ထိုင်နေမိရ၏။

နောက်တော့မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြန်ဖွင့်လိုက်နိုင်လာပြီ။ အချိန်မှာတော့ အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည့် ငွေလေး၏ပုံစံ ငွေလေးဖြစ်အောင် ငွေလေး ကြိုးစားထိန်းယူထားလိုက်နိုင်ပြီးပြီ။

ကော့ညွတ်ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကော့များကိုပင် တွေ့၍ ငွေလေး ကြည့်မိသည်က မမမို့ကိုပါ။ မျက်ရည်ဝလျက် ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းနှင့် ငွေလေးဆုံသည်။

တည်ငြိမ်စွာ ငွေလေး ပြုံးပြပါ၏။ မမမို့၏ လက်မောင်း လေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမမို့၊ ခုလို အပြစ်မှန်ကို ငွေလေးသိခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငွေ လေးအတွက် စိတ်မင်ကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မမမို့၊ ဒါ ကံကြမ္မာပါ။ သေခြင်းတရားဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ ရှောင် ကွင်းတွန်းလှန်နိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ ဝေဒနာမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်ဖြစ် ပြီး အဝီဝေဒနာကို ရင်ဆိုင် လှူဒါနကြီးက ထွက်ခွာသွား ရမယ့်သူအဖြစ် ငွေလေးရဲ့ ကံကြမ္မာမှာ ပါလာတာပဲ မမမို့၊ ဒါကို ငွေလေး လက်မခံလို့လဲ မရဘူး မဟုတ် လား၊ လက်ခံချင်သည်ဖြစ်စေ လက်မခံချင်သည်ဖြစ်စေ

ငွေလေး ဒါကို ရင်ဆိုင်နေရပြီပဲ။ ဒီအဖြစ်မန်ကို ငွေလေး သိခွင့်ရလိုက်တဲ့အတွက် ငွေလေး ဝမ်းသာတယ်။ ငွေလေး လုပ်သင့်တာ လုပ်ထားနိုင်ခဲ့တာပေါ့ မမမိ ဟု ပြောသက တည်ငြိမ်နေသည်။

ငွေလေး အချိန်ဘယ်လောက်ကုန်နေသေးသလဲ မမမိ ဟု မေးသောအခါ ငွေလေး အသံတိမ်လေးဖြင့် ဟု မေးသံအတိုင်း ခေါ်ဖြင့်မိသည် မယုံရက်နိုင်လောက်အောင် ငွေလေးကို ကြည့်နေမိရပါ၏။ ခြောက်လထက်လေး ဖော်နိုင်သည်။ ခြောက်လ။ အို... အလွန်ဆုံးတစ်နှစ်။ ထိုမျှ အပို ထိုမိန်းကလေးမှာ အချိန်ကုန်တော့သည်ဆိုတာ ယုံရက်မရှိ။

ငွေလေးရယ် ငွေလေးရယ် ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် တိုးဖြူ ခေါ်ဖြင့်မိ တစ်ညည်းသည်။ မျက်ရည်ဝဲလျက်...။

မောက်မုဒီတို့စု ပြောကြတာပေါ့ ငွေလေးရယ်၊ ပြန်မှာတိုက်ပါလား။ ဟု ပြောတော့ ငွေလေးခေါင်းခါသည်။ ခေါင်းမအပြေမရမချင်ရှိနေစေရန် ခေါ်နေမည်ဆိုတာ သိနေရသည်မို့ တစ်နှစ်... တစ်နှစ်ထိတော့ ဟု တိုးသံစွဲဖြင့် ပြောလိုက်ရပါပြီ။ ဤကလေးမလေး မိဘာရင်းတော့ရှိလျှင် တယ်လောက်ကောင်းချေမည်လဲဟု ခေါ်

တွေးနေမိသည်။ မိဘာတော့ကိုပဲ ဖြင့်ပြောပြလိုက်ရင်သည်လေ။ ဟုတော့ ငွေလေးက မိဘာမဲ့ဆိုသည့် စကားဖြင့် မိမိကို အပြေစစ်ခပေးမချင် ခေါင်းမာစွာ ဖော်ဆိုင်ပေးခဲ့ရသည်တကား။

အမြန်ဆုံးက ဘယ်အချိန်လဲ မမမိ ဘာလား...။ သေခြင်းတကားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဤမိန်းကလေးသည် တည်ငြိမ်လွန်းစွာပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်နိုင်ပြီ။ သူတစ်ယောက် နှိပ်နေချေသည်တကား။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မိမိ ဟန်တိုင်ပင်လျှင် ထိုစေ့အောက်သို့လိုက်ရလျှင် ထိုမျှ တည်ငြိမ် နေမည်လားဟု မိမိကသာပင် သံသယဖြစ်လာမိရသည် ထိပါ။

ငွေလေးရယ် ငွေလေးရယ် ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် တိုးဖြူ ခေါ်ဖြင့်မိ တစ်ညည်းသည်။ မျက်ရည်ဝဲလျက်...။ ငွေလေးနှင့်ခေါ်ဖြင့်မိ တွေ့ခဲ့။ နန်းခဲတာ အချိန်မနည်းတော့ပြီပဲလေ။ ဗစ်တိုရီးယား၏ ဖယ် ဝီဒေါက်တာအဖြစ်ရှိခဲ့သည့် သက်တမ်းပင် ငါးနှစ်တိုင်ခဲ့ချေ။ ငွေလေးလက်အုပ်လေးချီထားရင်းမှ မောမောလေးကြည့်...။ မမမိ ငွေလေးအတွက် မျက်ရည်ကျတာ စွေလေး မိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မမမိရဲ့ မေတာကို ဝီဒီ သို့ရတာမို့ ကြည့်နားဖျါတယ်။ တေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ငွေလေးကိုယ်ကိုယ် မမေ့ဆီမှာပဲ အပ်ပါတယ်။ ငွေလေး
သေရမှာကို မကြောက်ဘူးလို့ မမြောပါဘူး။ ငွေလေးဟာ
လူပါ။ လူပီပီ ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွဲမရှောင်
သာတဲ့ အနာဂတ်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲမို့ တည်ငြိမ်တဲ့
သတိနဲ့ ထိန်းယူရင်ဆိုင်သွားပါမယ်။ မမေ့ ငွေလေးကို
ဆေးဝါးနဲ့ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ကုသနိုင်
သမျှ ကူညီပေးပါ။”

ဟု မိမိကိုယ်ကို အပ်နေရှာပါသည့် လူနာ ညီမ
လေးလို့ ချစ်ရပါသည့် ငွေလေးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငုံ့ကြည့်ရ
ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရှူ။ ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးကို ဖွဖွ
ထွေးပိုက်ကာ မျက်ရည်ကျလာရပါပြီ။

“ငွေလေးရယ် မမရင်ထဲ မချီလိုက်တာ၊ ရင်ထဲ
မကောင်းလိုက်တာ၊ ငွေလေးအများကြီးနေနိုင်တဲ့ အရွယ်
ပါ။ ဘာလို့များ”

ဟု ရင်တနင့်နင့်ဖြင့် ပြောရင်းမှ ငွေလေး၏လက်
တွေကို ထွေးဆုပ်ထားပါ၏။

“မမဟာ ဆရာဝန်ပါ။ ဆရာဝန်ဆိုတာလဲ လူသား
ပါပဲ ကလေးရယ်။ ညီမလေးလိုချစ်ရတဲ့ ငွေလေးအ
တွက် မမ မျက်ရည်မကျဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်ရတာ
မို့...”

ဟု ပြောနေရာမှ စကားအဆုံးမသတ်နိုင်။ မျက်ရည်
ပြန်သုတ်ရှာပါ၏။ နောက်တော့ ကြီးစား၍ မြူးကာ ငွေ

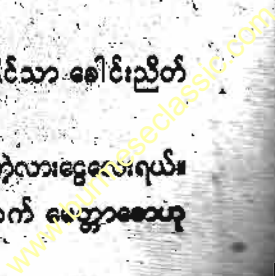
ကို ကြည့်သည်။

“မမ ငွေလေးကို အမြဲ ကြည့်ရှုကုသနေမှာပါ”
ဟု ပြောရှာပါ၏။

“သေလူတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒဆိုတာကို လူတွေက
အမြဲလိုက်လျောတတ်ကြပါတယ် မမမို့။ ဒါကြောင့် ငွေ
လေးရဲ့ဆန္ဒကို ပြောပါရစေ။ မမမို့ လိုက်လျောပေးပါ။
ငွေလေး...ငွေလေး...ဒီရောဂါ ဖြစ်နေတာကို ဒက်ဒီ
နဲ့ ကိုကိုကို အသိမပေးပါနဲ့။ သူတို့သိပ်စိတ်ထိခိုက်
သွားကြလိမ့်မယ်။ သိပ်စိတ်ပူကြလိမ့်မယ်။ ဆောက်
တည်ရာမဲ့ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်။ ပင်ယန်းငိုကြွေးကြလိမ့်မယ်။
ငွေလေးက သေမယ့်ရက်ကို စောင့်နေရချိန်မှာ ဒက်ဒီ
နဲ့ ကိုကိုကိုရဲ့ ကြေကွဲမျက်ရည်တွေကို ငွေလေး မကြည့်
နေပါရစေနဲ့။ သောကတွေကို မမြင်နေပါရစေနဲ့။ ငွေလေး
ဟာ သာမန်မှူးဝေတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလောက်
ပဲ မမ ဒက်ဒီကို အသိပေးပေးပါ။ ဒါ ကာယကံရှင်
လဲဖြစ်။ သေလူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ဆန္ဒလဲဖြစ်
ပါတယ် မမမို့။ ဒက်ဒီလာတဲ့အခါ အဖြစ်မှန်ကို မပြော
ပြလိုက်ပါနဲ့။”

ဟု ပြောနေသမျှ ဒေါ်မြင့်မို့ အနိုင်နိုင်သာ ခေါင်းညိတ်
လိုက်ရပါပြီတည်း။

ဪ... သေလူတစ်ယောက်၏ဆန္ဒတဲ့လားငွေလေးရယ်။
သေလူတစ်ယောက်၏ဆန္ဒဆိုတာထက် မေတ္တာစေတနာ

ပြောရချေမည်သာတည်း။ ။

ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည့်သူတွေ၏ မျက်ရည်စက်များ။

ကြေကွဲစိုးရိမ်ရမှုများ။ ။

အောက်ချားလေးကြီး၏ ရှုထောင့်။

ဆောက်တည်ရာမှ ပင်ပန်းခြင်းကြားစွာ ပုခုံးရုရှား

မမြင်ရကပါသည့် သေလူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာစေတနာ

ငွေလေးရယ်။ ။

တိရစ္ဆာန်ကြေကွဲစွာဖြင့် ဒေါက်တာ ဒေါ်မြင့်နီ၏ မျက်

စက်သည် ပြုတ်ခနဲ ကြွေပြန်ချေသည်တည်း။ ။

အနီးလေးသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းအတိတ်ဖြင့် ငြိမ်သ

သွားသည်။ ။

ခနဲဖြစ်သွားပါသည့် ပြုတ်ခနဲခြင်းအစ၏ အသံလေးမှအပ အ

သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာကလွန်နေ၏။ ။

အောက်ချားလေးကြီး၏ ရှုထောင့်

မမြင်ရကပါသည့် သေလူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာစေတနာ

ငွေလေးရယ်။ ။

တိရစ္ဆာန်ကြေကွဲစွာဖြင့် ဒေါက်တာ ဒေါ်မြင့်နီ၏ မျက်

စက်သည် ပြုတ်ခနဲ ကြွေပြန်ချေသည်တည်း။ ။

အနီးလေးသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းအတိတ်ဖြင့် ငြိမ်သ

သွားသည်။ ။

ခနဲဖြစ်သွားပါသည့် ပြုတ်ခနဲခြင်းအစ၏ အသံလေးမှအပ အ

သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာကလွန်နေ၏။ ။

သေသည်။ ။ ဒက်ဒီလွတ်လိုက်တာဖြစ်မည်။ ။ မမိမိဒက်ဒီကို

လေးအတော်ကြီးမှူးမှူးဝေဝေဖြစ်နေသည်ဟုတော့ ပြောပြလိုက်

မည်သာ။ ။ ဒက်ဒီ ကိုကိုကို ဝန်းပြန်ချက်ချင်း လမ်းပြောမှာ

နေမှာသည်။ ။ ကိုကိုအဘယ်မျှထိ စိတ်ပူမည်ဆိုတာ ငွေလေး

၏သည်။ ။ အရမ်းကို မျက်နှာပျက်နေသည့် ကိုကိုတို့ မြစ်ရုံရွာ

ထဲပဲ ငွေလေး သိနေရပါသည်ကိုရယ်။ ။ ဒက်ဒီလည်း အတော်

စိတ်ပူရှာချေမည်သာ။ ။ လေးလေးသိန်းကိုပါ အကြော်နဲ့

ချွတ်လာသည်ဆိုတာကိုတော့ ငွေလေး မေတွေးတတ်။ ။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဟ ရှိဦးရ ငါတို့ကို

တစ်ခုခုချေး ကျွေးမွေးချင်လို့ထားမသိဘူး။ ။ ဟိုမှာသွား

စားရင် ကောင်းမယ်ဟာ ပေါက်စိတ်စားရင် သက်

ဆောင်အဖြစ် ကော်ဖီတစ်ခွက်တိုက်တယ်ဆိုတာလေး

ပေါက်စိတ်စားလားစားရင် အဟက်။ ။

တစ်ခုခုတစ်ခု နားသောက်စရာခုနစ်ပတ်သက်၍ သ

င်းစာထက် ကြော်ငြာမှုန့်သမျှ လိုက်လိုက်ဖတ်ကာ သွားရေ

ထူကျဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ။ နနနနနနပြောတော့ ရှိဦး မျက်နှာပ

ပ်၍... ။

ဘယ်တော့ စားဖိုနှင့်ပြီး ခေါ်ရုံရောက်မယ် မသိ

ဘူး။ ပေါက်စိတ်တော်။ သယ်လားနုနုအောင် စားချင်တော့

နှင့်ကို ငါသာဆို ဘယ်တော့မှ အဟာအသောက်အတွက်

ဟိုတုသွားလာစားဖို့ အတော်မပီပီဘူး။ နင်ကကုန်ရေပြ

နောက်တစ်ပွဲဆက်စားရင်လဲ ရိုးရိုးစားတာမဟုတ်ဘူး။

သူ စားကုန်ထားတဲ့ ပန်းကန်ကို ငါ့ဘက်တွန်းပို့ထားတာ ငါကပဲ နှစ်ပန်းကန်တီးထားသလိုလိုနဲ့။”

ရိုးရိုးမှာ တစ်နေ့က ကင်တင်းမှာ နုနုနွယ် လှလှည့်ထားခဲ့လေသမျှကို မကျေနိုင်သေးဘဲ ဂုဏ်ပစ္စည်းဖြင့် ခပ်တိုးတိုးနေနိုက် ငွေလေးကတော့ ရင်ထဲလေးနေသည်ပါပဲ။ မမမိအဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်ချေမည်လားဆိုတာကိုတော့ စိုးရိမ်နေမိရသည်ပါပဲ။ ဒက်ဒီ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ မမမိရတနာမှာ သွားတွေမှာ အသေအချာပဲလေ။ မမမိ ငွေလေးဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးပါ။ ဟု ဆုတောင်းနေမိရပါသည်အပြင် ဒက်ဒီမသိပါစေနှင့်...။ ခြောက်...ကိုကိုမသိပါစေနှင့်...။ လေးကြောင့် သောကတွေကို ရင်နှင့်မှဆန့်အောင် ပင်မန်းတင်မခံစားကြရပါစေနှင့်။ ထိုဝေဒနာမျက်နှာများကိုလည်း ငွေမမြင်ပါရစေနှင့်။ ကျောင်းတက်မပျက်ဘဲ ဆက်၍ ကျောင်းကားလေးကို ရတနာမှာ ငွေလေးမောင်းခွဲကာ အခြေအနေမပျက်ဟန်မပျက် အတန်းတက်နေမိရသည်ကိုက ငွေလေးမှာ ပြင်းစွာ ခံစားရချေမည်။ ဝေဒနာဆိုးကြီးရရှိနေပြီဆိုတာကို မည်သို့မသိစေချင်၍ပါ။

အတန်းဆင်းဘဲလဲသံဖြည့်တော့ စာအုပ်လေးတွေ အပျားလွယ်အိတ်လေးထဲ ကောက်ထည့်၍ ငွေလေးတို့ ထွက်ရသည်က ကိုကိုနှင့် လေးလေးသိန်းထဲသို့ပါ။

“ကိုကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်၊ လေးလေးသိန်းကရာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ငွေလေးဘာသာပဲ ကား

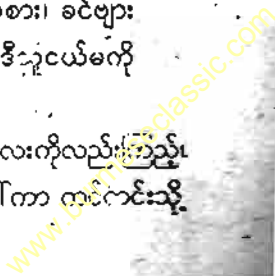
မောင်းပြန်လာမှာပေါ့လို့...။”

ဟု ဘာမျှဖြစ်မထားသလို ငွေလေးပြီး၍ မော့မော့လေးအေးတော့ ကိုကိုမျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်သည်။ ငွေလေးပြီး၍အားရနိုင်စွာဘဲ ထိုမျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်နေသည့် အကြည့်ကို ဘမော့မော့ ကြည့်နေမိရပါ၏။ ကိုကိုရယ်...။ ဒီအကြည့်တွေကို ငွေလေး ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘယ်အချိန်ထိ ခံယူနိုင်ခွင့်ရှိပါတော့မလဲ။ ငွေလေးကို ချစ်လို့၊ စိတ်ပူလို့၊ အမြဲဘမ်း စိတ်ပူတဲ့ နှုတ်တိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ ကိုကိုကြည့်တတ်သည်လေ။ ထိုအကြည့်တွေကို ငွေလေး အမြဲ ကာလကြာရှည်လွန်းစွာ တမက်တမောထား ခံယူနေချင်သည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထိုဆုတောင်းသည် ပြည့်နိုင်တော့မည်မှမဟုတ်ချေပဲလေ။ ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲ ခံစားရပါ၏။ ခွဲခွာရမည့်သူတစ်ဦး၏ မခွဲခွာနိုင်ပါသော သံယောဇဉ်ကြီး၏ တင်းနောင်ချည်ငင်မှုနှင့် ညီမျှပါသည့် ကြေကွဲနာကျင်မှုဆိုတာ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ဖြစ်တည် ခံစားရတတ်ချေသည်တကား။

“လေးလေးသိန်းက ကိုကိုကားကို ပြန်မောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ကိုကို ငွေလေးကို ငွေလေးကားနဲ့ ပြန်ခေါ်သွားမလို့၊ လာ...ကင်တင်းမှာ တစ်ခုခုစား၊ ခင်ဗျားလေးတို့ကိုလဲ ကိုကိုမှာစရာရှိနေတယ်၊ ဒီ...ငယ်မကို အလိုမလိုက်ကြဖို့...လာ...”

ဟု ကိုကိုမျက်မှောင်ကြီးတွန့်၍ ငွေလေးကိုလည်းကြည့်၊ ရိုးရိုးနှင့် နုနုနွယ်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်ကာ ကင်တင်းသို့

လျှောက်လာတော့ ရီရီဦးနှင့်ငွေလေး ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာသည်။ ရီရီဦးခမျာ ငွေလေးမှူးသည့်ကိစ္စ၊ ငွေလေးကို အလိုလိုရှု၍ ငွေလေးစိတ်တိုင်းကျ မပြောပြဘဲ လူကြီးတွေမသိအောင်လှမ်းခုံလေးသမ္ပ ခုမှ လန့်နေသည်။ ကြည့်ရတာ ကိုကိုသိသွားမယ့်ထင်။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ငွေလေးကို ကြည့်မိတော့လည်း ငွေလေးကိုယ်တိုင်က ငြိမ်ကပ်ပြီး လိုက်လာနေသည့်အဖြစ်။ ဘာသိမထားသည့် နနနွယ်ကတော့ အူလည်လည်လေးဖြစ်နေသည်စားရသောက်ရမည့်ကိစ္စအတွက်ပင် ဝမ်းမြောက်အားရပုံမျိုးဖြစ်မလာရ။ ကိုကို စိတ်တိုနေသည်ဟု နနနွယ်ထင်သည်လေး ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို စိတ်ပူနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မျက်နှာက အရမ်းကြီးကို ပျက်ခြင်းမက ပျက်နေသည်ကိုး။

“ရွတ်... ရွတ်... နင် ရည်းစားတွေဘာတွေများ ထားမိထားတာရှိနေသလားဟယ် ငွေလေးရယ်၊ ကိုကိုများ နင့်ရည်းစားစာတွေဘာတွေများ မိလာခဲ့သလား မသိဘူး၊ စိတ်တိုနေတယ်ဟ၊ ကျောင်းထိတောင် လိုက်လာတာပဲ ကြည့်၊ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ ကိုယ်တိုင်ကားနဲ့ပြန်ခေါ်သွားမလို့တဲ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ရည်းစားနောက် လိုက်ပြေးဖို့ကိစ္စရှိနေလို့များလားဟယ်၊ အဲဒါသိလို့ အမြန်လာခေါ်တာများဖြစ်နေမလား၊ နင် ဘယ်တုန်းက ရည်းစားထားလိုက်သလဲ မိငွေလေးရယ်၊ ငါတို့ကို ကိုကိုကပြောတယ်ဟ ကိုကိုမှာစရာရှိတယ်တဲ့၊ နင့်ကို အလိုမလိုက်ကြဖို့တဲ့၊ ငါတို့

ကို တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညတည်းလို့ ထင်နေပုံရတယ်၊ ငါ လိုက်တောင်မလိုက်ရဲတော့ဘူးဟာ၊ ကြောက်တယ်ဟ...”

ထင်တာတွေ စွတ်၍ပြောနေသည့် နနနွယ်ကို ရီရီဦး ချက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်သည်။ ဟိုက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်လိုက်၊ ဒီက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်လိုက်နှင့် ခံနေရသည့် နနနွယ်မှာ ချက်စောင်းလေးမသိမသာ ထိုးပစ်လိုက်မိရပါပြီတည်း။ ခြေလှမ်းလေး နှေးနှေးကျ၍ လျှောက်လာနေသည့် မလှုပ်မချောက်ပုံလေးဖြင့် ရွေ့ရဲလေးပဲ ခြေလှမ်းလေးတွေ ရွေ့လျှောက်လာနေကြပါသည်ပုံစံတူ ခြေလှမ်းသုံးကောင်ကို ကိုကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍...

“လာကြလေ...”

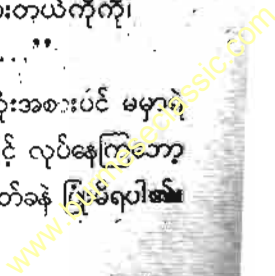
ဟု စိတ်မရှည်သလို ထပ်ခေါ်တော့မှ ခြေလှမ်းတွေ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ပြိုင်တူပြန်သွက်လာကြရပါ၏။ ကင်တင်းတွင် ထိုင်ဖြစ်ကြတော့ ကိုကို အားလုံးကိုကြည့်သည်။

“ဘာစားကြမလဲ... မှာ...”

“နနနွယ်ဘာမှ မစားချင်ဘူး ကိုကို၊ စောစောကပဲ ခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲ စားထားလို့...”

“ရီဦးက ကြာဆံလက်သုပ်စားထားတယ်ကိုကို၊ မဆာဘူး၊ ငွေလေး နင်ပဲစားချင်တာမှာ...”

တက်ညီလက်ညီဖြင့် နှစ်ကောင်စလုံးအစားပင် မမှာမိတော့ဘဲ ဝမ်းခေါင်းတွေပြည့်နေသည့် အချိုးဖြင့် လုပ်နေကြတော့ ငွေလေးစိတ်လက်ဆင်းရဲနေသည့်ကြားထဲမှ လွတ်ခနဲ ပြုံးမိရပါ၏။

ကိုကိုကို လန်နေကြသည့် နှစ်ကောင်ကို ငွေလေးမျက်စောင်းလေး ထိုး၍...။

“ဆီချက်သုံးပွဲမှာမယ် ကိုကို၊ သူတို့အလကားပြောနေတာ၊ ဘာမှမစားကြသေးဘူး၊ လေးလေးသိန်းလဲ ဆီချက်စားမလားဟင်၊ ကောင်းတယ်လေးလေးသိန်းရ၊ ဒီကဆီချက်က...”

ဟုပြောတော့ ကိုကို ဆီချက်လေးပွဲမှာသည်။ ကိုကိုကတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ မှာသောက်၏။ စားသောက်ပြီးကြသည့်အထိ ကိုကိုမဆူ။ ငြိမ်၍ စောင့်သည်။ ဒါကို သုံးကောင်စလုံး ရိပ်မိလာတော့ ကုန်ခါနီးနေသည့်ဆီချက်ကို အချိန်ဆွဲ၍ စားနေကြသည်က ပန်းကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ ပို၍များ တိုးလာလျှင် တိုးလာစေချင်သည့်ပုံစံလေးတွေဖြင့်ပါ။ စားသောက်နေစဉ်ခိုက်မဆူချင်၍ စောင့်ပေးနေမှန်း သိသိလာနေကြသည်ကိုလေ။

“အဟုတ်... ကော်ဖီတစ်ခွက်...”

ငွေလေးနှင့် တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ဉာဏ်တည်းလုပ်မိပါသည့် ရီရီဦးမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက် အမြန်မှာကာ စားသောက်ခြင်းကိစ္စအချိန်ကို ပြန်ဆက်လိုက်မိရသည်ကိုက အဆူခံရမှာပင်လန်ရှိန်ဖြင့်ပါ။ ငွေလေးနှင့် နုနုနုနုတို့ စားသောက်ပြီးချိန်မှ ရီရီဦး ကော်ဖီကို အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေမိရပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကော်ဖီခွက်အငယ်စားကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် အချိန်ဆွဲနိုင်မည်တဲ့လဲလေ။ ကုန်သွားတော့ ရေရွေးကြမ်းအိုးထဲကောက်ကိုင်ကာ ရေရွေးကြမ်းငှဲ၍ ရီရီဦးသောက်ပြန်၏။ ကြောက်

နီဖြင့် ရေရွေးကြမ်းတွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငှဲငှဲသောက်ရင်း ချိန်ဆွဲနေသည့် ရီရီဦးကိုကြည့်ကာ နုနုနုနုမျက်မှောက်ကပ်လာပြီ၊ က်တော့ပေါက်တော့မှာပဲဟု နုနုနုနု ထွေးနေခိုက်မှာ ရီရီဦးကကြောင့် ဤမျှထိ စားသောက်ခြင်းကိစ္စကို အရှည်ဆက်နေတာ မနေသည့် ငွေလေးမှာ ရေရွေးကြမ်းအိုးကို ဘေးသို့ဖယ်ထားလိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုလည်း ရီရီဦးကိုကြည့်ကာ ရယ်လည်းရယ်ချင်လာရ၏။ မျက်နှာကို မနည်းထိန်းထားသည့်အသွင်။

စားစရာပန်းကန်လည်း ရှေ့မှာမရှိ၊ သောက်စရာပန်းကန်လည်း ဘာမျှမရှိတော့သည့်နောက်မှာတော့ ရီရီဦး မျက်နှာငယ်ထူးဖြင့် ကိုကိုရှေ့မှာ ငြိမ်ကုပ်၍ ထိုင်နေပါ၏။ ကိုကို ထိုအခါ မျက်နှာကိုတည်လိုက်ကာ...

“ဟိုနေ့က ငွေလေးရတနာဆေးရုံထိ ရောက်တဲ့

ကိစ္စ ကိုကိုမသိအောင် ငွေလေးဖုံးထားတယ်၊ ရီရီဦးလဲ ပါတယ်၊ နောက်ကို အဲသလိုမလုပ်ကြရဘူး၊ ကြားရဲ့လား၊ လူကြီးတွေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဖုံးထားလိုက်လို့ ရောဂါက ပျောက်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ သိမှဖြစ်မှာ၊ ဒီကိစ္စမှာ နုနုနုနုမပါဘူး၊ အဲဒါလဲ ကိုကို သိတယ်၊ မမမိပြောတဲ့ပုံစံက ငွေလေးနဲ့တူတူပါလာတဲ့ မျက်နှာကျက် ရီရီဦးဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောတော့မှ နုနုနုနုမျက်နှာလေးလန်းလာသည်။ ကိုကို မျက်နှာလှိုအားရကြည့်၍...

“အေးလေဟယ်၊ နင်တို့က ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုကို

ပြောပြသင့်တာပေါ့။ နေစမ်းပါဦး။ ဘယ်တုန်းက ဆေးရုံ တောင်ရောက်သွားရတာလဲ။ ငါ့ကိုတောင် မပြောပြကြဘူး။ ပီရီနေလိုက်ကြတာ။ ဟွန်း... ငါသာသိရင် အနည်းဆုံး ကိုကို့ကိုတော့ ပြန်ပြောပြမှာ အသေအချာပဲ”

ဟု ခပ်ဖားဖားလေးလည်းပြော ပို၍လည်း ကိုယ့်အပြစ်ကင်းအောင် လေသံချိုနေသည့် နနုနွယ်ကို ရီရီဦး မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

“ချွန်တွန်းဟင်းချိုမနော်၊ ငါက ငွေလေးအရမ်းကို တောင်းပန်လို့ အလိုလိုက်မိတာ။ သူ့မွေးနေ့မှာ ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုတို့ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ဆိုပြီးတော့ပြောလို့ အလိုလိုက်မိတာ။ နောက်ကိုဆို ဘယ်နေမလဲ။ နှစ်စေးရင် တောင် ပြန်ပြောမယ်။ ချောင်းဆိုးရင်လဲ ပြန်ပြောမယ် စိတ်ချ ကိုကို၊ အလိုမလိုက်တော့ဘူး စိတ်ချ၊ မိငွေလေးနော် နောက်ကို ငါ့ကို မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ လုပ်မပြန်နဲ့၊ ငါ အလိုမလိုက်ဘူး ဒါပဲ။ ခု ကိုကို ငါတို့ကို လာဆူနေပြီ၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့် နင်ပဲရှင်း”

ဘာကိုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မဆူရသေး။ နှစ်ကောင်လေးလန့်လန့်ဖြင့် ပြောနေကြတော့ ကိုကို သက်ပြင်းရှိုက်သည့် လေးလေးသိန်းကို ကိုကိုကြည့်တော့ ပြုံးရိပ်ရိပ်ဖြင့် ခပ်ဝေးဝေး တမင်ငေးကြည့်နေတာမြင်၏။

“ကဲ... ဆူတောင်မဆူရသေးဘူး။ ခုမှ လိမ္မာပြမနေကြနဲ့၊ နောက်ကို ငွေလေးကလဲ အဲသလိုမလုပ်ရဘူး။

ညည်းလေးတို့ကလဲ အလိုမလိုက်ရဘူး။ ခုလဲ မမမိက ဒက်ဒီကို ဂရုတစိုက် ခေါ်ပြောတာ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ဗစ်တိုးရီးယားကိုလဲ မမမိရောက်ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်လို့တဲ့။ ဆေးရုံမှာ အလုပ်များနေလို့တဲ့လေ။ ငွေလေးအားနည်းနေတယ်တဲ့။ စာကြည့်တာ ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြစ်တဲ့အထိ ညဉ့်မနက်ဖို့၊ နားနားနေနေ နေဖို့၊ အဲဒါတွေ ဒက်ဒီကို ဂရုတစိုက် မှာတာ။ ဒက်ဒီတောင် စိတ်ပူတယ်လေ။ တကူးတက ခေါ်တာဆိုတော့ အတော်ကြီးကို သွေးအားနည်းနေလို့ဖြစ်မှာတဲ့။ ကဲ... နနုနွယ်ရော၊ ရီရီဦးရော ငွေလေးနေမကောင်းဖြစ်တာ တစ်ခုခုသိရင် မဝံ့ထားနဲ့၊ သူ့ကို အလိုမလိုက်နဲ့၊ ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာ ဝေဒနာရှင်အတွက် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ကြားရဲ့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို၊ ရီဦး ပြန်တော့မယ်နော်၊ နနုနွယ်နဲ့ တူတူပြန်ရမှာ၊ မေမေမှာထားတဲ့ပန်းလဲ ဝယ်သွားရဦးမှာမို့ပါ။”

မေမေမှာသည်ပန်းကို အတည်ပေါက်လုပ်ပြော၍ ရီဦးထရပ်တော့ နနုနွယ်လည်း လွယ်အိတ်လေးကောက်လွယ်၍ ငွေလေးကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ နှစ်ကောင်စလုံး လစ်သည်။ လေးလေးသိန်းပြုံး၍ ငွေလေးကို ကြည့်ပါ၏။ ကားသော့ကိုင်ကာ ထရပ်သည်။

“နောက်ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့ကလေးရဲ့၊ လူကြီးတွေ

တယ်ထိ စိတ်ပူလဲ၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ညည်းလုပ်ပုံနဲ့ ညည်းကိုကိုပါ ရောပြီး သွေးအားနည်းရောဂါဖြစ်နိုင်တယ်၊ စိတ်ပူလိုက်ကြတဲ့ သားအဖ”

ဟုပြောကာ လေးလေးသိန်းကားရပ်ထားရာ သစ်ရိပ်ဆီသို့ ထွက်သွားတော့ ငွေလေး မျက်နှာငယ်ဖြင့် ကိုကိုကို ကြည့်မိရပါ၏။ ကိုကို ငွေလေး၏ လက်လေးကို ဆွဲ၍ ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ကားတွင်းသို့ ကုပ်ကုပ်လေးပဲ ငွေလေးဝင်ထိုင်ပါ၏။ ကိုကို ကားမောင်းထွက်လာတော့လည်း ငွေလေးစကားမပြောရဲ။ တိတ်တိတ်လေးပဲ ငြိမ်လိုက်လာသည်။ ကိုကိုရှေ့ကိုပဲ ကြည့်ကာ တောက်လျှောက်ကားမောင်းနေလျက် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ နေနေတော့လည်း ငွေလေး ကြာကြာမနေနိုင်ဝမ်းနည်းတကြီးဖြစ်လာလျက် မျက်ရည်ကျလာသည်။ ကိုကိုကြည့်။

“ကိုကို အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် ငွေလေး၊ ဘာလို့ နေမကောင်းတာကို ဖုံးထားရမှာလဲ ဟင်...”

ဟု စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလည်းပြော၊ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကျနေသည့် ငွေလေးကို မြင်ရသည်။ တိခနဲ အသံက ပြတ်ကျသွားသည်။ ဖြူညွှတ်ပြီးပြင်နေလေးထက်မှာ အရှိန်ဖြင့် ဖြိုင်ဖြိုကျနေပေမယ့် ရှိက်သံမထွက်အောင် ကျိတ်ခဲ မျိုသိပ်ငိုနေရာပါ။ ငွေလေး...။ သူ...မဆူရက်တော့ သက်ပြင်းရှိုက်ချက်ကာ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်မိရပါ၏။

“မငိုနဲ့ တိတ်...ကိုကို စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်”

နဲ့ ငွေလေးရယ်၊ တိတ်ပါကလေးရယ်၊ ကိုကိုတို့က စိတ်ပူလို့ ဆူတာပါ၊ ဒါကို ငွေလေး သိရမှာပေါ့၊ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေမှာလဲ၊ နောက်ကို ဒီလိုမဖုံးကွယ်ထားနဲ့၊ ဒါဆို ပြီးရော...”

ဟု ကိုကို လေးသံညင်ညင်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ဒေါသသံမပါအောင် ဂရုတစိုက်ပြောသည်။ ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်ရလေသမျှကို ချက်ချင်းကြီး လျှော့ချလိုက်မှန်း ငွေလေးသိနေသည်ပါပဲ။ ငွေလေးရင်ထဲမှာ မဒီကောင်းနိုင်။ နောက်ကို ဒီလိုမဖုံးကွယ်ထားနဲ့ တုလား ကိုကိုရယ်၊ အမြဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ရမယ့် အဖြစ်ပေမို့ ငွေလေး ဒီအဖြစ်ကို ကျူးလွန်ရဦးမှာပါ။ ဒီအတွက် သူ့ကို တစ်နေ့မှာ ငွေလေးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးရစ်ပါ။ ကိုကိုရယ်...။ မြော်...နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးရစ်ပါ...။

ငွေလေးမျက်နှာလေး ငဲ့ချ၍ ခပ်တိုးတိုးတစ်ချက်ရှိက်သည်။ သာမျှမပြော။ ကိုကိုတစ်ချက် ငွေလေးကို ကြည့်မိပါ၏။ ဘားမောင်းနေရာမှ ကိုကိုလက်တစ်ဖက်က ငွေလေး၏ ခေါင်းလေးထက်မှာ ခပ်ဖွဖွ မေးတင်သည်။ ဆံစလေးတွေကို ကလေးလေးချောသလို ညင်ညင်သာသာလေး သပ်ပေး၏။ ဆူမိတာ စိတ်ကောင်းပုံမရ။

“အဲဒီနေ့က ကိုကို ငွေလေးနဲ့တူတူ မစားသောက်ပဲနဲ့ ကိုကိုချိန်ဘာမာစတာဆီ ဆရာကြီးဆီသွားလို့ဘဲ တယ်ဆိုတာမှ အကြာကြီးပဲ၊ ငွေလေး အစားမစားနိုင်ဘူးကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့မှ တူတူစားချင်တဲ့ဥစ္စာ၊ ကိုကို နောက်

ကို အဲသလို မထားခဲ့ရဘူးနော်၊ ပြီးတော့ ခုတလော
ကိုကို ငွေလေးကို နည်းနည်းရှောင်နေသလိုပဲ”

ဟု ငွေလေး ခပ်တိုးတိုးလေး ဝမ်းနည်းရှိန်ဖြင့်ပြောလာ
တော့ သူ ဝိုင်ကျသွားရပါ၏။ ငွေလေးကို ဒက်ဒီ ဘာမျှပင်မပြော
သေးတာကိုတော့ သူသိနေရပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ငွေလေးကို သူ
နှင့် နေရာချပေးလိုသည့်အဖြစ်ကို မကြာမလင့်မိမှာတော့ ဒက်ဒီ
ငွေလေးကို ပြောပြချေမည်ဆိုတာ သူ ဆီနေသည်လေ။ ငွေလေး
ကို သူ ယခင်တုန်းကလို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရချင်။ ငွေလေး
သူ့အပေါ် အထင်လွှဲမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ ငြင်းလိုက်မှာကိုလည်း
ချောက်ချားနေသည်။ ငြင်းလိုက်ချေလျှင်ဖြင့်... ခြောက်... ငြင်းလိုက်
ချေလျှင်ဖြင့် သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ကြေစွဲရချေမည်။ သူ့နလုံး
သားတို့ ဗွဗွမျှင်မျှင် ကြွေရ၊ ကြွေရချေမည်။ သူ့နလုံးအိမ်တို့ဖြင့်
ဖြိုလဲလဲ ဖြစ်ရချေမည်။ သူ၏ နလုံးသား ရှိုက်သံကို သူ ဖြစ်
ကြားနေရချေမည့် အဖြစ်။

“ကိုကိုပြောမယ် ငွေလေး၊ ကိုကိုဟာ ငွေလေးကို
အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေလာခဲ့တဲ့သူ၊ စိတ်ပူတဲ့သူ၊ နောက်
ကို ငွေလေး ခေါင်းပဲမှူးမှူး၊ နေထိုင်မကောင်းသလိုပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ကိုကိုကို ပြောရမယ်၊ ဒက်ဒီကို ပြောရမယ်၊
ဒေါ်ကြီးကိုပြောပြရမယ်၊ လေးလေးသိန်းကိုလဲ ပြောပြ
ရမယ်၊ ဗစ်တိုးရီးယားမှာရှိတဲ့သူတိုင်းဟာ ငွေလေးကို
အရမ်းချစ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာ
မကောင်းဘူးငွေလေး၊ နေဦး ကိုကိုသက်ပြောမယ်၊ ကိုကို

တို့ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ကိုကိုတို့ကို ချစ်လို့ အဲသလို ဖုံး
ကွယ်ခြင်းဆိုတာ ကိုကိုသိတယ်၊ ဒက်ဒီလဲသိတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အဲသလိုလုပ်တာ နည်းလမ်းမမှန်ဘူး၊
အပ်နဲ့ထွင်းရမှာကို ပေါက်ဆိန်နဲ့ပေါက်ရစေမယ့် အဖြစ်
မျိုး ကြုံသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကိုကိုတို့ ရင်ကျိုး
ရမှာ”

ဟု ကိုကိုပြောတော့ ငွေလေး ကိုကိုကို မောကြည့်မိ
ရပါ၏။ ကိုကိုပြုံး၍ ငွေလေးကို ကြည့်သည်။ ခေါင်းလေးတို့
ပုတ်သည်။

“ငွေလေး ငယ်ငယ်တုန်းကဆို နွေရေးဖျားရယ်၊
နေအကောင်းဘူး၊ ဒေါ်ဂျီး ရှေးတိုက်ထားရယ်နဲ့ ကိုကို
ကျောင်းပြန်လာတဲ့အခါ အင်္ကျီထူလေးဝတ်ပြီး ပေါ်တီကို
အောက်မှာ ထိုင်စောင့် ပြောပြရပါမဆိုပြီး စောင့်စောင့်
နေတတ်လွန်းလို့တောင် ဒေါ်ကြီးက လေစိမ်းမိပြီး ပိုဖျား
တော့မှာပဲလို့တောင် ညည်းခဲ့ရတာ မေ့ပြီလား ကလေး
မရဲ့၊ ခုကျတော့ စောင့်ပြောပြဖို့နေနေသာသာ ဖုံးထား
ရတယ်လို့ ငွေလေးရယ်၊ နောက်ကို မလုပ်ရဘူးနော်၊
နောက်နေ့တွေမှာလဲ လေးလေးသိန်းပဲ ကျောင်းကို ကား
နဲ့ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ လာကြိုမယ်၊ ကိုကိုပို့တဲ့ကြိုတဲ့
အခါလဲ ရှိမယ်၊ ငွေလေးတစ်ယောက်တည်း ကား
မမောင်းရတော့ဘူး၊ လမ်းမှာ မှူးနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်
မလဲ၊ အဲဒီညနေပိုင်းက အတော်ကြီး ဆိုးလားသံတဲ့ မေမို့

ဒက်ဒီကို ပြောတယ်”

ဟု ပြောတော့ ငွေလေးမှ...။

“အရင်ရက်ကလဲ ငွေလေး ပေးဖေနဲ့ မေမေ့ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရ၊ သ ဘီလဲရ၊ ဝမ်းလဲနည်း၊ ငိုမိတာလဲ ကိုကို သိပါတယ်၊ အိပ်ရေးလဲပျက်ပါတယ်ကိုကို၊ နောက်နေ့ ကျတော့လဲ ကိုကိုက ထွက်သွားတော့ ငွေလေး အစား သိပ်မစားဖြစ်တာရယ်ကြောင့် လေခံသွား၊ မိုက်ခနဲဖြစ် သွားတာမျိုးပါ၊ ရီရီဦးလဲ ပါပါတယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကို အတွက် လက်ဆောင်လေး အမှတ်တရဝယ်ချင်လို့ သွား လိုက်မိတာပါ၊” ငွေလေး မပြောဘဲ ဖုံးထားမိတာ ခွင့် လွှတ်ပါ ကိုကိုရယ်”

ဟု အသံဓာတ်လေးဖြင့်ပြောတော့ ငွေလေး၏ခေါင်းလေး ကိုပဲ ကိုကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ပေးပါ၏။ ငွေလေးကို ဆူရသည့်မို့ ကိုကိုလည်း စိတ်ကောင်းပုံမရ၊ မဆူမဖြစ်၍ ဆူရှာခြင်းဆိုတာ ငွေလေးသိပါသည်ကိုကို။

ကိုကိုဆိုတာ ငွေလေးကိုအရမ်းချစ်၊ အရမ်းဂရုစိုက်ပါ သည့် ကိုကိုဆိုတာ ငွေလေး ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ရသည်ပဲလေ။ ငွေလေး ငယ်တုန်းကလိုပဲ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချိန်မျိုးမှာ အကိုတူ လေးဝတ်၊ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာထိုင်စောင့်၊ ကိုကိုပြန်အလာကို မျှော်၊ ကိုကိုကို တွေ့တာနှင့် လက်မောင်းကြီးကိုခို၍...။

“ငွေလေးဖျားတယ်ကိုကို၊ ဆေးထိုးရတယ်”

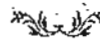
ဟု ပြောပြနိုင်စွမ်းပါသည့် အခွင့်သာပါသည့် ဝေဒနာ

မျိုးကို ဖြစ်လိုက်ချင်ပါသည်ကိုကို။ သာမန်ဖျားနာခြင်းမျိုးကို ငွေလေးချွဲနဲ့ချင်စိတ်၊ ဂရုစိုက်တာတွေ ယုယုယယမေးတာ၊ စိုးရိမ် တာတွေကို ခံစားလိုစိတ်ဖြင့် ပြောပြနေမိနိုင်ပါသည်ကိုကိုရယ်။

ခုကျတော့ ငွေလေး၏ ဝေဒနာ၊ ငွေလေး၏ကျောကိုက ငွေလေး၏ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောပြရက်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တည်စေ ပါသည့်ရောဂါမျိုးပေမို့ ငွေလေး ဖွင့်မပြောရက်ပါ ကိုကို။

သွေးရောင်ဆုတ်ကျ၍ အရမ်းကို တုန်လှုပ် ကြေကွဲမှာ ကျင်ရှာမည့် ကိုကိုမျက်နှာရိပ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်စွမ်း၍ပါ ကိုကို ရယ်။ ခြောက်...ကိုကိုမျက်နှာရောင်စက်တွေကို မမြင်ရက်နိုင်လွန်း၍ ပါ ကိုကိုရယ်...။

ငွေလေးသောက်ရမည့် ဆေးတွေကို သီးခြားပုလင်းလွတ် လေးတွေထဲမှာ မမမိမှ ထည့်ပေးကာ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာဆေး သောက်ရမည်ဆိုတာကို ပုလင်းမှာ စာကပ်ထားပေးပါ၏။ ကိုကို နှင့် ဒက်ဒီကိုလည်း ငွေလေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်မပူဖို့ မမမိမှ ငွေလေးအလိုကျ ညာပေးထားရတာမို့ တကယ်ပဲ ဒက်ဒီနှင့် ကိုကို ဆရာ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်ပါပဲ။ ကိုကို ငွေလေးကို ပြန်ပျစ်ပွစ်ကြီးကို မနက်တိုင်း ကိုင်းဖန်ခွက်ကြီးနှင့် စောင့်ကြည့် ဂရုတစိုက် တိုက်တတ်ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးကလည်း ကြောက်ပူ စိုးရိမ် နေတိုင်းလုပ်လုပ်ကျွေးသည်ပါပဲ။

အရည်ရွမ်းသည့် သစ်သီးတွေလည်း နေ့တိုင်းစားနေရသည်။ ငွေလေးကို အရမ်းကြီးဝိုင်းဂရုစိုက်ကြတာကို ခံယူနေရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေမိရသည်ပါပဲလေ။ ငွေလေးသောက်သည့် ဆေးတွေကို ကိုကိုမှတောင်းကြည့်တော့ ဆေးပုလင်းမှာ အမည်မပါသည်မို့...

ဘာဆေးတွေလဲ ငွေလေးရ၊ ကိုကိုသိထားရင် ကြိုတဲ့အခါ ဝင်ဝင်ဝယ်လာခဲ့လို့ရတဲ့ဥစ္စာ၊ မမမိကို မေးကြည့်တော့လဲ ဆေးမှာမည်သိရင် ကိုကိုတို့က ဝိုင်းဝိုင်းတိုက်နေ၊ ဝယ်နေကြမှာစိုးတယ်တဲ့လေ၊ မမမိပဲ ဝယ်လာမယ်၊ ငွေလေးကို ဆေးပုလင်းမှာ ဘယ်အချိန်စားရမယ်ဆိုတာ ရေးကပ်ထားတာပဲတဲ့၊ စိတ်မပူရပါဘူးတဲ့၊ ဆေးမှန်မှန် ငွေလေးသောက်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုပြောထားတယ်နော်၊ ကားမမောင်းရဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ကိုကိုလှိုင်ဘွားတို့အုပ်စုနဲ့အတူ ဖဲခူးဘက် ခဏသွားစရာရှိတယ်၊ ဆရာကြီး ဦးစည်သူရဲ့ အမှုသည်ဆီ ခဏသွားကြရမှာ၊ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတချို့လဲ ယူလာခဲ့ရမယ်၊ ဦးစည်သူကို ပေးရမယ်လေ၊ ကျော်ထူးရဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ ကိုကို ကပ်လိုက်သွားတော့မယ်၊ ပဲခူးထိတော့ ကားယူမသွားတော့ဘူး၊ လှိုင်ဘွားကလဲ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမှာလေ၊ နေ့လယ်ဆေးသောက်ဖို့ ကျောင်းကို ယူသွားဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

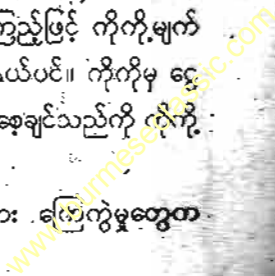
တဖွဖွမှာနေသည့် ကိုကိုကို ငွေလေး ပြုံး၍ကြည့်

မယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လိပ်ပြာမလုံပါ။ ဘယ်လောက်အထိရားငွေလေး ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ ဟန်မပျက်၊ နေနိုင်ခွင့်အဖြစ် ကာလလေးတွေ ကျန်နေပါသလဲ။ ဒါကိုလည်း ငွေလေး မသိ။ ငွေလေး အရမ်းကို မူးနေမှာ။ နှာခေါင်းသွေးလျှံကျလာမှာမျိုးကို ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ဖြစ်နေမိရသည်ပါပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ထိုအဖြစ်ကို ငွေလေး ကြုံရချေမည်သာ။ လောလောဆယ် ဆေးတွေ သောက်စေ၊ ဆေးတွေဆိုးပေးပါသည့် မမမိကြောင့် နည်းနည်း သက်သာနေသည်မှာတော့ အမှန်ပါ။ အမြဲတမ်းထိုသို့နေကောင်း သက်သာလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ ငွေလေးကြောင့် ဒက်ဒီနှင့် ထိုကိုတို့ စိတ်ပူရ၊ မျက်ရည်ကျရ၊ သောကဖြစ်ရနှင့် ဖြစ်ကြမှာကို ငွေလေး မမြင်ရက်။

မနက်စာစားသောက်ချိန်တိုင်းမှာ ကိုကိုသည် ကိုယ်စားဒီထက် ငွေလေးဝမ်းထဲ အစားအသောက်ရောက်ဖို့ကိုပဲ အာရုံထားနေတာ ငွေလေး သိနေရလျက် ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲရုံနဲ့ ပိုပိုမြင့်လာနေရပါ၏။ အရင်တုန်းကဆို ကိုကို ဂရုစိုက်လျှင် ငွေလေးကြည်နူးရပါသည်ကိုကို။ ထိုကြည်နူးမှုကိုလည်း အမြဲခံစားနေချင်ရပါသည် ကိုကိုရယ်...။ ကိုကို ဂရုစိုက်မှုတွေကို ဘယ်တော့မှ ငွေလေး မတင်းတိမ်နိုင်ခဲ့။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကိုကိုမျက်စိမျက်ကဲကို ငွေလေးကြည့်နေတတ်သည့်နယ်ပင်။ ကိုကိုမှ ငွေလေးကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် အမြဲရှိနေစေချင်သည်ကို ကိုကို ဦးခင်တွယ်ရလွန်း၍ပါ ကိုကိုရယ်...။

ခုကျတော့ ထိုကြည်နူးမှုတွေအစား ကြေကွဲမှုတွေတ

ရင်ထဲမှာ ပြောင်းလဲနေရာယူနေကြသည်ကော ကိုကို။

ဒက်ဒီကတော့ ငွေလေးကို မနက်တိုင်း နို့ကြက်ဥ တစ်ဖန်ခွက်ကို မသောက်မနေရဟု အမိန့်ပေးထားလျက် ကိုကိုက ဂရုစိုက်၍ တိုက်ရမည့်ဟုလည်း ကိုကိုကို တာဝန်ပေးထားပြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နောက် မနက်တိုင်း ကြက်ဥနို့ညှိကြီးကို မသောက်ချင်သည့် ငွေလေး၏ မျက်နှာအိုလေးဖြင့် ငြင်းဆန်မှုနှင့် ကိုကိုက ဇွတ် တိုက်နေမှုမှန်သမျှကို ရယ်မောကြည့်နေတတ်စမြဲပါ။

“က... ဒက်ဒီ စက်ရုံသွားမယ်ခန့်လေး၊ ပဲခူးကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ မသွားနဲ့၊ ကားရှိနေတာပဲ၊ ကားနဲ့သွား ဆိုင်ကယ်စီးတာ ဒက်ဒီ မကြိုက်လို့ ဆိုင်ကယ်တောင် မဝယ်ပေးတာ၊ ဘာလို့ ကျော်ထူးဆိုင်ကယ်နဲ့ နောက်က ကပ်လိုက်သွားမှာလဲ”

ဟု ဒက်ဒီပြောလိုက်တော့ ကိုကို ငြိမ်နေသည့် စောစောက ငွေလေးကို ပဲခူးသွားမည့်ကိစ္စ ပြောပြမိတာကို ပြန်နှုတ် နောင်တရမိရပါ၏။ ငွေလေးကို ကျောင်းလိုက်မပို့ဖြစ်မှ ငွေလေးကို ရှင်းပြသလိုလေး ပြောလိုက်မိရာမှာ လွတ်ခနဲ ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားမှာတွေ့ကိုပါ ထည့်ပြောမိသည်ကိုး။

“သမီးငွေလေး ဒက်ဒီ ကက်ဆက်ရွေးလေးတစ်ခု ငွေလေးနားထောင်ဖို့ သမီးလေးရဲ့အခန်းထဲက ကက်ဆက်ထဲမှာပဲ အသင့်ထည့်ထားခဲ့တယ်၊ နားထောင်လိုက်ဦး၊ နေရာတကာကို ငွေလေးကိစ္စလိုက်လိုက်ပါနေချင် မနေနဲ့ဦး”

ဟု ဒက်ဒီလှမ်းမှာသည်။ ကိုကို တစ်ချက် မျက်နှာမကောင်း၊ ဒက်ဒီစကားက ကိုကိုကို နားမထောင်စေချင်၍ဆိုတာ တော့ သိသာနေစေသည်လေ။

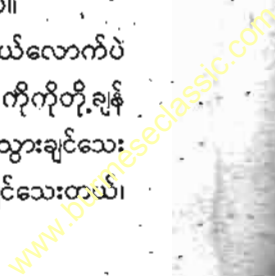
“က... ဒက်ဒီ စက်ရုံသွားဦးမယ်၊ ငွေလေးအတွက် မနက်စာ ဆေးစောင့်တိုက်ဖို့ မခေ့နဲ့ ဖိုးခန့်၊ ကလေးဆို တာမျိုးက ဆေးသောက်ရဖန်များလာရင် သောက်ပြီးပါပြီ၊ ဘာညာနဲ့ ဆေးကို ပုလင်းထဲကယူပြီး မသောက်ဘဲ လွင့်ပစ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတတ်တယ်၊ ငွေလေး အဲသလို မလုပ်ရဘူးနော်၊ ကြားရဲလားသမီး”

ဟု ဒက်ဒီ မှာနေတော့ ငွေလေးပြုံး၍...

“ငွေလေးသောက်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး ဆေးသောက်မှ နေကောင်းမယ့်ဥစ္စာ”

ဟုပြောတော့ ဒက်ဒီ ငွေလေး၏ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ သားပုတ်၍ စက်ရုံသို့ သွားလိုက်ပါ၏။ ငွေလေးအခန်းကို ပြန်ဝင်တော့ ကိုကိုဘေးမှာ လိုက်လာသည်။ ငွေလေး၏ စာကြည့်အဖွဲ့လေးထဲမှ မနက်စာ ဆေးပုလင်းကိုထုတ်၍ ငွေလေးသောက်တော့လည်း ကိုကိုစောင့်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“ငွေလေးဟာ ဒီဆေးတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ သောက်သောက်၊ တစ်နေ့မှာ ငွေလေး ကိုကိုတို့ချွန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ ငွေလေး မသွားချင်သေးဘူး ကိုကိုရယ်၊ မသွားချင်သေးဘူး၊ နေချင်သေးတယ်၊ နေချင်နေပါသေးတယ် ကိုကိုရယ်”

ဟု ငွေလေး ကြေကြေကွဲကွဲတွေးမိရင်း ရင်ထဲ ထိခိုက်နေရလေသမ့်ကို ချိုသိပ်၍ သိုသိပ်ခံစားနေရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်မဝစေရ၊ မကျစေရ၊ ငွေလေး၏ ရင်ထဲမှဝေဒနာကို ကိုကိုမသိစေရ။ အားယူ၍ပြုံးကာ ကိုကိုနှင့်အတူ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာရပါ၏။ ကိုကိုကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ စံကားပင်အောက်မှာ ပန်းလေးတွေသီသည်။ ငွေလေးခေါင်းမှာ ပန်းသရဖူလေးကို ခွေဖိုဝဲတင်ပေးသည်။

“ကိုကို ပဲခူးကို ကားနဲ့ပဲ သွားနော်၊ ဆိုင်ကယ်ကြီးမစီးပါနဲ့ကိုကိုရယ်...”

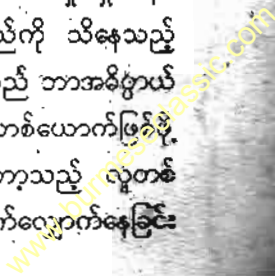
“ဟိတ်... ဒက်ဒီမှာထားတာနဲ့ပဲ ကိုကိုကို ငွေလေး ဆရာမလုပ်နဲ့ခင်ဗျ၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမှာ ကားစီးရမောင်းရတာ ဖျင်းပြီ ငွေလေးရ၊ ပြီးငွေတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ဆရာကြီးက ကိုကိုကားခဏ ယူသုံးမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ဆရာကြီးကားက ဝပ်ရှော့ရောက်နေတယ်၊ ရုံးချိန်တွေသွားဖို့ဆိုတာက တစ်မြို့နယ်က တစ်မြို့နယ်ကို ကူးနေရတာမျိုးမဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မှာ အဲသလို အချိန်မီ ကူးသွားလာနိုင်ဖို့က ကားလိုတယ်ဗျ၊ ဆရာကြီးခေမာ အသက်လဲရနေပြီ ငွေလေးရဲ့ ကိုကိုက ယူသုံးပါလို့ပြောတာ၊ အရင်ရက်ကတော့ အားနာလို့မယူသုံးဘူး၊ ဒီနေ့မှ ယူတာ၊ ဒါကြောင့် အရင်ရက်က ငွေလေးကို ကိုကိုကျောင်းလိုက်ဖို့ ကြိုလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကိုကို တရားရုံးရောက်သွားပြီး

တဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုကိုပဲ ကားနဲ့တောက်လျှောက် ဆရာကြီးကို မောင်းပို့ခဲ့တာမို့ ကိုကိုလဲ ချိန်ဘာလိုက်ဆင်းနေရတာကိုး”

ဟု အလုပ်သင်ရှေ့နေဆင်းနေသည့် ကိုကိုမှ ရှင်းပြနေတာလည်း ငွေလေး သက်ပြင်းရှိုက်ကာ...။

“အင်းလေ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ကိုကိုရယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ညည်းသလိုပြောမိရပါ၏။ ငွေလေး ခေါင်းထက်မှ သရဖူလေး စောင်းနေတာကို ပြန်တည့်ပေးရင်းကို ရယ်သည်။ ကိုကိုရယ်နေတာကို ငွေလေး ခပ်ငေးငေး ကြည့်မိရပါ၏။ ထိုအရယ်လေးတွေကို ဘယ်လောက်အထိပဲ ငွေလေး ကြည့်ခွင့်ရပါတော့မလဲ ကိုကိုရယ်။ ငွေလေး၏ ဝေဒနာကို ကိုကိုတို့ မသိအောင်ရော ဘယ်လောက်အထိပဲ ငွေလေး ကွယ်ထားနိုင်ပါမလဲ။ ဒါကိုလည်း ငွေလေးမသိ။ လောလော သယ်မှာတော့ ငွေလေး၏ ရောဂါကို ကိုကိုနှင့်ဒက်ဒီတို့ မရိပ်မိအောင် ပုံမှန်လေးပဲ အတန်းတက်မြဲတက်၊ ဟန်မပျက် စာကြည့်ကြည့်၊ အားလုံး ပုံမှန်ပြုနေကျအတိုင်း သွားလာလုပ်ရှားနေမိပေ။ မကြာမီကာလအတွင်းမှာ သေရမည်ကို သိနေသည့် တစ်ယောက် ကျောင်းဆက်တက်နေခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ် နေချေမည်လဲ။ ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သည် ပန်းတိုင်ဆီသို့ မရောက်နိုင်စွမ်းတော့သည့် လူတစ်ယောက်၏ ပန်းတိုင်ပျောက်ခရီးတစ်ခုကို ဆက်လျှောက်နေခြင်း

သည် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိချေမည်တုံလဲလေ။

“ဟင့်အင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့၊ ငွေလေး ကျောင်းဆက်တက်နေတော့ ဒက်ဒီနဲ့ကိုကိုတို့ ငွေလေးကို နေကောင်းနေပြီလို့ မှတ်မှာပေါ့၊ ဒါ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့၊ ငွေလေးအတွက် စိတ်စောပြီး မပူရတော့ဘူးပေါ့”

ဟု ငွေလေး တွေးမိပြန်သည်။ တစ်ယောက်တည်း တွေးလိုက်၊ မေးကြည့်လိုက်၊ ဖြေလိုက်နှင့် တိတ်ဆိတ်စွာဖြည့်များစွာကို ဖြတ်သန်းလာတတ်သည့် အကျင့်၊ နေ့များစွာဖြတ်သန်းလာရပါသည့်အကျင့် ဖြစ်နေရပါသည့်အဖြစ်။ ငွေလေး ရေဂါသိသည့်နေ့မှဆိုလျှင် ခု တစ်လကျော်လာပြီပဲလေ။ ကိုကို ငွေလေးကို ကြည့်လာလျက်...။

“ဟိတ်...ဘာငြိမ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလာတော့ ငွေလေး အားယူပြုံးကာ...။

“ငွေလေးကို အရမ်းဂရုစိုက်ရတဲ့ကိုကိုကို အားနာတယ်ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုပင်ပန်းတာပေါ့”

“အဲမယ်...လူကြီးစကားများပြောလို့ ဘာအားနာတာလဲ ထိပ်ထုလိုက်ရနော်၊ ကဲ...ကိုကိုလစ်မယ်၊ ငွေလေး ကျောင်းချိန်နီးမှ လေးလေးသိန်းနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်း။ ကိုကိုလဲ ဝင်မှာခဲမယ် လေးလေးသိန်းကို”

ဟုပြောကာ ထရပ်တော့ ငွေလေး လိုက်ရမ်း ကိုကိုနှင့် တူတူလျှောက်၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ကိုကိုအဝတ်အစားလဲကာ ပြန်ထွက်သွားသည်အထိလည်း ဧည့်ခန်းမှာ ငွေလေးထိုင်စော

သည်။ ကိုကိုကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့မိသည်။ ငွေလေး ကိုကိုနှင့် အတူ ဘယ်ကိုမဆို တကောက်ကောက်လိုက်သွားချင်သည်။ ငွေလေး လိုက်နိုင်သည့် အချိန်လေးမှာ မခွဲမခွာ လိုက်လိုက်သွားချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့လိုက်ဖို့ဆိုတာ အကြောင်းပြချက် ရှိနေရမည်လေ။ ကိုကိုသွားလေရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေဖို့ဆိုတာ အတန်းတွေဖျက်၍လိုက်မှ ဖြစ်ချေမည်မို့ ကိုကိုကလည်း လက်ခဲမှာမဟုတ်။ ဒက်ဒီကလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။ ဒက်ဒီနားမှာ တစ်နေ့ကုန်လိုက်နေဖို့ဆိုလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။

“အချိန်တွေက တစ်နေ့တစ်နေ့နဲ့ ကုန်လာလိုက်တာ၊ ငွေလေးအတွက် အချိန်တွေ လျော့လျော့လာနေကြတယ်ကိုကိုရယ်”

ဟု ကားနောက်မြီးကို လိုက်ကြည့်ကာ ငွေလေး တွေးကုန်ခဲ့ရပါ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ကာ ခုတင်ထက်တွင် ခွေလှဲနေမိရပါ၏။ နောက်မှ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်က ကက်ဆက်။ ဒက်ဒီမှာခဲသည့် နားထောင်ရမည့်ကက်ဆက်ခွေလေးကို ပါတည့်။ ကက်ဆက်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ငွေလေး နားစည်တွင်းသို့ တိုးဝင်လာသည်က ဖေဖေအသံပါတကား။ ကြည့်နူးမက်မောစွာ၊ လေးစားကြည့်ညှိစွာ၊ ကြေကွဲထိခိုက်စွာ၊ ငွေလေး နားထောင်လိုက်မိရပါပြီ။ ငွေလေးမှာ သွေးကင်ဆာဖြစ်နေတယ် ဖေဖေဟု ခေါင်းဝင်ငိုချလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရင်ခွင်မရှိချေသည်ဟောလေ။ ငွေလေးမှာ ခေါင်းခွေငိုရှိက်စရာ မိဘ၏ ရင်ခွင်မှ မရှိချေသည့်ဘဝပါတည့်။ မျက်ရည်ဥက တလိမ့်လိမ့်ကြွေသည်။ ဖေဖေ

ရှိနေလျှင်လည်း ဖေဖေစိတ်ထိခိုက်မှာစိုး၍ ငွေလေး ရောဂါကို ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူးလေဟု ပြန်တွေးမိပြန်၏။

“သမီးငွေလေး...”

ဒီကက်ဆက်ခွေလေးကို သမီးရဲ့ ဒက်ဒီက သမီးကို ပေးလာတဲ့အခါမှာ ဖေဖေဟာ သမီးလေးအတွက် ဘာကို ရည်မှန်းထားခဲ့တယ်၊ ဘာကို ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးလေး နားလည်လာရဦးမှာပါ။ မိဘဆိုတာ သားသမီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် အိမ်ထောင်ရက်သားချပေးရမယ့်တာဝန်ဆိုတာ ရှိတယ် တလေး၊ ဖေဖေက သေရမယ့်သူ၊ သေရတော့မယ့်သူ၊ ဖေဖေအသက်ကို ဖေဖေ ဆွဲဆန့်ရှည်လျားယူလို့မရတော့ဘူး၊ ဖေဖေရောဂါက ခွင့်မပြုဘူး၊ ဒီတော့ သမီးလေးအတွက် အေးမြလုံခြုံတဲ့ အရိပ်တစ်ခုကိုလဲ ဖေဖေရှာထားပေးခဲ့ရမယ်၊ ပထမ သမီးလေးရဲ့ ဒက်ဒီအရိပ်၊ နောက်... မောင်အေးချမ်းခန့်ရဲ့ မေတ္တာရိပ်၊ ဖေဖေနဲ့ကိုပြည်စိုးတို့ သူ့သားနဲ့ သမီးကို နေရာချထားပေးဖို့ကိစ္စအထိ သဘောတူထားကြတယ် သမီး...

သမီးနဲ့ တူတူကြီးလာ၊ တူတူနေလာရမယ့် နေရာတဲ့ မောင်အေးချမ်းခန့်ဟာ သမီးရဲ့ စိတ်ကို နားလည်မယ်၊ သမီးအကြောင်း နားလည်မယ်၊ ဒီလိုပဲ သမီးကလဲ မောင်အေးချမ်းခန့်ရဲ့အကြောင်း နားလည်မယ်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာကလဲရှိရင်းဖြစ်ကြမယ်၊ သမီးကို စောင့်ရှောက်

တဲ့ ကိုပြည်စိုး သမီးရဲ့ ဒက်ဒီကျေးဇူးကိုလည်း နားလည်ပါ။ သမီးလေးကို ဖေဖေ စိတ်ချချင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ရက်သားချရမယ့်ကိစ္စအထိ စီမံခဲ့ချင်တယ်...

ခု... ဖေဖေ ဖွင့်ပြောပြီသမီးငွေလေး၊ ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး မောင်အေးချမ်းခန့်ကို လက်ထပ်ပါ။ ကိုပြည်စိုးကလဲ ဒီကိစ္စကို သဘောမျှပါတယ်၊ ဖေဖေတို့လူကြီးချင်းစီမံတဲ့ကိစ္စမှာ သမီးတို့လဲ ကြည့်ဖြူကျေနပ်ပြီး လက်ခံ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတာမျိုးကို ဖေဖေ လိုလားပါတယ်...

ကဲ... ဖေဖေ မှာစရာရှိတာကို မှာခဲ့ပြီသမီး၊ ဖေဖေအသံနဲ့ ရှိရစ်တဲ့ ကက်ဆက်ခွေနှစ်ခုဟာ သမီးလေးဘဝ တစ်လျှောက်မှာ ဖေဖေကို တမ်းတလွမ်းပြေရာ တစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့စေပြီ၊ သမီးသတိရချိန်များမှာ နားထောင်ရစ်ချေ၊ နားထောင်ရစ်လေ သမီး...

ကက်ဆက်သံက အဆုံးသတ်သွားပြီ။ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ကျနေသည်ကို မိမိဘာသာပင် မသိလိုက်နိုင်အောင် ငွေလေးရင်ထဲမှာ အဆိုကြီး ဆိုကျနေလျက် ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေအောင် ဝမ်းနည်းရှိန်က မြင့်တက်နေရပါ၏။

စားပွဲပေါ် ခေါင်းလေးကို မချီတင်ကံတင်၍ ရှိုက်ငိုချလိုက်မိရပါပြီ။ ငွေလေးမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေပါ ဖေဖေ။ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်၊ ကိုကိုချစ်မြတ်နိုးမှုတွေကို စောင့်ဆိုင်းနေမိရတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းရက်တွေ၊ အရာရာဟာ ကြေကွဲခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်နိုင်

နေပြီ ဖေဖေရယ်၊ ကိုကိုကို ငွေလေး လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ငွေလေး ကွယ်လွန်တဲ့အခါမှာကြေကွဲနာကျင်နေတဲ့နှလုံးအိမ်ဆောက်တည်ရာမဲ့ကျန်ရစ်ရမယ့်ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် ငွေလေး မချစ်ခဲ့ရက်လို့ပါ၊ ဖေဖေရယ်၊ မချစ်ခဲ့ရက်လို့ပါ၊ ငွေလေးကို ကိုကိုချစ်မြတ်နိုးပါစေ၊ လက်ထစ်ခွင့်တောင်းလာပါစေလို့တောင်မှ ငွေလေးလေ ကိုတိပြီး ဆုတောင်းနေမိရတာပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြေလင့်စွာနဲ့ စောင့်ဆိုင်းစောင့်မျှော်နေမိရတာပါ။ ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့...ခု...အဲသလို ပြောလာမှာကို ငွေလေး ကြောက်နေတယ် ဖေဖေတုန်လှုပ်နေတယ်၊ စိုးရိမ်နေတယ်၊ ငွေလေး မ ငြင်းရက်တဲ့စကားမငြင်းချင်တဲ့စကားကို ဇွတ်မိတ်ဖွင့်ချပြီး ငွေလေးရဲ့ နှလုံးသားဆန့်ကျင်ပြီး ဖြေလိုက်ရမယ့်အဖြေတစ် ခုကို ငွေလေးရဲ့နှုတ်ထဲဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ပွင့်ကျစေနိုင်စွမ်းပါမလဲ။

ဒါပေမဲ့...။ ဒါပေမဲ့...ဖေဖေ...။ ငွေလေးကို ဖေဖေနားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ငွေလေး ကိုကိုကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့။ ကိုကိုကို ချစ်လွန်းလို့ ငွေလေး လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ ဖေဖေရယ်...။ ငွေလေး တောက်လျှောက် တွေးနေရင်း မျက်ရည်များဖြိုင်ကျနေရပါပြီ။ ငွေလေး၏ လက်လေးတွေက ကက်ဆက်ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်ကာ ကက်ဆက်ခွေလေးကို တုန်ရီနေသော လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေဖြင့် ဖွဖွယူလိုက်မိရပါ၏။ ကက်ဆက်ကာဘာစားလေးထဲ တရိတသေ ပြန်ထည့်သည်။ လက်အုပ်လေးချီ၍ ဖေဖေကို အာရုံပြုမိရပါ၏။

“ငွေလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ”

ဟု တောင်းပန်မိရသည်။ နောက်တော့ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်ကာ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ တိမ်ဖြူတစ်ဆုပ်တို့ ဟိုသည်တစ်စ တစ်မျှင် ရွေ့လျားနေကြတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ထိုမိုးတိမ်ဖြူတို့ကြားမှာများ ဖေဖေ၏ ဝိညာဉ်ရှိနေလျက် ငွေလေးကို လှမ်းလင့်ငုံကြည့်နေချေမည်လား။ ငွေလေးငယ်စဉ်က ဖေဖေကိုမေးတော့ ဒက်ဒီမှ...။

“ဟိုးမိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ...”

ဟု ပြောတတ်သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ငွေလေး ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ...။

“ဖေဖေရေ...ရာဘာ...ရာဘာ ဇန့်ရေးရှိကိုရာ”

ဟု ဖေဖေကိုလာပါ လာပါနှင့် ခေါ်ခဲ့သည်။

“ငွေလေးမရှိတော့တဲ့အခါ အဲသလို ကောင်းကင်ကြီးကို ကိုကိုနဲ့ဒက်ဒီမော့ကြည့်ပြီး ငွေလေးရေလာပါ။ လာပါလို့ ခေါ်နေမှာမျိုးကို ငွေလေး မကြားရက်ဖူး ဖေဖေ”

ဟု ငွေလေး ကြေကြေကွဲကွဲတွေးသည်။ ဩ...ဒက်ဒီခေါ်သံ၊ ကိုကိုခေါ်သံများကို မိုးကောင်းကင်ကြီးဆီမှ ငွေလေးငုံ့မိုးကြည့်ရင်း နားမထောင်ရက်ပါ ကိုကိုရယ်။ ထိုစဉ်အခါများမှာ မိုးစက်လေးတွေ မိုးတိမ်တိုက်က ကြွေကျလာကြချေလျှင် ထိုမိုးစက်တို့သည် ငွေလေး၏ မျက်ရည်များသာ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်ကိုကို။ ဩ...ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ် ကိုကိုရယ်...။

အတန်းပြောင်းဘဲလဲတီးစဉ်ခိုက် ကော်ရေတာမှာ မောသံ
တကြီးရောက်လာသည့် လေးလေးသိန်းကို တွေ့ရသည်မို့ ရိုသေ
မျက်လုံးလေးပြူးကာ...

“ဟဲ့...လေးလေးသိန်းကြီးဟာ၊ ငွေလေး နှင့် ဒီနေ့
ဓမ္မေးပါဘူးနော်၊ နင်မှူးတူးတူးဖြစ်ရက်နဲ့များ ကျောင်းလာ
တာကိုလိုက်တာလားဟယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ကိုကို နှင့် နေမ
ကောင်းဘဲ ကားမောင်းပို့ရမလားဆိုပြီး လေးလေးသိန်း
ကို ဆူထည့်လိုက်သလား မသိဘူး၊ တစ်ချိန်ကျန်သေး
တယ်ဟာ၊ ကျောင်းမဆင်းသေးခင် ရောက်လာပြီး ကြို
ခိုင်းနေပြီလားမသိ၊ ကိုကိုကရော ဘာလို့ လိုက်မလာ
တာလဲဟဲ့...”

ဟဲ့ စိတ်ထဲထင်ရာတွေပြောနေခိုက် နနုနွယ်ကတော့
လက်လေးကာ၍...

“ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာထိန်ချန်ထားမှုမှ မရှိတဲ့
အတွက် ဒီနေ့ အရှုခံထိရင် လေးလေးသိန်းပဲထိမှာ၊
ငါတို့ကင်းတယ်”

ဟဲ့ စိတ်အေးလက်အေး စကားဖြည့်၏။ နောက် ငွေလေး
ကိုလည်း မျက်မှောင်လေးကုပ်၍ကြည့်ကာ...

“နင့်ကို ငါတို့မေးတယ်နော်၊ တစ်နေ့လုံး ဝိုင်တိုင်

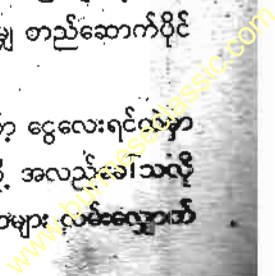
တိုင်လုပ်နေလို့ ငါတို့ နှင့်အတွက် စိတ်ပူနေတာလဲ
နင်သိပါတယ်၊ နေစမ်းပါဦး နှင့်အတွက် ငါတို့နှစ်
ကောင်လုံးက မပူတတ်ကြဘူးများအောက်မေ့နေလား၊
နင့်ကို ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့ဥစ္စာ၊ နင်ကိုက မြှစ်စီသိပ်
လုပ်တာပဲ၊ ခေါင်းမှူးရင် မှူးတယ်၊ နေလို့မကောင်းဖြစ်
ချင်တယ်၊ အဲသလို ပြောပေါ့ဟဲ့”

ဟဲ့ နနုနွယ် ဆက်ဆူနေခိုက် လေးလေးသိန်း ခြေလှမ်း
ကြဲကြီးဖြင့် စာသင်ဆောင်ထဲထိ ဝင်ချလာကာ...

“ငွေလေး မြန်မြန်လိုက်နဲ့၊ အစ်ကိုကြီးခေါ်ခိုင်းလို့၊
အရေးကြီးတယ်”

ဟဲ့ပြောလာတော့ ငွေလေးရင်ထဲ လေးကျနေရပါ၏။
တစ်နေ့လုံးလည်း ရှင်ထဲမှာမကောင်း။ ကိုကိုနှင့်ငွေလေးကို လက်
ထုပ်လိုသည့်ကိစ္စ ညနေကျလျှင် ဒက်ဒီ ငွေလေးကို မေးချေမည်
ဆိုတာ ကြိုသိထားသည်မို့ ငြင်းရမည့်အရေး ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ
နေသည်မှ တနင့်နှင့် ကြွေးနေသည့်ရင်ဖြင့်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ
နေသည်။ ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသည်။ ငွေလေး၏ အမျှော်လင့်
ဆုံးသော၊ အတောက်ပဆုံးသော အိပ်မက်...။ အဖြစ်ချင်ဆုံးသော
ဘဝတစ်ခုကို ငွေလေး ဘယ်သော့အခါတွင်မျှ တည်ဆောက်ပိုင်
ခွင့်မရှိသာတော့သည်ပဲလေ။

ခ...လေးလေးသိန်းရောက်လာတော့ ငွေလေးရင်ထဲမှာ
ပိုလေးလာသည်။ အိမ်မှာ မမေးဘဲ စက်ရုံသို့ အလည်ခေါ်သလို
ဖြင့် ငွေလေးကိုခေါ်ကာ စက်ရုံရှိ ပန်းခြံထဲမှာများ လမ်းလှောက်

ရင်း မေးလာချေမည်လား။ အိမ်မှာဆို ဒေါ်ကြီးတို့ကြားသွားမှာ စိုး၍များလားဟု တွေးမိတွေးရာတွေးရင်း ရင်ထဲမှာပိုလေးကျလာ ပါသည်အဖြစ်။ မျက်ရည်က ဝဲတက်ချင်လာနေပြီ။ ငိုငိုကျနေသည့် ငွေလေးကို လေးလေးသိန်း မျက်နှာကြီးဖြူဆုတ်ကျလာနေလျက် မှ...။

“မြန်မြန်လုပ်လေ ငွေလေးရဲ့၊ ဟိုမှာ ခန့်လေး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေတယ်”

ဟုလည်း ဖွင့်ပြောချလိုက်သည်နှင့် ငွေလေး ဟင်ခန့် ဖြစ်ကာ မိုက်ခန့် ဖြစ်သွားရပါ၏။ ကမန်းကတန်း ခေါင်းလေးထဲ လက်ဖြင့်ဖေးအုပ်ကာ...။

“ကိုကို...ကိုကို...အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်၊ အို... ဘုရားရေ၊ လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦး နုနုနွယ်နဲ့ ရီဦးရဲ့၊ ကိုကိုကို ကယ်ကြပါဦး”

ဟုပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုချလိုက်သည်မှ ဟန်ဆောင်နိုင်စတမ်း သည်းသည်းသန်သန်ကြီးပါ။ အတန်းထဲမှာ နေသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ပင် မျက်နှာမကောင်းကြဘဲ ငိုင်းကြည့်နေကြပါသည်အဖြစ်။ ဘာကြောင့်ငိုသည်ဆိုတာ အနီးအပါးကျောင်းသူတချို့ကတော့ သိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှဆို မသိကြ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ငိုချနေရှာပါသည်။ ငွေလေးကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခုတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်တာဖြစ်မည် ဟု နားလည်ပေးကြလျက် မျက်နှာမကောင်းကြ။ လေးလေးသိန်းမှ ငွေလေးကို ဘေးမှစိုးရိမ်တကြီး ဖေးထိန်းကာ...။

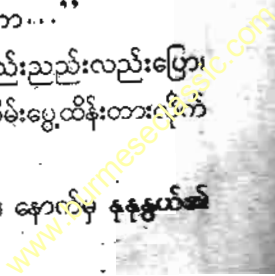
“လာ...ကလေး၊ စိတ်ကိုထိန်း၊ ဟိုမှာ ခန့်လေး သတိမေ့နေတဲ့ကြားက ငွေလေးရဲ့ နာမည်ကို တစ်ချက် တစ်ချက်ခေါ်နေတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုလဲ ခေါ်နေတယ်၊ ခန့်လေး နှုတ်က သတိလက်လွတ်နဲ့ ခေါ်တဲ့သူဆိုလို့ ဒက်ဒီဆိုတာနဲ့ ငွေလေးဆိုတာပဲ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ ငွေလေးကိုလဲ အစ်ကိုကြီးက အမြန်ခေါ်ခိုင်းတာ၊ ငွေလေး ခန့်လေးကို ဘယ်အထိချစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်လေ၊ ခေါ်မှဖြစ်မှာတဲ့၊ ခန့်လေးက...”

စိုးရိမ်ရတယ်ဆိုသည့်စကားကို မဆက်ရက်ဘဲ လေးလေးသိန်းစကားကို ရပ်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာလေး ဖွေးဆုတ်ကျနေသည့် နုနုနွယ်နှင့် ရီဦးတို့လည်း မျက်ရည်တွေကျနေရင်းမှ ငွေလေးကို ဘေးမှထိန်းကာ လေးလေးသိန်း ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ဖေးခေါ်လာပါ၏။ ကားထဲသို့ ရီဦး ငွေလေးကို ပျောင်းချောမော့ရင်း ထိုင်စေသည်။ ဘေးမှလည်း ကပ်ထိုင်သည်။

“မိနွယ်...နှင့်...နောက်က နင့်ကားမောင်းလိုက်ခဲ့၊ ငါ ငွေလေးနဲ့ပဲ ဒီကားနဲ့လိုက်မယ်၊ လေးလေးသိန်း မောင်းတော့လေ၊ ဟိုမှာဒက်ဒီစောင့်နေမှာ၊ ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်ရပါလိမ့်ဟယ်၊ ရင်ထဲပူလိုက်တာ...”

ဟု ရီဦး စိတ်ပူဖန်လျက် ခပ်ညည်းညည်းလည်းပြော ငွေလေး၏ကိုယ်လေးကိုလည်း ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့ထိန်းထားလိုက်ပါပြီ။

ကားက အရှိန်ဖြင့်မောင်းထွက်၏။ နောက်မှ နုနုနွယ်ခေါ်

ကားလေးက ကပ်ပါလာသည်။

“ရန်ကုန်အဝင်မှာ ဖြစ်တာတဲ့၊ မူးပြီးမောင်းလာတဲ့ ဗင်ကားတစ်စီးက အတင်းကပ်ပြီး တမင်ကိုကပ်ကျော် တက်လာတာတဲ့၊ ဆိုင်ကယ်ခလစ်ဖြစ်ပြီး မှောက်တယ် လို့ ပြောတာပဲ၊ လှိုင်ဘွားဆိုင်ကယ်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး လေ၊ သူ မြင်ရတာ ခန့်လေးက ကျော်ထူးဆိုင်ကယ် နောက်က စီးတာ၊ လွင့်ခနဲ မြောက်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးကို သွားကျတာတဲ့၊ ခေါင်းကိုလဲ ထိထားတယ်၊ အသည်းလဲ ထိတယ် ပြောတာပဲ၊ အဲသလောက်ပဲ သိရသေးတယ်၊ ဆေးရုံကနေပြီး လှိုင်ဘွားဆက်တာ၊ ကျော်ထူးလဲ ခေါင်း ထိတယ်၊ ခြေထောက်ကျိုးတယ်”

ဟု ကားမောင်းရင်း လေးလေးသိန်း ပြောပြန်နေသော ရီဦးမှ ဘုရားတ၍ နားထောင်လိုက်ပါလာပါ၏။

“အဲသလိုပဲ ဟိုင်းဝေးလမ်းတွေ ဒီလောက်ကျယ် နေတဲ့ဥစ္စာတောင်မှ မူးပြီးမောင်း၊ ဟိုယာဉ်ကို ညစ်ပြီး ကပ်မောင်း၊ အရှိန်နဲ့မောင်းနေကြတာကိုက သိပ်ဦးတာ၊ အဲသလိုလူတွေကြောင့် လူတွေ ခုလို ဘေးကြုံရတာ”

ဟု လူကြီးလေးလှိုပဲ ရီဦးညည်းသည်။ ရွှေလေးကတော့ ရီဦးရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးဖေးတင်ကာ ငို၍ နေသည်ပါပဲ။

“မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုကိုကို ကယ်တော်မူပါ၊ ရွှေလေးက သေရမယ့်သူပါ၊ ကိုကိုက ကျန်းကျန်းမာမာ ကြီးပါဘုရား၊ ရွှေလေးကို ကိုကို ခွဲမသွားပါစေနဲ့၊ ဒက်ဒီ

အတွက် ကိုကိုရှိနေမှလဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ရွှေလေးဟာ ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုကို တကယ့်ကို စစ်မှန်တည့်မြဲတဲ့ချစ်ခြင်းများနဲ့ ချစ်တာပါ ဘုရား၊ ဒီစစ်မှန်တဲ့သစ္စာတရားကြောင့် ကိုကို အသက်ရှင်ပါစေ၊ အသက်ရှင်ပါစေ ဘုရား”

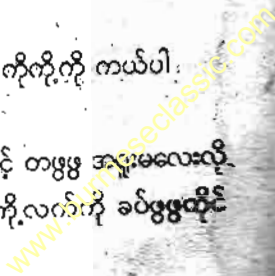
ဟု ဘုရားရှင်ကိုသာ တိုင်တည်၍ ရင်ထဲမှာ ဆုတောင်း နေမိရပါသည်အဖြစ်။ ဆေးရုံသို့ရောက်တော့ ကားပါကင်တိုင်းသည် နေရာမှာ ကားကိုရပ်စဉ်နိတ်မှာ ရွှေလေး ကိုကိုအတွက် စိတ်ပူ ရလွန်း၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ပြေးဆင်းမိရပါ၏။ လေးလေး သိန်းမှ...လာ...ဟု ခေါ်သည့်နောက်သို့လည်း အပြေးလိုက်လာ နိရသည်။ မျက်ရည်တွေက အတောမသတ် ကျနေဆဲ။ ဒက်ဒီကို တွေ့ရသည်က ခေါင်းမှာ ပတ်တီးတွေ စည်းနှောင်ထားပါသည့် လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေပါသည့် ကိုကိုခုတင်ဘေးမှာပါ။

“ခွဲစိတ်ရမယ်၊ အသည်းကိုထိထားတယ်၊ သွေးလို့ နေတယ် ကိုသိန်း၊ အောဘီသွေး ရှာနေတုန်းပဲ၊ သွေး ဘဏ်မှာ အောဘီသွေးမရှိဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဟု ဒက်ဒီ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်ပြောသည်။ ရွှေလေးမှာ ဒက်ဒီကို တွေ့တာနှင့် ဝမ်းနည်းပန်းနည်းကြီး ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲ ဆလေးလိုပဲ ပြေးဝင်ကာ...

“ကိုကိုကို ကယ်ပါဦး ဒက်ဒီရဲ့ ကိုကိုကို ကယ်ပါ ဦး...”

ဟု ဒက်ဒီကဲ့ပဲ အားကိုးတကြီးဖြင့် တဖွဖ အလှူမလေးလို့ ပြောနေမီး ငိုနေမိရပါပြီ။ နောက် ကိုကိုလက်ကို ခပ်ဖွဖထိုင်

မိကာ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကိုကို့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ဆုတ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ဖျော့နေသည်။ ငွေလေးမျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက် ကျနေရင်းမှ ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်နေမိသည်။ ခြေထောက်ဖျားလေးတွေကို ပြေးစမ်းကြည့်လိုက်၊ လက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကြည့်လိုက်၊ ဆရာမလေးဆေးထိုးနေတာကို အားကိုးစွာ ကြည့်လိုက်၊ ဆရာဝန်မှ သွေးခုန်နှုန်းစမ်းနေတာကို ကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေရပါ၏။ နောက် အာရုံထဲတိုးဝင်လာသည်က သွေး၊ ကိုကို့အသက်ကို ကယ်နိုင်ဖို့လိုနေသည့်သွေး၊ အော်သွေး၊ သွေးဘဏ်မှာ မရှိဘဲဖြစ်နေသည်ဆိုသည့်သွေး။ အရေးတကြီး ရှာနေသည်ဆိုသည့်သွေး။

“လှိုင်ဘွား ခုနကပဲ သူငယ်ချင်းတွေဆီပြေးနေပြီ၊ သွေးလှူဖို့လေ၊ ဒက်ဒီလဲ ဖုန်းနဲ့စက်ရုံကလူတွေ ခေါ်ထားတယ်၊ ဘုရား...ဘုရား...သွေး...ရလာပါစေ”

ဒက်ဒီဆုတောင်းနေခိုက် ငွေလေး ကမန်းကတန်း မျက်ရည်သုတ်သည်။ ငွေလေးမော့ကြည့်ကာ...

“ငွေလေး လှူမယ်၊ ငွေလေး အော်သွေးပဲ ဆရာမ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ ငွေလေးလှူမယ်”

ဟုပြောသည်မို့ ဒက်ဒီ၏မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းတောက်လာသည်။ ဆရာမလေး၏မျက်နှာထက်တွင်လည်း စိတ်အေးရိပ်ဝင်လာ၏။ ကိုကို့လက်မှာ ဆေးအပ်တွေတန်းလန်း၊ အောက်စီဂျင်

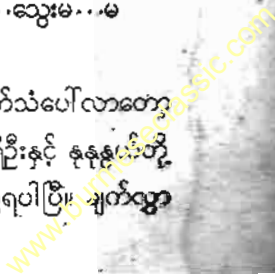

လည်းပေးထားသည်လေ။ တကယ့်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲကြီး စားနေတာကို ငွေလေးကြည့်ရင်း ကိုကို့အတွက် စိုးရိမ်နေတာ တစ်ခုပဲ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ ဆရာမလေးမှ သွေးလှူနိုင်ဖို့အတွက် ဦးဆောင်ခေါ်သည့်နောက်သို့ ငွေလေးအပြေးလိုက်လာတော့ ဦးနှင့်နုနုနယ်လည်း ကပ်လိုက်လာကြသည်။ ခုလိုအချိန်မှာတော့ သွေးက အရမ်းကို အရေးတကြီးလိုနေသည်လေ။ ငွေရေ သွေးခင်း သွေးနေတတ်တာဆိုပေမယ့် ခုလို သွေးလှူလိုက်ပြီးလျှင် နှစ်ဆေးတွေတာတွေထိုး၊ ဆက်၍ ဆေးတွေတာတွေစားရမည်ပေါ့ဟု ရှိဦးသွေးမိ၏။ ခုအချိန်က ကိုကို့အသက်ကို လှယူရမည့်ကာလမဟုတ်လား။

ငွေလေးအရေးတကြီး လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခါရပ်၊ ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ကျသွားရပါပြီ။ ငွေလေးသွေးလှူ၍ ဖြစ်ချေပဲလေ။ သွေးကင်ဆာ...။ ငွေလေးသွေးသည် ကိုကို့အတွက် မရှိအပ်သည့်သွေး၊ ကိုကို့သွေးကျောတွေထဲ မရောက်သည့်သွေး။ အို...အဘယ်လူသားထံမှာမှ မရောက်အပ်သည့်သွေး။ ထိုသွေးသည် သေခြင်းတရားကို ပို့ဆောင်ချေမည့်သွေး။ ငွေလေး မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျလာသည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ...ငွေ...ငွေလေး...သွေးမ...မ...လှူချင်...တော့...ဘူး”

ဟု အားယူ၍ ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်သံပေါ်လာတော့ ဆရာမလေးလည်း အံ့ဩ၊ ကပ်ပါလာပါသည့် ရှိဦးနှင့် နုနုနယ်တို့ အယုံနိုင်လောက်အောင် ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကြရပါပြီ။ နျက်လွှာ

လေးတွင်တွင်ချကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ မျက်ရည်
ဖြိုင်ကျနေသည့် ငွေလေးသည် ချာခနဲပြန်၍ နောက်ကြောင်း
လှည့်သည်။

“တ...ခြား...လူ...ကို...သွေးလှူဖို့...ရှာရ
မယ်”

ညို့လို့ဟု လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ပြောလည်းပြော၊ ကိုကို
အခန်းရှေ့သို့ ကလေးလို ပြန်ပြေးဝင်လာတော့ ဒက်ဒီ လှမ်းကြည့်
သည်။ သွေးလှူခရစ်ဟု ငွေလေးပြောခဲ့စဉ်က မျှော်လင့်စွာ ရန်
တစ်ထစ်အေးစွာ ကြည့်လာပါသည်။ ဒက်ဒီမျက်နှာကို ငွေ
မကြည့်ရက်၊ မကြည့်ရ၊ ချက်ချင်းကြီးပြန်ရောက်လာသည့် ငွေ
ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လာပါသည်။ ဒက်ဒီမျက်နှာ
ငွေလေး မကြည့်။ ခပ်လွဲလွဲလေးမျက်နှာကို ထားလိုက်မိကာ

“ငွေလေး...သွေးမလှူနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

ဟု မျက်စိမှိတ်၍ ပြောချလိုက်ပြီးမှ မဝံ့မရဲနိုင်စွာ၊ ကြည့်
စွာ၊ ဒက်ဒီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒက်ဒီ မျက်နှာပျက်ခနဲဖြင့်
တာကို မြင်ရပါ၏။ နားမလည်နိုင်စွာလည်း ငွေလေးကို ကြည့်
နေသည်။

“မဟုတ်ဘူးသမီး၊ သွေးက အရမ်းကို အရေးတ
ကြီးလိုနေတယ်၊ အော်ပရေးရှပ်လုပ်ဖို့လိုနေတယ်၊ သွေး
လိုနေတယ် ငွေလေး၊ ဘာလို့...ဘာလို့...ငွေလေးရဲ့
ကိုကိုအတွက်ကို သွေးမလှူရတာလဲ”

ဟု ဒက်ဒီမေးသံတွင် ကြေကွဲသံလည်းပါနေသည်။

ကြည့်ခြင်းလည်းပါနေသည်။ နားမလည်နိုင်သည့် အကြည့်များ
ဖြင့်လည်း ကြည့်လာနေသည့်အဖြစ်။ ငွေလေး ခေါင်းလေးငုံ့ချ
သည်။ လည်ချောင်းတနင်္ဂနွေဖြင့်ဖြစ်နေရာမှ အားယူ၍...။

“ငွေလေး...မလှူနိုင်လို့ပါ ဒက်ဒီ၊ အချိန်မရှိတော့
ဘူး ဒက်ဒီရဲ့၊ လေးလေးသိန်း...ကိုကိုအတွက် သွေး
...အဲဒါကို ရှာရမယ်လေ”

ဟု ကိုကိုလက်ကိုကိုင်ကာ ကလေးလိုပိုပြောနေသည်က
လည်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ဆန်နေသည်။ လေးလေးသိန်းခေါင်း
မီးပါ၏။ ဒက်ဒီကတော့ တဖြည်းဖြည်း နားမလည်နိုင်သည့်
အကြည့်များ အစား နာကျင်သည့်အကြည့်များ ဝင်လာနေသည်။
မိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့်...။

“အေးလေ...မလှူနိုင်တော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊
ဒက်ဒီလဲ စက်ရုံကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ အဲဒီက အလုပ်
သမားတွေလဲကားနဲ့လာနေကြပြီလို့တော့ မန်နေဂျာ
ကိုမျိုးပြောတယ်၊ ဘုရားမလို့ အဲဒီထဲမှာ အော်သွေး
ပါလာပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ၊ အေးလေ...ဒက်ဒီ
သွေးကမှ အော်သွေးမဖြစ်ဘဲကိုး၊ ဒက်ဒီသွေးသာ အော်
သွေးဆိုရင် ဒီသွေးကို လှူလိုက်လို့ ဒက်ဒီ သေချင်
သော့သွားပါစေ၊ ဒက်ဒီလှူမိမှာပဲ”

ဟုပြောသံက ကြေကွဲခြင်းဖြင့် လှိုက်ခါနေသည်။
ငွေလေး၏ ရင်ထဲမှာ နစ်ခနဲ ခံစားရပါ၏။ ငွေလေးရဲ့သွေးကြောင့်
ကို အသက်ရှင်ရာမှာ မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီရဲ့၊ ကိုကို ရောဂါရမှာ

ဟု ငို၍ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ဒက်ဒီစကားထဲမှာ နာကြည်းခံစားခြင်းနှင့် စိတ်နာခြင်းဆိုသည့် အငွေအသက်တွေ ပါလာနေတာကိုလည်း ငွေလေး သိနေပါ၏။ အေးလေး...။ ဒက်ဒီ စိတ်နာချေမည်သာ။ ကိုကိုသည် ဒက်ဒီသား၊ ဒက်ဒီသွေးပေပေလေ။ ခုသေရေးရှင်ရေးကိစ္စကြီးမှာ ငွေလေး သွေးမလျှာဘဲ ခေါင်းခါနေကြိုက်ကို ဒက်ဒီ စိတ်နာချေမည်သာ။ ကိုကိုဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် နာကြည်းချေမည်သာ။

ငွေလေး မဝံ့မရဲလေး နုနုနွယ်နှင့် ရီဦးကို ကြည့်တော့လည်း ငွေလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြည့်ဖူးသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေတာကို အနေခက်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါ၏။ အထူးသေးခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း...။ ဟုတ်သည်...။ ငွေလေးကို အတုတဖိုက်ကြီး ချစ်ကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ ပျော်ပျော်တတ်သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ခု ငွေလေးကို အချစ်ကို အထင်တသေးဖြစ်သွားချေပြီတကား။ ငွေလေးကိုချစ်တာ စိတ်ရင်းဖြူစင်လွန်း၍ နုနုနွယ်နှင့် ရီဦးတို့ အမြဲပြောနေကြပါ။

အောက်စီဂျင်ပေးထန်းလျက် ဆေးပိုက်တွေတန်းလန်းသတိမေနေသည့် ကိုကို...။ မျက်ရည်ကျနေလျက် သားအတွဲသောကအဖြစ်ကြီး ဖြစ်နေရပါသည်ဒက်ဒီ...။ နုနုနွယ်နှင့် ရီဦးတစ်လှည့်စီကြည့်၍ ငွေလေးကို ထပ်ကြည့်လာသည့်အကြည့်မှာ စိတ်ကုန်ခမ်းသည့် အရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်လာနေကြတာ ငွေလေး ကြေကြေကွဲကွဲပဲ မြင်နေရပါပြီ။ ဟုတ်သည်။ စိတ်ခမ်းခြင်း။ ငွေလေးကို အဖော်ပြုရန် စိတ်ကုန်ခန်းခြင်း။

ငွေလေး ကိုကိုလက်ကို အလောတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကာ...။

“ငွေလေးရှိတယ် ကိုကို ငွေလေးရှိတယ်၊ ကိုကိုဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုကိုရယ် နော်...”

ဟု တဖွဖွပြောနေခိုက် ကိုကို ငြိမ်ကျနေဆဲ။ ငွေလေး မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျလာကာ ကိုကိုလက်ပေါ် မျက်နှာလေးအပူ၍ ရှိုက်ငင်ငိုချနေမိရပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းလေးပြန်မော့တာလေးလေးသိန်းကို စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး ကြည့်၍...။

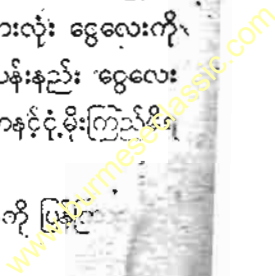
“ဘာလုပ်နေတာလဲ လေးလေးသိန်းရဲ့ ကိုကိုအတွက် သွေးရှာလေ”

ဟု စူးစူးရှရှ အော်တော့ လေးလေးသိန်း မျက်နှာမကောင်း။

“အဲဒီသွေးဟာ ငွေလေးဆီမှာ ရှိနေတာပဲကွယ်”

ဟု ခံပြင်းဟန်ဖြင့် လေးလေးသိန်းပြောချလိုက်တော့ ငွေလေး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒက်ဒီကို အပြစ်မကင်းသူပမာ အနေခက်လျက် မော့ကြည့်တော့ အကြည့်ကို ဆုံသည်နှင့် တမင်အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ကာ မေးကြောများထောင်လာအောင် အံ့ကြိတ်ထားသည်ကို ငွေလေး တွေ့လိုက်ရပါ၏။ အားလုံး ငွေလေးကို စိတ်အနာကြီး နာနေကြချေပြီပဲဟု ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငွေလေးနားလည်လိုက်ရကာ ကိုကိုမျက်နှာကို တဆို့တနင့်ငုံမိုးကြည့်မိရပါ၏။

“ကိုကို သတိရလာတဲ့အခါ ဒီအဖွဲ့ကို ပြန်ကြ

ရတုအခါ ကိုကိုလဲ ငွေလေးကို စိတ်နာမှာ အရမ်းကို စိတ်နာမှာ။ အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို အသက်ရှင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုကိုအတွက် သွေးအမြန်ရပါစေ၊ ကိုကို စိတ်နာရင်နာပါစေ၊ ကိုကိုအသက်ရှင်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။

ဟု တွေးမိကာ လက်အုပ်လေးချီ၍ ဘုရားကို အာရုံပြုကာ...။

“ကိုကို အသက်ရှင်ပါစေဘုရား၊ သွေးလဲ အမြန်ဆုံး ရပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းနေတော့လည်း ဘာကိုနားလည်ပေးရမှန်း မသိလောက်အောင်ပဲ နုနုနုနုနု ရီရီဦးတို့ ငေးကြည့်နေမိကြရပါ၏။ ငွေလေးမျက်နှာထက်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြိုကျနေသည့်က အလဲလဲအပြိုပြိုဆန်သော တန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် မျက်ရည်တွေ လူးလဲကျနေခြင်းဆန်နေသည်။ မျက်နှာထက်တွင် သွေးရောင်ဖျော့နေသည်။ ကိုကိုတစ်ခုခုဖြစ်မှာကို သေမလောက်ကြောက်နေခြင်းလည်းဆန်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေလေးသည် ကိုကိုအသက်ကို ဘာကြောင့် မကယ်တင်ပါသတဲလဲ။ ဟုတ်သည်။ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ဖို့အတွက် အရမ်းကိုလိုအပ်နေသည့်သွေးကို ဘာကြောင့် မလှူရပါသတဲလဲ။ ရီဦးတို့ တွေးမရ။ ကိုကိုလက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကြည့်လိုက်၊ ခြေဖျားလေးတွေကို ဆုပ်ကြည့်လိုက်နှင့် အရူးမီးဝိုင်ဖြစ်နေသည့် ငွေလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ မသက်မသာဖြစ်ကြရပါ၏။ ထိုအခိုက် ဆရာမလေးတစ်ဦးဝင်လာသည်။

“စက်ရုံက ရောက်လာတဲ့လူထဲက သွေးစစ်ကြည့်ပါတယ်၊ သူတို့ရောက်လာတာနဲ့ ဒီကိုခေါ်မလာတော့ဘဲ သွေးစစ်ပါတယ်။ အော်သွေး ရှာသုံးယောက်တောင်မှ ပါလာပါတယ်။ သွေးရပါပြီ”

ဟု ပြောတော့ ဒက်ဒီ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် ဝမ်းသာအားဆရာမလေးထံ လျှောက်သွားသည်။

“သူတို့...သူတို့ ဘယ်မှာလဲ ဆရာမ”

“သွေးလှူနေကြပါတယ် လာပါ...လာပါ”

ဟု ဆရာမလေးခေါ်ရာနောက်သို့ ဒက်ဒီ ခြေလှမ်းကြပြီး လိုက်သွားသည်။ လေးလေးသိန်းလည်း မျက်နှာလန်းလာကာ သွားပါ၏။ ငွေလေးသာ အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ သွေးရပြီဆို၍ မျက်ရည်ကိုသုတ်ကာ ကိုကိုလက်မောင်းကို ဖွဖွကိုင်၍ တစ်ချက်ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ငွေလေး ကိုကိုမျက်နှာကို ငုံ့မိုးကြည့်သည်။ နောက် နဖူးပြင်ကို ဖွဖွစမ်းမိ၏။ လက်ဖျားလေးတွေကို ဆွေးဆုပ်မိ၏။ ကိုကိုအတွက် သွေးရပြီ။ ရောဂါကင်းစင်သော သွေးကို ရချေပြီတကား။

“ငွေလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုကို ငွေလေးကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကျန်ရစ်သူအဖြစ် ငွေလေး မဖြစ်ပါရစေနဲ့”

ဟု တိုးဖွဖွပြောမိကာ ကိုကိုလက်ကို ဖွဖွဖေးယူ၍ ငုံ့အမ်းရှိုက်နေမိရပါပြီ။ နုနုနုနုနှင့် ရီဦးတို့မှာ စိတ်ထဲမကောင်းတာလည်းပါ၊ စိတ်ကုန်တာလည်းပါနေသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ

အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြပါ၏။ ငွေလေးကို မည်သို့ နားလည်ပေးရမည်မှန်းပင် မသိနိုင်တော့သည့်အဖြစ်။ အခန်းပြင်မှာ သွားရမိသည်ကိုက သွေးကျတော့မလျှာဘဲ လူကိုကျတော့ အရမ်းစိတ်နေသည့် ငွေလေးကိုကြည့်နေရတာ စိတ်ညစ်ကြရလွန်း၍ပါ။

ဘာမျှမကြာလိုက်။ လူနာကို ခွဲစိတ်ခန်းသို့ပို့မည့် ထလီလေးနှင့် ဒက်ဒီရော ဆရာမလေးတွေရော ဆေးရုံလုပ်သားတွေရော ရောက်လာကြပါ၏။ ဒရစ်ပိုက်တန်းလန်းဖြင့် သတိမေ့ဆဲ ကိုကိုကို ထရော်လီသို့ ပိုင်း၍ ညင်ညင်သာသာ တင်သည့် ဆရာမလေးက ဒရစ်ပုလင်းကို ဘေးမှကိုင်၍ လိုက်ကြသည့် ဒက်ဒီကလည်း မျက်နှာထက်တွင် သောကရိပ်တွေပြည့်နေလျက် ကပ်လိုက်လာ၏။ ငွေလေး ကိုကိုထရော်လီဘေးမှ တောလျှောက် အပြေးတစ်ဝက်ဖြင့် လိုက်လာနေမိရပါ၏။ ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးမှ ကိုကိုကို ခေါ်သွင်းသွားပြီးသည့်နောက်မှာ တံခါးပိတ်ကျသွားတော့ ငွေလေး ပူပန်သလဲလေးပဲ ဒက်ဒီဘေးမှာ ရပ်တန့်ခဲ့ရပါ၏။ ဒက်ဒီဘေးမှာ လေးလေးသိန်း ရပ်နေသည်။ ဒက်ဒီလက်မောင်းကို ဖေးဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ နောက် သွေးလျှာညှစ်အလုပ်သမားများ၊ သွေးလျှာဖြိုလိုက်လာကြသည့် စက်ရုံဝန်ထမ်းများ၊ လှိုင်ဘွားလည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာသည်။ သွေးရသွားပြီဆိုတာကိုတော့ သိခဲ့ပြီ။ သွေးလျှာညှစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာလည်း ခွဲစိတ်ခန်းပြင်မှာ လှိုင်ဘွားတူတူ စိတ်လက်ပူလျက် စောင့်နေကြသည်ပဲ။

“ကျော်ထူးရော...”

“သူက ဖိုးခန့်လောက် ဒဏ်ရာမပြင်းဘူး၊ သတိရနေတယ်၊ နောက်မှ သူ့ အခန်းကို လိုက်ပို့လေးမယ်”

ဟု လှိုင်ဘွားပြောနေသံကို ငွေလေး ကြားနေရသည်။ ဒက်ဒီမှ တစ်ချက် ငွေလေးကိုကြည့်လာပါ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးသော အရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းများကို ငွေလေး မြင်လိုက်ရပါ၏။ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆန်သောအကြည့်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခံစားလျက် နာကြည်းရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေသည့်အကြည့်။

“ကိုသိန်း...ငွေလေးကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ သူစောင့်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခုတောင်မှ ပင်ပန်းနေပါပြီ”
ပင်ပန်းနေပါပြီဟုလား ဒက်ဒီရယ်။ အနှင်ကောင်းအောင် စကားတစ်လုံးနဲ့ ထိန်းပြောတယ်ဆိုတာ ငွေလေး သိပါတယ် ဒက်ဒီရယ်ဟု ငွေလေး ဝမ်းနည်းပန်းနည်း တွေးမိကာ မဝံ့မရဲလေး မော့ကြည့်၍...

“ငွေလေး ကိုကိုပြန်ထွက်လာချိန်ထိတော့ စောင့်ပါရစေ ဒက်ဒီရယ်”

ဟု ငိုသံလေးဖြင့် တောင်းပန်တော့ ဒက်ဒီ ခေါင်းခါသည်။ ပက်ပက်စက်စက်ကြီး ပြောချချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားမှန်း ငွေလေး ရိပ်မိလာရပါ၏။ ဒက်ဒီမျက်နှာထက်တွင် ပေါက်ကွဲနေမတတ် နာကြည်းရိပ်များ အုပ်မိုးစွန်းထင်းနေသည်လေ။

“မလိုမီဘူး ငွေလေး၊ ဒက်ဒီပဲ ငွေလေးကို ဒီနေရာကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ကိုသိန်းကို ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ခု

ဒက်ဒီကပဲ ပြန်ပို့ခိုင်းတာပါ။ ငွေလေးပြန်ပါ။ အိမ်မှာ ပြန်နားပါ။ ဒက်ဒီရှိနေပြီပဲ။ ဒက်ဒီသားအတွက် ဒက်ဒီ ရှိနေပြီပဲ။ ငွေလေးပြန် ဒက်ဒီပြောတာ နားလည်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ပြန်...ပြန်တော့...”

ဟု ပြတ်ပြတ်ပြောချတော့ လေးလေးသိန်းမှ...။

“သမီးနုနုနွယ်...လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်၊ ဒီမှာ လေးလေးသိန်းလဲ နေချင်သေးတယ်”

ဟု ငွေလေးကိုပြန်မပို့ပေးချင်ဘဲ လေးလေးသိန်းပြော လာသည်က တကယ်လည်း ကိုကိုအတွက် စိတ်ပူ၍ဆိုတာကို တော့ ငွေလေး သိပါ၏။ ဘယ်လိုမှ နေခွင့်မရနိုင်ပြီပဲဟု နားလည် လာရလျက် ငွေလေး ခေါင်းလေးကို ငုံ့ချကာ...။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့်ပြောလည်းပြော၊ နေရာမှ အပြေး လေး ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငွေလေး မစောင့်။ နုနုနွယ်ကို လည်းငွေးလေးမစောင့်။ အားလုံးက ငွေလေးကို မေတ္တာပျက်နေကြ ပြီးဖြစ်နေတာကို ငွေလေး သိနေသည်ပါပဲ။ ထိုအရာများကို ငွေလေးရင်ဆိုင်ရပါမည်။ ရင်ဆိုင်ရဲရပါမည်။ ကိုကိုအတွက် ငွေလေး၏ သွေးတွေ မသွင်းနိုင်ဖို့အတွက် ထိုအဖြစ်ဆိုးများကို ငွေလေး မကွယ်လွန်မီကာလတိုတိုလေးမှာ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါတော့ မည်။ ငွေလေး ဆေးရုံအောက်ထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်း လာကာ ဆေးရုံရှေ့ရှိ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ သစ်ရိပ်လေးအောက် ဌိ သွားထိုင်သည်။

ငွေလေး ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အိမ်ပြန်နိုင်ပါ့မလဲ ကိုကို ရယ်။ သူများတွေလို ခွဲစိတ်ခန်းပြင်က ရပ်စောင့်နေခွင့်မရတဲ့ ငွေလေးဟာ၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့ငွေလေးဟာ ဒီမြက်ခင်းပြင်၊ သစ်ရိပ်လေးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ဆောက် သည်ရာမှနေအောင် ပူပန်နေတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကိုကိုခွဲစိတ်မှုအဖြေကို အာင့်ဆိုင်းယူနေမှာပါ ကိုကိုရယ်။ ပင်စည်လေးကို ကျောမှီကာ မှက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချခိုက် မျက်ရည်က ဖြိုင်ကျ၏။ ခြေသံကြား၍ အကြည့်တော့ အနည်းငယ် နူးညံ့စပြုလာပြီဖြစ်သည့် မျက်နှာ လေးတွေဖြင့် ငုံ့ဖိုးရပ်ကြည့်နေသည့် နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦး။

ပင်စည်ကိုမှီချထိုင်နေရာပါသည့် ငွေလေး၏ အသွင်လေး က အရပ်ကြိုးပြတ်နိုင်နေသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ဖျော့ကျ နှုန်းနေသည်။ မျက်ရည်တွေကျနေသည်က အင်အားစာကြီးနိုင် ရှိသည်။ အတောမသတ်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းဆန်သော ကြည့်ဖြင့် ခဓယယ ကြည့်လာပါသည့် ငွေလေးကို မြင်ရပြန် တာလည်း သူငယ်ချင်းများပေမို့ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ကြ။ ငွေလေးကို ပြန်ပို့ဖို့ ဆင်းလာကြတာမှန်ပေမယ့် ခုလို မနိုင်ရင်ကန် ခံစားနေရရှာသည့် ငွေလေးကို သစ်ရိပ်အောက်မှာ မြက်ခင်း ထဲသို့ထိုင်ရင်းမြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ကြပြန်။ ငွေ လေး၏ အသွင်လေးက အရမ်းကို အထီးကျန်ဆန်နေသည်။ သည်း ခဓယယလေးပဲ ငွေလေး ကြည့်နေရှာသည်လေ။

“ငွေလေး ကိုကိုကို ပြန်ခေါ်လာတဲ့အထိ ခွဲစိတ် ခန်းက ပြန်ခေါ်လာတဲ့အထိ ဒီမှာနေချင်တယ် နုနွယ်

ရယ်၊ နင် ဟိုမှာသွားစောင့်ပေးရမိတားဟယ်၊ အော်ပ
ရေးရှင်းအောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ငွေလေးကို
လာပေးနိုင်အောင် သွားနေပေးပါလား။”

ဟု ရီဦးလက်ကို အားကိုးရာတစ်ခုနယ် ဆုပ်ကိုင်လျက်
တမော့မော့ဖြင့် နနန္ဒယ့်ကို တောင်းပန်ပြောနေရာပါသည့် ငွေလေး
ကိုကြည့်ကာ နနန္ဒယ့်ရော ရီဦးရော စိတ်ထဲ မကောင်းကြပြန်
ငွေလေးကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ဒက်ဒီနှင့်ထုတ်လိုက်ခြင်း
ဆိုတာကိုလည်း နနန္ဒယ့်တို့ သိထားကြသည်လေ။ ငွေလေးမျက်
နှာကိုပင် လောလောဆယ်မှာ ဒက်ဒီ ကြည့်လိုမြင်လိုစိတ် မ
အောင် အနာကြီးနာနေတာ ငွေလေးသိရှာချေမည်သာ။ နနန္ဒယ့်နှင့်
ရီဦးတို့ပင် သိနေကြသည်ပဲလေ။ သက်ပြင်းလေးရှိက်၍...

“ဒါဆို ငါ အပေါ်ပြန်တက်သွားမယ်၊ နင် ငွေလေး

နဲ့နေခဲ”

ဟု နနန္ဒယ့်ပြောကာ အပေါ်သို့ ထွက်သွားတော့ ရီဦး
ဘေးမှာ လာထိုင်လိုက်တာနှင့် အားကိုးရာတစ်ခုပမာ ရှင်ခွင်ထဲ
ငွေလေး တိုးဝင်၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုချလိုက်မိရပါပြီ။

ငွေလေး...ငွေလေး...သေရမည်ကို ဤမျှအထိ မတုန်
လှုပ်ပါ။ ကိုကို ကွယ်လွန်ချေမည်ကိုဖြင့် ငွေလေး ရင်မဆိုင်နဲ့
စွမ်းပါ။ ကိုကိုသည် ငွေလေး၏ ဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးသော
အတွယ်တာရဆုံးသော၊ အားအကိုးရဆုံးသော ချစ်ရသူဖြစ်
သည်။ ကိုကိုသည် ငွေလေး၏ဘဝမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူသာ ဖြစ်
ချင်ပါသည်။ ချန်ရစ်ခဲ့သူမဖြစ်စေချင်ပါ။ ခြောက်...ကျန်ရစ်သူ

ဖြစ်စေချင်ပါသည် ကိုကိုရယ်...။ ကိုကိုမရှိတော့ခြင်းဆိုသည်
အရာထက် အဘယ်အရာကမှ ငွေလေးကို တုန်လှုပ်ကြေကွဲခြင်း
မဖြစ်စေနိုင်ပါ ကိုကို။

“အောင်မြင်တယ်ငွေလေး၊ ကိုကိုကို ခွဲစိတ်ကုသ
ပြီး ပြန်ထွက်လာပြီ၊ စိတ်ချရပြီလို့ ဆရာဝန်ကြီးက
ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဒက်ဒီလဲ အရမ်းကို ဝမ်းသာစိတ်အေး
သွားတာပဲ၊ ကိုကိုကို ဆေးတွေ၊ သွေးတွေတော့ သွင်း
ထားရတုန်းပဲ”

ဟု နနန္ဒယ့်လာပြောသည့်အချိန်သည် ညနေပိုင်းဖြစ်နေ
ပြီ။ ဘာကိုမျှ ပြန်မမေးနိုင်လောက်အောင်ပဲ ငွေလေး မျက်ရည်
တွေ ဝိုင်းတက်လာအောင် ဝမ်းသာသွားရသည်မှာ အမှန်ပါ။
ကမန်းကတန်းလေးကြိုးထ၍ ငွေလေး ဆေးရုံသို့ဝင်မည်ပြုတော့
...

“ဒက်ဒီမှာလိုက်တယ် အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပါတဲ့၊ ငါ
ဒက်ဒီကိုပြောကြည့်သေးတယ်၊ ငွေလေးစိတ်ပူပြီး အပြင်
မှာစောင့်နေတယ်လို့၊ ကိုကိုကို တွေ့ချင်မှာလို့ အဲသလို
ပြောတော့ ဒက်ဒီခေါင်းခါတယ်၊ ငွေလေးကို ပြန်ခိုင်းပါ
တဲ့၊ ဒက်ဒီကတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေဦးမယ်တဲ့၊ ဒီငွေ
ကန်သာမွေးဆေးရုံက လူနာစောင့်အဖြစ် လူနာကုသ

ည နေခွင့်ရတာမဟုတ်လား၊ စပယ်ရှယ်နာစ်ငှားထားပေမယ့် ဒက်ဒီကတော့ ညအိပ်မယ့်ပုံပဲ ငွေလေး၊ ဒက်ဒီက နင့်ကို မလာစေချင်ဘူးဟာ”

ဟု နနန္ဒယ့်မပြောမဖြစ်သည်မို့ ဇွတ်မိတ်ပြောချလိုက်ခြင်းပါ။ သွေးမလျှာဘဲနေသည့်ငွေလေးကို ဒက်ဒီ အတော်ကြီးစိတ်ထဲမှာနာကြည်းခံစားနေရပုံပေါ်နေသည်ပါပဲဟု နနန္ဒယ့် တွေးမိရပါ၏။ ငွေလေးမှာ နနန္ဒယ့်၏စကားကြောင့် ငိုငံခနဲ ရပ်သွားရလျက်မှ မျက်ရည်တွေသာ ဖြိုင်ကျလာရပါပြီ။

“ဒါ... ဒါဆို... ငွေလေး ကိုကိုကို ကြည့်ခွင့်တောင် မရှိသလိုပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုကိုကို ငါ... ငါ... အယ်ထီ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီ သိ... ပါ... တယ်... ဟယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောနေရင်းမှ အသံတွေ ဝါးလာသည်။ ရီဦးသက်ပြင်းရွိုက်၍ ငွေလေး၏ လက်ကို ဖေးတွဲကာ ကားဆီလီခေါ်လာပါ၏။

“လောလောဆယ်မှာတော့ နင် အိမ်ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ငွေလေး၊ ဒီဆေးရုံကြီးမှာ တကယ့် သမားတော်ကြီးတွေ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ဆေးဝါးရောင်းချပေးတဲ့ ဆေးဆိုင်ကြီးတွေကအစ အစပပြည့်စုံနေတာပဲ၊ ခုလဲ တကယ့်စပယ်ရှယ်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ ကိုကိုကို ထားတာပါ၊ ဒေါက်တာမလေးတစ်ယောက်ကိုလဲ ငါ တွေ့ခဲ့တယ်၊ စပယ်ရှယ်နာစ်လဲ သုံးယောက်တောင်မှ

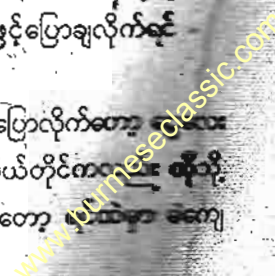
ဒက်ဒီခေါ်ထားတယ်ဟာ၊ ကိုကိုအတွက် အစစ ပြည့်စုံနေတာ ငါကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရတာပဲ၊ ခုလဲ ကိုကိုက မေ့ဆေးရှိန်မပြယ်သေးပါဘူး၊ နင် ရောက်လို့လဲ သူမသိပါဘူး၊ နောက်မှပဲ ဒက်ဒီက နင့်ကို ကိုကိုဆီလာကြည့်ဖို့ ခွင့်ပြုတဲ့အခါ လာကြည့်ပေါ့ဟယ်”

“ငွေလေးက ကိုကိုကို ကြည့်ချင်နေတာ”

နနန္ဒယ့်မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ဖွင့်ပြောခိုက်မှာ ငွေလေး မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျနေရင်း ဝမ်းနည်းတကြီးပြောသည်။ ငွေလေး၏ မျက်တောင်မည်းခက်ခက်ကြီးမှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေ၏။ ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုကျနေသည်။

“အင်း... ငါ... ပြောမယ် ငွေလေး၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ဒက်ဒီမပြောနဲ့ လေးလေးသိန်းတောင် နင့်ကို ကိုကိုဆီ မလာစေချင်တာ အရမ်းကိုသိသာတယ်၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေလဲ အဲဒီမှာရှိနေကြတာဟာ၊ ဇော်ကြာ ဒက်ဒီကပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးသိန်းကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နှုတ်က မအောင့်ထားနိုင်တော့ဘဲ သွေးကျတော့ မလျှာဘဲနဲ့ ဘာလို့ လာကြည့်နေသေးလဲ၊ ကိုကိုသေသေရှင်ရှင် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ဖွင့်ပြောချလိုက်ရင် နင် ပိုအရှက်ရမှာ”

ဟု ရှင်းရှင်းကြီးပဲ နနန္ဒယ့် ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ငွေလေး ငိုငံကျသွားပါ၏။ နနန္ဒယ့်နှင့် ရီဦးတို့ကိုယ်တိုင်ကလေးစားစဉ်းစဉ်း သွေးမလျှာဘဲ ငွေလေးနေရက်နိုင်တာကိုတော့ မသိဘဲ

လည်ချင်။ ဘယ်နှယ်... နတ်က ချစ်လှပါချည်ရဲ့နှင့် ပြောငို၊ ပူလှ
ချည်ရဲ့နှင့်ပြောငို၊ ပြီးတော့ သွေးကျတော့ မလှူဘဲနေရသည်တို
လား။ ဟော... ခွဲစိတ်ပြီးပြီဆိုတော့လည်း လူနာ ကိုကိုကို မြင်
ချင်လှပြန်ပါသတဲ့။ တစ်ချိန်လုံးလည်း ဆောက်တည်ရာမရ ပူ
လိုက်ပါသည့်အဖြစ်။ ဘာကိုနားလည်ပေးရမုန်းပင် မသိတော့သည့်
အဖြစ်ပါတာပဲ။ အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ဆေးရုံရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာ သစ်
ရိပ်အောက်၌ထိုင်ရင်း ခွဲကြီးနဘဲကြီးနှင့် စောင့်နေသည့် အဖြစ်။
ခုလည်း အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ကိုကိုထံပဲ သွားနေချင်ရပြန်သည်တဲ့။

“ဟွန်း... ငါ... စိတ်ညစ်တယ် ငွေလေးရယ်၊ က...
ကားထဲဝင်၊ နင် မဝင်လို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့လဲ အိမ်
ကိုပြန်ရဦးမှာဟ၊ အိမ်ပြန်ချိန်အရမ်းကိုနောက်ကျနေပြီ၊
မေမေတို့ဆီကို ဒက်ဒီဆီက ဆယ်လူလာတောင်းပြီး
ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြောထားလိုက်ရလို့သာ ဒီချိန်ထိ ငါတို့
အိမ်ပြန်မရောက်သေးတာကို မေမေတို့ စိတ်မပူဘဲ ရှိကြ
ရမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စိတ်ပူလောက်ပြီ၊ ရီဦးအိမ်ကိုလဲ
မေမေတို့ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောပြထားပါမယ်တဲ့၊ အဲသလို
ပြောထားစာယ်၊ က... တက်... နင့်ကိုလိုက်ပို့ပြီးရင်
ငါတို့ ပြန်ကြရမှာ”

ငွေလေးပြန်မလိုက်ဘဲ မနေရအောင် မျက်နှာထားလေး
တစ်ချက်တင်းကာ ဟန်လုပ်၍ ခပ်တည်တည်ပြောမှ ငွေလေး
မျက်နှာလေးညှိုးဖျော့လျက် ကားထဲဝင်ထိုင်ရပါ၏။ ခေါင်းလေး
တလည်လည်ဖြင့် နောက်ဘက်ကို လည်တဆန်ဆန်ကြည့်ရင်း

ငွေလေးကားနောက်ကိုပါလာရပေမယ့် ကိုကိုကိုမြင်နေချင်သည့်
စောတစ်ခုတည်းပဲ ရင်ထဲမှာ အံ့ကျင်းဖွဲ့နေကြပါသည့်အဖြစ်။

“ဒက်ဒီ ငွေလေးကို ကိုကိုဆီကို ပေးတွေ့ပါတော့
မလားဟယ်”

အားငယ်ဖွယ်ပါးငယ်လေး အသံတိမ်ကျလျက် ငွေလေးပြော
တော့ ကားမောင်းနေသည့် နုနုနုနုကတော့ စိတ်ညစ်ပုံဖြင့် တစ်
ချက်ကြည့်ကာ ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ ရီဦးမှာသာ သက်ပြင်းရှိုက်
၍ ငွေလေးကိုကြည့်သည်။ ရီဦး၏ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဖြစ်ချင်သည့် အရိပ်တွေလည်း ပြည့်သိပ်လာနေကြ
သည်ပါပဲ။

“နင့်ကို ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အတော်ကြီးကို
ချစ်လို့ ဒီထိ နင့်ကိုပြောဆိုဖြစ်နေကြတာ ငွေလေး၊
နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုကို နင် သိပ်ချစ်တယ်လို့
လဲ ပြောတယ်၊ ကိုကိုဆိုတာ နင့်ကို အရမ်းဂရုစိုက်တာ၊
အလိုလိုက်တာ၊ ငါတို့အမြင်၊ ခု ကိုကိုခမျာ အောက်
စီဂျင်လဲ ပေးထားရတယ်၊ ခေါင်းမှာလဲ ဒဏ်ရာနဲ့၊
အသည်းကိုလဲ ထိထားစာယ်၊ လိုတဲ့သွေးဆိုတာ ချက်
ချင်းရလေ ပိုကောင်းလေ၊ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမယ့်ကိစ္စမှာ
နင် သွေးလှူနိုင်ပါရက်ကယ်နဲ့ မလှူဘူး၊ အဲဒီ အောက်
စီဂျင်နဲ့ ရှိုက်ရှူသတိလစ်မေ့မျောနေတဲ့ ကိုကို၊ အချိန်
မရွေး သေသွားနိုင်တဲ့အချိန်မျိုးမှာတောင် နင်မို့လဲဟယ်
သွေးမလှူဘဲ ငြင်းရက်တယ်၊ ငါသာဆို လှူတယ်၊

ငါ့ သေချင်သေသွားပါစေဟာ၊ ငါ့သွေးက အေဘီသွေး မဟုတ်လို့သာ ငြိမ်ကြည့်နေရတာ၊ နင်က ပိုလျှာသင့်တာ ပေါ့ နင့်ကိုကိုပဲ၊ ပြီးတော့ နင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ကိုကို၊ အလိုလိုက် ဂရုစိုက်တဲ့ကိုကို၊ နောက် ဒက်ဒီဆိုတာ နင့်ကို ငယ်ကတည်းက အေးမြလုံခြုံတဲ့ မေတ္တာရိပ်နဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ဒီလို ရှိနေပါ ရက်ကယ်နဲ့ နင်မို့ သွေးမလှူဘဲ နေနိုင်ရက်တယ်ဟာ အံ့ရော့”

ဟု မနေနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောချလိုက်တာ ရီဦးကို ငွေလေး တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်တွေက အေး ငွေလေး၏ နက်မှောင်အရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ ငြုလျှံကျနေဆဲ။ ငွေလေး၏ မျက်နှာထက်တွင်ထင်နေသည့် ကြေး ရိပ်သည် မဆန်ရင်ကန် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာရိပ်များ စွန်းထူ လျက်...။

“အဲဒါ တစ်နေ့...တစ်နေ့ကျရင်...နင်...တို့... သိသွားကြမှာပါ...ဟာ”

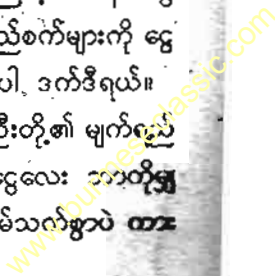
အသံတိမ်ကျနေရာမှ မြုပ်ကျသွားလျက် ငွေလေးမျှ တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို သေခြင်းတမျှ ဆီသို့ မလွဲမသွေ ပို့ဆောင်ချေမည့် သွေးကို ဖောက်ထုတ် ကိုကိုသွေးထဲမှာ ရောထွေးကာ မျိုးယက်အဖြစ်ချန်ထားရစ်ခဲ့ တဲ့လား ကိုကိုရယ်။ အားလုံးသောသူတို့သည် ငွေလေးကို အ အသေးကြီးသေးကြလျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးဖြင့်

မဆက်ဆံချင်လောက်အောင်ကို မုန်းနေကြချေပြီဟု ငွေလေးနား လည်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ထိုအမုန်းတရားများ၏ ခါးသီးမှုများကြား မှာပဲ ကျန်ရှိသည့် မိမိ၏ ဘဝသက်တမ်းလေးကို ဖြတ်သန်းရချေ တော့မည်ပဲဟုလည်း နားလည်လိုက်မိရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဆိုကြပ် လာသည်။ ဪ... ကျန်ရှိသည့် ကာလတိုတိုလေးတွင်သော်မှ အကြင်နာတရားများကြားမှာ ငွေလေး မနေရတော့ပြီတဲ့လား။ နေ ခွင့်သော်မျှ ကံကြမ္မာက မပေးချေတော့ပြီတဲ့လား။

ငွေလေး ဘာမျှထပ်မရင်းပြတော့။ ရှင်းပြ၍လည်းမရ။ ငွေလေးမှာ သွေးကင်ဆာဖြစ်နေသည်ဟုသာ နုနုနုနုနှင့် ရီဦး ကို ပြောပြလိုက်။ နှစ်ယောက်စလုံး အငိုကြီးငိုကြ။ ဒက်ဒီကို ခြေပြောကြနှင့် သားအတွက် သောကတွေမတန်တဆကြီး ခံစား နေရဆဲဒက်ဒီကို ငွေလေး၏ရောဂါကို သိစေလျက် ပို၍ ခုခွာက တွေ ပိစီးစေမည့်အဖြစ်။ ဒက်ဒီ သတိလစ်သွားနိုင်သည်။ စိတ် အထိခိုက်ကြီး ထိခိုက်သွားနိုင်သည်။ အို...ငွေလေး၏ရောဂါကို ဒက်ဒီ ဘယ်သောအခါတွင်မှ မသိစေရ။ ငွေလေးကို အရမ်းချစ် သော ဒက်ဒီကို ငွေလေး သနားသည်။ ငွေလေးကြောင့် ခံစားရ ရှာမည့် သောကဗျာပါရမီး၏ လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ဝေဒနာတွေ စွန်းထင်းနေမည့် ဒက်ဒီမျက်နှာ၊ ဒက်ဒီမျက်ရည်စက်များကို ငွေ လေး မကြည့်ရက်ပါ။ ဪ...မကြည့်ရက်ပါ၊ ဒက်ဒီရယ်။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်း နုနုနုနုနှင့် ရီဦးတို့၏ မျက်ရည် စက်များကိုလည်း ငွေလေး မမြင်ရက်ပါ။ ငွေလေး ဘာတို့မျှ ဖွင့်မပြောတော့ဘဲ မျက်ရည်ကို သုတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာပဲ တား

တွင်းမှာ လိုက်ပါလာပါ၏။ ဗစ်တိုးရီးယား၏ ပေါ်တိုကိုကြီး အောက်မှာ စိတ်ပူပန်စွာ စောင့်နေသည့် ဒေါ်ကြီးကို မြင်တော့လည်း နုနုနွယ်နွယ်မှ ကိုကိုအတွက် စိတ်မပူရတော့ကြောင်း ပြောရတော့ ဒေါ်ကြီးမှ မျက်ရည်တွေကျလာရင်းမှ...

“ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပါပဲလားကွယ်၊ ငွေလေး ခဏ ပြန်လာနားတာလား၊ မျက်နှာလဲနီနေလို့ ပါလား သမီးရယ်၊ ငိုထားလိုက်တာကွယ်၊ ကလေးရဲ့ ကိုကို သက်သာပြီဆို”

ဟု ကြင်နာနွေးထွေးစွာ ဒေါ်ကြီးပြောဆိုက် ငွေလေးရဲ့ ဤဝမ်းနည်းရိုက်မြင့်လာရက ဒေါ်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲခေါင်းလေးတီးဝင်ကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုချလိုက်မိရပါ၏။ လောလောဆယ်မှာတော့ ဤရင်ခွင်သည် ငွေလေး ခိုဝင်ငိုရိုက်ခွင့်ရနေရင်ခွင်ပါတည်း။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျလျှင်ဖြင့် ငွေလေး သွေးမလျှောက်နေခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဒက်ဒီကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လေးလေးသိန်းကပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ကြီးကို စိတ်နာနာဖြင့် ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်နှင့် ထိုသို့ ငွေလေး ငိုရိုက်ခွင့်ရနေသည့် အခွင့်အရေးသည်လည်း ပျောက်ဆုံးသွားရချေမည်သာ။

“နား...ခဏနားပါငွေလေးရယ်၊ ဒေါ်ကြီး ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်၊ သမီးတို့လဲ သောက်၊ မုန့်လဲစား၊ ပြီးရင် ဒေါ်ကြီးကို ဆေးရုံတစ်ချက်လောက်ပို့ပေးကြပါလား ကလေးတို့ရယ်၊ အပြန်မှာ တစ်လက်စတည်း ဝင်ပို့ပေးကြပါလား၊ ဒေါ်ကြီးလဲ ခန့်လေးအတွက် စိတ်ပူရလှနိုး

လို့ပါ၊ မြင်မှပဲ စိတ်အေးတော့မယ် နုနုနွယ်နဲ့ ရိုဦးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးဖြင့် ဒီသတင်း အစ်ကိုကြီးဆီက ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောတဲ့အခါကတည်းက ကြားလဲကြား၊ ရင်ထဲမှာ အထိတ်ကြီး ထိတ်လိုက်ရတာကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ကိုသိန်းကို ငွေလေးကိုပါ ဝင်ခေါ်လာခဲ့လို့ မှာတာ”

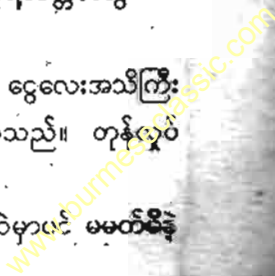
ဟု ဒေါ်ကြီးပြောနေတော့ ငွေလေး ခေါင်းလေးငုံချ၍ ငြိမ်နေပါ၏။ မျက်ရည်ကတော့ ကျနေဆဲ။ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ငွေလေး မျက်ရည် ဘယ်သောအခါတွင်မှ ခမ်းနိုင်ချေမည် မဟုတ်ဆိုတာ ငွေလေး ဘာသာ ပို၍ နားလည်လာနေမိရပါ၏။

ငွေလေးကို ငယ်ကတည်းက ချောမြူခဲ့၊ အလိုလိုက်ခဲ့... ငိုကြွေးချေလျှင် မျက်ရည်စလေးတွေကို ဖျောင်းဖျချောမော့ရင်း သူတ်ပေးခဲ့ပါသည့် ဒေါ်ကြီးသည်လည်း ဆေးရုံမှပြန်ရောက်လာချေလျှင် ငွေလေးကို စိမ်းသည့်အကြည့်၊ နာကြည်းသည့်အကြည့်များဖြင့် ကြည့်လာချေမည်။ သြော်...ကြည့်လာချေလိမ့်မည်။ သြော်...ကြည့်လာချေလိမ့်မည်။

“ငါ အရာရာကို ဆုံးရှုံးရပါပေါ့လား၊ ဒက်ဒီမေတ္တာ ဒေါ်ကြီးနဲ့ လေးလေးသိန်းရဲ့ မေတ္တာ၊ ကိုကိုရဲ့မေတ္တာတွေ အားလုံးကို ဆုံးရှုံးရပါပေါ့လား”

ဟု တခြေခြေကျနေသည့် ရင်ဖြင့် ငွေလေးအသိကြီး နေရသည်ကိုက ရင်ကိုလောင်မြိုက်နေစေသည်။ တုန်လှုပ်ချက်ချားနေစေသည်။

ငွေလေး ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက်ထဲမှာပင် မမတ်မိခဲ့

ဖူးသည့်အဖြစ်များသည် လက်တွေ့မှာ လာဖြစ်နေ၏။ ငွေလေးမှာ တိုတောင်းသည့် ကာလကိုလေးတစ်ခုအဖြစ်သာ နေဖို့ ကျန်နေသည့် နောက်ဆုံးအချိန်။ ထိုကာလ လက်ကျန်လေးမှာ ငွေလေးသည် နာကြည်းခြင်းများ၊ အထင်သေးခြင်းများ၊ အထီးကျန်ခြင်းများကြားမှာ နစ်မြုပ်နေလျက် ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ရချေမည်တူလာ

“ဪ...ဒီကလေးနှယ် ငိုလိုက်တာကွယ်၊ ကဲ... တိတ်...တိတ် ဒေါ်ကြီး ဖျော်ပေးတဲ့ကော်ဖီနဲ့ ဒီကိတ် မုန့်ကိုစား၊ ကလေးတို့လဲစား၊ ဒေါ်ကြီး ဆေးရုံကိုယူသွားဖို့ စားစရာတွေဘာတွေ ထည့်ပြုလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးလေးတို့က ဒေါ်ကြီးကိုလိုက်ဖို့ပေး အပြန်ကျတော့ ကိုသိန်းပို့ပေးမှာပါ၊ အင်း...မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီး မနေ့ကတည်းက မျက်ခုံးတွေလှုပ်လိုက်တာ အလွန်ပါပဲ။”

ဟု တညည်းညည်းညူညူဖြင့်ပြောလည်းပြော၊ ငွေလေးကိုလည်း မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးကာ တုတ်ဖိုင်ဖိုင်ကိုယ်တိုင်ကစ်ကစ်ကြီးနှင့်မလိုက်အောင်ပဲ သွက်လက်စွာပဲ စားသောက်နေတွေ ချိုင်ဖြင့်ထည့်၊ လက်သုတ်ပဝါအစ၊ ပန်းကန်အဆုံး၊ ရေပူလေးတွေ ဘာတွေရော၊ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကြီးနှင့် ကော်ဖီခွက်တွေ နို့ပုလင်းတွေပါ စုံစေ့အောင် ထည့်နေပါ၏။

နနနွယ်နှင့် ရီဦးတို့မှာ ကော်ဖီသောက်နေရင်းမှ ငွေလေးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကြည့်နေကြပေမယ့် ဘာမျှတော့မကြေကြဲ။ ငွေလေးကို ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိကြတော့သလို စိတ်

ညစ်နေကြသည်မှာလည်း သိသာနေသည့်အဖြစ်။ ငိုတော့လည်း ခုထိငိုနေဆဲ။ ဘဝတစ်ခုလုံး အားရိုးရာပျောက်ဆုံးသွားသလိုကြီး ငိုနေသည့်ငွေလေး...။

ဒေါ်ကြီး အားလုံးထည့်သိုပြီးစီးတော့ ကားရှိရာသို့ ခြင်းတွေကို နနနွယ်နှင့် ရီဦးတို့ သယ်ကြပါ၏။ ဒေါ်ကြီးကလည်း တစ်ခြင်းသယ်သည်။ ငွေလေး သယ်မည်ပြုတော့ ဒေါ်ကြီးမှ လက်ကာ၍...။

“နေ...နေ...ဒေါ်ကြီးတစ်ခေါက်ပြန်သယ်မယ်၊ ငွေလေး ဆွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ရေပုလင်းကိုတသုံးပုလင်းပါတယ်”

ဟု တားနေသည်မို့ ငွေလေး ဒေါ်ကြီးနောက်မှ ကပ်လိုက်လာရပါ၏။

“ကြားကတည်းကိုက ဒေါ်ကြီး ပြေးလိုက်သွားချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဗစ်တိုးရီးယားမှာ အိမ်စောင့်ရှိနေဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား၊ လူတစ်ယောက်တော့ရှိနေရမယ်လေ၊ အိမ်ကို တစ်ခုခုလှမ်းမှာရင် ဒါမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ခု ငွေလေးရောက်လာလို့ ဒေါ်ကြီး လိုက်သွားခွင့်ရတာ၊ စားစရာသောက်စရာတွေတော့ စိတ်ပူတက်ပူနဲ့ လိုမယ်ထင်တာတွေအားလုံး ချက်ပြုတ်ထားလိုက်တာပါပဲ၊ လူမမာအတွက်တောင် ကြက်စွပ်ပြုတ်လေးလုပ်ထားတယ်၊ ခန့်လေးသောက်လို့ရပြီမဟုတ်လား”

သောက်၍ဖြစ်မှာမဟုတ်တာကို နနနွယ် မပြောရတ်တာ

မို့ ဒေါ်ကြီးကို ဘာမျှပြန်မဖြေတော့။ ငွေလေးကတော့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လျက် ဒေါ်ကြီးပါ သွားသော ကားကို ငေးကျန်ခဲ့ရပါ၏။

တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်ခတ်စွာ ငွေလေး ဗစ်တိုးရီးယားမှာ နေနေရသည်ကိုက ပိုဆိုးသည်။ နောက်မှ သတိရလာလျက် အရဲတိုး၍ ဒက်ဒီဆယ်လူလာဖုန်းကို လှမ်းဆက်မိဖြန်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ငွေလေးပါ ဒက်ဒီ၊ ဒေါ်ကြီးနဲ့ လေးလေးသိန်းတို့ ပြန်လာရင် တစ်ခေါက်လောက်တော့ လေးလေးသိန်းနဲ့ ဆေးရုံကို လိုက်ပို့ခိုင်းပေးပါ။ ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးလာပါရစေ”

တကယ်က ငွေလေးကားလည်းမောင်းရပါသည်။ ကားမောင်းနေရင်း မူး၍ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလည်း ငွေလေး ရင်ဆိုင်ရမည့် သေခြင်းတရားကို စောစီးစွာ ရင်ဆိုင်လက်ခံပေးလိုက်ရတာပဲ ရှိမည်။ စော၍သေခြင်းနှင့် နောက်ကျ၍သေခြင်းပဲ ခြားနားသည့်အဖြစ်တစ်ခုတွင်းမှာ ကံကြမ္မာတစ်ခုတွင်းမှာ ရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ဘာမျှ မထူးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုထံ ငွေလေး လာခွင့်ရဖို့အတွက် လေးလေးသိန်းကို ပို့ခိုင်းပါရစေ ဆိုသည့်သဘော။ ငွေလေးလာပါရစေဆိုသည့်သဘောကို နှယ်သည့်စကားမျိုးကို သုံးရခြင်းပါ။

“မလိုဘူး၊ ဒက်ဒီရှိတယ် ငွေလေး၊ ခန့်လေးအ

တွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရဲ၊ ပေးဆပ်ရဲတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဒက်ဒီ ရှိနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ခန့်လေးဟာ ဒက်ဒီသားပါ။ သားအတွက် သူ့အဖေအရင်းထက် ပိုပြီး သူ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့သူဆိုတာ ရှိမလာနိုင်ဘူးလေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အဖေတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ သူ့အတွက် အပူပန်ဆုံးသူ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ငွေလေး အိမ်မှာပဲ နားနေပါ။ သား ဆေးရုံက မဆင်းမချင်းလဲ မလာပါနဲ့။ အိမ်မှာပဲ နေပါ။ ဒက်ဒီလဲ ဆေးရုံမှာပဲ ရှိနေမှာပါ။ စက်ရုံက အလုပ်တွေအားလုံးကို ဒက်ဒီ ပစ်ထားမယ်။ အဲဒါတွေ ဒက်ဒီအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ခန့်လေး သာအရေးကြီးတာပါ”

ဟု တောက်လျှောက်ပြောချကာ ဖုန်းကို ဒက်ဒီ ပိတ်လိုက်တော့ ငွေလေး မျက်ရည်ပဲ သောသောဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာရပါပြီ။

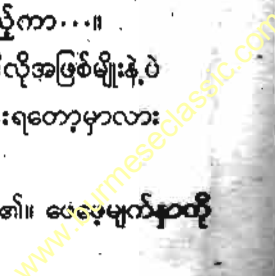
“ငါ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါလား”

ဟု နားလည်လာနေရရင်းမှ အားကိုးတကြီးဖြင့် ဖေဖေနှင့်မေမေဓာတ်ပုံကြီးကို တမော့မော့ ကြည့်ကာ...

“ငွေလေး...ဒီလို...ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ပဲ

ကျန်တဲ့ဘဝသက်တမ်းကို ဖြတ်သန်းရတော့မှာလား ဖေဖေရယ်”

ဟု ကလေးလိုပဲ မေးလိုက်မိရပါ၏။ ဖေဖေမျက်နှာထူ

ငေးကြည့်မိသည်။ မေ့အပြုံးကို ငေးကြည့်မိသည်။

ဖေဖေမျက်လုံးတွေက အသက်ဝင်နေသည်။ တောက်ဝ
နေသည်။ အပြုံးက တည်ကြည်ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ နှယ်၏။ ငွေလေး
တစ်ယောက်တည်း စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေခိုက် ဒက်ဒီ
အသံသွင်းထားရာ ကက်ဆက်ခွေလေးကို ကက်ဆက်ထဲထည့်၍
ဖွင့်နားထောင်မိရပါ၏။ ငွေလေးမျက်နှာမှာ ရွေးတွေနစ်နေသည်။
မျက်ရည်တွေလည်း စိုစွတ်စွန်းထင်းနေကြသည်။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ မွေးနေ့အကြိုနေ့ပါပဲ သမီးလေး
ငွေနံ့သာ”

ဖေဖေအသံ။ ငွေလေး ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရန် တစ်ရက်
အလိုမှာ ကြားခဲ့ရပါသည့် ဖေဖေနှုတ်ဆက်စကားသံ။ ငွေလေး
မျက်ရည်များ ကျနေရင်း နားထောင်နေမိရဆဲပါ။ ဖေဖေအသံတွေ
က တည်ငြိမ်နေသည်ပါပဲ။ မတည်ငြိမ်နိုင်သည်က ငွေလေးပါ။
ဪ...ကိုကိုကို တွေ့လိုစောဖြင့် အားငယ်စွာ အထီးကျန်စွာ
ငိုနေမိရပါသည့် ငွေလေးပါတည့်။ ဖေဖေစကားသံတွေကို နား
ထောင်နေရင်းမှ တစ်နေရာမှာ ငွေလေး တွေ့ခနဲ နားထောင်နေ
ရပါ၏။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ သေခြင်းဆိုတဲ့အရာ
ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုရင် တခြားဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်
တွေကို ကြိုရတာထက်ပိုပြီး တုန်လှုပ်ကြရစေမိပဲ။ စီးပွား
ပျက်တယ်ပဲထား၊ စီးပွားပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားယူလို့
ရတယ်။ အေး... သေခြင်းတရားဆိုတာကို မလွဲမသွေ

ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ခန္ဓာပျက်စီးရမယ့်ကိစ္စမှာ ပြန်ပြီး
အသက်ပြန်တည်မြဲရပ်တည်အောင် သေခြင်းကနေ ရှင်
ခြင်းပြန်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်ယူလို့မရဘူး။ အဲဒီ
အချိန်ဟာ တုန်လှုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ သမီး။
အဲဒီအဖြစ်ကို ဖေဖေ တည်ငြိမ်အောင် ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။
ဖေဖေသမီးဟာ ဖေဖေသွေးဆိုရင် သတ္တိရှိရမယ်။ တည်
ငြိမ်ရမယ်။ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲသူဖြစ်ရမယ်။ ဒါ သမီး
လေးရဲ့ ဆယ်ရှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ရက်။ အကြိုမွေးနေ့
ရက်မှာ ဖေဖေ ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ သမီး”

ဖေဖေအသံက တည်ငြိမ်နေသည်။ ငွေလေး ကက်ဆက်
ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။ မျက်နှာထက်မှာ တင်နေသည့် ရွေး
တွေကို လက်ဖမိုးလေးဖြင့် ပွတ်သုတ်နေမိသည်ကိုက ကယောင်
ကတမ်းဆန်နေသည်။ တည်ငြိမ်ရမယ်။ တည်ငြိမ်ရမယ်တဲ့လား
ဖေဖေ။ ငွေလေး အဲသလောက် မတည်ငြိမ်နိုင်သေးတာ အမှန်ပဲ
ဖေဖေ။ မရင့်ကျက်နိုင်တာလဲ အမှန်ပါပဲ။ ငွေလေး ဒက်ဒီနဲ့
ကိုကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး ဖေဖေ။ သူတို့နဲ့ တူတူနေချင်နေပါသေးတယ်။
အကြင်နာတွေကို တမ်းတမ်းမွတ်မွတ် ခံယူချင်ပါသေးတယ်။ ဘာ
လို့ ဒီလောက်ကြီး စောပြီး ကိုကိုတို့နဲ့ ငွေလေး ခွဲခွာသွားရဖို့
အတွက် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးထားရတာတဲ့လဲ ဖေဖေရယ်။ ငွေ
တော့... ပြီးတော့... ဘာလို့ ခုလို ကိုကိုကို သွေးမလျှောက်ရတဲ့
ရောဂါမျိုးဖြစ်ရ၊ ကိုကိုကို သွေးမလျှောက်တဲ့အတွက် အနန်းတွေအား
လုံးကို တုန်လှုပ်တဲ့ရင်နဲ့ ခံယူနေရတဲ့ ဘဝကို ငွေလေး ငွေလေး

လက်ခံလိုက်ရတာတဲ့လဲ ဖေဖေ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ ငွေလေး သိနေ
ပေမယ့် ဒီထိ ရက်စက်တဲ့ ကံကြမ္မာကို ငွေလေး စိတ်နာတယ်
ဖေဖေ။ ငွေလေး တွေးနေရင်းမှ မျက်ရည်ကို သုတ်နေမိသည်။
မျက်ရည်သုတ်နေရင်းမှလည်း ထပ်၍ထပ်၍ မျက်ရည်တွေက
တားဆီးမရအောင် ကျကျလာနေသည့်အဖြစ်။ ဖျတ်ခနဲ သတိရ
လိုက်မိသည်က မမမိ။

ကိုကို အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ မမမိ မသိနိုင်။ မမမိက
ရတနာဆေးရုံမှာ ရှိနေသည်လေ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုလိုိုင်ဘွား
သတိမေ့နေသည့် ကိုကိုကို အနီးဆုံး ဆေးရုံကြီးဖြစ်သည့် ကန်
သာမွှေးဆေးရုံကြီးဆီသို့ ခေါ်တင်ခဲ့ခြင်း။ မမမိ ပေးထားသော
ဆွယ်လူလာဖုန်းနံပါတ်ကို တန်ရီနေသည့် လက်ချောင်းလေးဖြင့်
နှိပ်ကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိရပါ၏။

“ဟယ်လို...ဒေါက်တာမြင့်မိပါ”

“မမမိ ငွေလေးပါ”

ဟု ပြောကာ ငိုလည်းငို၊ တောက်လျှောက် အဖြစ်စုံကို
လည်း ပြောပြပြီးမှ...

“အဲဒါ ဒက်ဒီတို့ ဘယ်လောက်ပဲ အထင်လွဲလွဲ၊
ငွေလေးမှာ ဘလတ်ကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကိုတော့ မမမိ
ဒက်ဒီကိုရော အားလုံးကိုရော မပြောပြပါနဲ့ မမမိရယ်၊
ဒက်ဒီတို့ စိတ်ထိခိုက်တာကို ငွေလေး မကြည့်ပါရစေနဲ့၊
ငွေလေး တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ငိုရှိုက်ပြောနေတော့ မမမိဘက်မှ အသံတိတ်ကျသွား

၏။ နောက်တော့မှ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ...

“အန်ကယ်လဲ မမမိဆီကို ဖုန်းမဆက်လာသေးဘူး
ငွေလေး၊ ကန်သာမွှေးမှာ ခန့်လေး အတွက် စိတ်ပူနေရ
တာနဲ့ပဲ မမမိဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ မေ့နေတာဖြစ်မယ်၊ ကန်
သာမွှေးမှာ မမအသိဆရာဝန်တွေ ဆရာကြီးတွေ ရှိပါ
တယ်၊ မမမိလဲ ဟိုကိုလိုက်သွားပါမယ်၊ အင်း ဖြစ်ရ
လေ ငွေလေးရယ်၊ မမမိ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဆေး
သောက်ဖို့လဲ မမေ့နဲ့နော်”

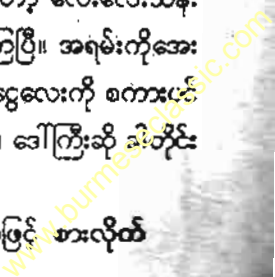
ဟု လှမ်းမှာပါ၏။

“မမမိ ငွေလေးပြောတာ မမေ့ပါနဲ့နော်၊ ဒက်ဒီကို
မပြောပြပါနဲ့၊ ခုလို...ခုလို ဒက်ဒီတို့ မုန်းသွားတာလဲ
ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ ငွေလေးမရှိတော့တဲ့အခါ ဒက်ဒီ
တို့ အရမ်းကြီး စိတ်မထိခိုက်ပဲဖြစ်နိုင်မှာ”

ဟု အသံတိတ်လေးဖြင့် မမမိဘက်မှ ကတိမပျက်အောင်
ကြိမ်နှုန်းပြောနေမိရသည်က ငွေလေးပါ။ မမမိထံမှ စိတ်ချပါကလေး
ရယ်ဟူသော ကတိကိုရမှ ငွေလေး ဖုန်းချလိုက်မိရပါ၏။

ဒေါ်ကြီးဆေးရုံမှ ပြန်ရောက်လာတော့ လေးလေးသိန်း
ရော ဒေါ်ကြီးရော မျက်နှာပြောင်းလဲသွားကြပြီ။ အရမ်းကိုအေး
စက်သောအကြည့်။ နာကြည်းကြည့်တွေနှင့် ငွေလေးကို စကားပင်
ဟာမပြောတော့ဘဲ ရှိသွားကြပါသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးဆို ဒါတိုင်း
လို...။

“ငွေလေးရေ...ထမင်းလေးတော့ဖြင့် စားလိုက်

ပါဦး၊ ဒါမှ ဒေါ်ကြီးလက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်း တယ်ဆိုတာ ပိုသိမှာ”

ဟုပြောတာမျိုးပင် မရှိ။ ကိုကို့အတွက် အရမ်းကို စိတ်ပူနေသည့် ငွေလေးကို ထမင်းစားဝင်အောင် ပြောပေးသူပင် မရှိတော့။

“ကိုကို သက်သာလားဟင် သတိရပြီလားဟင်”

မီးဖိုဆောင်ထဲ ခြင်းတွေဆွဲဝင်သွားပါသည့် ဒေါ်ကြီးနှင့် လေးလေးသိန်းနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်လာမိရင်း ငွေလေး မျက်နှာငယ်ဖြင့် မေးနေပေမယ့် လှည့်ကြည့်ဖော်ပင် မရကြ။ နောက် လေးလေးသိန်း မီးဖိုဆောင်ထဲမှ အေးစက်သော မျက်နှာထားဖြင့်ပဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ညှိုးဖျော့သော မျက်နှာလေးဖြင့် ငွေလေး တူလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ခြေထောက်တွေမှာ အားပင်မရှိချင်တော့ ဘာမှလည်း ငွေလေး မစားဖြစ်သေး။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ အစာမရှိတော့ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ပို့ဖြစ်ချင်လာ၏။ ဒေါ်ကြီးကို ငွေလေး လိုက်လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါ်ကြီး ခြင်းတွေထဲက ချိုင့်ကိုထုတ်သည်။ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ထုတ်သည်။ ဆေးကြောသည်။ ဘာမျှ ငွေလေးကို မပြော။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်လေးတွေကို ရေစစ်စင်မှာ သွားတင်သည်။ ဒေါ်ကြီးသွားလာနေသမျှကို ငွေလေး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် လိုက်လိုက်ကြည့်နေမိရာမှ...

“ကိုကို သတိရပြီလား ဒေါ်ကြီး...ဟင်...”

ဟု ငိုသံကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မေးမှ တစ်ချက် ဒေါ်ကြီးကြည့်လာသည်။ အေးစက်သော အကြည့်သည် စိမ်းစိမ်းကားကားနိုင်နေ၏။

“အေး ဒေါ်ကြီးပြန်လာခါနီးမှာ သတိရတယ်။ သတိရရချင်း ဒက်ဒီနဲ့ငွေလေးဆိုတာကိုပဲ တဖွဖွမေးနေတယ်”

ဟု ပြောသံက စိတ်နှာသံအပြည့်။ စတီးလ်ချိုင့်ကို ရေစစ်စင်မှာမှောက်၍တင်ကာ...

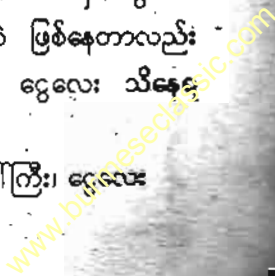
“အစ်ကိုကြီးကမှာလိုက်တယ်။ ငွေလေး ဆေးရုံကို မလာပါနဲ့တဲ့။ အဲသလောက်ပြောတာဆိုရင် နားလည်မှာပါတဲ့ မှာလိုက်တယ်”

ဟုပြောတော့ ငွေလေး ခေါင်းလေးငုံ့ချသည်။ ဒေါ်ကြီးမှ ထမင်းအိုးကိုဖွင့်၏။ တစ်ချက်လှမ်း၍ ငွေလေးကို ကြည့်သည်။

“ထမင်းမစားဘူးလား၊ စားလိုက်ရောပေါ့ ငွေလေး၊ ခူးပေးရမလား”

တာဝန်အရ မေးခြင်းဆိုတာကို ငွေလေး သိနေသည်။ စိတ်မပါချင်မှန်းလည်း သိနေသည်။ လောလောဆယ်မှာ ငွေလေးကို စံကားပြောနေရတာကိုပင် စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေတာလည်း ငွေလေး သိနေသည်။ မေတ္တာတုံးနေမှန်း ငွေလေး သိနေသည်မို့...

“ငွေလေး ဆာမှခူးစားပါမယ် ဒေါ်ကြီး၊ ငွေလေး ခဏနားလိုက်ဦးမယ်”

သခင်ရှင်စားခါလည်

ဟုပဲ တိုးဖွဖွပြောကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်၏။ ခါတိုင်းလို ငွေလေး မစားချင်ပါဟု ကျီကျလျှင်သော်မှ ဇွတ်ချောမော ကျွေးတတ်ပါသည် ဒေါ်ကြီးထံမှ...

“ဘာမစားချင်ဘူးလဲ၊ စား... ဒီလောက်အရသာ

ရှိရှိချက်ထားတာကိုမှ အားမနာ၊ မရဘူး... စား”

ဟု ဇွတ်ကျွေးသံပေါ်မလာ။ ခေါ်သံလည်း ပေါ်မလာ။ ငွေလေး ဝမ်းနည်းအားငယ်ရဲကုန်း၍ မျက်စိတွေပင် ပြာချင်လာသည်။ ကိုကိုသတိရရချင်း ငွေလေးကို မေးနေ၊ ခေါ်နေသည်တဲ့ လားလေ။ ငွေလေးလည်း လာချင်ပါတယ်ကိုကိုရဲ့ဟု ကလေးလိုပဲ အော်ပစ်ချင်လာသည်။

ငွေလေး ဆေးလည်းမသောက်မိ။ ဘာအစာမှလည်း မစားဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာလျှင် ရေအေးအေးတစ်ဖန်ခွက်ကို ကျိုက်ကျိုက်ချ၍ သောက်ပစ်နေမိသည်။

နောက်နေ့မနက်တွေမှာလည်း ငွေလေးကို စကားဟဟ ပြောသူမရှိ။ ဒေါ်ကြီးမှ အသင့်ဖျော်ကာ အဖုံးလေးဖြင့် အုပ်ထားပေးသော အေးစက်ချင်စပြုသည့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ငွေလေးသောက်ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးလုပ်ကျွေးတာကိုပင် မစားဘဲ နေနေသည်ဟု ငွေလေးအပေါ် ဒေါ်ကြီး တစ်မျိုး မြင်မှာကို စိုး၍ပါ။ တစ်နေ့လုံး ငွေလေး ထိုသို့ပဲ နေဖြစ်သည်ပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးကလည်း ဆေးရုံသို့ ထမင်းပို့ သွားသည်။ လေးလေးသိန်း လိုက်ပို့သည်မို့ အိမ်မှာ ငွေလေးတစ်ယောက်တည်း။ ကြာတော့ အိမ်နံရံများကို ငေးကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြစ် အသံတိတ်

နေသည်။ သက်မဲ့အဖော်များအဖြစ်သာ အိမ်အိမ်နံရံများက ငွေလေးအတွက် ရှိနေအည်ပဲဟု နားလည်ရပါသည်အဖြစ်။

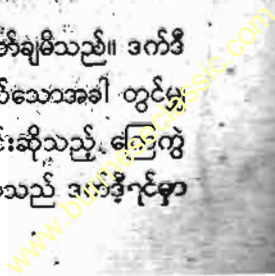
ဒေါ်ကြီးကို ငွေလေး ဘာမျှလည်း ဆက်မမေးဖြစ်တော့။ ဘာဆိုဘာမျှမမေးတော့။ မေးမိသည်က မမိမိထဲသို့ပါ။ ဖုန်းဖြင့် ဆက်၍ ကိုကို ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာကို အငမ်းမရ မေးမေးနေမိရသည်ကို ဗစ်တိုးရီးယားမှ မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြသည့်အဖြစ်။

တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် ရက်တွေပြောင်းလဲပေမယ့် အခြေအနေသည် မပြောင်းလဲ။ ဆေးရုံသို့လာခွင့် အက်ဒီမပြုခဲ့။ ခုနစ်ရက်မြောက်သည့်နေ့မှာ ငွေလေး အရဲကီး၍ ဒေါ်ကြီးကို မေးကြည့်မိသည်လေ။ ဆေးရုံသို့ ငွေလေး လိုက်ချင်မိအညံ့ဟု... ဒက်ဒီနှင့်မပြုသည့်အဖြေကိုသာ ရခဲ့သည်မို့ ငွေလေး စိတ်ဖြင့်စွာ နားလည်ထိုက်မိရသည်က ငွေလေး၏ ဗစ်တိုးရီးယားသည် လုံးဝ မပတ်သက်ချင်တော့ပြီပဲ ဟုပါ။

ထိုညက ငွေလေး ဒက်ဒီထံ ဖုန်းဆက်မိရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှထိ ငွေလေး ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ခံစားနေရသည်ဆိုတာ အလဲလဲ အပြုပြုဖြစ်နေသည့်ရင်း ဗုဒ္ဓကြေနေသည့်ရင်ကသာ သိရပါချေသည်ကောလေ။

“ဟယ်လို”

ဒက်ဒီထူးသံ။ ငွေလေးမျက်စိကို စုံမိတ်ချမိသည်။ ဒက်ဒီတံချမ်းသာရပါစေမည်။ ငွေလေးသည် ဘယ်သောအခါ တွင်မှ မှတ်ဒီရှေ့တွင် မရှိနေစေရ။ လူပုရက်လေခြင်းဆိုသည့် ကြေကွဲတကွင်ခြင်းမှနုဖယ်သော နာကြည်းခြင်းဝေဒနာသည် ဒက်ဒီနှင့်မှာ

ငွေလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အဖြစ်ခိုင်တည်မြဲခဲ့သည့်နောက် ငွေလေးကို မြင်နေရစေခြင်းကိုက ဒက်ဒီရင်ကို ပင်ပန်းနေစေမည့်အဖြစ် မဟုတ်ပါလားလေ။

“ဟယ်လို...”

ဒက်ဒီ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထူးလာတော့ ငွေလေးမျက်ရည်ကို ကျိတ်၍သုတ်သည်။ တယ်လီဖုန်းလေးကို တင်းအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိရင်းမှ...

“ငွေလေးပါ ဒက်ဒီ၊ ငွေ...ငွေလေး...မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မြပန်းခေကိုပြောင်းနေချင်လို့ပါ။ အဲဒီ...အဲဒီ အိမ်ဟာ ငွေလေးရဲ့ဖေဖေအိမ်မို့ ငွေ...ငွေလေး ပြောင်းနေပါရစေ ဒက်ဒီ၊ နောက်...နောက်...ငွေလေး ပစ်တုံးရိုးမားကို လာလည်ပါမယ်ဒက်ဒီ၊ ငွေလေး မြပန်းခေကို ပြောင်းနေပါရစေ”

ဟု ပြောနေခိုက် ရိုက်သံကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ပါချင်နေသည်ဟဲ့။ ဒက်ဒီဘက်မှ အသံငြိမ်နေသည်။

“ငွေလေး မနေချင်ဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒီမှာမနေချင်ဘူး၊ ဟိုမှာပဲ ငွေလေးပြောင်းနေချင်ပါတယ်”

ဟု ဂွတ်မိုတ်ပြောချတော့ ဒက်ဒီထံမှ...

“ကောင်ပြီ ပြောင်းနေချင်တယ်၊ ပြောင်းမှဖြစ်မယ် ဆိုရင် ငွေလေးသဘောပါပဲ၊ ကိုသိန်းနဲ့ ကားမောင်းပို့ခိုင်း၊ ဟိုမှာနေရင် အဖော်လိုမယ် ဒက်ဒီ စီစဉ်ပေးမယ်၊ ခြံစောင့်ရော၊ ထမင်းချက်ရော၊ ဒက်ဒီ စီစဉ်ပေးမယ်၊

ဖုန်းနဲ့စက်ရုံကို လှမ်းဆက်လိုက်မယ်၊ အဲဒီက အရပ်ရပ်သမားလင်မယားနှစ်ယောက်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အေးလေ...ငွေလေးထဲ မြပန်းခေဆိုတဲ့ အိမ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိထားပြီပဲလေ၊ အဲဒီမှာ နေချင်မှာပေါ့၊ နေပါ၊ ဒက်ဒီ နှစ်ယောက်ကြည့်မယ်၊ ခန့်လေးဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့အခါမှာဆိုပါတော့...လိုအပ်တာရှိရင် ဒက်ဒီကို ဖုန်းဆက်ပါ”

ဟုပြောသံတွင်တော့ ဖေဖေအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဒက်ဒီ ဆက်လက်ရှိနေသည့်သဘောကို နှယ်၏။ အိမ်မှာ ချက်ဖြုတ်သူရှိဖို့၊ ခြံစောင့်ရှိဖို့ကအစ ဒက်ဒီ စီစဉ်ပေးမည်တဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့...။ ခြောက်...ဒါပေမဲ့...။

“သမီးငွေလေး မသွားရဘူး”

ဟု ဘာကြောင့်မတားရပါသလဲ ဒက်ဒီရယ်။ ငွေလေးကို အရမ်းစိတ်နာနေ၍ဆိုတာ ငွေလေး သိပါသည်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပိုးမွှေးဆဲလို မွေးလာခဲ့သည့် ငွေလေး။ သမီးဟု နှုတ်ဖျားမချဘဲ ချစ်ခင်ရပါသည့် ကလေးက ကိုယ့်သားကို သွေးလေးသော်ချမလှူဘဲ သေကောင်ပေါင်းလဲကြီးမှာ ကြည့်နေရက်သည်ပဲဟု မချီသောရင်ဖြင့် နာကျင်သည့်ခေဒနာကို ခံစားနာကြည်းချေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဒက်ဒီ မလွန်ပါ။ ဒက်ဒီ မမှားပါ။ ခုလို ငွေလေးအတွက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မည့်ကိစ္စမှာ အလုပ်သမားကအစ စီစဉ်ပေးသည်ကပင် တာဝန်ကျေလွန်းနေသည့်အဖြစ်မဟုတ်ပါလားလေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ကိုကို ဘယ်သော

ဆင်းရဲမှာလဲဟင်”

ဟုမေးတော့ ဖြေသံမပေါ်လာတော့။ ဖုန်းပိတ်သွားလိုက်ပြီးဖြစ်နေပြီ။ ငွေလေး ပြတင်းအနီးမှာ တစ်ယောက်တည်းသွားရပ်နေမိသည်။ ဆံနွယ်တွေက လေအနောမှာ တစ်ဝှေ့ဖြင့် နူးပြင်မှာထိ၏။ လှမ်းလင့်မြင်ရာ စံကားပင့်ကို ခပ်ငေးငေးငွေလေးကြည့်မိသည်။ ကိုကိုသီခဲပါသော ပန်းသရဖူလေးများ၊ ပန်းလည်ဆွဲလေးများ၊ ငွေလေး အမြဲတမ်းတနေရပါမည့် နေ့ရက်လေးများတို့သည် ငွေလေး၏ နှလုံးအိမ်တွင်းမှ သယ်ဆောင်ယူ၍ မြန်မေသို့တိုင်အောင် သယ်ယူသွားလိုက်ပါတော့မည် ကိုကိုရယ်... ခြောက်...သယ်ယူသွားလိုက်ပါတော့မည် ကိုကို...။ မွှေးမြဲမြဲဖန်စံကား၏ ရနံ့က လေနှင့်အတူ ငွေလေးထံသို့ လွှမ်းဆွတ်ကြေညာတိုးဝင်၏။

ဗစ်တိုးရီးယားပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ကားရပ်လိုက်တာနှင့် သူ့ အလောတကြီး ရှာမိသည်က ငွေလေးပါ။ ဒယ်ဒီကတော့ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ကားတွင်းမှ ခြေလှမ်းလေးလေးဖြင့် ဆင်းလျှောက်၏။ ဆူဘေးမှ ကပ်လျှောက်လာမိလျက်...။

“ငွေလေးရော ငွေလေးရော ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီတို့ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားနေတယ်လို့ သားထင်တယ်။ ဆေးရုံမှာတုန်းကလဲ လေးလေးသိန်းနဲ့ ဒေါ်ကြီးတို့ကို

မေးတိုင်းလဲ နေမကောင်းဘူးလို့ချည်း ဖြေကြတာချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးရော လေးလေးသိန်းရော ငွေလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် မပြောချင်သလိုလိုချည်းလုပ်လုပ်နေကြတာ။ အဲဒါကို ခန့်လေး ရင်ထဲမှာ မကောင်းတာ”

သူ တောက်လျှောက် ဒက်ဒီကိုမေးလာတော့လည်း ဒက်ဒီဘာမျှမဖြေ။ စည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာထက်မှာ ဒက်ဒီထိုင်သည်။ လေးလေးသိန်းကတော့ ကားဇောက်အိမ်တွင်းမှ ခြင်းတွေ၊ ဖုလင်းတွေ၊ သားရေအိတ်နှင့် အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်တချို့ကို ဒေါ်ကြီးနှင့်တူတူ သယ်ယူ၍ နောက်ထက်သို့ သယ်သွားကြသည်။ ကြည့်ရတာ အဝတ်အထည်တွေအားလုံးကိုတော့ ဒေါ်ကြီး လျှော်မှာ သေချာသလောက်ရှိနေသည်။ သူ ဆေးရုံမှာ ရက်နှစ်ဆယ်ကြာသည်။ ဆေးရုံ၌ရှိနေစဉ်ထစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း သူ သတိရလာသည်နှင့် ငွေလေးကိုချည်း မေးမေးနေမိခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။ သူ့ကိုအလွန်ချစ်သော၊ သံယောဇဉ်ကြီးသော ငွေလေး သူ့ထံသို့တစ်ခေါက်သော်မျှ ရောက်မလာသည်မို့ ငွေလေးအတွက် သူ အရမ်း စိတ်ပူသည်။ အကြီးအကျယ်များ နေမကောင်းဖြစ်နေချေသည်လားဟု သူ စိတ်ပူရသည်မို့ တဖွဖွမေးတော့မှ...။

“ငွေလေး ဖျားနေတယ်သား၊ သူလာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ဒေါက်တာ မြင့်မို ဝရတစိုက် ကုသကြည့်ပေးနေပါတယ်။ သက်သာလာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နားနေရမယ်ဆိုလို့ မလာဖြစ်တာ။ အိမ်ရောက်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်သာ နေကောင်းအောင်နေပါ”

ဟု ဒက်ဒီ မြေခွဲသည်ချည်း။ လေးလေးသိန်းနှင့် ဒေါ်ကြီးကိုမေးတော့လည်း ထိုသို့ပဲ မြေကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီး၏မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝိုဏ်းသိသာထင်ရှားနေသည်က မလိုလားရိပ်။ ငွေလေးအကြောင်းမေးလိုက်တိုင်း မလိုလားရိပ်ထင်းနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးဆီသို့ တမင်ကြည့်ကာ...

“သံယောဇဉ်ကြီးလှချေလား ခန့်လေးရယ်၊ ငွေလေးအတွက် ဒီလောက်ကြီးပူနေပါနဲ့၊ ခန့်လေးသာနေကောင်းအောင် နေစမ်းပါ။ ငွေလေး များနေလို့ မလာတာပါ။ ဒေါက်တာမိမိလာပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့။”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောတတ်သည်။ လေးလေးသိန်းကတော့ မျက်နှာကို ခပ်လှဲလှဲပြုကာ...

“သူ့အိမ်မှာကွာ သူ့အိမ်မှာ၊ ဒါပဲမေးနေတာပဲ”

ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်ချည်း။ မမမိလုပ်ကိုင်သည့် ရတနာဆေးရုံမှာ သူ့တက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကန်သာမွှေးဆေးရုံမှာ သူ့တက်နေရပေမယ့် မမမိကတော့ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် သူ့ထံ အလည်သဘောလည်းသက်ရောက်၊ လူမမာမေးရာလည်းရောက်၊ သူ့လိုလာကြည့်ရာလည်းရောက်သည့်သဘောမျိုးဖြင့် ရောက်ရောက်လာတတ်သည်မို့ ငွေလေးကို မေးတော့...

“နေမကောင်းလို့ပါကွယ်၊ အန်ကယ်ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ငွေလေး နေမကောင်းလို့ မလာဖြစ်တာပါ။ သူ့ခမျာ သိပ်ကိုလာချင်ရှာတာပါ။”

ဟု မျက်နှာလေးထက်မှာ အားယူပြီးကံထင်စေလျက်

ပြောတတ်ခဲ့ပါ၏။

ခု သူ ဆေးရုံကဆင်းတော့လည်း မမမိနောက်က ကားဖြင့် တူတူလိုက်လာပါ၏။ သူ ဆေးရုံကဆင်းမည့်ရက်အတွက် မမမိသည် တကူးတကပင် ရတနာဆေးရုံမှ ခွင့်တင်ကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်းပါတဲ့။ သူ့ကို မမမိ စောစောက ကန်သာမွှေးမှာ ပြောခဲ့သေးသည်လေ။

ခု သူ ခည့်ခန်းကျယ်ကြီးမှာထိုင်လျက် ငွေလေးကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ငွေလေး ထွက်မလာ။ သူ စိတ်ပူလာသည်။ ငွေလေး အတော်ကြီးကို နေဆိုးနေပုံရသည်။

“ဒက်ဒီကလဲ ငွေလေး ဒီလောက်နေမကောင်းဖြစ်နေရင် ဒက်ဒီ ဗစ်တိုးရီးယားမှာ နေနေရောပေါ့၊ သားဆီမှာချည်းပဲ နေနေတာကိုး”

ဟု သူ တစ်ချက်ညည်းကာ ထရပ်သည်။ သူ ငွေလေးအခန်းသို့သွားမည်။ ငွေလေးကို သူမြင်မှ စိတ်အေးနိုင်မည်အဖြစ်။ ငွေလေးများ အရမ်းကို ပိန်ချုံးကျနေရှာပြီလားမသိ။ ပင်ကိုကတည်းကိုက ကိုယ်ဟန်က နွဲ့လျားလျားလေး။ သူ စိတ်ပူခြင်းမကပူလာပြီ။ ငွေလေး အတော်ကြီးနေဆိုးတာကို သာမန်လောက်ပဲ နေမကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဒက်ဒီရော၊ လေးလေးသိန်းရော၊ ဒေါ်ကြီးရော ဟန်ဆောင်ခဲ့ကြတာဖြစ်နိုင်သည်။ သူ အရမ်းစိတ်ပူမှာကို သိနေကြချေမည်ကိုးလေ။ သူ မျက်နှာမကောင်းတော့။ အရမ်းဘိုပုပန်မှုကနေသည့် မျက်နှာရိပ်ဖြင့် အလောတကြီး လေးလေးဆီသို့ အလျှောက်မှာ...

“ငွေလေးအခန်းကိုသွားမလိုလား သား၊ ငွေလေး
 ဗစ်တိုးရီးယားမှာ မရှိတော့ဘူး၊ သားဆေးရုံတက်ပြီး
 တစ်ပတ်မှာ မြပန်းဝေကို သူ့ဆန္ဒနဲ့ ပြောင်းရွှေ့နေ
 တယ်။ ဒက်ဒီ အဲဒီမြပန်းဝေမှာ ငွေလေးအတွက် အဖော်
 အဖြစ် ဒက်ဒီအထည်စက်ရုံက ဝန်ထမ်းလင်မယားဖြစ်တဲ့
 ကိုဘိုးမျှင်နဲ့ မမြနဲ့ကို မြပန်းဝေမှာ သွားနေကြဖို့ လွတ်
 ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆေးရုံကနေပြီးတော့ပဲ ဒက်ဒီ ဖုန်းနဲ့ စက်ရုံကို
 ဆက်၊ အားလုံးစီစဉ်ပေးခဲ့တာ”

ဟုဒက်ဒီ သူ့သားမှာ လာရပ်ကာ ပြောတော့ သူ့ မယ့်
 နိုင်သဏ္ဍိဒက်ဒီကို ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ
 ဟု နားလည်မလှည့်နိုင်။ သူ ဆေးရုံမှာ ရှိနေစဉ် ငွေလေးက
 မြပန်းဝေသို့ ပြောင်းနေသည်တဲ့။ သူ့ထံကျတော့ မလာ။ ဒက်ဒီက
 ဆေးရုံမှာတုန်းကတော့ ငွေလေး ဖျားနေသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။
 ဒါက ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ငွေလေးမရှိတော့ခြင်းကို သူမသိအောင်
 ပြောခြင်း။ ဒါကိုတော့ သူနားလည်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေလေး
 သည် ဘာကြောင့် မြပန်းဝေသို့ ပြောင်းသွားရပါသတဲ့လဲ။ ပြီး
 တော့ ထိုသို့ပြောင်းသွားသည့်အချိန်ကလည်း သူ ဆေးရုံမှာ ရှိနေ
 ချိန်။ တကယ်က ငွေလေးသည် သူ့အပါးမှာ ရှိနေရမည့်မဟုတ်ပါ
 လား။ ခုကျတော့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားမိ မထင်ရက်မိ
 နိုင်သည့်အဖြစ်ကို လက်ခံပေးရသည့်အဖြစ်။ ငွေလေးသည်
 သူ့ထံမှာ ရှိမနေသည့်အပြင် ဗစ်တိုးရီးယားမှပါ ထွက်ခွာသွား
 သည်တဲ့။

“... သူ ခေါင်းခါသည်။ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မတက်ဖြစ်။
 ငွေလေး၏အခန်းရှိရာဘက်ကို မော်ရှ် တစ်ချက် ကြေကြေကွဲကွဲ
 ကြီး ကြည့်နေမိသည်။ နောက်တော့လည်း အားအင်ကုန်ခမ်းနေ
 သည့်နယ် ဆိုဖာထက်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်မိကာ ခေါင်းထပ်ရမ်း
 မိပြန်၏။

“တစ်ခုခုတော့ ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး
 ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ သား သိပါပြီ ဒက်ဒီ။ ငွေလေး ဘာ
 ကြောင့် ဗစ်တိုးရီးယားက ထွက်သွားရတာလဲ၊ ဘယ်သူ
 က ငွေလေးကို ဒီမှာမနေနိုင်အောင် လုပ်လိုက်တာလဲ၊
 သားသိတယ် ဒက်ဒီ၊ ငွေလေးဟာ ဗစ်တိုးရီးယားကို
 ထွယ်တာတဲ့သူ၊ ဒက်ဒီနဲ့သားကို အစွန့်ချစ်တဲ့သူ၊ ရှိသေ
 တဲ့သူ၊ ဒေါ်ကြီးနဲ့လေးလေးသိန်းကိုလဲ ငွေလေး ချစ်တာ
 ပဲ၊ သူ့တွယ်ထခဲ့တဲ့ နေရာ၊ သူ့ချစ်တဲ့သူတွေ ရှိတဲ့နေရာ
 ကို ချွန်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်နိုင်ဘူး
 ဒက်ဒီ၊ အကြောင်းရှိရမယ်၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူက
 ငွေလေးကို မောင်းထုတ်လိုက်သလဲ ဒက်ဒီ၊ အို... ငွေ
 လေးကိုလဲ အားလုံးက ချစ်နေတာပဲ၊ ဒါကိုလဲ သားသိ
 နေတာပဲလေ၊ ဘာလို့ မောင်းထုတ်ကြမှာတဲ့လဲ၊ ဒါ...
 ဒါပေမဲ့ သား တစ်ခုသတိထားမိတာရှိနေတယ် ဒက်ဒီ၊
 သားဆေးရုံမှာ ဒက်ဒီနဲ့ဒေါ်ကြီးတို့ လေးလေးသိန်းတို့
 ကို ငွေလေးနဲ့ ဗစ်တိုးရီးယား ပေးတိုင်း ဟက်ဟက်ပတ်
 ပက်မရှိကြတာ စိမ်းချင်နေကြတာ၊ မပြောချင်နေကြတာ

ကိုတော့ သားသိနေတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီ။
ဟင်... ငွေလေး ဘာလို့ ဒီက ထွက်သွားရတာတဲ့လဲ။"

သူတောက်လျှောက်မေးလည်းမေး၊ မျက်နှာကြီးပျက်ကျ
လျက် ဆိုဟကျောမှီထက်မှာ ကျောပြင်ကို အေးကုန်ကြီးပြတ်မီချ
လိုက်မိသည်။ သူ့ရှင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ ဗစ်တိုးရီးယားတွင်
ငွေလေး မရှိတော့ခြင်းသည် သူ့ရှင်ကို ချောက်ခွေခြင်းအတိုင်း
သော အရပ်မှာ နေနေရသည့် ဝေဒနာများ ဆောင်ကြဉ်းခံစားနေ
စေသည့်အဖြစ်။ သူ... သူ... ငွေလေးမရှိဘဲ မနေနိုင်ပါလားဟု
တိတိပပ ပို၍ နားလည်လာရလေ အဖြစ်မှန်ကို ပိုသိချင်လာရလေ
ပါ။ ခက်သည်က ဗစ်တိုးရီးယားမှ လူအားလုံးသည် ငွေလေးကို
ချစ်ကြသူတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ ငွေလေးနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ရန်
မလိုမလားဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိသည့်သူတွေချည်းဖြစ်နေသည်။
ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာ ထိုသူတို့သည် ငွေလေးမရှိတော့ခြင်း
အတွက် ထိခိုက်ခံစားဟန် မပြကြတာကိုလည်း ထူးဆန်း အံ့ဩ
လွန်းစိတ်ဖြင့် သူ သိနေ၊ မြင်နေရပြန်ပါ၏။

ထိုအခိုက် မမမိ မောင်းသည့်ကားက ပေါ်တီကိုအောက်
မှာ ရပ်လာသည်။ မမမိ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာကာ ဆိုဟထက်
တွင် ထိုင်ခိုက် ဒေါ်ကြီးမှ အအေးဖန်ခွက်နှင့် သစ်သီးကိတ်တို့ကို
ယူလာကာ အားလုံးရှေ့မှာ ချပေးသည်။ သူ စားချင်စိတ်မရှိ၊
ငွေလေးမရှိတော့ပါလားဆိုသည့် အသိက ရင်တစ်ခုလုံးကို ဖြုတ်
ပေးလိုက်ရသည့်နယ် ရင်ထဲမှာ အဟာဂကြီးဟာနေရာ ဆောက်တည်
ရာမဲမြစ်ချင်နေရင်ပါ။ သ မြပန်းဝေသိ လိုက်သွားမည်။ အ

ကြောင့် ငွေလေး ထိုသို့ ထွက်ခွာသွားတာကို မရရအောင် မေး
ရမည်။

"အန်ကယ်နဲ့ ကိုခန့်ကို ငွေလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မိပြောပြနေရရှိပါတယ်။ ဒီဧည့်ခန်းမှာတော့ မပြောပြချင်၊
ပါဘူး။ စာကြည့်ခန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါရစေ၊ က...
ကိုခန့်... အအေးတော့သောက်လိုက်ဦး။"

ဟု မမမိပြောပါ၏။ သူ့ကို အအေးသောက်ခိုင်းသည်ကို
က သူ့ဝမ်းထဲမှာ အစာရှိနေစေ့ချင်၍ဆိုတာ သူ ရိပ်မိနေသည်။
ကမန်းကတန်း အအေးခွက်ကို မော့သောက်၊ ကိတ်မှန်ကို တောက်
ယူစားဖြစ်၏။ မြန်မြန်ပဲစားသည်။ ဒက်ဒီတစ်ချက်အက်ခတ်သလို
မမမိကိုကြည့်ကာ အအေးခွက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ယူသောက်၏။
မမမိလည်း မျက်နှာမကောင်း။ မမမိကိုယ်တိုင်ကလည်း အာကို
မျှ ယူမစား။ မျက်နှာ အတော်ကြီးကိုပျက်နေသည်။ တစ်ခုခုပြောဖို့
အတွက် မမမိသည် ခုလို ဗစ်တိုးရီးယားသို့ သူ ဆေးရုံမှ ပြန်
ဆင်းလာမည့်နေ့မှာ တမင်လိုက်လာခြင်းဆိုတာကို ရိပ်မိဖောရပါ
သည့်အဖြစ်။ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ဒက်ဒီပဲ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့သည်။
အောက်ထပ်မှာလည်း စာကြည့်ခန်းတစ်ခုရှိသည်လေ။

စာကြည့်ခန်းသို့ ရောက်တော့ ဒက်ဒီနှင့် သူ ထိုင်နေ
သည့် ဆိုဟရည်ကြီး၏ မျက်နှာချမ်းဆိုင်နေရာမှာ မမမိထိုင်သည်။
"မိုဟာ အန်ကယ်တို့နဲ့ မိသားစု ဆရာဝန်တန်း
ပောက်ပေမို့ ပြောသင့်တာကို ပြောမှလဲ ဖြစ်တာဟာ
မိ ပြောပြပါတာမယ်၊ တကယ်က ငွေလေး အရှင်ထို

သခင်ရှည်စားသီလှည့်

အသနားခံလွန်း၊ တောင်းပန်လွန်းလို့မို့ ဒီကိစ္စကို အရင်က မပြောပြဖြစ်တာပါ။ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုရမှာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မပြောလို့ကို မဖြစ်တော့တာမို့ ပြောရတော့မှာပါ။ ဒီလို...မို့... အန်ကယ်နဲ့ ကိုခန့်ကို ဒီကိစ္စဖွင့်ပြောပြလိုက်တယ်ဆိုတာကို ငွေလေး မသိစေချင်ဘူး။ ငွေလေး အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်။ ငွေလေးက သူ့အတွက် အန်ကယ်နဲ့ ကိုခန့်တို့ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ထိခိုက်ခံစားကြမှာကို စိုးရိမ်တယ်လေ။

ဟဲ့ မျက်ရည်ဝဲလာလျက် ပြောတော့ သူ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့။ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် မမမိထဲ လျှောက်လာမိကာ မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့်...

“ငွေ...ငွေလေး အာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

ဟဲ့ အလောတကြီး မေးနေမိရပြီ။ ဒက်ဒီလည်း စောစောတုန်းကလို အေးစက်စက်ပုံမျိုး ဖြစ်မနေတော့။ မျက်နှာထက်တွင် စိုးရိမ်သော်ကရိပ်များ ဖုံးအုပ်စပြုလာပြီ။

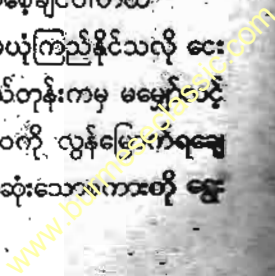
“ငွေလေး ဘာ...ဘာဖြစ်နေလို့လဲ...ဒေါက်တာ”

ဒက်ဒီအသံက တိုးအက်အက်။

“တကယ်တ မို့...မပြောဘဲ တစ်လျှောက်လုံး နေနေရတာက ငွေလေးအရမ်းကို တောင်းပန်လို့ဆိုတာကို ထပ်ပြောပါရစေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုခန့် ဆေးရုံရောက်တဲ့နောက်

မှာ ဖြစ်လာတဲ့ ကြုံရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကြောင့် အန်ကယ် အရမ်းကို ငွေလေးအပေါ်မှာ စိတ်နာသွားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ခိုသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ငွေလေးရဲ့ရောဂါအမှန်ကို မှီ ဖွင့်ပြောပြရင်းပြလိုက်ပြီး ငွေလေးအပေါ်မှာ အထင်မလွဲတော့အောင် ပြောပြရမှာကျတော့လဲ သားအတွက် အလွန်စိတ်သောကရောက်နေတဲ့ အန်ကယ်ကို ပိုပြီး စိတ်သောက ဖိစီးစေမှာမို့ မပြောပြသေးဘဲ မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရတာပါ။ ငွေလေးကို မှီ ဖြုန်းဝေမှာ နေတိုင်း သွားကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ငွေလေး အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက် အားလဲငယ်ပြီး နေဆိုးလာနေတော့တာ အမှန်ပါပဲ။ မှီ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ အန်ကယ်၊ သူ့ရောဂါက စိတ်ထိခိုက်ရင် အစားအသောက် အအိပ်ပျက်ရင် ပိုဆိုးတယ်။ ရောဂါဖိစီးမှုက နှုန်းထားပိုမြန် ပိုမြင့်လာတယ်။ ဒါ...ဒါကြောင့် ငွေလေးရဲ့ အားလဲငယ်မှုတွေ၊ အထီးကျန်ဝေဒနာတွေ တစ်ယောက်တည်းမိလားဆိုပြီး မျှိုသိပ်ခံစားနေရတဲ့ ကြေကွဲမှုတွေကို မှီ မကြည့်ရက်ဘူး။ သူ့ကို...သူ့ကို...အသက်သာဆုံးနဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်း မြေမြေလေးနဲ့ ဘဝကို လွန်မြောက်စေချင်ပါတယ်။

ဟဲ့ပြောပြနေသည့်မမမိကို သူ မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ အယ်တုန်းကမှ မချောင့်ထားမိပါဘည့်အဖြစ်။ ငွေလေးသည် ဘဝကို လွန်မြောက်ရချေမည်တဲ့လား။ လိမ္မာပါးနပ်စွာ အသက်သာဆုံးသောကတော် ငွေ

ချယ်၍ မမမိပြောသွားခဲ့ခြင်း။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ကို ဗွဗွကြောနေပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံး ပျက်သုဉ်းရသည့်နယ် ခံစားနေရသည့် အဖြစ်။ ဟင့်အင်း...။ ထိုအဖြစ်ကို အဖြစ်မခံနိုင်။ ငွေလေးသည် သူ့ဘဝတွင်းမှ ထွက်ခွာမသွားစေရ။ သူချစ်သော ငွေလေး၏ ချစ်ထားရစ်ခဲ့မှုကို သူ...သူ... ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်အဖြစ် မရှိစေရ။ ငွေလေး၏ရောဂါသည် မည်သည့်ရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် ရ အောင်ကုသမည်။ ဤသည်က သူ၏ဇော၊ ချစ်သည့်ဇောဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး တွေးမိခြင်း၊ သူ့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထိုမော့၍ မမမိကိုကြည့်တော့ သူ ပြောမည့်စကားကို ကြိုသိနေပုံဖြင့် မမမိ မျက်စည်ပုံစွာ ခေါင်းခါပြသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အမှောင် တိုက်ဖုံး၏။ မျက်စိတွေပြာလာသည်။ မိုက်ခနဲဖြစ်ချင်၏။

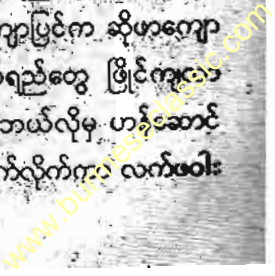
“ခန့်လေးကို ငွေလေး သွေးမလျှူတဲ့အကြောင်း ရင်းဟာ ငွေလေးရဲ့ရောဂါကြောင့်ပါပဲ အနံ့ကယ်၊ သူ့ဟာ ခန့်လေးကို အတော်ကြီး ခင်တွယ် သံယောဇဉ်လဲ ကြီး ရှာတာပါ။ ရုတ်ခနဲဆိုတော့ ခန့်လေးကို သွေးမလျှူဖို့ သူ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိရှာတယ်။ ခန့်လေးကို သူ့ ကယ် ချင်တာကိုး၊ ချစ်တဲ့ဇောဟာ သူ့ရောဂါဆိုးကြီးကို ရုတ်ခနဲ မေ့သွားစေတယ်။ နောက်တော့မှ သတိရလာတာမို့ သူ သွေးမလျှူတော့တာပါ အနံ့ကယ်၊ အဲဒါကို အနံ့ကယ် စိတ်နာခဲတယ်ဆိုတာကို ငွေလေး မို့ကို အဲဒီ ည ဖစ်တိုး ရိုးယားစာနေပြီး ငိုရင်းပြောပြရှာတာပါ။ ငွေလေးဟာ အလွန်သနားစရာတောင်းတဲ့ကလေးပါ။ သူ့မှာ ...”

မမမိ စကားကို မဆက်နိုင်ဘဲ တစ်ချက်တန့်ခနဲ ဖြစ်၏။ ဒက်ဒီလည်း ခေါင်းမမော့လာ။ မှားခဲ့ပြီဟု နောင်တရနေမှန်း မျက်ရည်ဝဲလျက် ခေါင်း ငိုက်ခိုက်ကျနေသည့် ဒက်ဒီကို မြင်ရုံမျှ ဖြင့်ပင့် သိသာနေ၏။ သူ့ ခုမှလီလိုက်ရသည်က ငွေလေး သူ့ အတွက် သွေးမလျှူဘဲ ငြင်းသည်ဆိုသည့်ကိစ္စဆိုပါ။ သူ့ကို အလွန်ချစ်သော ငွေလေးသည် ဘာကြောင့် သူ့အတွက် သွေးမလျှူ ရပါသတဲ့လဲ။ ဒါကိုလည်း သူ အံ့ဩသည်။ ထိုသို့ မလျှူနိုင်မှာ လည်း ငွေလေး၏ ရောဂါကြောင့်တဲ့။ ဤအဖြစ်တွေအားလုံးကို သူ ခုမှသိရခြင်း။ ငွေလေး သူ့ကို သွေးမလျှူ၍ဆိုကာ ဒက်ဒီ ငွေလေးအပေါ် စိတ်နာသည့်ကိစ္စကိုလည်း သူ မသိခဲ့ရ။ ဆေးရုံ မှာ ဒက်ဒီ သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းသော်မျှ တစ်စွန်းတစ်စပြောပြတာ မျိုးဝင် မရှိခဲ့။

မမမိကို သူ့ကြည့်သည်။ သူ့လက်တွေက ထိန်းနေသည့် ကြားမှ တုန်ခါနေလျက် စားပွဲထက်မှာ ဖေးတင်နေ၏။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားရိပ်က ရင်ထဲမှာ မတန်တစာ ပြည့်လှုံမောက်ကြွနေပြီ။

“ငွေလေးမှာ သူ့မှာ သွေးကင်ဆာဖြစ်နေပါတယ် အနံ့ကယ်”

ဖွင့်ပြောချလိုက်သည့်မမမိမှ မျက်ရည်ကျလာခိုက် ဟင် ခနဲ ဒက်ဒီနှုတ်မှ အသံပွင့်ကျလာကာ ကျောပြင်က ဆိုဖာကျော မှီထုတ်ဆီသို့ လန်ခနဲကျ၏။ ဒက်ဒီမျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျလာ သည်။ သူ့...သူ့ကတော့ ထိုင်နေလျက်မှ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင် မရနိုင်စွာပဲ ပေါင်ပေါ်လက်တံတောင်ထောက်လိုက်ကာ လက်ဖဝါး

နှစ်ဖက်ဖြင့်မျက်နှာကို အုပ်မိုးထားမိလျက် မျက်ရည်တွေသောသော ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာရပါသည့်အဖြစ်။ လုံးဝလုံးဝရှိမရ။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေဆိုင်းကျကုန်သည်သို့ ခံစားရ၏။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲတော့မည့်အလား ကိုက်ခဲလာသည်။ နားထင်ဆီမှ သွေးကြောတွေ ပေါက်ကုန်တော့မည့်အလား ခုံးထလာ၏။

“ဖြစ်ရလေ ငွေလေးရယ်၊ ဖြစ်ရလေ၊ ကိုကိုမယ့် ချင်ဘူး၊ ကလေးရယ်၊ မယ့်နိုင်ဘူး၊ အို...ကိုကို ဘယ်လို မှ ဖြေလို့မရနိုင်တော့ပါလားငွေလေးရယ်၊ ဒီအဖြစ်ကို ...ဒီအဖြစ်ကို...ကိုကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ မင်းမရှိ တဲဘဝတစ်ခုမှာ ကုန်ရစ်ခဲ့ရမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ် ကို ကိုကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုကို...ကိုကို အဲဒီဘဝကို လက်မခံပါရစေနဲ့၊ မင်း...မင်း...ကိုကိုကို ခွဲမသွားပါနဲ့၊ ကလေးရယ်၊ ကိုကို ရူးရလိမ့်မယ်၊ ကိုကို စိတ်ကူးထဲမှာတောင် အဲဒီအဖြစ်ကို ကိုကို မတွေးရ ဘူး၊ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး”

သူ ရင်ထဲမှ ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး တွေးနေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိသမျှအားတွေ နုတ်သိမ်းခံလိုက်ရသည်သို့ ချုံးချုံးကျပုံပုံကျမျှ ဆိုဖာထက်မှာ သူ ထိုင်နေသည်။ မျက်ရည် တွေကတော့ ပြိုကျနေဆဲ။ ချစ်ရလွန်းသည့် နှလုံးအိမ်သည် တုန် လှုပ်နာကျင်စွာ ရှိကင်ငိုကြွေးနေသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ငိုကြွေး ခြင်းက နှစ်ခု။ သူ၏မျက်ဝန်း၊ သူ၏နှလုံးအိမ်၊ သူ၏မျက်ပန်းဆီမှ မျက်ရည်များကျနေသည်။ ဪ... သူ၏နှလုံးအိမ်ဆီမှ သွေးမျှင်

ကို ကျနေပါချေလိမ့်မည်တည့်။
“ငွေလေးရယ် သမီးရဲ့ ဒက်ဒီအမှားကြီးမှားပါ ပေါ့လား...ဟင်၊ ကလေးကို ဒက်ဒီ စိတ်နာနာနဲ့ ခန့် လေးကို လာကြည့်ခွင့်တောင်မှ မပြုခဲ့ပါလား၊ ငွေလေး ခံဒေယယတောင်းပန်ပါရဲ့နဲ့၊ မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြောရှာ ပါရက်နဲ့၊ ဒက်ဒီ လူကြီးမပီသခဲပါလား၊ အဲဒီမျက်ရည် တွေကို ဒက်ဒီ သနားရမှန်းတောင် မသိလောက်အောင် သားရဲ့ဇောနဲ့ ငါ့သားကို သွေးမလှူဘဲ နေရက်တဲ့မိန်း ကလေးဆိုပြီး ဒက်ဒီ အဲဒီမျက်ရည်တွေကို သနားရ ကောင်းမှန်းမသိလောက်အောင် မှားခဲ့ပါပေါ့လား၊ ဒက်ဒီ တစ်သက်လုံး ယူကြီးမရဖြစ်ရ၊ ဖြေဆည်ယူလို့မရတော့ ပါလား ငွေလေးရယ်၊ ကလေးကို ကလေးကို မြပန်း ဝေသွားဖို့ အထိတောင်မှ ခွင့်ပြုမိခဲ့ပါပေါ့လား”

ဟု ဒက်ဒီ မျက်ရည်တွေကျရင်း ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ် နိုင်စွမ်းမရှိစွာ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး အသံအက်ကြီးနှင့် ပြောချပြီး တာနှင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်ရှာပါပြီ။

သူ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားဆဲ။ ဖြုန်းခနဲ သူထရပ်တော့ မမမိ သူ့ဘေးမှာ လာရပ်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် တားကာ...

“ငွေလေးကိုသနားရင် တစ်ခုသတိထားရလိမ့်မယ် ကိုခန့်၊ ငွေလေးဟာ သူ့ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်...ယ် နဲ့ ခန့်လေးတို့ စိတ်ထိခိုက် ခံစားနေမယ့်မျက်... ခံစား

နေရမယ့်ဝေဒနာတွေကို သူ မကြည့်ရက်လို့ပါ။ သူ ကြည့်ရမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိလို့ဘဲ။ အင်အားမရှိလို့ဘဲ။ ဒါ ကြောင့် သူ့ကို သနားရင် အန်ကယ်ရော၊ ခန့်လေးရော ငွေလေးမှာ ဘယ်တိုက်ကင်ဆာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို လုံးစ မသိထားကြတဲ့သူတွေအဖြစ် ငွေလေးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင် ထားကြဖို့လိုပါတယ်။ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးကြပါ။ ခုလို မိ လာဖွင့်ပြောပြတာကို ငွေလေးသိရင် မို့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေလေးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဒီလောက်ကြီးထိ အထီးကျန် ကြေကွဲအားငယ်နေတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ မလွန်မြောက်စေချင်လို့ မပြောမဖြစ်တာမို့ မိ ပြောပြရခြင်းပါ။”

ဟု မမမိပြောတော့ သူ ပြန်၍ အရပ်ကြီးပြတ်ဆိုင်းသည်။ မျက်ရည်တွေက ကျပြီးရင်းကျနေရင်းဖြင့် တန့်ဆည်၍မေ့သွားရမည်။ ငွေလေးထံသို့ သွားရမည်။ မျက်ရည်တွေကို သူ ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရသည်ကိုက မနိုင်မနေဖြစ်နေရဆဲ။ နှာဝဆီသို့ မွေးမြဲသော ပန်းစံကားတို့၏ ရနံ့ကို တိုးဝင်လာသည်။ ခြောက်...ငယ်ဘဝကတည်းက စံကားပန်းတို့၏ သီရံ၊ စံကားပန်းတို့ကို သရဖူလေးဆောင်းပေးရာ၊ သံယောဇဉ်တို့၏ နေရာလေးဆီမှ ပန်း၏ရနံ့...။

သူ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သော စံကားပင်ဆီသို့ လျှောက်လာမိခဲ့ရပါ၏။ ငွေလေးမရှိတော့ပြီဟု သော ဗစ်တိုးရီးယား...။ ခြောက်...ငွေလေး၏ ပုံရိပ်လေးတွေ

တော့ဖြင့် မြင်ယောင်နေစေဆဲ ဗစ်တိုးရီးယား...။ ငယ်ကတည်းက သူ့ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ကာ စကားလေး မပိုတပီဖြင့် သူ့ကို ချွန်ခံပါ သည့် ငွေလေး၏ ရယ်မောသံ ချိုလွင်လွင်လေးတွေ၊ လေပြည်နှင့် အတူ စီးမျောခဲ့ဖူးပါသည် ဗစ်တိုးရီးယား...။

တစ်နေ့မှာ လွမ်းမောဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ်အတိဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါမည့် ငွေလေး၏ ဘဝပုံရိပ်လေးတွေကို ဤနေရာ၊ ဤပန်းရိပ်တို့က ပြောကြချေလိမ့်မည်။ မိုးစက်တို့ စိုစွတ်နေသော ပန်းရိပ်၊ နှင်းစက်တို့ ခိုတည်ရာ ပန်းရိပ်။ ခြောက်...ရွေလေမှာ ဝေရင်းကြော့ရပါသည် ပန်းရိပ်တို့သည် အေးချမ်းခန့်နှင့် ငွေနှံသာဆိုသည် သူနှစ်ယောက်၏ ကြေကွဲဖွယ် မေတ္တာနှုန့်လေးများကို ဤနေရာ၊ ဤပန်းရိပ်တို့က ပြောပြကြပါချေလိမ့်မည်တကား။

စံကားပင်စည်တွင် သူ့လက်တို့ဖေးထောက်၏။ ခေါင်းက ပင်စည်ထက်မှာ ဖေးဖေးတင်တင်။ သူ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့ပါသည် ငိုကြွေးခြင်းကို လွှတ်ချ၍ သည်းသည်းထန်မျှ ငိုချလိုက်မိရပါပြီ။ နဖူးက ပင်စည်ထက်မှာ ဖိဖိကျော့ကျော့ လူးလူးလဲလဲ၊ သူ့ခေါင်းသည် ဘယ်ညာနွဲ့နေ၏။ မျက်ရည်က ကျနေဆဲ။ သူ့ရှိုက်သံကို သူ ကြားနေရသည်။ နှလုံးအိမ်ဆီမှ ခုန်ပေါက်ကွဲအက်စွာ ပွင့်ကျလာပါသည် ရှိုက်သံက ကွဲကွဲအက်အက်နိုင်နေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ၏ နှင်းစက်တို့သည် နှင်းကြွင်းနှင်းမှန်များ အဖြစ် ဝေနေဆဲ။ ညနေခင်းသည် နှင်းတို့ဝေခြင်းနှင့်အတူ မှောင် ရည်ရိပ်ဆမ်းနေ၏။ လသာဆောင်တွင် ရပ်ကာ ငွေလေး လှမ်း လင့်မြင်ရပါသော စံကားရိပ်ဆီသို့ အကြည့်တွေ့က ငေးငေးရှိရီ ရှိ၏။ ဆံစတို့က လေအနောဝယ် တဝေဝေ...။

ဒေါ်လေးနွဲ့စောစောက ငွေလေးအတွက်ထားရစ်ခဲ့ပါသော ကြက်သားပေါင်းနှင့် ထမင်းပွဲသည် ဘာမျှဟုတ်တိပတ်တိ မကုန် နိုင်ခဲ့တာမို့ စားပွဲထက်မှာ အေးစက်စွာပဲ ရှိနေပါ၏။ ငွေလေး ဘာကိုမျှစား၍မရ။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ငွေလေး မှာ ဘယ်သူမှရှိတော့သည်မှမဟုတ်ချေပဲလေ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ကတော့ ငွေလေး ငယ်ကတည်းက ဟို မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ ရှိခဲ့ကြပြီ။

နောက်...ငွေလေး၏ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့၏ နာကြည်းမှု များကြားမှာ မွန်းသိပ်နစ်မြုပ်ရင်း ငွေလေး လောလောဆယ်မှာ လောကကြီး၌ အထီးကျန်လွန်းစွာ ရှိနေရပါ၏။ ကိုကို ဤနေ့မှာ ဆေးရုံကဆင်းမည်တဲ့။ မနေ့က မမမိ ငွေလေးဆီရောက်လာစဉ်က ပြောပြခဲ့ပါ၏။

ငွေလေး ကိုကိုကို မျှော်မိသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ ကိုကို များ ငွေလေးထံ ရောက်လာချေဦးမည်လားဟု မဝံ့မရဲလေး မျှော်

မိသည်ကလည်း ကိုကိုကို လှမ်းဆွတ်ရလွန်း၍ပါ။ တွေ့ချင်လွန်း ၍ပါ။ ကိုကိုနှင့်ငွေလေး ဘယ်တုန်းက ခွဲခဲ့ကြဖူးလို့လဲလေ။ ခုမှ ငွေလေးဆိုသည် ငွေနဲ့သာသည် ကိုကိုနှင့် ဘယ်သောအခါ တွင်မျှ ဆုံခွင့်မြင်ခွင့်မရတော့သည့် အထီးကျန်သူတစ်ယောက် ဖြစ် နေရချေသည့်အဖြစ်။ ဘယ်သူမှ ငွေလေးအပေါ်မှာ သံယော ဧည့်ဆိုတာလည်း မရှိကြတော့။

ဤမျှအထိ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လွန်းနေသည့် ကာလ တစ်ခုကို လက်ကျန်နေရခွင့်နေ့ရက်များမှာ ငွေလေး ပိုင်ဆိုင်သွား ခဲ့ရချေလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်မှပင် မမျှော်လင့်ချင်ခဲ့။ မထင်မိပါခဲ့။

တစ်နေ့လုံး ကိုကိုကို မျှော်နေမိခြင်းသည် ငွေလေး တိတ်ဆိတ်လွန်းစွာဖြင့် ရူးသွပ်နေခြင်းသက်သက်မျှသာဖြစ်သည် ဆိုတာ တိတ်ပပ သိနားလည်လာရသည်က ညနေစောင်းလာချိန် တွင်ပါ။ ကိုကို လာမည်ဆိုလျှင် ခုချိန်မှာ လာပြီး ချိန်ပင်ဖြစ်နေ လောက်ပြီ။ ငွေလေး ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ် အောင် ပိတ်ပိတ်ဖုံးနေသည့် ကြော့ကွဲခြင်းတွေက ရင်နှင့်မဆန့် အောင် ရှိနေရပါ၏။

မမမိသောက်ခိုင်းသည့် ဆေးတွေကိုလည်း သည်တိုင်း ပေစင်ထဲမှာ မှန်မှန်သွန်ချကာ ရေစက်ဖွင့်ချလက်စပျောက်ပစ်သည် ချည်း။ လွင့်မပစ်။ မမမိ မတော်တဆ မြက်ခင်းထက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးတလေကိုသော်မျှ မြင်၍မဖြစ်။ ငွေလေး ဆေးဝါးတွေသောက်နေခြင်းဖြင့် ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ ရှိမလာနိုင်တော့ သည်ပဲလေ။ ခြောက်လလောက်တော့ ကိုကိုတို့နှင့် တစ်ဝကြီး

မဟုတ်သော်မှ နေ့စဉ်လေးတော့ ရချေမည်ဟု မျှော်လင့်ထားတာ တွေလည်း လေနှင့်အတူ ကြွေသွားခဲ့ချေပြီပဲလေ။

မနေ့မနက်က ငွေလေး နှာခေါင်းသွေးတွေ ထပ်ယိုတာ ကို မမမိကိုလည်း ပြန်မပြောပြချင်တော့သည်မို့ မပြောပြဖြစ်ခဲ့။ ချုံးချုံးကျမှု စိတ်ဓာတ်အရာ ကျဆင်းနေပြီးသည့်ဘဝထဲမှာ ငွေလေး သည် တစ်နေ့တခြား ပါးလျားခြင်းမက ပါးလျားသေးသွယ်လွန်း သည့် ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ပိုင်ဆိုင်လာနေရသည်ကိုလည်း မှန်ထဲ မှာ နေ့စဉ် မြင်မြင်နေရချေသည်လေ။ ညညတွေမှာ အသက်ရှူ မဝဘဲ လန့်လန့်နိုးလာတတ်တာ၊ ချွေးစေးအေးအေးကြီးတွေ ပျံလာ လျက် တစ်ခါတစ်ခါ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ချင်လာတတ်တာ၊ စိတ် ကို ပြန်ပြန်ထိန်းရင်း ရေအေးအေးကိုသောက်ချ။ အိပ်ရာထက်မှာ အားအင်မဲ့စွာ ခွေလှဲရင်း တစ်ယောက်တည်း ဒက်ဒီနှင့် ကိုကိုအ ကြောင်းတွေကို တွေးနေမိရတာတွေကို ငွေလေး ဘယ်သူ့ကိုပြော ပြရမည်တုလဲ။ ငွေလေးမှာ စကားပြောဖော်ဆိုတာမှမရှိချေပဲလေ။

ဒေါ်လေးနွဲ့နှင့် ဘာဘမိုင်တို့ကတော့ အားလုံး ဂရုတစိုက် မြဲပန်းဝေမှာ လုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်ပါပဲ။ ဘာဘမိုင်က မြီကောင့် ပန်းဥယျာဉ်စိုက်၊ ပြုစု၊ ဒေါ်လေးနွဲ့က ချက်ပြုတ် သန့်ရှင်းနေ လုပ်၊ ငွေလေးကို စားသောက်ဖို့အတွက် အခန်းထဲထိလာဖို့ပေး သည်ပါပဲ။ ငွေလေး အောက်ထပ်သို့ပင် သိပ်မဆင်းဖြစ်။ အပေါ် ထပ်မှာပဲနေသည်။ အခန်းရှေ့မှ လသာဆောင်လေးမှာ ကြွမ်ကုလား ထိုင်ပိုင်းကြီးချ၍ လသာညမှာ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို တစ်ယောက် တည်း မော့ငေးကြည့်နေမိရတတ်ပါ၏။ ငွေလေး အစားအသောက်

အရမ်းနည်းတာကို ဒေါ်လေးနွဲ့မှ တဖျစ်တောက်တောက်ပြောကာ ချက်တာ စားမကောင်း၍လားဟုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာပါ၏။

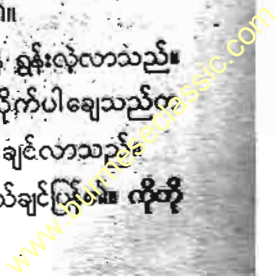
ဒက်ဒီက စီမံပို့လွှတ်ပေးပါသည့် ဘာဘမိုင်နှင့် ဒေါ်လေး နွဲ့ကို ငွေလေး ဘာတစ်ခုမျှ တာဝန်ပိုလည်းမပေးချင်ပါ။ ငွေလေး အပေါ် အရမ်းသံယောဇဉ်တွယ်သွားကြမှာကိုလည်း စိုးသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ငွေလေးမရှိတော့လျှင် ကြေကွဲငိုကြွေးကြချေမည် လေ။ ငွေနဲ့သာဆိုတာ လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် အရာ ရာသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပဲ ပြီးဆုံးသွားစေချင်သည်။ ဆုံးခန်းတိုင် သွားစေချင်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝေဒနာမပေးခဲ့ချင်တော့။

ဒါပေမဲ့... ခြောက်... ဒါပေမဲ့... ငွေလေးသည် ရင်ထဲမှာ နေ၍ တိတ်တခိုးဖြင့် ကိုကိုကို မျှော်နေမိချင်သည်။ ဤသည်က ကိုကိုကို ချစ်လွန်းပါသည့် ငွေလေး၏ နှလုံးသားဆီမှ ဖြစ်တည် လာရပါသော မျှော်လင့်ခြင်းပါတည်း။

လသာဆောင်လက်ရမ်းလေးထက်မှာ ငွေလေး လက် ချောင်းလေးတွေကို မေးတင်ကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ရပ်နေ သည်။ ခေါင်းလျှော်ထားသည်မို့ ဖားလျားဝေနေသည့် ဆံနွယ်မျှင် ရှည်နက်နက်လေးတွေက လေအနောမှာ တစုစုဖြင့် ခူးကောက် ကွေးတိုင် အဖျားလေးကော့နေကာ ရှိနေပါ၏။

ငွေလေး၏မျက်ဝန်းလေးတွေ ပျက်စနဲ့ ရွန်းလဲ့လာသည်။ အို... မြဲပန်းဝေ၏ခြိတ်ခါးကို ဘာဘမိုင် ဖွင့်လိုက်ပါချေသည်က ကား။ ကိုကိုများလားဟု ငွေလေး မျှော်လင့်ချင်လာသည်။

နနနွယ်တို့များလားဟုလည်း အားငယ်ချင်ပြန်၏။ ကိုကို

မလာတော့ပြီပဲဟု နားလည်ပေးနေရသည်ကိုက ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲအားငယ်ခြင်းကို ခံစားနေစေတတ်သည်။ ကွယ်လွန်ရချေမည့်သူတစ်ယောက်သည် ဆန္ဒဆိုတာကိုတော့ နိုင်နင်းအောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခြင်းမရှိနိုင်သည်မှာ အမှန်။ ကိုကိုကို ငွေလေး အရမ်းကိုတွေ့ချင်နေသည်က ငွေလေး၏ နှလုံးအိမ်နှုတ်ဆီမှ မဝံ့မရဲဖြစ်တည်နေရပါသည့် ဆန္ဒ၊ မျှော်လင့်ချက်။ ဩော်...ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနှင့်ဒက်ဒီတို့ စိတ်မှာနေကြပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းနေမိမြဲသည်ကလည်း ငွေလေး မရှိတော့လျှင် ကိုကိုတို့ ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာ သက်သာချေမည်ဟူသောစောဖြင့်ပါ။

နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦးတို့ကတော့ ရောက်ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ရောက်လာလျက် ငွေလေးကျောင်းမတက်ဘဲနေတာကို အပြစ်တင်ကြ...။ တစ်နေ့ကနုနုငွေလေးနှင့် အတူ မြပန်းဝေမှာ အဖော်လုပ်ကြနှင့်ပါ။ ကိုကိုအတွက် သွေးမလျှာဘဲနေသည့်ငွေလေးအပေါ် နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦးတို့လည်း ရင်ထဲကတော့ သိပ်မနှစ်သက်ချင်ကြပေမယ့် ခုလို ငွေလေး တစ်နေ့တခြား ပိန်ကျလာလျက် ဖြူဖျော့ကျလာနေအောင် စိတ်ထိခိုက်နေတာကို မြင်နေရတော့လည်း တင်းမခံသာ။ လာ၍ အဖော်လုပ်ကြသည်ပါပဲလေ။ ငွေလေး နုနုနွယ်နှင့် ရီရီဦးကိုကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ကားလေး ခြံဝင်းတွင်းသို့ဝင်လာတော့ ငွေလေး၏အကြည့်လေးတွေက ကားကို သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်ကြီး ကြည့်နေမိရပါ၏။ အို...အို...ကိုကိုကားပါလား။

ဟင်...ကိုကိုလာတယ်၊ ကိုကို ငွေလေးဆီလာ

တယ်၊ ဘုရား... ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ အို...ငွေလေး ပျော်လိုက်တာ ပျော်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။”

ငွေလေး၏မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလဲ့လာသည်။ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ငွေလေး ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းလည်း စိတ်လွတ်လဲက်လွတ်လေး မြေး၍လာမိသည်က အောက်ထပ်ဆီသို့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေက ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစွာ ပြည့်သိပ်မောက်လျှံနေပါသည့်အဖြစ်။ ငွေလေးကသောကချောလေး လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ပြေးဆင်းလာနေချိန်မှာ...။

“ကိုကိုရေ...ကိုကို”

ဟု နှုတ်မှ ကလေးလိုပဲ အမျှော်များဖြင့် ခေါ်နေမိရပါသည့်အဖြစ်။ ခေါ်၍ကိုမဝ။ အားမရနိုင်အောင်ပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကို ပေါ်တီကိုရှိ လှေကားထစ်များကို နင်းဖြတ်၍ တံခါးဝမှာ ရပ်လာသည်။ ငွေလေး ပြေးဆင်းလာနေတာကို မြင်သည်မို့ ပြေး၍ ကိုကို လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်လာပါ၏။ ကိုကိုမြေလှမ်းတွေက ပိုမြန်သည်။ လှေကားစာစဝက်မှာ ကိုကိုနှင့် ငွေလေး ဆုံ၏။ အပေါ်တစ်ဆင့်လှေကားထစ်မှာရှိနေလျက် ခြေစုံလေးရပ်ကာ မျက်တောင်မခတ်ပဲ လှမ်းဆွတ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် ငွေလေး၏ မျက်ရည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းနက်လေးတွေကို ကိုကိုကလည်း ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုအကြည့်တွေမှာ ငွေလေးကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်တော့သည့် အရိပ်တွေက ပြည့်သိပ်နေလျက် ငွေလေးခွဲခြားယူရမှာ ထိတ်လန့်

နေသည့်အကြည့်တွေလည်း ပြည့်သိပ်နေချေသည်ကောလေ။ ဘုရားရေ...ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေမှာ ကြေကွဲရိပ်တို့ ထင်နေပါသလား။ ငွေလေး၏ ရှေးဂါကို ကိုကို့များ သိသွားချေသည်လား။ ငွေလေး ထိတ်လန့်စိုးရိမ်လာလျက် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်ခါလာရပါ၏။ ကိုကို့မျက်နှာကို မဝနိုင်သလို ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိရာမှ...။

“ကိုကို...ကိုကိုရယ်”

လှမ်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ဆိုသည့်စကားသည် နှလုံးအိမ်မှ ပွင့်လှူကျနေချင်ပေမယ့် နှုတ်ကထွက်ရန်ပင် အားအင်မကျန်တော့။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကလည်း ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေသည်။ ကိုကို့ကို တစ်နေ့မှာ ခွဲရတော့မှာပါလားဟု သိနေလျက် ကြားမှပင် မခွဲနိုင်သည့်စောက် ရစ်ကို တုတ်နှောင်မတ်လျက် နှိပ်စက်ပြန်ချေ၏။

ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေက မလွတ်စတမ်း ကြည့်နေဆဲ။ ကိုကို့လက်မောင်းကြီးတွေက ရုတ်ခြည်းပင် ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးကို သိမ်းကြီးပွေ့ယူကာ ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပိုက်ထားပါ၏။ ငွေလေး မျက်ရည်တွေကျနေတာ၊ ငွေလေး၏ လက်လှေးတွေကလည်း ကိုကို့ပခုံးကျယ်ကြီးကို ပြန်သိုင်းပွေ့ထားမိတာ၊ ဒါတွေအားလုံးကိုလည်း ငွေလေး ထိန်းမထားနိုင်စွမ်းသာတော့။ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငွေလေး ခေါင်းလေးတိုးဝင်ကာ...။

“ကိုကို...ငွေလေး ဆီလာတယ်”

ဆိုသည့်စကားကို အရူးလေးလိုပဲ အထပ်ထပ်ပြောနေမိ

သည်။ ကိုကို့ ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ မပြော။ အရမ်းကို ဝိန်းကျပါးလှားသွားပါသည့် ငွေလေးကို တယုတယပွေ့ထားလျက်ဖြင့် အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ ဆံစလေးတွေ ဖွဖွသစ်လေးသည်။ ငွေလေး၏အခန်းဘယ်မှာလဲဆိုတာကိုတော့ ကိုကို့မေးပါ၏။ ငွေလေး လက်ညှန်ပြတော့ ကိုကို့ အခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ လသာဆောင်ဆီသို့ ကိုကို့ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် လျှောက်ကာ ကြိမ်ကုလားထိုင်ခိုင်းကြီးမှာ ငွေလေးကို ထိုင်စေပါ၏။ နောက် ငွေလေး၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကိုကို့ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်လျက်ပုံဖြင့် ထိုင်သည်။ စကားတစ်ခုနဲ့မျှ ကိုကို့မပြော။ ငွေလေး၏မျက်နှာလေးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ခြိတ်နိုးစွာ ကြည့်နေသည်။ ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေထက်မှာ နူးညံ့လွန်းခြင်းက တိုးဝင်၏။ သိမ်မွေ့စွာပဲ ကိုကို့လက်တွေက ငွေလေး၏ လက်ချောင်းသွယ်လေးကို ဖေးကိုင်လာသည်။ နောက် ကိုကို့အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွင်းမှ ဘူးလေးကို ကိုကို့ထုတ်၏။ ဘူးလေးကို ကိုကို့ဖွင့်သည်။ တောက်ပအရည်လှဲရွန်းနေသော စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း...။ ငွေလေး၏ လက်ချောင်းလေးကို ကိုကို့ ဖွဖွနမ်းသည်။ တော်ဝင်မင်းသားတစ်ပါးက တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်ပုံ စံမျိုးဖြင့် ကိုကို့ရှိနေလျက် ငွေလေး၏ လက်ချောင်းနုနုလေးထက်မှာ လက်စွပ်လေးကို ညင်ညင်သာသာ သိမ်မွေ့စွာ ဝတ်ဆင်ပေးလာပါ၏။

ငွေလေး၏ ရင်တွေ အဆမတန် ခုန်နေသည်။ ကိုကို့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကော့ရွန်းသည့် မျက်လောင်ထူနက်နက်

တွေ မှေးယှက်လျက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေသည့် ငွေလေး၏ ပါးပြင်နုနုထက်မှာ ရှိန်းမြသော ပန်းနုရိပ်တို့ ခပ်တူပျော့ပေးတင် လာနေတာကို သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပဲ မြင်နေရပါ၏။

“မငြင်းနဲ့ ငွေလေး၊ ကိုကို ငွေလေးကို လက်ထပ်မယ်၊ ဒါ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ ကိုကိုဟာ ငွေလေးရဲ့ ကိုကိုဖြစ်ရမယ်၊ ငွေလေးဟာလဲ ကိုကိုရဲ့ ငွေလေးဖြစ်ရမယ်၊ ကိုကိုဘဝမှာ ငွေလေးကလွဲလို့ ဘယ်မိန်းမသားကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး ငွေလေး၊ ဒါ ကိုကိုသက်ဆုံးတိုင် တည်မြဲမယ့် ကိုကိုသစ္စာတရားပဲ၊ ကိုကိုအချစ်ပဲ ကိုကို...ကိုကို...ချစ်လို့ဏ်တာ ငွေလေးရယ်”

ပြောနေရင်း ကိုကို့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းများဆီမှ ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းသည့် သင်္ကေတ မျက်ရည်စက်တွေ စီးသွယ်ကျလာခြင်းကို ငွေလေး ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း။ အဘယ်မျှထိ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေပါသော မျက်နှာပါလဲ။ အဘယ်မျှထိ ကြင်နာခြင်း၏အရိပ်များ ပြည့်ဝနေပါသည့် မျက်ဝန်းများပါလဲ။ ကိုကို့နှုတ်ခမ်းက ငွေလေး၏ လက်ဖမိုးလေးကို ဖွဖွထပ်၍နမ်းရှိုက်သည်။ နောက် ကိုကို့ငွေလေး၏ ခေါင်းလေးကို သိမ်းယူလိုက်ကာ ရင်မှာ ဖေးအပ်ထားလိုက်ပါ၏။ ကိုကို့မေးဖျားက ငွေလေး၏ ဆံစမှာ ထိတွေ့နေသည်။ ကိုကို့ဆွဲပွေ့ရပ်ထားပါသည့် နေရာလေးမှာ ငွေလေး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်နေဆဲ။

ကိုကို့ကို ငွေလေး၊ ငြင်းရန် အင်အားမကျန်နေတော့ပါလားလေ။ ကိုကို့ကို ချစ်လွန်းသည့် စိတ်ဖြင့် ငွေလေး မငြင်းရက်ခြင်းပါ ကိုကို။

“ဒက်ဒီ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ငွေလေးကို ဗစ်တိုးရီးယားကို ပြန်ခေါ်ဖို့လေ၊ သန်ဘက်ခါမှာ ငွေလေးနဲ့ ကိုကို ဗစ်တိုးရီးယားမှာ လက်ထပ်ကြမယ်၊ ဖိတ်စာကိစ္စ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပြီးထားပြီ၊ ဒီမှာငွေလေး ကိုကို့ကို ကြည့်စမ်း၊ မော့ကြည့်စမ်း”

ကိုကို့အသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ ကိုကို့လက်ဖျားက ငွေလေး၏ မေးဖျားလေးကို ဖွဖွမော့စေ၏။ ငွေလေးမော့ကြည့်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငုံ့မိုးငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကိုကို့ကို မြင်ရပါ၏။ ကိုကို့မျက်ဝန်းနက်နက်တွေကလည်း မလွတ်တမ်း ငွေလေး၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးလျက် ကြည့်နေဆဲ။

“ကိုကို့အချစ်ကို ငွေလေး ယုံတယ်မဟုတ်လား၊ ယုံတယ်ဆိုရင် ကိုကို့ကို ငွေလေး လက်ထပ်ရဲရမယ်၊ လက်ထပ်ရမယ်၊ ငွေလေးရဲ့ရင်၊ ငွေလေးရဲ့ နှလုံးသားလေးကို ကိုကိုသိတယ်၊ နားလည်တယ်၊ ကိုကို့ကို ငွေလေး သိရမယ်၊ ဒီမှာငွေလေး ချစ်ခြင်းတရားထက်ပိုပြီး မြင့်မြတ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး ငွေလေး၊ လေးနက်တာလဲ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကိုကို ငွေလေးကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ငွေလေးကို လက်မထပ်ဘဲလဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဒါရဲ့ကြောင့် ခေါင်းလေးညီတိပါ ငွေလေးရယ်၊ ကိုကို့ရင်ထဲမှာ

ကြေကွဲခြင်းဆိုတာကို မကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် ခေါင်းလေး
တော့ ညိတ်လိုက်ပါ ကလေးရယ်”

ဟုပြောလာတော့ ငွေလေး ခေါင်းကိုင့်ချသည်။ ရင်ထဲ
မှာ ကျင်ခနဲ ခံစားရပါ၏။ ကိုကို့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခြင်းဆိုတာ
မကျန်ရစ်ရအောင်တဲ့လား ကိုကို့ရယ်။ ကိုကို့ကို ငွေလေး ငြင်း
လိုက်ရင် ကိုကို့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခြင်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ်တဲ့လား
ကိုကို့ရယ်။ ပြောတတ်လိုက်တာ ကိုကို့...။ ကိုကို့ကို ငွေလေး
မငြင်းရက်အောင် မငြင်းနိုင်အောင် ပြောတတ်လိုက်တာ။

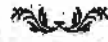
ငွေလေး မျက်စိစုံနီတံ့ချလိုက်မိပါ၏။ အမြဲတမ်း ကိုကို့
နှုတ်ဖျားဆီမှ မျှော်လင့်စွာ ကြားလိုရပါသည့် စကား။ ငွေလေးကို
လက်ထပ်လိုပါသည့်စကားကို ခုလို ကံကြမ္မာနဲ့မှ ကြားရလေသတဲ့
လား ကိုကို့ရယ်...။

“ကိုကို့ကို နားလည်ပေးပါ ကလေးရယ်။ ကိုကို
တို့ဟာ တစ်ယောက်ရင်ကို တစ်ယောက် မြင်နိုင်စွမ်း
ကြုံတဲ့သူတွေပါ။ အဲဒါ... အဲဒါ ငွေလေး သိပါတယ်၊
ကိုကို့လဲ သိနေပါတယ်။ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ပါလား
ကလေးရယ်”

ကိုကို တိုးဖွဖွထပ်ပြောပါ၏။ ငွေလေး မော့ကြည့်တော့
မျက်ရည်ဝဲနေသည့် ကိုကို့မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ရပါ၏။

ငွေလေး...ငွေလေး...တင်းမခံနိုင်ပါ။ ကိုကို့မျက်ရည်
များကို တင်းမခံနိုင်ပါ ကိုကို။ ခေါင်းလေးတစ်ညိတ်သည် မချိတ်
ကဲ ခံစားနေရပါသည့် ခံစားမှုများဖြင့်ပင် ဖြစ်တည်လာရပါ၏။

ထိုခေါင်းလေးတစ်ညိတ်သည် ချစ်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေကြောင်း
ကိုတော့ ငွေလေး၏ အချစ်က သက်သေအဖြစ် တည်ရှိရစ်ပါ
ချေလိမ့်မည် ကိုကို။

မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲရင်းဖြင့် ငွေလေး၏ကိုယ်လေးကို
ရင်ခွင်ထဲဆီမီးပွေ့ကာ...။

“ဒက်ဒီတို့နောက်ကို ဖြန်လိုက်ခဲ့ပါ ကလေးရယ်။
ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ငွေလေးမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒက်ဒီသမီး
လေး လိမ္မာလွန်းတာကို ဒက်ဒီ နားလည်တယ်။ နား
လည်တယ် သမီးရယ်”

ဟု မြဲပန်းဝဲမှာ ဒက်ဒီကားလေးရပြီတော့နှင့် ငွေလေး
ရှိနေပြီဖြစ်ပါသော ဧည့်ခန်းမှာပဲဒက်ဒီအသံတွေ တုန်အက်နေလျက်
ပြောခဲ့ရှာပါ၏။ ငွေလေး ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ဟိုးငယ်တုန်းကလို
ပဲ အားကိုးချစ်ရိသောစွာ တိုးဝင်လျက် အားငယ်ချိန်များမှာ ငိုကြွေး
မိတတ်သည့်နှယ်ပင် ခုလည်း ငိုလိုက်မိရပါ၏။ နောက် မိုးရွာ
နားလည်လာနေမိရသည်က ဒက်ဒီနှင့်ကိုကို ငွေလေး၏ ရောဂါဟို
သိသွားကြချေပြီဟု။

မမခိုသည် အရမ်းကို တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်ကြေ
ကွဲနေပါသည့် ငွေလေး၏ ဝေဒနာများကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့

သည့်အခန်းမှာ ဒက်ဒီနှင့် ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချေပြီဟူ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒက်ဒီ၏ ယခင်က ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲရှိနေပြီး နာကြည်းနေပါသည့် ခံစားမှုတွေ ကင်းပျောက်လွှင့်စင်သွားလျက် ယူကြီးမရ ကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် နောင်တရင်ဖြင့် ငွေလေးထံ ရောက်လာရခြင်း။

ဘာလို့ပြောလိုက်တာလဲ မမမိရယ်ဟု ရင်ထဲမှ ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငွေလေးတွေ့နေမိရပေမယ့် ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ငွေလေး၏ ရောဂါကို သိနေကြပြီဆိုတာကို ငွေလေး မသိဟန် ဆောင်နေလိုက်ခြင်းကပဲ ပို၍ကောင်းချေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိရပါ၏။ ဒါဆို ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုကလည်း ထိုသို့ ကိုကိုတို့သိနေတာကို ငွေလေးမသိသေးဘူးအထင်ဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နေမှုများကို ငွေလေး မသိအောင် ထိန်းသိမ်းဖုံးကွယ်ထားကြချေဦးမည်။ ငွေလေး သိနေသည်ဆိုတာကို ကိုကိုတို့သိသွားပြီးပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အာကိုမျှ ထိန်းချုပ်ဖုံးကွယ်ထားကြချေတော့မှာမဟုတ်ချေသည်မို့ ငွေလေး ရှေ့မှာ မျက်ရည်တွေကျကြမည်။ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ထိခိုက်ခံစားနေကြရပါသည့် ဝေဒနာများ ပြည့်လှုံစွန်းထင်းနေသည့် မျက်နှာများကို ငွေလေး မမြင်ရက်။ မမြင်ချင်။ မြင်နိုင်စွမ်းလည်း ငွေလေးမှာ အင်အားမကျန်တော့။

ဒါကြောင့် ငွေလေး ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ငွေလေးရောဂါကို သိသွားကြပြီဆိုတာကို ငွေလေးဘက်က မသိသေးဟန်တံဆောင်ပေးလိုက်ရပါချေတော့မည်။ ပြီး...ပြီးတော့ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒမှန်သမျှကိုလည်း ငွေလေး ဖြည့်ဆည်း

လက်ခံပေးလိုက်ပါတော့မည်။ ငွေလေးမရှိတော့သည့်နောက်မှာ ဒက်ဒီနှင့်ကိုကိုတို့ ဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒကို ငွေလေး ဖြည့်ဆည်းလက်ခံပေးခဲ့သည်ဆိုသည့်အရာကို ချန်ထားရစ်ခဲ့လိုက်ပါတော့မည်လေ။

ဒါကြောင့် ကိုကိုကို ငွေလေး လက်ထပ်လိုက်ပါတော့မည်။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ကိုကိုကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ ငွေလေးကို ထိုင်စေသည်။ ကိုကိုကားကို ရှေ့မှ မောင်းထွက်စေသည်။ ငွေလေး ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ပြန်ပါလာသည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို ဒက်ဒီ စိမ့်ပြီးမှ နောက်မှ ကားဖြင့်လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ ကားမောင်းနေရင်းမှ ကိုကို ငွေလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နောက် ငွေလေး၏ ပခုံးနုနုလေးကို ကိုကိုလက်မောင်းဖြင့် သိမ်းယူ၍ ပခုံးထက်မှာ မှေးမှိထားစေသည်။ ကားမောင်းနေရင်းမှလည်း ခေါင်းတို့ ငုံ့စောင်းကာ ငွေလေး၏ဆံစများကို ခပ်ဖွဖွတစ်ချက်ငုံ့နှမ်းသည်။

“ကိုကိုလေ ငွေလေးကို ဆေးရုံမှာ မတွေ့ရတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ငွေလေး ကျန်းမာနေရင် ကိုကိုဆီကို မဖြစ်မနေ ရောက်လာမှာပဲဆိုတာ ကိုကို သိနေတယ်၊ အရမ်းကြီး အခြေအနေဆိုးနေပြီလားဆိုပြီး ကိုကိုလေ အရူးလိုပါပဲ ပူလိုက်ရတာ၊ ကိုကိုဝေဒနာထက် ငွေလေးအတွက် ပိုပြီး သောကဖြစ်နေရ စိတ်ပူနေမိရတာ”

ဟု သူဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် သွေးမလျှံသည့်ကိုစွကို ပြန်အစဖော်သလိုကြီး ဖြစ်သွားမာမို့ သူ မပြောပြတော့ပါ။ ငွေလေး၏ မျက်နှာကိုသာ တင်ဦး

ကြည့်ကြည့်နေမိရင်းမှ တောက်လျှောက် ကားမောင်းလာမိရပါ၏။ ဝစ်တိုးရီးယား၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဒေါ်ကြီးစောင့်နေသည်။
 ခြံတံခါးကို လေးလေးသိန်း၊ ပြေးလာဖွင့်တုန်းကလည်း မျက်နှာ ထက်တွင် အနေခက်ခြင်းနှင့် ကြေကွဲခြင်းတို့၏ အရိပ်များဖြင့် ရှိ၏။ ထိခိုက်စွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည့် လေးလေးသိန်း၏ မျက်ဝန်းများကို သူ မြင်ရပါ၏။ အဖြစ်မှန်ကို ဒက်ဒီမှ ဒေါ်ကြီး နှင့် လေးလေးသိန်းကို ဖွင့်ပြောထားပြီးခဲ့ပြီ။ ငွေလေးပြန်ရောက် လာလျှင် ငွေလေး စိတ်မချမ်းသာအောင် ဘာကိုမျှ မလုပ်မိကြ စေဖို့နှင့် ငွေလေး၏ ရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါ်ကြီးနှင့် လေးလေး သိန်းတို့ သိနေကြပြီဆိုတာကိုလည်း ငွေလေး မရိပ်မိစေဖို့ ဒက်ဒီ အတန်တန်မှာထားသည်လေ။ ဒေါ်ကြီးရော လေးလေးသိန်းရော မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ငွေလေးအပေါ် အရမ်းကို နာကျင်၊ နာကြည်းစွာ စိမ်း စိမ်းရက်ရက် နေပြခဲ့လေသမျှ စိတ်အထိခိုက်ကြီး ထိခိုက်ကြရပါ သည့် ဒေါ်ကြီးနှင့် လေးလေးသိန်းတို့မှာ...။

“အမှားကြီးမှားခဲ့ပါပေါ့လား”

ဟု ဒေါ်ကြီးညည်းချလျက် ရှိက်ကြီးငင်ငင်ငိုရှာခဲ့သည် လေ။ လေးလေးသိန်းမှာ ယူကူးမရစိတ်ဖြင့် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ သဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ မျက်ရည်သာ ကျနေခဲ့ပါ၏။

ခုတော့ ဒေါ်ကြီးရော၊ လေးလေးသိန်းရော ငွေလေးကို ပြောရဆိုရမှာ အဖြစ်မကင်းသူများပမာ၊ အနေခက်ရ နောင်တဖြစ် ရနှင့်ပါ။ ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ပြီး ငွေလေးကို သူ

ကားတွင်းမှ လက်လေးတွဲစောင့်ခေါ်ဆင်းပါ၏။ ဒက်ဒီကားက နောက်မှ ကပ်ရပ်လာသည်။

ငွေလေးကို ကိုကိုပြုံး၍ကြည့်လာတော့ ငွေလေး ရင်ထဲ မှာ အေးချမ်းရသည်ပါပဲ။ ထိုအပြုံးများကို ငွေလေး ဘယ်သောအ ခါတွင်မှ မြင်ခွင့်ရချေတော့မည်မဟုတ်ဟု ရင်ထဲမှာ အားငယ်ထိ ခိုက်စွာပဲ ငွေလေး ထင်မိထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“သမီးလေး အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ကြီး နှင်းဆီဖြူ တွေ ယန်းအိုးကြီးနဲ့ လှလှပပထိုးထားတယ်၊ အိပ်ရာခင်း တွေ၊ ဇခါင်းအုံးတွေမှာလဲ ငွေလေးအကြိုက် ခရမ်းပြာ ရောင်ကိုခင်းထားပေးတယ်၊ အပြာရောင်သစ်ခွပွင့်တွေ ထိုးထားတဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်လေးကအစပေါ့၊ ငွေလေး မရ ချိုးပြီးရင် သနပ်ခါးလိမ်းဖို့လဲ ဒေါ်ကြီး သနပ်ခါးသွေး ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ငယ်တုန်းက ဒေါ်ကြီး ငွေလေးကို ကျန်းမာအောင်ဆိုပြီး သနပ်ခါးခွဲဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ခု ခွဲပေးမယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီးငွေလေး၏လက်လေးကို မျက်ရည်လေးစမ်း စမ်းဖြင့် လာကိုင်ကာ အပြစ်ရှိသူပမာ ခေါင်းလေးငဲ့ချပြောတော့ ဒေါ်ကြီး၏ ဝဖိုင်ဖိုင်ကိုယ်ကြီးကို ငွေလေး သိမ်းကြုံးဖက်ရင်းမှ...။

“ငွေလေး ဒေါ်ကြီးကို လွမ်းလိုက်တာ”

ဟူသော စကားလေးတစ်ခွန်းဖြင့် ဒေါ်ကြီးကို ငွေလေး ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဟု အသိပေးလိုက်သလိုလေး ခြောက်ပေးလိုက်မိရပါ၏။ လေးလေးသိန်းမှ မျက်နှာပတောင်ဘဲ...။

“လေးလေးသိန်းကိုတော့ မလွမ်းဘူးပေါ့လေ။ နှင်းဆီဖြူတွေ ရွေးခူးပေးတာ လေးလေးသိန်းပါဗျ”

ဟု မနာလိုစွာပြောလာတော့ ငွေလေး ရယ်သည်။ လေးလေးသိန်းကို မော့ကြည့်လျက်...။

“လေးလေးသိန်းက ငွေလေးကို တယောထိုးပြ တတ်တာပဲဥစ္စာ၊ လသာတော့လေ လွမ်းလိုက်တာ။ လေးလေးသိန်းကိုရော ကိုကိုကိုရောပေါ့၊ ဒီည ကိုကို တယောထိုးဖြဲရမယ်နော်၊ ငွေလေး နားထောင်မယ်၊ ဆာပြီဒေါ်ကြီးရ၊ ဒေါ်ကြီးလက်ရာ စားချင်လှပြီ”

ဟု ငွေလေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်လေးဖြင့် ရယ်မောပြောနေတော့ ဒေါ်ကြီးမမျာ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ အလောတကြီး ထွက်သွားရှာပါ၏။

ကိုကို ငွေလေးကို အိမ်ထဲပေးမဝင်သေး။ လက်လေးဆွဲကာ စံကားပင်ရိပ်ဆီသို့ ခေါ်လာပါ၏။ စံကားပင်ရိပ်အောက်မှာ ငွေလေးကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြုံး၍ ငွေလေးကိုကြည့်ကာ စံကားပင်စည်၏ တစ်ဖက်မှာ မေးခွံထောင်ထားခဲ့ပါသည့် တယောကိုယူကာ...။

“ငွေလေးကိုခေါ်ဖို့ ဗစ်တိုးရီးယားက ကိုကို ထွက်မလာခင်ကတည်းက ဒီတယောလေးကို ဒီမှာ ကိုကိုထားခဲ့တာ ငွေလေးရဲ့၊ ငွေလေးကို တယောထိုးပြဖို့လေ။ ကဲ...ငွေလေးကို ကိုကို ဘယ်အထိယုံကြည်ထားတယ်ဆိုတာ သိပြီလား။ ကိုကို့နောက်ကို ကိုကို့ငွေလေး

ပြန်ပါလာရမယ်ဆိုတာ ကိုကို့ယုံတယ်။ ငွေလေးရဲ့နှလုံးသားကို ကိုကို့ယုံတယ်။ ပြန်မလိုက်ဘူးလို့ ငွေလေးရဲ့နှလုံးသား နုနုလေးဟာ ဘယ်တော့မှ တင်းမာပြီးပြောရက်၊ ငြင်းရက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့လေ”

ဟု ကိုကိုပြောတော့ ငွေလေး ကိုကို့လက်ချောင်းတွေကို ခပ်ဖွဖွရိုင်သည်။ ငွေလေးကို ငယ်ကတည်းက အားပေးတတ်ပါသော မျက်ရည်လေးတွေသုတ်ပေးတတ်ပါသော ကိုကို့လက်ချောင်း ဖြူသွယ်သွယ်လှလှတွေ၊ ငွေလေးခေါင်းလေးငုံ့ချ၍ ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်မိရပါ၏။ ငွေလေးကို ယန်းသရဖူလေးတွေ သီပေးပါသော လက်လေးတွေ၊ ငွေလေးကို မကြာမတင်ကပဲ မြတ်နိုးစွာဖြင့် လက်စွပ်လေးကို ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ပါသော ကိုကို့လက်လေးတွေ၊ ဪ...အကြင်နာလက်လေးတွေပါတဲ့။

“ငွေလေးမှာ အချိန်တွေသိပ်မကျန်တော့ဘူးကိုကို၊ ဒါကြောင့်ပေါ့ ကိုကို့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ငွေလေးရဲ့အချစ်တွေကိုလဲ မဖုံးကွယ်ထားချင်တော့ပါဘူးကိုကိုရယ်။ ငွေလေး ကိုကို့အကြင်နာလက်လေးတွေကို ချစ်အားကိုးစိတ်နဲ့ နမ်းချင်တာလဲ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကိုကို့နှုတ်က ဖွင့်ပြောလာမယ့် ချစ်ရနံ့တွေထုံညှိနေတဲ့ စကားတွေကိုလဲ ကြားချင်ခဲ့၊ မျှော်လင့်ခဲ့တာလဲ ကြာခဲ့ပါပြီ ကိုကိုရယ်”

ဟု ရင်ထဲမှာပြောမိရလျက် ကိုကို့လက်ချောင်းကောက်မှာ အနမ်းကို ဖွဖွတင်ထားမိရင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလာချင်ပါ၏။ ငွေလေး မသေချင်သေးပါ။ ကိုကို။ ကိုကိုနှင့် မခွဲချင်ပါ။ ခွဲနိုင်

ပါ။ မြန်းဝေမှာရှိနေစဉ်က ငွေလေးသေရမှာကို မကြောက်တော့သလို ခံစားလာမိလျက် အထီးကျန်သူများမှာ ကိုကိုကို တမ်းတရေးရင်းဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အလူးအလဲ စိတ်ထိခိုက်ပွားရပါသည်ကိုကို။ ကိုကိုနှင့်ဒက်ဒီတို့၏ နာကြည်းမုန်းတီးမှုကို ခံယူရချေပြီဟု နားလည်နေမိရသည်ကိုက သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်လိုက်မိဝန် မလေးတော့သည့်နယ်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်လျက်...။

ခုလို ကိုကိုနှင့် တူတူဖြစ်နေရသည့်ဘဝမှာကတော့လည်း သေရမှာကို တုန်လှုပ်လာချင်ပြန်ပါသည်ကိုကိုရယ်။ ဤသည်ကလည်း ကိုကိုနှင့်တူတူ နေချင်သေးသည့် စိတ်ဓာတ်ခွဲကြောင့်ပါကိုကို။ ငွေလေးသည် ငွေနဲ့သာဆိုသည့် မိမိကိုယ်ထက် ပို၍ ဗလွေမသွေ သေရမည်ကိုသိသည့် လူသားတစ်ယောက်သည် ချစ်ရလွန်းသူ သံယောဇဉ်ကြီးရလွန်းသူနှင့် မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည့် ကြီးတစ်ကြောင်း၏ ရစ်ပတ်ခြင်းဒဏ်ကို နှလုံးအိမ်မှာ ခံနေရလျက် ထိုနှလုံးအိမ်ဆီမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ စီးကျနေရတတ်ပါသည်တည်း။

မျက်ရည်စက်ကို တိုကိုလက်ချောင်း လက်မမိုးထက်မှာ မကြွေသက်အောင် မနည်းထိန်းယူရလျက်မှ ကိုကိုကို ငွေလေး မော့နေ ကြည့်မိလိုက်ရပါ၏။ နူးညံ့လွန်းစွာ ကြည့်နေသည့် ကိုကို အကြည့်တွေထဲမှာ ထိခိုက်ကြေကွဲရိပ်တွေ ရောယှက်နေကြတာကိုလည်း ငွေလေး တွေ့နေရသည်ပါပဲ။ ကိုကိုလက်က ငွေလေး၏ လက်လေးပေါ် ညင်သာစွာ ဖေးအုပ်ထွေးဆုပ်ထားပါ၏။

“ငွေလေး ကိုကိုလေ ငွေလေးကို သိပ်ချစ်တာ ကြာခဲ့ပါပြီ ကိုကိုအရိပ်မှာရှိနေတာမို့ ဖွင့်မပြောရက်နိုင်

လွန်းလို့ သိုသိပ်ခဲ့ရတာပါ။ ကလေးရယ်၊ ကိုကို ငွေလေး မရှိဘဲ ဘဝမှာ ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေလေးရဲ့ နှုတ်က ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ ဖြေပါလား ကလေး ရယ်၊ ဖြေစမ်းပါ”

ဟု ကိုကို တစ်စိစိခံစားကြည့်ရင်း ပြောလာတော့ ကိုကို ပခုံးထက်မှာ ခေါင်းလေးကို ဖေးတင်ကာ...။

“ငွေလေးလေ ကိုကိုဆီက ပြောလာမယ့် ချစ်စကားကို မျှော်လင့်ရင်း နေလာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကိုလေ ငွေလေး အားတိုးဟကြီးနဲ့ အမြတ်တန်းချစ်တာပါ။ ကြည်ကြည်ညိုညိုနဲ့ လေးစားစိတ်နဲ့ လဲ ချစ်တာပါ။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ဆိုးရွဲအားတိုး သလိုလဲ ချစ်တာပါ။ ငွေလေးဘဝမှာ ကိုကိုဟာ အချစ်ဦးဖြစ်သလို အချစ်ရဆုံးသူလဲ ဖြစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုလို ငွေလေးကို ချစ်တဲ့သူဆိုတာလဲ ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလဲ ငွေလေး သိနေပါတယ်၊ ကိုကိုဟာ ငွေလေးရဲ့ ဘဝသခင်ပါ”

ဟုပြောတော့ ကိုကိုခေါင်းသည် ငိုက်ကျလာ၏။ ငွေလေး၏ နဖူးပြင်လေးထက်မှ ဆံနယ်ဦးလေးကို တုန်ခါနေသည့် ကိုကိုလက်တွေက ဖွဖွညင်ညင် ဖယ်သည်။ နောက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခပ်ဖွဖွ နဖူးပြင်လေးထက်မှာ နမ်းရှိုက်လာပါ၏။ ငွေလေး မျက်ဝန်းလေးတွေကို စုံမှိတ်ချထားမိသည်။ ရှည်လျားသောမျက်တောင်ကောလေးတွေထက်မှာ ကိုကိုအနမ်းက ခပ်ဖွဖွ တစ်ချစ်

ပေးတင်လာ၏။ နောက်တော့ ငွေလေး၏ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့ကာ ကလေးလေး တွေးပိုက်ထားသလို တွေးပိုက်၍ မဝနိုင်စွာပဲ သိမ်းပွေ့ထားမိရပါ၏။ ငွေလေးအတွက် အချိန်တွေ သိပ်မကျန်တော့တာကို သိနေကြသည့် လူနှစ်ယောက်သည် ကြေကွဲမှုကို ထိန်းသိမ်းယူဖို့ ကြိုးစားနေသည်ကိုက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ မသိထားကြသလို ဟန်ဆောင်နေကြရုံသာသက်သက်မျှဖြစ်နေကြတာလည်း မိမိဘာသာ သိနေကြပါသည့်အဖြစ်။ ထိုအဖြစ်ထက်ကြေကွဲဖွယ်မရှိတော့ပြီပဲဟု တွေးမိကြရလျက် မျက်ရည်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းနေကြရချေသည်တကား။

“ကိုကို ပန်းသရဖူလေး သိပေးပါလားဟင်”

ငွေလေး တိုးတိုးလေး ပူဆာသလိုပြောတော့ ကိုကို စံကားပင်၏ တစ်ဖက်ခြေရင်းမှာ အသင့်သီထားပြီးပါသည့် ပန်းသရဖူလေးကို မြက်ခင်းထက်မှ ယူ၏။ ကိုယ့်ကိုကိုင်းညွတ်၍ တစ်ဖက်ပင်စည်နေရာဆီသို့ လက်လှမ်းကား ပန်းသရဖူနှင့် ပန်းကြိုးကို ယူလိုက်တာမြင်တော့ ငွေလေး ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဪ...ကိုကိုသည် ငွေလေး ကိုကိုနှင့်ပြန်လိုက်လာချေမည်ဟု တကယ့်ကို အယုံကြီးယုံခံရှာချေသည်ပဲ။ ငွေလေးကို လာမခေါ်မီ ပန်းသရဖူလေးကို ပန်းကြိုးဖြင့် သီထားခဲ့သည်။ တယောအိုးလေးကို ဤနေရာလေးမှာ ကြိုတင်၍ ထားခဲ့သည်တကား...။

ကိုကိုဆောင်းပေးပါသည့် ပန်းသရဖူလေးကို ပို၍ခိုင်အောင် ကလစ်တွေဖြင့် ငွေလေး ဖြန့်ထိန်းညှပ်ယူသည်။ ပန်းလည်

ဆွဲလေးကိုလည်း ဆွဲထားသည်။ ပန်းစံကား၏ ရနံ့က သင်းပွဲနေ၏။ ဪ...ပန်းပင်မြင့်ဆီမှာလည်း မွှေးမြဲသည်။ ငွေလေး၏ ဆံနွယ်ထက်ဆီမှ ပန်းသရဖူလေးဆီမှာလည်း သင်းပွဲသည်။ ပန်းလည်ဆွဲလေးဆီမှာလည်း သင်းထုံသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းမြဲမြဲထက်မှာလည်း ပန်းစံကားတို့ ပေးတင်နေ၏။ ပင်မြင့်ဆီမှာလည်း ပန်းတို့ ဝေယျာန်၏။ တကယ့်ပန်းတွေကြားထဲမှာ ရှိနေပါသည့် သူနှစ်ယောက်။ ချစ်ခြင်းများနှင့် ပြည့်ဝအေးချမ်းနေပါသည့် သူနှစ်ယောက်ပါလားလေဟု ငွေလေး တွေးနေမိရပါ၏။

ကိုကို တယောအိုးကိုယူသည်။ တယောအိုးကို ပခုံးထက်မှာ တင်လျက် မေးဖျားဖြင့် ပေးထောက်၏။ နောက် တယောထိုးတံဖြင့် တေးသံနွဲ့နွဲ့ကို ထိုးသည်။ ညဦးပိုင်း၏အစ၊ မှောင်ပျူလက ပြုစုပဲရှိသေးသည်။

ထမင်းစားကြမည်ဟု ဒေါ်ကြီးမှ လှမ်းအော်ခေါ်လာတော့ ကိုကို ငွေလေးကို ပြုံး၍ ငုံ့ကြည့်၏။ နဖူးပြင်ပေါ်ဝဲကျနေသည့် ကိုကိုဆံနွယ်လေးတွေကို ငွေလေးကြည့်ကောင်းလှသည်ပဲဟု တွေးလျက် ခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။ ငွေလေး ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်ခွင့်ဘယ်လောက်ထိပဲကျန်နေပါသလဲ။ ဒါကို ငွေလေး မသိ။ ကာလတွေကိုဆွဲဆန်ရှည်လျားလိုက်ချင်ပါသည် ကိုကို။

“ကဲ...ငွေလေးကို ကိုကို ပန်းသရဖူလေးလဲ ဆောင်းပေးပြီးပြီ၊ တယောလေးလဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ ထိုးပြပြီးပြီ၊ ကိုကိုတို့ ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်၊ ငွေလေး ဖစ်တိုးရီးယားကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ပန်းတွေပွဲဝေနေတဲ့

ငွေလေး တေးသံနဲ့အတူ ရောက်လာတဲ့ငွေလေးပဲဖြစ်
စေချင်လို့၊ ပြီးတော့ ငွေလေးကို ဘယ်ထိကိုချစ်
တယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာ”

“ဟင့်အင်းကိုကို တယောထိုးတာမှ မပြီးသေးတာ၊
ငွေလေး မဆာပါဘူးကိုကိုရ၊ ဒေါ်ကြီးကို ထမင်းပွဲပြင်
ပေးဖို့ပြောလိုက်ရင် ဒေါ်ကြီးပျော်သွားမှာသိလို့ ပြော
လိုက်တာပါ။ သီချင်းဆိုလေ ကိုကို၊ အဲဒီသီချင်းကို
ငွေလေး သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်း
များစွာကို ငွေလေး အမြဲညည်းမိတတ်တယ်”

ဟုငွေလေးပြောတော့ သူ တယောဆက်ထိုးရပါ၏။ ငွေ
လေးကို အရာရာ အလိုလိုက်ချင်တာပဲ ရင်ထဲမှာရှိနေသည်လေး
တယောသံက ပျောင်းနွဲ့စွာ စံကားရိပ်ဆီမှ ဗစ်တိုးရီးယားအိမ်ကြီး
ထိ လွမ်းစဖွယ် လွင့်ပျံ့ချေ၏။ ကိုကိုစားသံက တိုးဖြူ အေး
မြမြ။

“နုနုငယ်ငယ် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အရွယ်ကတည်းက
သူနဲ့ကိုယ် နှလုံးသားက ခင်တွယ်လာကြတယ်။ စိတ်
တူကိုယ်တူ အတွေးများလဲ အတူတူပဲကွယ်၊ အမြဲတတွဲ
တွဲ စားစားသွားသွား ကစားရင်းလဲ အတူပျော်မဆုံး၊
ချစ်ခွန်းသိပ္ပံခွန်းချဲ့ စကားတွေပလယ်၊ ဘဝအဆက်ဆက်
က အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်လာခဲ့သူတွေလား၊ ဝိုးတဝါး
စိတ်ဝယ် ချစ်အားတက်မိပြန်သော်လဲ ကိုယ့်ငယ်ကျွမ်းရဲ့
အသည်းလွှာပြင်ဝယ် ချစ်အကွရာတင်ဖို့အတွက်တော့

ချစ်သတ္တိ အမှန်မရှိသူကွယ်”

ကိုကိုအသံက ဆွေးလျှလျှ။ ငွေလေးကို ကိုကို အထယ်
မျှချစ်တာ ပြောမထွက်ရက်သည်မို့သာ ဖွင့်မပြောခဲ့တာ။ ဒါတွေ
ကို ငွေလေး သိနေပါသည် ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုကတော့ နောက်
တေးတစ်ပိုဒ်ကို ဆက်၍ဆိုနေဆဲ။ တယောကိုလည်း လွမ်းစဖွယ်
ထိုးနေမြဲ။ ကိုကိုပန်းပေါ် ငွေလေး ခေါင်းလေး မေးဖို့လိုက်ကာ
မျက်တောင်ကော့လေးတွေကို မေးယှက်ပိတ်ချကာ တေးသွားလေး
အတိုင်း လိုက်၍ ညည်းနေမိရပါ၏။

“ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အနေကြာ
လာခဲ့သည် မှန်သော်လဲ သွေခွာဝေးရမယ့်စကားဆို တစ်
ခွန်းသော်မှ ပြောမထွက်ရက်သူပါကွယ်”

ဆိုသည့်တေးအလိုက်ကို ရောက်တော့ ငွေလေး တိုကို
ပန်းပေါ် ခေါင်းလေးမေးတင်မပျက် လိုက်ဆိုနေမိပြန်ပါ၏။ ငွေ
လေး ရင်ထဲမှာ ရုတ်ခြည်းပန်းဟိုက်လာသည်။ ပူနွေးသော ခံစား
မှုက နှာဖျားဆီမှ ခံစားလာရသည်မို့ လက်ပဝါးလေးဖြင့် ပေးအုပ်
ထားလိုက်မိပါ၏။ လက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ သွေး...။
ဟင့်အင်း မလာကြပါနဲ့။ မလာကြပါဦးနဲ့၊ ငွေလေး ကိုကိုပန်း
ပေါ်မှာ ခုလိုပဲ ခေါင်းလေးမေးတင်ပြီး ကိုကိုဆိုနေတဲ့သီချင်းလေး
ဆုံးအောင်တော့ မှားထောင်လိုက်ပါရစေဦးဟု တောင်းပန်ချင်စရာ
သည်။ ငွေလေး၏မျက်နှာထက်မှာ ချွေးစေးအေးအေးတွေ ပွံ့လာ
၏။ ခေါင်းက ပန်းထက်မှာ မေးတင်ထားနိုင်ဖို့အလွန်က အားအင်
မရှိဘဲဖြစ်လာနေသည်။ ဝိုက်ခနဲ ကိုကိုပေါ်ပေါ်သို့ ခေါင်း

လေးငိုက်ကျသွားတော့ ကိုကို့နှုတ်မှ...။

“ငွေလေး...”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်လိုက်သံ။

နောက် ငွေလေး၏ ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်လိုက်တာ။

အားလုံးကို ငွေလေး သိနေရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ငွေလေး၏ နှာခေါင်းဆီမှ သွေးတွေ အတော်ကြီး ယိုစီးကျနေပြီ။ ကိုကို့ကို ငွေလေး သနားစိတ်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ မျက်နှာကြီး အပျက်ကြီးပျက်ကျနေလျက် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ငွေလေး၏ မျက်နှာလေးကို ကိုကို့ ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့အပ်ထားလိုက်ပြီး ကိုကို့ ငွေလေးကို ပွေ့ချီကာ ခြေလှမ်းကြီးဖြင့် ဗစ်တိုးရီးယားသို့ လျှောက်နေတာကိုလည်း ငွေလေးဝိုးတဝါးတော့ သိနေသည်။ မောလိုက်တာ ကိုကို့ရယ်။ သွေးတွေကို ငွေလေး မတားနိုင်တော့ဘူး ကိုကို။ ကိုကို့ကို ငွေလေးအားနာလိုက်တာ။ သနားလိုက်တာ။ အရမ်းကို ချောက်ချားနေတာ ငွေလေး မြင်ခဲ့ရပါတယ် ကိုကို့ရယ်။ ဒီလောက်ကြီး မြန်လွန်းနေတာကို ငွေလေး စိတ်မကောင်းပါဘူးကိုကို။ ငွေလေးလေ ဒီလို မှန်းသိရင် ဆေးတွေကို မသောက်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ ကိုကို့ရယ်။ မြမန်းဝေမှာ ငွေလေး ဆေးမသောက်ဘဲ ဘယ်နေမိပါ့မလဲ။

အိပ်ရေးတွေကိုလည်း ဘယ်အပျက်ခံပါ့မလဲ ကိုကို့ရယ် ခုတော့...။ ခုတော့...။ ငွေလေး ရောဂါက ပိုဆိုးလာနေတာကို ငွေလေး မတားနိုင်တော့ဘူးကိုကို။ ပန်းသရဖူလေး ပြုတ်ကျသွားပြီဆိုတာကို ငွေလေး သိနေပေမယ့် လက်ဖြင့် သရဖူလေးကို

မထိန်းထားနိုင်တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှ တစ်ပါး ငွေလေးဘာကိုမျှ မတတ်နိုင်။ ငွေလေး၏ လက်လေးတွေက တွဲလွဲကျနေသည်။ ဆွဲယူနိုင်စွမ်းလည်းမရှိ။

“ဒက်ဒီ... မြန်မြန်လာပါ ဒက်ဒီ၊ မြန်မြန်လာပါ။

ငွေလေးကို ဆေးရုံပို့ရမယ်”

ဟု အသံအက်အက်ကြီးဖြင့် ကြီးအော်ခေါ်လိုက်သည့် ကိုကို့အသံကိုပဲ ငွေလေး နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပါ၏။ ပြီးတော့ အရမ်းကို ခုန်နေသည့် ကိုကို့နှလုံးခုန်သံနှင့် မွှေးမြေ့သင်းနေသည့် လေပြည့်ထဲမှာမျောပါနေပါသော ပန်းစံထား၏ ရနံ့...။ ထိုအရာများကို ငွေလေး နောက်ဆုံး အာရုံထဲမှာ သိနေ ခံစားနေလိုက်ရပါ၏။ နောက် အမှောင်...။ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေသော အမှောင်...။

ငွေလေး အသက်ကို အားယူ၍ ရှိက်ရှူနေရတာ၊ အောက်စီဂျင်ပေးထားရတာ၊ သွေးသွင်းထားရတာ၊ အားလုံးကို သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ မြင်နေရသည်။ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေ၏။ ရတနာဆေးရုံမှာပဲ ငွေလေးကို တင်ပါ၏။ ဒေါက်တာမြင့်မို့မှ သူ့ကိုရော၊ ဒက်ဒီကိုရော အားပေးရ၊ ဖျောင်းပျရနှင့်ပါ။ ဒက်ဒီခမျာ ပို၍ ယူကြိုးမရဖြစ်နေရပါ၏။ ငွေလေးအပေါ် ငင်းတင်စာကြီး ဆက်ဆံမိခဲ့သည့်အချိန်တွေအတွက် ရင်ထဲမှာ ယူကြိုးမရ

ထိုကာလတွေကို ဖယ်ရှားပစ်၍ရမည်ဆိုလျှင် လုံးဝ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ချင်ပါသည်ဟု တဆိုးတနှင့်ကြီး ကဖွဖွပြောနေရှာပါ၏။

ငွေလေး၏ သေကောင်ပေါင်းလဲ လူနှင့်ဝေဒနာမတန်မမျှ ခံစားနေရတာကို မြင်ရလေ သွေးမလျှာဘဲ ဘာကြောင့်ငွေလေး နေခဲ့သည်ဆိုတာ ဒက်ဒီ ပို၍ နားလည်လာနေရလေမဟုတ်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ထိုရောဂါသည် ဆားဖြစ်သူ ခန့်လေးထံမှာလည်း ဖြစ်တည်သွားရချေမည်ကိုလေ။ သူ ငွေလေးဘေးမှာ ခံတစ်လုံးချ၍ တောတိလျှောက် မျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။ လေးလေးသိန်းမှာ မျက်ရည်တွေထိန်းမရအောင် ကျနေရပါသည့် အဖြစ်။

“လေးလေးက ငွေလေးကို ပြောမိခဲ့သေးတယ် ခန့်လေးရယ်။ ခန့်လေးအတွက် သွေးရှာပါလို့ ငွေလေး အရူးမလေးလိုပဲ အရမ်းကို နှောကတွေနဲ့ လေးလေးကို ပြောတော့လေ လေးလေးက ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောမိခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီလိုတဲ့ သွေးက ငွေလေးဆီမှာ ရှိနေတာပဲလို့ ကလေးကို လေးလေး မထောက်မရက်ကြီး ပြောချမိခဲ့တယ်ကွာ။ လေးလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လို့ ကုန်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု ယူကြားမရပြောကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပါ၏။

ငွေလေး သတိပြန်လည်လာသည်။ အောက်စီဂျင်နှင့် အသက်ရှူရန်မလိုတော့သည့်အချိန်ကျမှ အောက်စီဂျင်စိုက်ကို ဖြုတ်ပေးပါသည့် မမမိမှ...။

“ငွေလေး နားနားနေနေ နေနော်၊ ဒီမှာ အားလုံး ရှိနေကြတယ်”

ငွေလေးကို စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့၍ ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့် အရူးတစ်ယောက်ပမာပဲ မမမိ၏ နားမည်ကိုအော်ခေါ်ရင်း သူဝင်လာခဲ့တာကို မမမိ အမှတ်ရနေမည်သာ။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ငွေလေး၏ကိုယ်လေးကို ကျစ်နုအောင် ပွေ့ထားရင်းမှ သွေးတွေကိုလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကြီးစွာ ငုံ့ကြည့်မိရ။ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဖေးအပ်ပစ်ကာ သွေးတွေကို သူ့ရင်ဘတ်ဖြင့်ပဲ သုတ်သင်နေမိရသလို ကယောင်ကတမ်းဆန်စွာဖြင့် ရတနာဆေးရုံသို့ သူ ရောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်က မမမိသည် အရေးတကြီးပဲ ငွေလေးကို ဆေးတွေထိုး၊ ဆေးတွေသွင်း၊ သွေးသွင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရာ အောက်စီဂျင်ပေးရနှင့်ပါ။ မမမိ၏ ဆရာကြီးဒေါက်တာဦးအောင်မြတ်ကလည်း အားလုံး တောက်လျှောက်လိုက်လုပ် မမမိကိုလည်း ညွှန်ကြားနှင့်ပါ။

ဒက်ဒီကတော့ ဆေးရုံ၏ ပြတင်းပေါက်မှာရပ်၍ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်ရည်သာ ကျနေပါသည့်အဖြစ်။ ငွေလေး သတိရလာမှ ဒက်ဒီငွေလေး၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားရှာပါ၏။ သူ့ နားလည်း ငွေလေး၏နဖူးစပ်လေးကို ဖွဖွသပ်ပေးရင်းမှ အားယူပြီး၍...

“ငွေလေး... ကိုကိုတို့ရှိနေတယ်။ ငွေလေး နေ

ကောင်းသွားမယ်၊ နားနေလိုက်နော်၊ နားနေလိုက်”

ဟု သူ တိုးဖွဖွပြောသည်။ သူ့အသံတွေထဲမှာ တကယ့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချထားဟန်ဖြင့် အားမာန်၏ အငွေ့အသက်တွေ ပြည့်သိပ်စွာ ပါလာနိုင်အောင်လည်း သူ ကြိုးစားပြောယူရပါ၏။ ငွေလေးကတော့ ဖျော့တော့စွာပဲ ပြုံး၍ မှိန်ဖျော့ချင်နေသည့် မျက်နှာဝန်းလေးတွေဖြင့် သူ့ကို ကြေကြေကွဲကွဲ ကြည့်လာပါ၏။ အပြုံးက တဖြေဖြေနိုင်နေသည်။ တောက်ပခြင်းမရှိ။

ဆေးရုံမှာတက်ရသည့်ရက်များမှာ ငွေလေးကို ဒက်ဒီရောသူရော အရမ်းကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် ရှိခဲ့ကြရပါ၏။ ဒက်ဒီသည် အလုပ်ရုံသို့ပင် မသွားခဲ့တော့။ သူလည်း ဘယ်ကိုမျှမသွား။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ငွေလေး သက်သာလာသည်။ ခုတင်ထက်တွင် ထိုင်နေနိုင်ပြီ။ အခန်းတွင်းမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနိုင်နေပြီ။ ဆေးရုံမှာရှိနေသည့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ညအချိန်လောက်ပဲ ဒက်ဒီ အိမ်သို့ပြန်၏။ သူကတော့ ငွေလေး၏ဘေးမှာပဲ ခုံတန်းလျားရှည်လေးမှာ လှုံ့နေလိုက်၊ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဟာရှည်ကြီးမှာပဲ အိပ်လိုက်နှင့် နေခဲ့ခြင်းပါ။ စပယ်ရယ်နာဖ်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ထားသည်လေ။

ငွေလေး ထိုညက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လေး အိပ်မောကျသည်။ မနက်ကျတော့ လန်းဆတ်နေသောမျက်နှာနုလေးဖြင့် သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ...။

“မောနင်းကိုကို၊ ငွေလေး ဒီနေ့ သိပ်ကို နေလို့ ကောင်းနေပါတယ် ကိုကို” အိမ်ပြန်လို့တောင် ရတော့

မယ်ထင်တယ်၊ မမမိလာရင် မမမိနဲ့ ဆရာကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းကြည့်ပါလား ကိုကို၊ ငွေလေး ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရမလားလို့”

ဟုပြုံး၍ပြောတော့ သူ ငွေလေးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ တကယ်ပဲ ငွေလေး အသွင်က လန်းလန်းဆန်းဆန်း။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြကာ...။

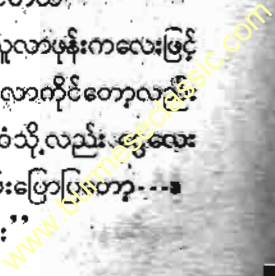
“ဆရာကြီးနဲ့ မမမိက ဆင်းဆိုရင်တော့ ဆင်းမယ်လေ”

ဟုပြောတော့ ငွေလေး သူ့ကို တစ်ချက်ခပ်တွေ့တွေ့ကြည့်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးထစ မျက်နှာလေးသည် အပြစ်ကင်းစင်စွာပဲ လှပနေသည်ပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းသွေးရောင်လေးတွေ ဖျော့ကျနေကာ မျက်နှာလေးဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေတာကတော့ ဝေဒနာ၏ သင်္ကေတများအဖြစ် မျက်နှာထက်မှာ ထင်ကျန်နေခဲ့။

“ကိုကို ငွေလေးအတွက် မွေးနေ့မှာ ဝတ်ဖို့ ဝယ်ပေးတဲ့ ဂါဝန်ရှည်လေးကို ဒေါ်ကြီး မနက်ဆေးရုံတိုလာတဲ့အခါ ယူလာပေးပါလို့ မှာပေးပါနော်၊ အဲဒါလေးကိုဝတ်ပြီး ငွေလေး ဆေးရုံကဆင်းချင်တယ်”

ဖုရဲပြောတော့ သူ ချက်ချင်း ဆယ်လူလာဖုန်းကလေးဖြင့် ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ဒေါ်ကြီးလာကိုင်တော့လည်း အင်္ကျီကိုယူလာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါ၏။ ဒက်ဒီထံသို့လည်း ငွေလေး ဆေးရုံကဆင်းချင်နေတာကို ဖုန်းဖြင့်ပဲ လှမ်းပြောပြတော့...။

“ဆေးရုံက ခွင့်ပြုမှ ဆင်းပါလား”

ဟု ဒက်ဒီပြောပါ၏။ မမမိရောက်လာသည်မို့...။

“ငွေလေး ဆေးရုံက ဆင်းချင်နေတယ် မမမိ”

ဟု သူ မေးမိစဉ်ခိုက် မမမိမှ ငွေလေးကို ခပ်ငေးငေး တစ်ချက်ကြည့်သည်။ နောက်တော့...။

“ဆရာကြီးက ငွေလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာ မဆို လုပ်ပေးရမယ်လို့ မှာထားတယ်။ ခုလဲ...ငွေ လေး...”

ဟုပြောနေရင်း စကားတစ်ချက်တန်ပြီးမှ...။

“ခုလဲ ငွေလေး နေကောင်းလာနေပြီပဲ။ အိမ်ကို မမမိ လာကြည့်မယ်လေ”

ဟုပြောတော့ ဒက်ဒီကို ဖုန်းဖြင့်ပဲ မမမိပြောသမျှကို ပြန်ပြောလိုက်ရပါ၏။ မမမိ ငွေလေး၏ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ လက် လေးကို ဖွဖွညင်ညင်လေး ထွေးဆုပ်၏။ ဆံစလေးတွေကို မမမိ မှ သပ်ပေးပါ၏။ မမမိ၏ မျက်နှာထက်တွင် သူ ဝေခွဲယူရန်ခက် သည့် အရိပ်တွေ အုပ်စိုးနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ပြုံးထားသော အပြုံးသည် အသက်မပါ။ ငွေလေး ရေချိုးချင်သည်ဆိုတော့လည်း မမမိက ခေါင်းညိတ်ပြသည်ပါပဲ။ သူတားချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မမမိမှ စပယ်ရှယ်နှာစိနှင့်ဥကို ငွေလေး ရေချိုးနိုင်ဖို့အတွက် စိစဉ်ခိုင်းနေပြီးခဲ့ပြီ။ ဆေးရုံရှိ ငွေလေးအခန်းမှာက ရေခွေးရသည့် ရေချိုးခန်းရှိသည်လေ။ အခန်းထဲမှာ အားလုံးပြည့်စုံသည်။ တီဇီ ပွိုဒီယို၊ အောက်စက်၊ တယ်လီဖုန်း၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ စီရိုမုနစ်ယူ ရေအိမ်နှင့် ရေပူရေအေးရသည့် ရေချိုးခန်း။ တာတယ်စပယ်ရှယ်

ခန်း။ ခုတင်က နှစ်လုံးရှိသည်။ အဲယားကွန်းရှိသည်။ ဆိုဖာဆက် တီကြီးတစ်စုံရှိသည်။ မနက်တိုင်း သတင်းစာရသည့်။ စပယ်ရှယ် ရွမ်းမှာ ငွေလေးကို ထားခြင်းပါ။ တတိယထပ်မှာမို့ လေကောင်း လေသန့် နုနုအေးအေးကလည်း မုန့်ပြောင်းကျယ်ကြီးမှ တိုးဝင်၏။ တစ်ဖက်စီ ဆွဲကပ်ထားသော ခန်းဆီးစတွေကလည်း မျက်စိအေး စေသည့် မိုးပြာနုရောင် ဇာခန်းဆီးကြီးများပါ။ ငွေလေး ရေချိုး ပြီး အဝါရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ရှင်းသန့်နေအောင် လှနေသည်ပါပဲ။ သူ့ကို ငွေလေး ပြုံး၍မော့ကြည့်ကာ...

“ကိုကို အိမ်ခဏပြန်ပါလား၊ ကိုကိုလဲ တိုက်ပုံ လေး ဘာလေးနဲ့ လှလှပပလေး လှူခိုပါလားဟင်၊ ငွေလေး ဆေးရုံတဆင်းချိန်မှာ ကိုကိုကိုလဲ အဲလိုပဲ မြင်ချင်တယ် ကိုကိုရယ်၊ ဒက်ဒီလဲ လှလှပပ ဝတ်လာ ရမယ်နော်၊ ကိုကို ဒက်ဒီကိုလဲ အဲသလိုပြော၊ ဒေါ်ကြီး ကိုတော့ မြန်မြန်စောလွတ်လာ ကိုကိုရယ်၊ သွားပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီမှာ မမနှင့်ဥက ငွေလေးကို အစစ လုပ် ကိုင်ပေးနေမှာပါ”

ဟုပြောနေတော့ သူ ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ မမမိ ကိုကြည့်တော့လည်း သူ့ကို တိုက်တွန်းသလို ခေါင်းလေးဆတ် ပြနေသည်မို့ ငွေလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ပြန်ခဲ့ရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ လေးချင်နေသည်။ တစ်ခုခုကိုများ ငွေ လေး ဖုံးကွယ်သို့ဝက်ထားပြန်ချေပြီလားဟု ရင်ထဲမှာ လေးချင် လာနေသည့်အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ မမမိကျန်နေခဲ့သည်ပဲလေ။ ငွေလေး

ကို စိုးရိမ်ရသည်ဆိုလျှင် မမမိ သူ့ကို ပြန်ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ ဒေါ်ကြီးကတော့ သူ ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ရောက်တော့ မရှိတော့ပြီ။ လေးလေးသိန်းဖြင့် ဆေးရုံသို့ သွားလိုက်ပြီတဲ့။ ဒက်ဒီနှင့် သူ့ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဆေးရုံသို့ နောက်တစ်ကျော အိမ်ကြီး သော့ပိတ်၍ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ သူက အဝါရောင်ပိုးတိုက်ပုံ၊ ရှုပ်လည်ကတုံးလက်ရှည်အဖြူနှင့် အညိုရောင်ပိုးချည်ဖောက် ပုဆိုးလေးနှင့်ပါ။ ဒက်ဒီကတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ မီးခိုးရောင်ဖြင့် ပါတည့်။

ဆေးရုံရှိ ငွေလေးအခန်းသို့ ရောက်တော့ သူ ရင်ထဲမှာ နွေးခဲလည်းဖြစ်ရ၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါ၏။ လှလိုက်တာ ကလေးရယ်ဟု တစ်ချက် သူ ရင်ထဲမှာ ညည်းလိုက်မိရပါ၏။ မမမိက ငွေလေးဘေးမှာ ရပ်နေသည်။ ငွေလေးကတော့ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်နေပါ၏။ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ဝင်လာပါသည်။ သူတို့ကို ပြီးရယ်၍ ကြည့်လိုက်သည်မှာ အရမ်းကို ပေါ့ပါးကြည်စင်လျှင် ချစ်စဖွယ်ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေးဖြင့်ပါတည့်။

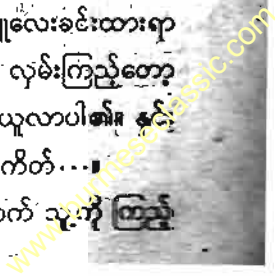
ငွေလေး၏ ပြောင်းနွဲ့ရှည်လျားသော ဆံနွယ်နက်နက်လေးတွေကို ဖားလျားလေးချထားသည်။ ခေါင်းထက်မှာ အဖြူရောင်ပိုးစဖြင့် စီသွယ်ဖြာခက်ထားပါသည်။ ပန်းကုံးဝိုက်ဝိုက်လေးကို ဝိုက်ပန်ထား၏။ အဖြူရောင်ပိုးဂါဇန်ရှည်လေးနှင့် ငွေလေးသားစန်းဝိုက်မင်းသမီးလေးနှင့်တူနေသည်။ တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတပါးနယ် နန်းဆန်ကြောစင်နေသည်။ မျက်နှာလေးထက်မှာ မိတ်ကလေး ခပ်ပါးပါး လှူးထား၏။ ငွေလေး၏ ပါးပြင်နုနုလေးထ

မှာလည်း ပန်းနုရောင်မိတ်ကပ်လေး ခပ်ပါးပါးလေး လှူးထားသည်မို့ သွေးရောင်လှမ်းနေသည်နယ်လေးဖြစ်နေပါ၏။ အဖြူရောင်ပိုးဂါဇန်ရှည်လေးနှင့် အဖြူတစ်ပွင့်အဝါတစ်ပွင့်ဖြင့် စိမ်းမြဲမြဲရွက်ခက်တို့ ရံလျက် ထိုးထားပါသည်။ ပိုးသားနှင့်ဆီဖွင့်လေးတွေ အင်္ကျီရှေ့တစ်ခြမ်းလုံးမှာ လှလှပပ ခက်ခက်နွယ်နွယ်ရှိလျက် လည်ပင်းအနားသပ်လေးတွေအဖြစ် နှင်းဆီဖွင့်ဆေးသေးလေးတွေကို ကပ်ချုပ်ထားသည်မို့ ငွေလေး၏အသွင်လေးက နှင်းဆီနက်ထမီးလေးတစ်ပါးနယ်ပါတည့်။ အဲဒါ... သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေလေး၏ မွေးနေ့မှာဝတ်ဖို့အတွက် တကူးတက ဝယ်လာခဲ့ပါသည်။ အင်္ကျီလေး။ ထိုအခိုက် ဆေးရုံအခန်းတွင်းသို့ နုနုနွယ်နှင့် ရီဗီးတို့လည်း ရောက်လာကြသည်။ လက်ထဲမှာလည်း သေချာထုပ်ပိုးထားပါသည်။ ကြွေစက္ကူစုံ ဘူးလှလှလေးတွေဖြင့်ပါ။ ငွေလေး ပြုံး၍ သူ့တို့ကြည့်လာပါ၏။ အရမ်းကို တော့ကပ်ပရွန်းလှနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့်ပါ။

“ကိုကို... ငွေလေးကို လာတွဲခေါ်ပါဦး”

ဟုပြောလာတော့ သူ ငွေလေးအနီးမှာရပ်ကာ ငွေလေးကမ်းပေးပါသည်။ လက်နုနုထွေးလေးကို ထွေးဆုပ်၍ ခေါ်ခဲ့ရပါ၏။ ငွေလေးမှ လှပသည် စားပွဲခင်းဖြူဖြူလေးခင်းထားရာ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သည်။ မမမိကို ငွေလေး လှမ်းကြည့်တော့ ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ပန်းကတ်ကြီးတစ်လုံးကို ယူလာပါ၏။ နှင်းဆီခက်တွေဖြင့် လှလှပပ ပုံဖော်ထားပါသည်ကိုတ်...။

ငွေလေး ဒက်ဒီကို ကြည့်သည်။ နောက် သူ့ကို ကြည့်

သည်။ မမိကတော့ ပြုံး၍ ငွေလေးဘေးမှာ ရပ်နေပါ၏။ သူ
ငွေလေးကို အကဲခတ်သလို ငုံ့မိုးကြည့်ကာ...

“ငွေလေး... ခု... တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ရှိနေသလိုပဲ။ ကိုကို
နဲ့ဒက်ဒီမသိအောင် ကြိုတင်စီမံထားသလိုပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ငုံ့မိုးမေးမိရပါ၏။ ငွေလေး၏မျက်
နှာထက်မှာ ထိုမျှအထိ အေးချမ်းကြည့်စင်သော အပြုံးလှလှလေးကို
သူ မတွေ့စဖူး...။ ငွေလေး၏ အပြုံးတိုင်းသည် လှနေစေခြင်း
ပါးချိုင်ခွက်လေးနှင့် ကြည့်စင်သော ပုလဲသွယ်သွားလေးတွေကို
ပိုင်ဆိုင်ပါသော မျက်နှာ လှလေးထက်မှာ ထင်သည့် အပြုံးတိုင်း
သည် အမြဲ လှစေရင်းသန့်စေခြင်း၊ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေခြင်း၊ ဒါပေမဲ့
ယခုအပြုံးလေးက ပို၍ပို၍ လှနေသည်ဟု သူ ထင်နေမိရပါ၏။
ငွေလေး သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ဒက်ဒီကိုလည်း ကြည့်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ ငွေလေးတို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ
ကိုကို၊ ခု အဲဒါကို မမမိနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငွေလေး စီစဉ်
တာပါ။ နုနုနုနုနု ရှိဦးကိုလဲ မနေ့က သူတို့ဆေးရုံ
ကို မနက်တိုင်းလာကြည့်နေကျအချိန်မှာ ငွေလေး ဖိတ်
ထားတာပါ။ ဒီကိတ်ကို မမမိ စီမံဝယ်လာပေးတာပါ”

ဟုပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမှာ အံ့ဩနေမိရသည်။
ကြည့်နူးခြစ်ကို ခံစားရပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားခြင်းဖြစ်နေ
ပြီဟု ရင်ထဲလည်း ထင်ချင်၏။ ဘာကြောင့် ငွေလေးသည် သူ
ကို အသိမပေးတော့ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ မမမိနှင့်ပဲ တိုင်ပင်စီစဉ်လိုက်
ရပါသတဲ့လဲ။ ဒက်ဒီပင်မသိ။ ခုမှ အံ့ဩနေသည့်အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့

ငွေလေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့အတွက် သူ ငွေလေးထံမှ အသည်းအသန်
ကို တောင်းပန်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒက်ဒီကလည်း ခွင့်ပြုသည်
ပါပဲ။ လိုလားသည်ပါပဲ။ ငွေလေးကို ဒက်ဒီ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်း
က သမီးလေးလိုလည်း ချစ်ခဲ့ပြုစုခဲ့သည်နယ်။ ချစ်သောသားနှင့်
တူခမ်းတနား လက်ဆက်ပေးလိုပါသော ရွှေမလေးအဖြစ်လည်း
မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့် ချစ်ခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။

“ဒက်ဒီရဲ့ ဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒ၊ ကိုကိုရဲ့ ဖြစ်တည်လိုတဲ့
ဘဝ၊ ငွေလေးရဲ့ မျှော်လင့်စွန်းခဲ့တဲ့ဘဝ၊ ပြီးတော့
ဖေဖေကိုယ်တိုင်က အရမ်းကို ဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို
ငွေလေး ပိုင်ဆိုင်သွားချင်ပါတယ်။ လာကိုကို ဝယ်လ်ဒင်
ကိတ်လေး လှီးလိုက်ကြရအောင် လာပါ”

ဟုပြောတော့ ငွေလေးနှင့်တူတူ သူ ကိတ်ကို ငွေမေး
ငယ်လှလှလေးဖြင့် ခြီးရပါ၏။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးအောင်
မြတ်လည်း ရောက်လာကာ မင်္ဂလာကိတ်ကို လှီးနေပါသည့်
ငွေလေးနှင့်သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့် အားယူဖြိုးသည့်အပြုံးဖြင့်
လည်း ခပ်ဖွဖွလက်ခုပ်တီးတာကို သူ မြင်နေရသည်။ ငွေလေး
ကိတ်ကို သူ့ကိုခွံကျွေးပါ၏။ အရာရာတိုင်းကို ငွေလေး စိတ်ကို
လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်နယ်။ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်ခြင်း ပြည့်ဝလွန်း
နေသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် မော့ကြည့်၍ ကျွေးခြင်း၊ သူ့ခွံကျွေးမည့်
မုန့်ကိုစားဖို့အတွက်လည်း ပြုံး၍ ခပ်မော့မော့လေး ပါးစပ်လေး
ဟာကာ စောင့်ဆိုင်းနေပါ၏။ သူ ကိတ်မုန့်လေးကို ခွံကျွေးလိုက်
တော့ အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြ ပျော်ကြနှင့်ပါ။ ဒက်ဒီကိုလည်း

ငွေလေး မုန့်ခွံကျွေးသည်။ အခန်းထဲမှာရှိနေသည့်သူတိုင်းကို ငွေလေး ခွံကျွေးသည်ပါပဲ။ ရယ်လည်းရယ်နေသည်။ သူ့လက်မောင်းကြီးကိုလည်း အားကိုးစွာ မှီတွယ်ထားလိုက်သေးသည့်အဖြစ်။ ထိုမျှအထိ ပေါ့ပါးကြည်စင်လွန်းစွာ ငွေလေး မျှော်လှန်းနေတာမျိုးကိုလည်း သူ မမြင်ခဲ့ဖူး။ ဤနေ့မှာ ငွေလေး အရမ်းကို လွတ်လပ်ကြည်စင်လွန်းစွာ စိတ်လွတ်ထားသည့်ပုံလေးဖြင့် ပျော်နေခြင်း၊ ငွေလေး အရမ်းကို လှနေတာလည်း အမှန်။ မျက်နှာထက်မှာ မိတ်ကပ်လေး ပါးပါးလူးထားသည်မို့ ပန်းနသွေးလျှမ်းနေသည်။ တကယ့်ကြွေရုပ်လေးနယ်ပါတည်း။ ခေါင်းထက်မှ ယန်းဆံခွေပွေးပွေး လေးကြောင့် ငွေလေးသည် ဝိုင်းဝန်းရှည်လေးဖြင့် ပို၍ နန်းဆန်ကြော့စင်နေသေးသည့်အဖြစ်။ အခန်းထဲမှာ လူသိပ်မရှိ။ ဆရာကြီး ဦးအောင်မြတ်၊ မမမိ၊ ဒက်ဒီ၊ သူနှင့် နနနယ်၊ ရီရီဦး၊ စပယ်ရှယ်နာစံနှင့် ဥနှင့် မြမြ ဒါပဲရှိကြသည်။

“လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရအောင် ကိုကို”

သူ ငွေလေးကို ခပ်ငေးငေးငဲ့စိုက်ကြည့်မိရပါ၏။ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ငွေလေးရယ်ဟု မမေးရက်။ ဖုတ်ချင်တာလုပ်ပါစေလေဟု အလိုလိုက်စိတ်ဖြင့် လိုက်လျောနေမိရပေမယ့် ဗစ်တိုးရီးယားလိုအိမ်ကြီး၊ ခြံကျယ်ကြီးမှာ တခမ်းတနား လက်ထပ်ပွဲကျင်းပနိုင်ပါလျက်ကယ်နှင့် ဘာကြောင့် ဆေးရုံရှိ ငွေလေးနေနေပါသော ဤအခန်းထဲမှာ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ရပါသတဲ့လဲ။ ထိုသို့ အစီအစဉ်ရှိတာကိုလည်း သူ့ရော ဒက်ဒီရော ဘာမှ

မသိလိုက်ကြရ။ ခုမှ သိရခြင်း။

မမမိချပေးပါသော ရွှေဝါရောင်ဖိုင်ထဲမှ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်ရွက်ထက်မှာ သူနှင့်ငွေလေးတို့ လက်မှတ်ထိုးကြရပါ၏။ ငွေလေး၏ လက်လေးတွေ သိသိသာသာတုန်နေကြတာကို သူ မြင်နေရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိရသည်ပါပဲ။

“မမမိက မမမိရဲ့သူငယ်ချင်းရှေ့နေဆီမှာ ဒီစာချုပ်ကို လုပ်ပေးခိုင်းတာတဲ့ ကိုကို၊ ငွေလေး အကူအညီ တောင်းလို့အောင် မမမိက ကိုကိုနဲ့ငွေလေးတို့ကို ခုလို ဥပမာထပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြည်နူးနေတာပါ”

ဟဲ့သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြကာ မမမိကို ငွေလေး လှမ်းကြည့်ပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမမိ”
ဟုလည်း လက်အုပ်လေးချီ၍ ပြောတော့ မမမိ ခေါင်းလေးပဲ့ညိတ်ပြသည်။ မမမိ၏ မျက်ဝန်းထက်မှာ မျက်ရည်စေ့နေသည်ဟု သူ ထင်၏။

အသိသက်သေလျက်များရှေ့မှောက်တွင် နှစ်ဦးသဘောတူကြလျက် လူကြီးမိဘ၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် လက်ထပ်ပါသည်ဟူသော စာသားများပါသည့် စာချုပ်မှာ ဒက်ဒီ၊ ဆရာဦးအောင်မြတ်၊ မမမိနှင့် လေးလေးသိန်းတို့က အသိသက်သေများအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြပါသည့် စာချုပ်ကို ငွေလေး စာထုတ်ထုပွေးကိုင်ကာ ကောင်းကင်ပြာကြီးဆီသို့ ပြတင်းသို့ လှမ်းချ

ကြည့်ကား - ၁။

“ပေဖေစကားကို ငွေလေး နားထောင်ပါတယ်
ပေပေ၊ ပေပေ ကြည့်နူးဝမ်းသာပါ။”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောနေသံကိုလည်း သူ ကြားနေရသည်။
သူ ရင်ထဲမှာ ထင်စန့်ဖြစ်၏။ ငွေလေးကို သူ အကဲခတ်သလို
တောက်လျှောက်ကြည့်နေမိရဆဲ။ ဘာကြောင့် ဤနေရာမှာ ဤနေ
မှာ လက်ထပ်ရပါသလဲ။ ဒါကို သူ မညီသို့မှ အဖြေရှာယူ၍မရ။
ဒါပေမဲ့ ထူချစ်သော မိန်းကလေးကို သူ မြတ်နိုးခြင်းအတိဖြစ်
လက်ထပ်ခွင့်ရသည်မို့တော့ဖြင့် သူ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ရာ ဝမ်းသာ
ရပါ၏။ ငွေလေးကို သူ တယုတယု ထွေးထွေးပိုက်ပိုက်ဖြင့်
မြစသွားခွင့်ရှိပြီ။ ထိုသို့ ပြုစုရန်အတွက်လည်း အကြင်လင်မယား
ဖြစ်ကြချေပြီမို့ အမြင်လည်း တင့်တယ်သည်လေ။ ငွေလေးကို
သူ ရအောင်ကုမည်။ နိုင်ငံခြားသို့ပဲ ခေါ်သွားရ သွားရ၊ သွားကု
မည်။ ဒါ သူ မျှော်လင့်ထားချက်။ ငွေလေးသည် သူ့ဘဝအဖော်
အဖြစ်မှ ဘယ်သောအခါတွင်မှ စတင်၍ လက်တွဲဖြုတ်သွားခြင်း
မဖြစ်စေရ။ သူသည် လွမ်းဆွတ်ကြကွဲစွာ ကျန်ရစ်သူမဖြစ်စေရ။

“ဒက်ဒီကို ကန်တော့ရအောင် ကိုကို၊ ပြီးရင်
ဆရာကြီးတို့ မမမိတို့ကိုလဲ ငွေလေး ကန်တော့ချင်ပါ
တယ်။”

ဟုငွေလေးပြောကာ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်၍ လက်အုပ်
ချီတော့ သူ လိုက်ထိုင်ရာ ငွေလေးနှင့်တူတူ ကန်တော့ရပါ၏။
ဒက်ဒီခမျာ အသံတုန်အက်နေလျက်...။

“ဒက်ဒီ သားနဲ့ သမီးလေး ဘဝတစ်သက်တာ
ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စွာ ကျန်းမာအသက်ရှည်စွာနဲ့ မခွဲမခွာ
ပေါင်းဖက်သွားကြရပါစေကွယ်”

ဟု ဆုတောင်းကာ မျက်ရည်ဝဲရှာပါ၏။ ပေးတဲ့ဆုနဲ့
ပြည့်ပါစေဟု သူ နှုတ်မှ ဖွဖွပြောမိကာ ငွေလေးကိုကြည့်မိတော့
ပန်းပုရုပ်လေးချထားသည့်နယ် ကြော့ကြော့စင်အောင် လှနေပါ
သည့် ငွေလေးသည် ဒက်ဒီကို မော့မော့လေးငေးကြည့်ငြိမ်သက်
နေတာကို မြင်ရသည်။ သူပြောသလို ငွေလေးလိုက်မပြော။ ပေးတဲ့
ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေလို့ ဘာလို့ မပြောတာလဲ ငွေလေးရယ်ဟု သူ
မေးချင်နေသည်။ ကျန်းမာအသက်ရှည်စွာ မခွဲမခွာ ပေါင်းဖက်
သွားရပါစေဆိုသည့် ဆုထက် ပို၍တမ်းမက်လိုထားပါသောဆု
သူ့ဘဝမှာ မရှိနိုင်တာ သူ အသိဆုံး။ ငွေလေးလည်း ထိုသို့ပဲ
ဖြစ်တည်ချင်တာ သူသိနေသည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငွေလေး ဘာ
ကြောင့် ဒက်ဒီကို တိတ်ဆိတ်စွာ မော့မော့လေး ငြိမ်သက်နေကြည့်
နေပါသလဲ။

ငွေလေး ဆရာကြီးကို ကန်တော့သည်။ မမမိကို ကန်
တော့သည်။ နုနုနုနုနှင့် ခိုခိုတို့ကိုလည်း ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်၍
ဖက်တွယ်နှုတ်ဆက်နေသည်။ အားလုံးသည် သူ့ရင်ကို ထင်သည်
ထက် ထင်လာနေစေသည့်အဖြစ်။ ငွေလေး ဤသို့ ရုတ်ခြည်း
စီစဉ်ခြင်းမှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်။ မမမိကို သူ အရေးလေးကြီး
စိုးရိမ်ခြင်းအတိဖြစ် ကြည့်မိတော့ မမမိမှ သူတို့ခေါင်းလေးပဲ
ညိတ်ပြသည်။ ငွေလေး လုပ်ချင်သမျှ လုပ်ပေးပါဆိုသည့် သဘော

မှန်း သူသိနေရပါ၏။ ငွေလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကဆိုသည့် သဘော။ မမမိကိုယ်တိုင်ပင် ကိတ်နှင့် လက်ထပ်စာချုပ်ကံအစ ဆောင်ရွက်ပေးသည်မဟုတ်ပါလား။

“ပြန်ကြရအောင်ကိုကို အိမ်ကိုပြန်ကြရအောင်၊ ရီဦးနဲ့ နုနုနွယ် နင်တို့ရဲ့မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အတွက် ငွေလေး သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ခုလို လာကြတဲ့အတွက် လဲ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ငါ့ဆီကို လာခဲ့ကြနော်၊ လာကိုလာကြမယ်ဆိုတာ ငွေလေး သိထားပါတယ်။ ဓါ... နင်တို့ပြန်ကြတော့၊ ငွေလေး လဲ အိမ်ပြန်ရဦးမာ၊ သိုင်းစ်...”

ငွေလေး ကျောင်းမတက်ဖြစ်ခဲ့တာ လုံးဝပါ။ ရီဦးနှင့် နုနုနွယ်တို့သာ ငွေလေးထံလာလာနေကြသည်မို့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြရခြင်းပါ။ ငွေလေး မြဲပန်းဝေမှာရှိနေတန်းကလည်း ရောက်ရောက်လာကြရာသည့် သူငယ်ချင်းကောင်းများပါတည့်။ ဒါကြောင့်လည်း ငွေလေး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပို၍အချစ် တိုးရ သံယောဇဉ်ကြီးရခြင်းပါ။

ပြန်တော့ဟု ငွေလေးကပြောလာသည်မို့ ရီဦးနှင့် နုနုနွယ် တို့ နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားကြပုံရသည်။ နောက်နေ့မှလာ ဟုလည်းပြောလိုက်ပြန်သေးသည်မို့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရကာ ငွေလေး၏ပါးလေးကို နှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ့ကိုလည်း ပြီး၍ကြည့်ကြကာ...။

“ရီဦးတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းရောဂါသည်လေးကို အလို

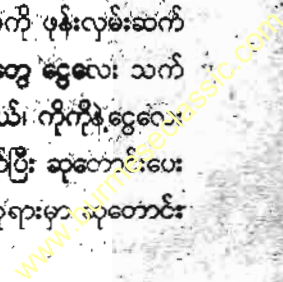
လိုက်ရမယ်နော် ကိုကို၊ မနက်ဖြန်မှ ကိုကို ရီဦးတို့ကို သီးခြားစဉ်ခံရမယ်၊ ငွေလေးနဲ့တူတူ ကုရိပ်ကံမှာ သွား စားကြမယ်၊ တကယ်စားမှာနော်၊ အကောင်းစားတွေ ချည်း ရွေးစားမယ်”

“ဟဲ့... ရီဦး နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီကို နင် ရောက်ဖူး လို့လား”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့ဟဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာအဟက်...”

ဟု ရယ်မောနောက်ပြောင်နေကြမှပဲ အခန်းထဲမှာ ရယ်မောသံ သဲ့သဲ့ဝေစည်၏။ ရီဦးနှင့် နုနုနွယ်တို့ ပြန်သွားကြ တော့မှ ငွေလေး သူနှင့်ဒက်ဒီကိုပြုံး၍ မော့ကြည့်ကာ...။

“ငွေလေးနောက်... နောက်ထပ် ဆေးရုံမတက်ရ တော့အောင် ငွေလေးရဲ့သက်စေ့ ဖယောင်းတိုင်ရယ်၊ အမွှေးတိုင်ရယ်၊ ပန်းရယ် ရွှေတိဂူစေတီမှာ ပူဇော်ပေးပါ ဒက်ဒီ၊ ကိုကိုထဲ တူတူပူဇော်ပေးရမှာနော်၊ ဒီမှာက ပယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ပန်းကတော့ ငွေလေး လေးလေးသိန်းနဲ့ မှာလိုက်တယ်၊ ဖုန်းနဲ့လေ ဒေါ်ကြီး ဆေးရုံကိုလာခါနီးလောက်မှာပဲ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက် လိုက်တာ မိသွားတယ်၊ နှင်းဆီဖုံးတွေ ငွေလေး သက် စေ့နူးလာပေးပါလို့၊ အဲဒါ ပါလာတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ငွေလေး ရဲ့ မင်္ဂလာနေ့မှာ ဘုရားမှာသွားပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းပေး နော်၊ ကိုကိုနဲ့ဒက်ဒီတို့ကိုယ်တိုင် ဘုရားမှာ ဆုတောင်း ပေးပါနော်”

ဟု တဖွယ်ပြောနေသောငွေလေးကို သူ အတန်ကြာ ငုံ့မိုး
 ဖော်စိုက်ကြည့်သည်။ ငွေလေး၏ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေထဲမှာ
 အဖြေတစ်ခုခုကို ရှာဖွေတွေ့ရန်းနိုးဖြင့် သူ အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်
 ခြင်း။ ငွေလေးသူ့ကို မော့ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်ပါပဲ။ ငွေလေး၏
 ကိုယ်လေး အရမ်းကို ပါးလျားလွန်းသွားတာ၊ အသားလေးတွေ
 မျော့ကျနေတာတွေကို ယခင်နေ့တွေအထိ သူ အစဉ်တစိုက် မြင်
 နေခဲ့ရသည်ပဲ။ ဤနေ့မှာ ငွေလေး ဆေးရုံကလည်းဆင်း။ သူနှင့်
 လည်း မြတ်နိုးဖြစ်တည်လွန်းစွာ လက်ထပ်ခဲ့ပြန်သည်။ သူ တစ်
 ချက် သက်ခြင်းရှိက်၍ ...။

“ငွေလေး ကိုကိုနဲ့အတူ ဘုရားကို လိုက်ခဲ့ပါ
 လား။”

ဟုပြောတော့ ငွေလေး ခေါင်းလေး ဝှီးကာ...။

“ငွေလေး ပြန်နားချင်လို့ပါ ကိုကို”

ဟုပဲပြောလာပြန်သည်မို့ သူ ဇွတ်ခေါ်ရခက်နေသည်။
 ဒက်ဒီနှင့်သူ့ရှေ့မှာ ငွေလေးရပ်ပါ၏။ အတန်ကြာမခိုတ်မသုန်
 ဒက်ဒီနှင့်သူ့ကို ကြည့်သည်။ နောက်မှ သတိတရလေးပဲ သူ့လက်
 မှာ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ဝတ်ပေးလာပါ၏။ ထိုလက်စွပ်
 လေးကို ငွေလေး၏ လက်ညှိုးမှာစွပ်ထားပါ၏။ သူ့လက်သူကြွယ်
 တွင် ဝတ်ပေးသည်။

“မမမိကိုမှာလိုက်တာလေ၊ ငွေလေးလက်ညှိုးနဲ့
 အတော်ကြီးကို ချောင်နေတာကိုကို၊ လက်ထပ်လက်စွပ်
 လေးလေ”

ဟုငွေလေးပြောကာ လက်စွပ်လေးကို ဝတ်ထားပါသည်
 သူ့လက်တို့ယူကာ တယုတယနန်းရှိက်တော့ သူ ငွေလေးကို
 ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းဖြင့် မသက်သာချင်တော့။ ငွေလေးမှာ အကြောင်း
 တစ်ခုခုရှိနေသည်ဟု သူ ထင်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ လူတွေ
 ရှေ့မှာ မေး၍လည်းဖြစ်ချေမည်မဟုတ်သည့်မို့ ဗစ်တိုးရီးယားမှာ
 ကျမှပဲ မေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လေးလေးသိန်းကို လှမ်း
 ကြည့်မိလျက် ...။

“ပန်းတွေက ကားထဲမှာလား လေးလေးသိန်း”

“ဟုတ်တယ် ခန့်လေး၊ ရေစင်စင်နဲ့သန့်စင်ဆေး
 ပြီးမှ ပန်းထည့်တဲ့ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲမှာ ထည့်ယူလာ
 တာ ဘုရားပူဇော်ဖို့ယူလာပါလို့ ငွေလေးက ဒေါ်ကြီး
 ကို မှာတာမို့လေ”

ဟုပြောသည်မို့ သူ ဒက်ဒီနှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှ ထွက်
 ဖို့ တံခါးရွက်အနီးရောက်မှ...။

“ဒေါ်ကြီး ငွေလေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ ဆေးရုံဒီနေ့
 မှဆင်းရတာ၊ အိမ်မှာ နားနားနေနေ နေခိုင်း”

ဟုပဲ ထပ်မှာမိရပါ၏။

ငွေလေးကို သူ ထပ်ကြည့်မိသည်။ အကြည့်က တစိုက်
 မတ်မတ်နိုင်စွာပဲ ဒက်ဒီနှင့်သူ့ထံပါးမှာ အစဉ်တစိုက် ရှိလျှင်
 သည်။ ကြည့်မဝနိုင်ခြင်းသန့်နေ၏။ အမြန်ဆုံး ဘုရားသို့
 ပန်းဆီမီးနှင့် အမွှေးတိုင်တို့ကို ပူဇော်ဆုတောင်းမည်။ ငွေလေး
 နှင့် ဘဝတစ်သက်တာမှာ မခဲမခာ နေလိုခြင်းလက် ထယ်အရာ

ကိုမျှ သူ မတမ်းစက်။ မဖြစ်လို။ ငွေလေးကို သူ အခန်းမှ အထွက်တွင် နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ကြည့်မိသည်။ ငေးရီရီလေး ကြည့်မဝနိုင်စွာ ကြည့်နေဆဲ မျက်ဝန်းနက်လေးကို မြင်ရပြန်သည့် အဖြစ်။

ငွေလေး၏ပျောင်းနွဲ့ပါးလျားလွန်းသော ကိုယ်ဟန်လေးက လှေတိုက်လျှင်ပင် နွဲ့ကျသွားလေ့မတတ် ပါးလျားလွန်းသွားတာ အမှန်။ သူဝယ်ပေးခဲ့ပါသည့် လှပလွန်းပါသော ပိုးဂါဝန်ဖြူလေးသည်ပင်လျှင် အထောက်ကြီး ချောင်ကျနေသည့်အဖြစ်။

“ကိုကို အမြန်ဆုံး ဗစ်တိုးရီးယားကိုပြန်လာမယ် ငွေလေး၊ မမမိ ငွေလေးနားမှာနေပေးနော်”

ဟု သူ ထပ်ပြောမိ၏။ ယခုတိုင် ငွေလေး ဘာကိုမျှ ထပ်မပြောတော့။ မပြောင်းလဲသောအကြည့်လေးတွေဖြင့်သာ ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေဆဲ။ ကြည့်နေမြဲ။ မဝနိုင်သောအကြည့်။ ကြည့်မဝနိုင်ခြင်းဆန်သောအကြည့်။ ငေးရီရီအကြည့်။

ဗစ်တိုးရီးယား၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လိုက်ချိန်၌ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကျပျက် လှေကားထစ်မှာ ထိုင်နေသည့် လေးလေးသိန်းကို တွေ့ရပါ၏။ လေးလေးသိန်း၏မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ လေးလေးသိန်းမှ ကားဖြင့် ဗစ်တိုးရီးယားသို့ ငွေလေးတို့ကို ခေါ်လာရခြင်းပါ။ သူတို့

ဘုရားမှပြန်လာတော့ ဗစ်တိုးရီးယားသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၏။ ပြီးတော့ အဝင်တံခါးမကြီးမှာလည်း သော့ခတ်ထားမပျက် ရှိနေဆဲ။ ဘာကြောင့် ဒေါ်ကြီးထံမှာ သူ အပ်ထားခဲ့ပါသည့်သော့ကို ဖွင့်ဝင်ခြင်းမရှိကြပါသတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ လေးလေးသိန်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ဤနေရာမှာ ရှိနေသည်။ ဒါဆို...။ ဒါဆိုလျှင် ငွေလေး အဘယ်မှာ ရှိနေပါသလဲ။ သူ စိုးရိမ်တကြီး ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့် လေးလေးသိန်းထံသို့ သွားမိရစဉ်ခိုက် လေးလေးသိန်းကဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ပါပြီ။

သူ့ရှင်တစ်အုံလုံး ဆုပ်ညှစ်ခြေလိုက်သည်သို့ ခံစားရပါ၏။ ဆေးရုံမှာ ငွေလေး ကျန်ခဲ့ချေပြီလား။ ငွေလေး...ငွေလေး ဘာဖြစ်သွားချေပြီတဲ့လဲ။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေအားလုံး ဆိုင်းကျကျန်သည်သို့ သူ ခံစားရပါပြီ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် လေးလေးသိန်းထံ သူ လျှောက်သွားကာ...။

“ငွေလေးရော လေးလေးသိန်း...ဟင်...ငွေလေးရော၊ ပြီးတော့ အားလုံး ဘယ်မှာရှိနေကြသလဲ၊ ဒေါ်ကြီး ပြီးတော့ မမမိ”

ဟု သူ လေးလေးသိန်း၏ပခုံးကို လှုပ်၍ စိတ်လောတကြီး မေးနေတော့ လေးလေးသိန်း အနိုင်နိုင်ခေါင်းမောသည်။ ဒက်ဒီကတော့ လုံးဝနှုတ်ဆိတ်ကျနေလျက် မျက်နှာထက်မှာ သွေးရောင်ဖျော့ကျနေပြီ။

“မြပန်းဝေမှာပါ ခန့်လေး၊ မြပန်းဝေကို အရင် မောင်းပါလို့ လေးလေးသိန်းကို ပြောတော့ မောင်းပို့

ပေးမိတယ်။ ဟိုကို ခဏဝင်ချင်တယ်ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီးတော့
လေ။ ကားနောက်ခန်းမှာ ငွေလေးနဲ့ ဒေါက်တာမြင့်မို့
ထိုင်တယ်။ ဒေါ်ကြီးက လေးလေးနဲ့ ရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်
လိုက်လာတာ။ ဟိုကိုရောက်တော့ ခြံစောင့် ဦးဘိုးမျှင်
နဲ့ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး ဒေါ်မြနဲ့တို့ရှိနေကြတယ်
လေ။ သူတို့ကလဲ ငွေလေး ဆေးရုံကဆင်းလာလို့ဆိုပြီး
ဝမ်းသာကြပါတယ်။ ဆေးရုံကို သူတို့ လာလာကြည့်
ကြတာမို့ ငွေလေးကို အတော်လေး ချစ်ကြတာလဲ
လေးလေးသိန်းသိထားတာမို့ ငွေလေး သူတို့ကို သွား
နှုတ်ဆက်၊ တွေတယ်လို့ ထင်မိတာ၊ တကယ်က...

ဟုပြောပြီး ယူကြိုးမရဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို လက်သီးချုပ်
ဖြင့်ခုပ်နာနာထုပ်စိကာ...

“အလိုမှန်းသိရင် လေးလေးသိန်း မြပန်းဝေကို
လိုက်မပို့မိပါဘူး၊ ခန့်လေးရယ်၊ ငွေလေးလေး ခေည့်ခန်း
ထဲမှာပဲ အားကုန်ကြီးပြတ်ကြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ လုံချလိုက်
တယ်။ လေးလေးကို ပြန်ခိုင်းတယ်။ သူ အဲဒီမှာ နေမှာ
တဲ့။ အဲဒီအိမ်မှာ သူပေးဖေရဲ့ ဝိညာဉ်ရှိနေမှာပါတဲ့။ သူ့အ
ဖေအရိပ်မှာ သူ ခဏတော့ နေသင့်သေးတယ်တဲ့”

ဟုပြောတော့ သူ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်စွာဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်း နားလည်လာပါပြီ။ ငွေလေး...ငွေလေး ဒက်ဒီနှင့်သူ့ကို
တမင် ဆေးရုံမို့ ခွဲထုတ်ထွက်ခွာစေခြင်းဟု...

“ပြီးတော့ ငွေလေး ငိုတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သိတယ်

တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ ဆရာကြီး ဦးအောင်မြတ်နဲ့ မမမို့
ကို မနေ့က တောင်းပန်ပြီးတော့ကို ဒီနေ့မှာ ဆေးရုံက
ဆင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါတဲ့။ လူ့မာရင်ရဲ့ နောက်ဆုံး
ဆန္ဒဆိုတာကို...”

လေးလေးသိန်း အသံတစ်ချက်တိမ်စင်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်
လုံး တောင့်မတ်နေလျက် အံတင်းတင်းခံရပ်နေရင်းမှ မျက်ရည်
တွေက မေးကြောများထောင်ထနေသည့် ပါးပြင်ထက်မှာ အတော
မသတ် စီးကျနေကြပြီ။

“နောက်ဆုံးဆန္ဒဆိုတာကို ထိုက်လျောပေးရမှာမို့
နောက်ဆုံးလိုက်လျောခွင့်ပြုပေးကြတာပါတဲ့။ ငွေလေး
အဲဒီမှာ ဆရာကြီးတို့ ဒေါက်တာမြင့်မို့တို့ထို့ သက်သေ
ထားပြီး လက်ထပ်သွားချင်တယ်ဆိုတာကိုလဲ ဒေါက်တာ
မြင့်မို့က လိုက်ပြီး စီစဉ်ပေးထားတာတဲ့။ ငွေလေးရဲ့
နောက်ဆုံး...နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေး
ရတာမျိုးဆိုတာ ငွေလေး သိနေတာပါပဲတဲ့။ အားလုံး
ငွေလေး ငိုရင်း ဖွင့်ပြောသွားတာ။ လေးလေးသိန်းလေ
မျက်ရည်ကို ထိန်းမရနိုင်အောင် ငွေလေးရှေ့မှာငိုတော့
ငွေလေး ငိုင်နေတယ်”

သူ မကြားရတိ။ ကြားနိုင်ရန် အင်အားလည်းမကုန်...န
တော့။ ငွေလေးရယ်ဟု ကြေကြေတွဲတွဲ ရင်ထဲမှာ ခေါ်နေနီရပါ၏။
ဒက်ဒီကတော့ လှေကားထစ်ထက်မှာ အားမရှိလှေကားသည့်နှယ်
ထိုင်ချ၍ ခေါင်းမောမလာနိုင်ရှာတော့။

“ငွေလေးက မှာတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ မမမိကို ဘယ်လိုမှ ခန့်လေးတို့ သဘောမထားပါနဲ့တဲ့၊ ငွေလေးကို မမမိက ငွေလေးဆန္ဒကို သနားလွန်းလို့ ဖြည့်ဆည်းလိုက်လျှောပေးတာပါတဲ့”

ဟုဆက်ပြောနေခိုက် သူ့ ကားပေါ် ကသောကဗျောတက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ လှိုက်ခါနေသည်။ ဒက်ဒီ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လာပါ၏။ လေးလေးသိန်းမှ တံခါးအနီးလာရပ်ကာ...

“လေးလေးသိန်း မောင်းမယ် ခန့်လေး၊ ခန့်လေး အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေတာ၊ လေးလေးသိန်းမောင်းမယ်”

ဟုပြောနေစဉ်ခိုက် သူ့ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်မို့ လေးလေးသိန်းခဏှာ နောက်ခန်းတံခါးကို အရေးတကြီးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ကားကို တောက်လျှောက် မြပန်းဝေသို့ မောင်းလာခဲ့ပါ၏။ အရှိန်ဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားကို ရပ်စဉ်မှာဖြင့် မျက်ရည်ကျနေရင်း ဒေါ်ကြီးရောက်လာသည်။

“ငွေလေးရော...ဒေါ်ကြီး၊ ငွေလေးရော...”

သူ ဘာကိုမှသတိမရ။ ငွေလေးတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့အာရုံထဲမှာ ရှိနေသည်။ နောက်မှ အရမ်းကို မျက်ရည်နေသည့် ဒေါ်ကြီးကို သတိထားမိလာရပါ၏။ ဘုရားရေ။ ငွေလေး တစ်ခုခု များဖြစ်သွားချေပြီတဲ့လား။ သူ မယုံနိုင်။ မယုံနိုင်။ စောစောကပဲ ငွေလေးသည် သူ့နှင်လက်ထပ်ခဲ့သည်လေ။ ရွှင်ဖျာဖြင့်...

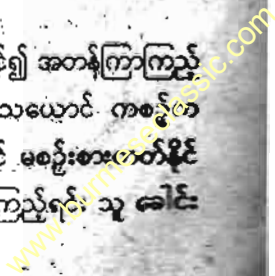
“အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းမှာ ခန့်လေး”

ဟုပြောတော့မှ ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်အေးသွားရလျှင် ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့် လှေကားထစ်များကို နင်းဖြတ်တက်ဦးခိုက်...

“တံခါးကို အထဲကပိတ်ထားတယ် ခန့်လေး၊

ဘယ်သူမှ အခန်းထဲမဝင်ရဘူးတဲ့၊ ဒေါက်တာမြင့်မိုတစ်ယောက်ပဲ ငွေလေးအနားမှာ ရှိနေရမယ်တဲ့၊ ငွေလေးအရမ်းကို မောနေတယ် ခန့်လေး၊ ဒီတိုရောက်မှ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်တယ်နဲ့တူတယ်၊ မောတာမှ အရမ်းပဲ၊ အသက်ကို မနည်းရှိုက်ရှိုက်ရှုနေရတာ၊ ကိုသိန်းကားနဲ့ ထွက်သွားပြီးချိန်မှာ ပိုဆိုးလာတယ်၊ အပေါ်ထပ်အခန်းကို ဖို့ပေးဖို့ပြောလို့ ကိုဘမ္မာင့် ပွေ့ချိုပြီး ပို့ပေးရတာ၊ အထဲရောက်တော့ အားလုံးကို အပြင်မှာနေကြဖို့ ငွေလေးပြောတယ်၊ မမမိပဲ ငွေလေးနားမှာ နေပါတဲ့၊ သူ့အသက်သာဆုံး ခံစားသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါတဲ့၊ အဲမယ်လေး ငွေလေးရဲ့ ဒေါ်ကြီးဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ပါလား၊ ကလေးရယ်၊ ဟင်...မယုံနိုင်အောင်ပါလား”

ဟုပြောလိုနေသည့် ဒေါ်ကြီးကို သူ့ဝိုင်၍ အတန်ကြာကြည့်နေမိသည်။ စိတ်က ကိုယ်မှာ မကျန်တော့သယောင် ကစဉ့်တလျား။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည်လဲဆိုတာကိုပင် မစဉ်းစားတတ်နိုင်တော့။ ငွေလေး ရှိမည့်အခန်းဘက်ကို မှောက်ညှိရင်း သူ ခေါင်း

ခါသည်။ သူ့မျက်နှာထဲမှာတွင် သွေးရောင်ပျော့ကျနေပါ၏။ ဒက်ဒီ သူ့ဘေးမှာ လာရပ်သည်။ သူ့ပခုံးကို ဖေးကိုင်ထားပါ၏။ စောစောက ဒေါ်ကြီးပြောနေတာတွေကိုလည်း ဒက်ဒီ ကြားထားချေသည်သာ။ သူ ဒက်ဒီပခုံးပေါ် ခေါင်းကိုတင်လိုက်မိကာ...

“ငွေလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဒက်ဒီ၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ သား စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး”

ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုလိုက်မိရပါပြီ။ ငွေလေး ဘာကြောင့် သူ့ကို အပြင်မှာ ကျန်ရစ်နေစေရပါသနည်း။ ချန်ထားရပါသနည်း။

“ငွေလေး... ငွေလေးက မှာတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သိနေတယ်တဲ့၊ သူ ဆုံးခါနီးမှာ ခံစားနေရမယ့် ဝေဒနာကို ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုတို့ကို မမြင်စေချင်ဘူးတဲ့၊ သူ သိပ် သနားတယ်တဲ့၊ သူ့ကို ဒက်ဒီနဲ့ကိုကို ဘယ်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ အသိဆုံးတဲ့၊ သူကလဲ၊ ဇာယံထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီနဲ့ ကိုကိုတို့ သိကြပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ သူ့ဝေဒနာကို သိနေတာနဲ့ ဇွတ်ထွက်လာတာပါတဲ့၊ ကိုကိုတို့ ဒီကိုလိုက်လာမှာပဲ သေချာတယ်တဲ့၊ သူ... သူ... မ... မ... ကွယ်လွန်မီ ပေး... ပေး... မတွေ့ပါနဲ့လို့ အထပ်ထပ်မှာဝယ်၊ မောနေတဲ့ ကြားထဲက အားစူးပြီး ပြောသွားတာ၊ ဒေါ်ကြီးကိုလဲ လက်အုပ်လေးချီးပြီး ကန်တော့ခဲ့ရာတယ်၊ လိမ္မာလို့တဲ့ ကလေး၊ အသက်လေးငယ်ငယ်နဲ့ မယုံရက်စရာပါလား

ငွေလေးရဲ့”

မချီတင်ကဲပြောရင်း ဒေါ်ကြီးငိုနေခိုက် သူ အားကုန်ကြီး ပြတ်လှေကားထစ်မှာထိုင်ချလိုက်ရပါ၏။ မြပန်းဝေသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အတိတ်ဆိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငွေလေး ဘာကြောင့်ဤမြပန်းဝေမှာ လာရောက်ရပါသလဲ။ သူသိနေသည်။ ဗစ်တိုးရီးယားတွင် ငွေလေး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကွယ်လွန်ခြင်းဆိုသည့်အရာသည် ဗစ်တိုးရီးယားမှာဖြစ်တည် ကျန်ရစ်မည်။ ခု... ဗစ်တိုးရီးယားဆိုသည့် နေအိမ်ကြီးမှာ ထင်ကျန်ရစ်သော ပုံရိပ်တိုင်းသည် ငွေလေး ငယ်စဉ်ကပြေးဆော့ခဲ့သည့် ပုံရိပ်၊ ရယ်မောခဲ့သည့်ပုံရိပ်၊ ပန်းလေးတွေသီခဲ့သည့်ပုံရိပ်၊ သူ့ကို ချွံနဲ့ခဲ့ပါသည့် ပုံရိပ်၊ ထိုပုံရိပ်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေမည်။ ဗစ်တိုးရီးယားမှ ငွေလေး၏ သက်မဲ့နန္ဒာကို ခေါ်သွားရသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို မကျန်ရစ်စေခဲ့။ ခြေ... မထားရစ်ချေခဲ့ပါသည့် ငွေလေး ပါတကား။

“ငွေလေး ဘာရောဂါရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကိုကိုတို့ သိသွားပြီဆိုတာ ငွေလေး သိပါတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငွေလေးကို စိတ်နာနေတဲ့ဒက်ဒီဟာ အရမ်းကို ယူကြီးမရဖြစ်နေတဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် ငွေလေးကို ပြန်ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒေါ်ကြီးနဲ့လေးလေးသိန်းကလဲ ငွေလေးကို စိတ်နာနေတဲ့သူတွေအဖြစ်က ပြန်ချစ်သနားနေတဲ့သူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်၊ အဲဒါဟာ ငွေလေး ရောဂါအမှန်ကို သိသွားကြလိမ့်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငွေလေး

ဒက်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် အားလုံးရပ်ခဲ့တာ၊ ကိုကိုကို လက်ထပ်ခဲ့တာလေး ကိုကို စနိုးအဖြစ် နေသွားခွင့်ရတဲ့အတွက် ကံကြမ္မာကို ငွေလေး သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဟု ငွေလေးပြောပြသွားတာတွေကို ဒေါ်ကြီးပြန်ပြောပြချင်နေပေမယ့် ငွေလေးပြောသလို ပြန်မပြောပြတတ်ဘဲဖြစ်နေလျက် မျက်ရည်သာ ကျဆီမိရပါသည့်အဖြစ်။ ငွေလေး မျက်နှာထက်မှာ ချွေးစူးတွေပြန်နေတာ၊ သွေးရောင်ပျော့ကျနေတာ၊ နှာခေါင်းမှ သွေးစထို စတင်စီးကျစပြုလာနေတာကို ဒေါ်ကြီးတွေ့ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ငွေလေးကို ဦးဘိုးမျှင်မှ ဖွေချီခေါ်သွားခဲ့သည်ပါပဲ။

သူကတော့ ဒေါ်ကြီးကို တစ်ချက်ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး ထရပ်သည်။ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်၍ တက်သည်။ ဒက်ဒီဘေးမှ ကပ်လိုက်လာ၏။ ငွေလေး၏ အခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ ဒက်ဒီ သူ့ပခုံးကို အားအင်ဖြင့်ဆုပ်သည်။ သူ ဒက်ဒီကို ဝဲကြည့်တော့ မျက်ရည်များကျနေရင်းဖြင့် သူ့ကို ခေါင်းခါပြနေတာကိုမြင်ရပါ၏။ ငွေလေး၏ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ဖို့ ခေါင်းခါဖြဲခြင်း။ အခန်းတွင်းမှာရှိနေသည့် ငွေလေး၊ ဝေဒနာကြားမှာ ရှိနေသည့်ငွေလေးကို မနှောင့်ယှက်စေလိုသည့်သဘော။ သူ ဒက်ဒီပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်မိသည်က ကလေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းတကြီးတင်ခြင်းနှင့်တူနေသည်။ ပခုံးထက်မှာ ခေါင်းသည် ဘယ်ညာယ်မီးခါနေ၏။ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ တုနှိုင်းမရအောင်

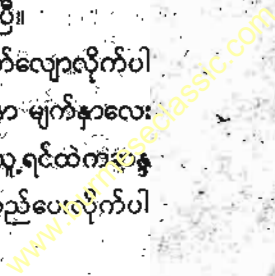

ထိခိုက်နေရပါသည့် ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာနှင့် ငွေလေးကို မခွဲနိုင်သည့်ဇောက သူ့ရင်တစ်ခုလုံးကို တူကြီးနှင့်ထုနှက်မိခြေပစ်နေသည့် နယ်ပါတည်း။ ဪ... နလုံးအိမ်ဆီမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စီးကျနေကြချေသည့်နယ်ပါ။

“ဒယ်ဒီ သားဒီလိုပဲ ငြိမ်နေရမှာလား၊ ဟိုမှာ ငွေလေး ဘယ်အထိ ခံစားနေရလှပြီလဲ၊ သား သူ့ကို ချွေးစလေးတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသုတ်ပေးရတော့ဘူးလား၊ သူ့ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားပြီး ဆံစလေးတွေကို မသပ်ပေးရတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဘာမှကို မကူညီရတော့ဘူးလား ဒက်ဒီ ဟင်... မကူညီရတော့ဘူးတဲ့လား၊ သား ငွေလေးကို လက်ထပ်ချင်တာ လက်ထပ်မှကို ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ခွင့်တောင်းလာချိန်ဟာ သူ့ကိုပြုစုဖို့ပါ၊ သူ့ကို ပြုစုချင်လွန်းလို့ပါ၊ သူ့ကို သား ဘယ်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ငွေလေး သိပါတယ်၊ အခု သား... သား... ရင်ကွဲရပြီ ဒက်ဒီ၊ ရင်ကွဲနေရပြီ”

စကားသံက အက်အက်ကွဲကွဲ။ ရင်တစ်အုံလုံးကို ဖောက်ခွဲ၍ထွက်လာသည်နှင့်တူနေသည်။ စကားအဆုံးမှာ ဒက်ဒီကို ဖက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို သူငိုနေမိရပါပြီ။

“သား... ငွေလေးရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့လိုက်ပါ သားရယ်၊ ခံစားရရာတဲ့နေဝင်ချိန်ဝေဒနာ မျက်နှာလေးကို မမြင်စေချင်တဲ့ မမြင်စေရက်တဲ့ သူ့ရင်ထဲကနေ နဲ့ စေတနာကို သူ့အချစ်ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ

သားရယ်...လာ...လာ"

ဟု သူ့ကို ချောမော၍ ဒက်ဒီ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ ခြံထဲရှိခံကားပင်ရှိပုံမှာ သူတစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်လျက် လှမ်းလင့်မြင်နေရပါသည်။ ငွေလေး၏ ပိတ်ထားသော အခန်းပြတင်းဆီသို့ ကြည့်နေမိရပါ၏။

ယေ်စဉ်ကတည်းက ငွေလေး၏အဖော်လည်းဖြစ်သော ငွေလေးအသွန်လည်းချစ်သော ပန်းခံကားဖြူနီတို့ကဖြင့် မြက်ခင်းပြင်စိမ်းမြမြထက်ဆီသို့ တကြောလွင့်လွင့်။ ခြံထောင့်ရှိ ရေတမာရိပ်တွင် ဆိုင်လျက် အိုင်ကြီးငိုနေကျ ခြိမ်သက်နေပါသည့် ဒေါ်မြနဲ့ နှင့် ဦးဘိုးမျှင်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

ပန်းခံကားလေးတစ်ပွင့်ကို သူဖွဖွကောက်ယူမိပါ၏။ နောက်...တစ်ပွင့်...။ နောက်တစ်ပွင့်...။ ငွေလေးအထွက် သူပန်းသရဖူလေးတွေ သီချင်းဖူးပါသည့် ပန်းခံကား...။

သူ ဘယ်လိုမှ တင်းမခံသာတော့။ ခြေလှမ်းကြဲကြီးဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။ တောက်လျှောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည်။ စည့်ခန်းတွင်ထိုင်၍ ဘုရားစာရွတ်နေသော ဒက်ဒီ ခရား နောက်မှလိုက်လာရပြန်ပါ၏။ ငွေလေး၏ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ သူ ခြေစုံရပ်မိ၏။ လက်ထဲတွင်ပါလာသော ခံကားပန်းဆီမှ ရနံ့က သူ့နှာဝဆီသို့ တိုးဝင်နေဆဲ။ သူ သူ့လက်မောင်းကို ထိန်းကိုင်ထားပါသော ဒက်ဒီကိုကြည့်ကာ ခေါင်းရမ်းပြမိပါ၏။ မတားပါနဲ့တော့ ဒက်ဒီရယ်။ သားကို မတားပါနဲ့တော့။

"သား...ငွေလေးကို တွေ့ချင်တယ် ဒက်ဒီ၊ တွေ့

ချင်တယ်"

သူ ကလေးလိုပဲ ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာနေသည်။ ထိုစကားကိုပဲ သူ အထပ်ထပ် ပြောနေမိရဆဲ။ အခန်းတံခါးကို သူ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်သည်။ အထဲမှာ ငွေလေးရှိနေသည်။ သူ အရမ်းကိုချစ်သောငွေလေးရှိနေသည်။ တံခါးကို ထွန်းတိုက်ဖွင့်မည်ဟု ကမူးရှူးထိုးဆန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရနိုင်စွမ်း ရှေ့သို့တိုးခိုက်...။ အခန်းတံခါးသည် ရုတ်ခြည်းပွင့်လာပါချေပြီတော့။ တံခါးဝတွင် ချက်ရည်များ လျှံကျနေသော မမမိ။ အခြေအနေကို သူ သိလိုက်ပါပြီ။ သူ့လက်တွင်းမှ ပန်းခံကားပွင့်တို့ လွတ်ကျသွားရပါပြီ။

"ငွေလေး"

ကြောကွဲမှုတို့စုစည်းလျက် နလုံးသားဆီမှ တမြေမြေ ကြေနေပြီဖြစ်သည့် ခံစားမှုများဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ခေါ်မိရင်း သူ အခန်းတွင်းသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆင်းတုတော်မြတ်၊ ခေါင်းအုံးဘေးတွင် မိဘနှစ်ပါး၏ ဓာတ်ပုံကြီးနှင့် ဒက်ဒီ၊ သူနှင့် ငွေလေးတို့၏ ရယ်မောရွှင်ပျရွာ ရိုက်ထားပါသော ဓာတ်ပုံကြီးကိုထားလျက် ဖြူစင်သော ခေါင်းအုံးထက်မှာ ဆံနွယ်နက်နက်များ နက်မှောင်စိုလှဲစွာဖြင့် ဖြာကျနေလျက် ခေါင်းမှာလည်း ပန်းကုံးနှင့်ဆီဖြူလေးကို လှစွာ ခွေလိုက်တင်ထားပန်ထားလျက် ရှည်လျား ကောညွတ်သော မျက်တောင်ရှည်နက်နက်ထူထူလေးကို မေးခိုက်ယှက်ချထားပါသော ငွေလေး။ ငွေလေး မျက်နှာထက်မှာ သွေးစတို

ရှိနေ။ အားလုံးကို မမိမိ သန့်စင်ထားခဲ့ပြီဖြစ်ချေမည်။ ပန်းကုံး
လေးကိုလည်း ငွေလေးမှာခွဲ၍ ဖြစ်ချေမည်သာ။ လှလှလေး ပြန်ပန်
ထားပေးတာဖြစ်မည်။ ဖြူစင်သော ပိုးဂါဝန်ရှည်လျားလျား၊ ပိုး
သားနုရောင်စုံဖြင့် လှပစွာ ရှိနေပါသော နှင်းဆီပွင့်ရောင်စုံတို့ဖြင့်
ရှိနေပါသည့် ပိုးဂါဝန်ရှည်လျားလျားလေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်
ပါသော ငွေလေး။ စန်းပိုက်မင်းသမီးလေးနှယ်ပါလားလေဟု
တွေးမိရင်းမှ မယုံနိုင်စွမ်းစွာပဲ ကိုယ်လေးကို သိမ်းကြီး၍ ရင်ခွင်
ထဲ ဧည့်ပိုက်ထားမိလိုက်ရပါပြီ။ သူ့ကြော့ရုပ်လေး၊ သူ့ဘဝသခင်၊
သူ၏ နှလုံးသည်းပွတ်၊ ဪ... သူ့အဝတွင် အချစ်ရဆုံးသော
မိန်းကလေး၊ သူ့ကို... သူ့ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ချေပြီတကား...။

သူ ငုံ့မိုးကြည့်မိရင်းမှ အရူးတစ်ယောက်နှယ်ပင် ဆောက်
တည်ရာမဲ့စွာ မျက်နှာလေးကို အထပ်ထပ် နှမ်းနေမိသည်။ ချွေး
စေးများစိုနေသော မျက်နှာလေးကိုမိမိက တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်
ခွင်ထဲ သိမ်းကြီးပွေ့ထားရင်းမှ သူ့ခေါင်းကို မချီတင်ကကြီး
သူ မော့ပစ်မိကာ...။

“ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်သွားရတာလဲ ငွေလေးရယ်၊
ဟင်... ဘာလို့ ဒီလို လုပ်သွားရတာလဲ ကလေးရယ်၊
ဟင်... ကိုကို့ကို ချစ်လွန်းလို့ ဟုတ်လား၊ ဒက်ဒီကို
ချစ်လွန်းလို့ ဟုတ်လား၊ ဘာလို့... ဘာလို့... ဒီလို...
ဒီလို အပြစ်မျိုးနဲ့ ကိုကို့ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရတာလဲ ငွေ
လေးရယ်”

မေးလည်းမေး၊ မျက်နှာလေးကိုလည်း အထပ်ထပ်နှမ်း

ရင်း မျက်ရှည်များ တန်ဆည်မရအောင် ကျလာသည်။
“ကိုကို့ကို ဒီနေ့မှာပဲ လက်ထပ်ခဲ့သေးတယ်၊
ဘယ်အထိ စိတ်ကိုဆောင်ပြီး ဒီအထိ စိတ်ကိုတင်းထား
ခဲ့တာလဲ ငွေလေးရယ်... ဟင်... ငွေလေးမရှိတော့ဘူး
ဆိုတာ ကိုကို့ကို ဘယ်လိုယုံယေးလိုက်ရတော့မှာလဲ၊ ကိုကို
မယုံဘူး၊ မယုံဘူး ငွေလေး”

ပူနွေးနေဆဲငွေလေး၏ကိုယ်လေးကို ပျောက်ဆုံးသွားမှာ
စိုးသည့်အလား မလွတ်တမ်း သူ ဖက်ထားမိရဆဲ...။ ဒက်ဒီက
တော့ ငွေလေးခေါင်းလေးကို ဖွဖွသပ်ပေးကာ မျက်ရှည်များကျ
ရင်း အခန်းတွင်းမှ ဖြေယူမရနိုင်စွာပဲ မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်စွာ
ပဲ ထွက်ခွာသွားပြီ။

သူ ဖျတ်ခနဲ အာရုံထဲ တိုးဝင်မြင်မိလာရသည်က ခေါင်း
အုံးလေးဘေးမှာ ရွှေဝါရောင်တောက်ပနေသည့် စာဖတ်လေးဖြင့်
ဖိထားပါသော စာရွက်ဖြူလေးထက်မှာ ငွေလေး၏ လက်ရေးဖြင့်
ရေးထားပါသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်။ ဪ... ငွေလေးသည်
ထိုကဗျာလေးကို ကြိုတင်၍ ရေးသားခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ခုလို ထားရစ်
ခဲ့ခြင်းမိလား။

သူ့ ငွေလေး၏မျက်နှာလေးကို လက်ဖြင့် ဖေးမော့ထား
မိကာ တစ်မိမိကြည့်နေမိသည်။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကော
ရရောတို့ မှေးယုတ်ထားရာ မျက်ခွံနုနုလေးထက်မှလည်း အနှမ်း
တို့က ဖေးတင်၏။ အားလုံးသည် တဖုတဖုပင်၏။ သိမ်သိမ်
မွေ့မွေ့နိုင်၏။ တမြတ်နိုးနိုးနိုင်၏။ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ ငွေလေး၏

တိုက်လေးကို ပြန်မချရက်။ ခြေထောက်... သူ၏ ကြွေရပ်လေးကို ပြန်မချရက်။

လှမ်းလင့်မြင်ရပါသည့် ပန်းစံကားပင်တို့ကဖြင့် အပွင့် တွေဝေစေဖြင့် လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်ရင်း ကြေကွဲနေကြချေသည့်နယ် ပါတည့်။ သူ့လက်တွင်းမှ လွတ်ကျခဲ့ပါသည့် ပန်းစံကားဖြူနီတို့ ကလည်း ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ဖေးတင်လျက်။ ပန်းစံကားတို့၏ ရနံ့က မွှေးပျံ့သမ်းထုံလျက် လေပြည့်နှင်အတူ တနေ့တနေ့။ ပန်း သရဖူလေးကို ဖေးတင်ခဲ့ရလေသည့် ပန်းအခင်မလေးကို သူ တနင်္ဂနွေ ကြေနေကြချေသည့် ရင်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ။ ခြေထောက်... ပန်းသရဖူလေးကို ပန်ပေးခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရချေပြီပဲဟု တွေး ကာ ငွေလေး၏ နဖူးပြင်ထက်မှာ သူ့နဖူးကို ခပ်ဖေးဖေး တင်မိ ရင်းမှ...။

“ငွေလေးရယ်...”

ဟု ဖြေဆိုနိုင်စွမ်းမရှိသာသည့် ကြေကွဲမှုဖြင့် သူ တမ်းတခေါ်ငင်မိရပါ၏။

ခြေထောက်... ဖြေဆိုနိုင်စွမ်းမရှိသာပါ ငွေလေးရယ်။ သူ၏ ချစ်ခြင်းများ၊ မျှော်လင့်ခြင်းများ၊ သူ၏အနာဂတ်၊ သူ၏ ချစ်ခြင်း ရတိုက် အို... အားလုံးတို့သည် တစ်စစီ တစ်စစီ အလဲလဲ အပြု ပြုဖြင့် ကြွေလွင့်သွားရချေသည်တကား။ နှလုံးသားသည် သူ၏ ကြွေရပ်လေးနှင့်အတူ ထည့်သိုပါရှိသွားလျက် နှလုံးအိမ်မှ သွေး ကြောမျှင်စဉ် ပြတ်တောက်ကုန်သည်သို့ ခံစားရသည်တည်း။ စ... အိ နိုး အဝါလေးဖြင့် ဖိထားပါလော့ အများစုကွက်ပြားလေးက

စံကားပန်းရနံ့သင်းနေသော လေအနောဝယ် တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် လှုပ် ခတ်ရှိနေလျက်...။

မေမရှိလျှင်...
မိုးကောင်းကင်ပြာ၊ တိမ်ဖြူလွှာကို
ရင်မှာသိသိမ်၊ လွမ်းသည့်စိတ်ဖြင့်
မောင်လှမ်းလှမ်း၍ မျှော်ပါရမည်...။

မေမရှိလျှင်...
စံကားပင်မှာ၊ ပွင့်နီလွှာနှင့်
တူစွာပွင့်ဖြူ၊ သရဖူကို
ယခင်လိုပင်၊ ချစ်သခင်မှ
ပွင့်လွှာလှတွေ...
ရွေးချယ်လေရို သိပါလှည့်...။

မေမရှိလျှင်...
ထီးကျန်ရင်ဖြင့်၊ မငိုလင့်နှင့်
ပန်းစံတွေခင်သီ၊ ကောင်းကင်ဆီသို့

www.burmeseclassic.com

၇၈၄

သခင်ရည်စူးခူးသီလှည့်

မုန်းရည်ပို့ပါ၊ မေယံပါမည်
သခင်ရည်စူး ခူးသီလှည့်...။

ဪ...
သခင်ရည်စူး ခူးသီလှည့်...။

BURMESE
CLASSIC

မျှဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့်

မပူရာ(လှိုင်ကော်)

အမှတ်-၉၀၊ အုန်းတောလမ်း၊ ဒေါ်ဥရုရပ်ကွက်၊ လှိုင်ကော်မြို့၊
ကယားပြည်နယ်၊ ဖုန်း-၀၈၃/၂၁၃၂၃။